BESTSELLERURILE ULTIMULUI DECENIU

LUCINDA EDMONDS

Autoarea celebrelor romane

AMANȚI ȘI JUCĂTORI, FRUMUSEȚE ASCUNSĂ, VRAJĂ, APROAPE UN ÎNGER, ARIA



FĂRĂ TINE

LUCINDA EDMONDS

FĂRĂ TINE

Traducere: ILEANA DINU

EDITURA LIDER
Bucureşti

I.S.B.N.: 973-9343-41-4

Prolog
Londra, iunie 1986

Ziarele, vechi de câteva zile, zăceau aruncate peste tot prin încăperea în care se afla televizorul, cu toate că pe ea nu o interesau ştirile. Le mai aduna câteodată şi se oprea asupra paginii cuvintelor încrucişate. Doar aşa îşi mai alunga plictiseala. Îşi luă câteva exemplare din *Sun* şi *Mirror,* ce-i drept cam pătate de ceai și se întoarse în celulă. Din fericire, era singură. Muriel se dusese la duşuri.

Se aşeză pe pat şi luă primul ziar. Căutând cuvintele încrucişate, fu surprinsă la vederea unei figuri cunoscute care o privea din paginile ziarului. Străduindu-se să ignore chipul, întoarse pagina.

El era deja o persoană publică. Ziarele îi prezentau mereu chipul. Devenise foarte cunoscut, mai ales după ce dispăruse subit, cu câţiva ani în urmă. Articolul pe care îl avea ea acum în faţă era o variantă a multora dintre știrile care îl localizau din când în când prin câte o zonă a globului, ceva de genul „L-am descoperit pe Con Daly în Kasbah, Marrakesh “.

Găsi cuvintele încrucişate şi-şi scoase pixul din buzunarul puloverului. Încet, începu să completeze

spaţiile goale. Cumul îşi dădu seama că nu se poate concentra. Renunţă, se întoarse cu o filă în urmă şi începu să citească articolul. Era doar o jumătate de pagină, în care se spunea că formaţia Fishermen se va reuni pe stadionul Wembley în luna iulie, într-un concert de caritate, şi de aceea trebuia găsit Con Daly.

Se lăsă încet pe spate, cu ziarul deschis în poală. Nu mai ştia ce să creadă. Până acum reuşise să-şi ascundă emoţiile. Numai aşa putuse să supravieţuiască. Luase atât de multe calmante, încât se mira că mai poate să reacţioneze cumva.

Rămase cu ochii aţintiţi asupra crăpăturii din tavan, pe care o urmărise de pe vremea când măsura doar o jumătate de centimetru şi se surprinse zâmbind. Oare trebuia să se simtă fericită? Nu, în mod sigur nu. Renunţase să mai creadă în destin cu mult timp în urmă. Dar, oricum, dacă totul decurgea bine în faţa comisiei, avea să iasă din închisoare în două săptămâni, cu câteva zile înainte ca Fishermen să susţină concertul de pe Wembley.

În acea seară, pe când indicatorul luminos din celulă anunţa că mai sunt zece minute până la stingere, se duse la chiuvetă şi se spălă pe dinţi. Apoi luă cele patru pastile pe care i le dăduse supraveghetoarea şi le puse pe marginea chiuvetei.

Dădu drumul la apă, aruncă pilulele şi le urmări cum se rotesc uşor în jurul scurgerii, dispărând în cele din urmă. Când se întoarse, o văzu pe Muriel care urmărea scena, de-a dreptul îngrozită.

— Dumnezeule, de ce ai făcut asta, dragă? N-o să-ţi mai dea altele. Ştii cum sunt supraveghetoarele astea.

Fără să-i răspundă, se urcă în pat.

— Nu-ţi face griji, Muriel. Nu mai am nevoie de ele. Noapte bună.

După câteva minute, lumina se stinse. În loc să se cufunde în obişnuitu-i somn care nu-i aducea odihna, rămase trează, cu ochii larg deschişi. Trebuia să treacă un timp până când ultima doză de calmant avea să părăsească organismul şi să-i lase creierul liber, dar era pregătită pentru asta. Trebuia să fie.

Lăsă mânia să-i revină la suprafaţă, să-i invadeze memoria. Durerea avea să-i dea putere.

Hollywood, USA

Conducea încet, pe Sunset, când surprinse la radio ultimele ştiri. Ascultând, îşi studie propria-i imagine în oglinda retrovizoare. Se îngălbenise la faţă. O luă la dreapta, spre Mulholland, şi îşi simţi mâinile tremurând.

„… purtătorul de cuvânt al companiei

Metropolitan, casa de discuri a formaţiei Fishermen, a declarat că s-au încheiat cu succes convorbirile cu cei trei membri ai grupului, care au fost în principiu de acord să se reunească într-un concert Music for Life. Rămâne de văzut dacă şi Con Daly li se va alătura. Reporterul nostru din Londra a discutat cu Brad Owen, şeful de la Metropolitan Records.

Acceptăm şi posibilitatea ca el să nu mai fie în viaţă. Şaptesprezece ani înseamnă o perioadă prea mare pentru ca o persoană să dispară fără urmă. Dar mai aşteptăm aceste şase săptămâni şi suntem siguri că interesul suscitat de reunirea grupului va avea ecou în lumea întreagă. Dacă mai trăieşte, Con va şti că este nevoie de el. Te aşteptăm să te întorci, Con. "

Ea închise radioul.

— Stai liniştită, fetiţo, îşi spuse. Nu-l vor găsi niciodată. E mort de mult. Dar ceva, o voce lăuntrică, îi şoptea că lucrurile stau cu totul altfel.

După zeci de mii de dolari cheltuiţi pe tratamente într-o altă ţară, după ce-şi clădise o viaţă nouă, îşi dădu seama că totul fusese în zadar.

Vederea i se întunecă… simţi că leşină… trebuia să oprească maşina înainte ca…

Se auzi un scrâşnet de frâne, iar Mercedesul decapotabil intră cu viteză într-un automobil care venea din sens opus.

PREGĂTIREA

1

West Cork, Irlanda, aprilie 1964

Orăşelul Ballymore se întindea pe coasta West Cork, cu căsuţele lui vopsite în culori optimiste de roz, galben şi albastru, care reuşeau să înveselească atmosfera chiar şi în această zi cenuşie, de iarnă, când vântul sufla cu putere dinspre Atlantic. Cei cincisprezece mii de locuitori erau obişnuiţi cu ploaia, care căzuse fără încetare, în ultimele trei luni. Oamenii îndurau iernile lungi ştiind că urmau veri plăcute, când cerul devenea limpede, când tineri şi bătrâni deopotrivă petreceau zile întregi pe plajele întinse, care asigurau renumele zonei. Ei ştiau cu toţii că, timp de câteva săptămâni, nu era loc mai plăcut pe pământ decât al lor.

Sorcha O'Donovan îşi urma concetăţenii, care ieşeau din biserică respirând aerul proaspăt de aprilie.

— Ah, ce dimineaţă splendidă, zâmbi Mary O'Donovan, cred că primăvara s-a instalat definitiv.

— Da, mamă, este atât de frumos, încuviinţă Sorcha, care dădea semne de nerăbdare. Mamă, pot să mă duc la Maureen înainte de masă? I-am promis

c-o ajut la matematică.

Mary îşi zărise una dintre prietene în mulţime şi-i făcea semne cu mâna.

— Da, dar să te întorci înainte de ora unu. Ştii cum e tata.

— Da, mamă, ştiu.

Sorcha îşi privi mama, care îşi făcea loc prin mulţime spre prietena ei. Apoi îşi luă bicicleta pe care o lăsase sprijinită de zidul bisericii şi porni spre casa prietenei ei, Maureen. Când i se păru că s-a îndepărtat destul de mulţimea care ieşise din biserică, dădu colţul şi începu să pedaleze cât putea de repede de-a lungul unei cărărui ce ducea la ţărmul mării. După vreo cincisprezece minute de mers, după ce străbătuse cele două mile şi jumătate spre mare, îşi ascunse bicicleta într-un loc mai ferit, apoi se aşeză pe o dună de nisip pentru a-şi mai trage sufletul şi a-şi aranja părul răvăşit de vânt. Se ridică şi cercetă dunele din preajmă, dar nu avu nevoie decât de câteva secunde pentru ca să-i descopere ascunzătoarea, pentru ca să-i audă glasul şi chitara.

— Con, Con, am ajuns! strigă ea, încercând să acopere zgomotul făcut de valuri.

Muzica încetă, deodată. Sorcha alerga printre dune, cu rochia plină de nisip.

— Con, Con, unde eşti? Te rog, arată-te! insistă, cu

o uşoară nelinişte în glas. Con! Eu în acel moment se auzi un zgomot care venea de undeva din spatele ei. Nu mai avu timp să se întoarcă şi fu trântită la pământ. Se rostogoliră amândoi de câteva ori În nisip, până când se opriră. Sorcha îl simţi deasupra ei, cu ochii lui mari, albaştri, încadraţi de sprâncene negre şi gene lungi, feminine. Pielea îi era încă bronzată, deşi iama fusese atât de lungă, iar părul negru îi cădea în valuri pe umeri. Încă de pe atunci ea a. Știut că îl va iubi pentru tot restul vieții, indiferent de consecințe.

— Salut, Sorcha! Ţi-a fost dor de mine? El îi zâmbi, apoi îşi îngropă faţa în părul ei. Mi-ai lipsit.

Ea încercă să spună ceva, dar se rezumă la a-i mângâia obrajii reci.

— Da, Con, mi-a fost foarte dor de tine.

Buzele lui o căutau. El îi desfăcu haina și îi căută sânii.

— Con, te rog! şopti ea, încercând să oprească mâinile care îi intraseră deja sub rochie, îi desfăcuseră genunchii şi se îndreptau spre interiorul coapselor ei. Cu toate acestea, degetele lui se strecurau în continuare, iar ea se bucură pentru un moment de ceea ce simţea.

— Nu, Con, mi-ai promis!

Fata reuși să se elibereze, apoi se întoarse într-o

parte şi rămase sprijinită într-un cot.

— Şi tu mi-ai promis c-o să fii a mea, în curând. Am și adus ceva ca să nu rămâi însărcinată.

Con îi flutură un pachet mic prin faţa ochilor. Fata se – lăsă încet pe spate, iar braţele lui o înlănțuiră. El îi mângâie părul răvăşit de vânt.

— Sunt nebun după tine, Sorcha. Nu mă mai gândesc la nimic altceva, îţi jur. Ţi-am scris şi un cântec. Aşteaptă să-mi aduc chitara și să ţi-l cânt.

Sorcha stătea întinsă, cu ochii închişi, încercând să înregistreze fiecare clipă pe care o petreceau împreună pentru a se bucura de ea apoi, când erau despărţiţi. El se întoarse.

— L-am numit „Singura mea dragoste".

Fata se întoarse spre el, sorbindu-i cuvintele.

— Ah, Con, ce melodie frumoasă. Chiar mi-ai dedicat-o? îl întrebă Sorcha la sfârșit.

— Da, şi am simţit fiecare cuvânt. Con se aplecă asupra ei și o sărută. Chiar trebuie să pleci?

Sorcha îşi scutura deja nisipul de pe rochie şi îşi aranja părul.

— Știi că trebuie să plec. Tata se înfurie dacă nu ajung la timp.

Con o îmbrăţişa.

— Ah, Sorcha. Hai să trăim împreună, fii dragostea mea, îi şopti el. O privi şi îi atinse faţa cu mâinile. Ştii

că nu putem continua aşa. Peste câteva luni împlineşti şaptesprezece ani. Atunci, nimeni nu ne va mai putea opri.

— Ba da, Con, o pot face, şi tu ştii bine asta. Fata se cuibări la pieptul lui, încercând să-şi reţină lacrimile.

— O să plecăm de aici. Nu mai pot sta în locul ăsta. Numai tu mă mai reţii aici.

— Te rog, Con, nu spune aşa ceva.

— Îmi pare rău, dar ăsta este adevărul. Tu trebuie să te hotărăști, Sorcha.

— Da, da, ştiu. O să mai vin şi miercuri, după şcoală.

— O să te aştept la colibă. O sărută. Rămas-bun, dragostea mea.

— Rămas-bun!

Fără nicio tragere de inimă, fata se eliberă din braţele lui şi porni spre dune. Se înfioră uşor când vântul îi biciui picioarele. Vremea era atât de schimbătoare! Sorcha mai întoarse capul o dată şi îl văzu cum stătea acolo, cu ochii aţintiţi spre mare. O prinse ploaia și își dădu seama că va avea probleme serioase explicând părinților ei cum de îi erau hainele atât de ude. Porni spre casă pe bicicletă, ca de obicei. Persoana care îi urmărise pe tot parcursul celor patruzeci de minute dispăru și ea.

— Doamne! Eşti udă până la piele, fetiţo! Cum ai

reuşit să te uzi aşa, când ai doar două minute de mers de la Maureen până aici? Du-te sus şi schimbă-te. Masa e gata în trei minute.

— Da, mamă.

Sorcha se năpusti spre scări. Se duse direct în baie şi închise uşa în urma ei. Apoi intră în cadă şi începu să se dezbrace, scuturându-şi cu grijă fiecare piesă de îmbrăcăminte.

Când rămase goală, ieşi din cadă şi dădu drumul la apă, urmărind nisipul care. Scurgea.

Când ajunse în sufragerie, tatăl ei aştepta deja aşezat la masa lustruită, de mahon. Încăperea era răcoroasă şi se simţea mirosul aerului închis, pentru că nu era folosită decât o dată pe săptămână.

— Așează-te odată, Sorcha, spuse tata.

Fata se aşeză, iar mama aduse la masă friptura de vită pe care începuse s-o pregătească încă de dimineaţă, de pe la şapte. Mary aşeză platoul în faţa soţului ei.

— Sper că n-o să ţi se pară şi asta aţoasă, Seamus, spuse ea nervoasă, când omul luă cuţitul şi începu să taie, ajutându-se de furculiță.

Cele două femei rămaseră tăcute, urmărindu-l pe Seamus care porţiona pedant friptura în felii perfecte. După ce tăie primele trei porţii, Mary începu să aşeze legumele pe farfurii. Câtă muncă

inutilă, se gândi Sorcha. Ridicând furculiţa – până când apuci să mănânci, nici măcar nu mai este fierbinte. Nimeni nu vorbea. Seamus nu dădea voie să se vorbească la masă. Terminară friptura, iar Sorcha strânse farfuriile, în timp ce mama ei aducea o minunată plăcintă cu mere. Fata îşi urmări tatăl, care mânca tacticos plăcinta, întrebându-se dacă părintele ei se născuse atât de încruntat, sau dacă se încruntase prea mult în viaţă şi faţa îi rămăsese aşa. Dar mai rău era faptul că ea îi semăna foarte bine. Îi moştenise părul castaniu, ondulat, cu firul gros, ochii verzi şi statura. Colegele ei de şcoală îl considerau frumos şi adesea îi spuneau cât de norocoasă este să aibă un asemenea tată. Sorcha se gândea însă cât de bine ar fi fost să nu-i fi moştenit şi felul de a fi. Când era mică, se temea de el şi de graba lui de a o pocni cu dosul palmei, dar acum… îl detesta.

— Mă duc în camera de zi, cu ziarul, se ridică el şi părăsi încăperea fără vreun alt cuvânt.

Mama şi fiica duseră farfuriile la bucătărie. Mary umplu chiuveta cu apă şi Sorcha luă un prosop.

— Pot da drumul la radio, mamă? întrebă ea.

— Ştii că tatei nu-i place să fie deranjat după masă.

— Dar dacă îl dau încet?

Mary făcu un semn scurt cu capul:

— Poate mai târziu, draga mea.

Sorcha începu să şteargă farfuriile.

— Mami, pot să te întreb ceva?

— Desigur, draga mea.

— Tu îl iubeşti pe tata?

— Sorcha, sări Mary ca arsă. Ce întrebare! Nu te-ai convins până acum?

— Credeam că… ei, am citit o carte care se numeşte „La răscruce de vânturi “. Este despre dragoste şi… pasiune.

— Înţeleg, spuse Mary, continuând să spele farfuriile.

— Mamă, tu ai fost îndrăgostită nebuneşte de tata? Adică, îl iubeai atât de mult încât să nu poţi dormi noaptea din cauza asta şi să vrei să fii tot timpul cu el, iar atunci când te săruta aveai impresia că o să explodezi de fericire?

Mary se opri din spălat şi îşi privi fiica cu mai multă atenţie. Ochii fetei erau aprinşi, iar faţa îi părea ciudat de însufleţită de o lumină lăuntrică.

— Da, spuse mama. Am fost cândva îndrăgostită… de tatăl tău, şi am simţit ceea ce spui tu acum. Dar, Sorcha, trebuie să ştii că acest fel de dragoste nu durează. Câteva luni, poate, iar în cazurile mai rare ţine şi câţiva ani. Apoi viaţa îşi reintră în normal. Mary se uită spre fereastra în care stropii de ploaie băteau cu putere. Şi, ca să înţelegi mai bine ce vreau

să spun, în viaţă e cam greu să te măriţi cu bărbatul pe care îl iubeşti.

— Dar ţie ţi s-a întâmplat.

Mary îşi privi fiica şi îi zâmbi.

— Da, eu ara avut noroc. Iar acum, te rog să-ţi faci lecţiile pentru mâine.

— Da, mamă.

— Bine, du-te în camera ta. Eu mai am treabă pe aici.

— Mulţumesc, mamă.

O dată ajunsă sus, în camera ei confortabilă, Sorcha îşi luă ghiozdanul, scoase caietele, cărţile, le puse pe birou, apoi se apucă de lucru. Deschise manualul de matematică şi scoase un creion din penar. Simţi plicul pe care îl purta de mult timp în penar şi îl trase afară. Marginile acestuia se cam tociseră, la fel şi cele ale fotografiei care se afla înăuntru. Poza era pătată de amprente. O puse în faţă şi urmări cu degetul conturul imaginii, aşa cum mai făcuse de multe ori până acum.

— O, Con… Con, murmură ea, privind chipul pe care îl îndrăgise atât Era o fotografie destul de uzată, din care se rupsese o parte atunci când o dezlipise de pe stâlpul pe care fusese afişată. Închizând ochii, Sorcha îşi aminti acea noapte când, cu trei luni în urmă, îl sărutase…

2

Ianuarie 1964, cu trei luni înainte

— Sâmbătă cântă o formaţie nouă la GAA, le informă Mairead după rugăciunea de dimineaţă.

Cele trei prietene ridicară cu oarecare indiferenţă din sprâncene şi porniră spre clasă.

— Am auzit că sunt nemaipomeniţi, continuă Mairead.

— Chiar aşa? întrebă Sorcha cam neîncrezătoare.

— Au pus afişe în tot oraşul. O să le vezi când plecăm.

— Despre ce formaţie vorbiţi? întrebă Katherine O'Mahoney când intrară în clasă. Şi cine este solistul?

— E o formaţie în adevăratul sens al cuvântului, cu chitară şi cu tobe. Solistul lor este Con Daly.

Fetele se aşezară în bănci şi-şi deschiseră ghiozdanele.

— Tipul ăsta este genul clasic de „băiat rău “, hotărî Maureen Macnamara.

— Mama lui a murit la naştere, iar tatăl lui a fost un beţiv ratat, aşa că el… ce şanse ar fi avut? interveni Katherine. A trăit în singurătate, în coliba aia de pe plajă. Cred că ar trebui compătimit.

— Tu întotdeauna ai fost mai înţelegătoare cu toată lumea, Katherine O'Mahoney. Cu toate astea, şi

fratele meu spune că acest Con are o voce foarte frumoasă. L-a auzit mai demult cântând într-un bar din Bandon, adăugă Mairead.

În acel moment se auziră paşii greoi ai sorei Benedict.

— Bine, atunci să mergem să-l vedem, şopti Mairead. Cine mai vine?

Nu mai avură însă timp de discuţii, pentru că sora Benedict intră în clasă.

Cele patru fete se reîntâlniră după şcoală. Pe drumul spre Ballymore, reluară discuţia.

— Şi băieţii de la St. Joseph vor veni. Ca şi fratele meu, Johnny, spuse Mairead făcând un semn spre Katherine care se înroşi. Mai vine şi Callum Murphy, continuă fata privind-o pe Maureen. Iar tu, Sorcha, îţi vei putea alege orice băiat de acolo.

— Şi cum crezi c-o să putem pleca de acasă sâmbătă noaptea, ca să mergem la concert? întrebă Sorcha.

— Nu vă mai gândiţi la asta, am aranjat eu totul, le linişti Mairead.

— Hai, spune-ne şi nouă, o rugă Katherine.

— Mama şi tata pleacă la Milltown sâmbătă dimineaţa, s-o vadă pe mătuşa mea. Nu se întorc până duminică la prânz. L-au lăsat pe Johnny să aibă grijă de mine. Aşa că puteţi spune părinţilor voştri că

staţi la mine peste noapte. Însă nu trebuie să afle că ai mei nu sunt acasă. Atâta vreme cât vom fi la slujba de duminică dimineaţa, nu vom trezi niciun fel de suspiciuni. Lui Mairead îi străluceau ochii de bucurie. Ei, ce ziceţi de planul meu?

Cele trei fete se priviră în tăcere, neştiind ce să spună.

— Şi dacă se află unde am fost? Dumnezeule, ce-o să păţim! exclamă Maureen.

— Nu are cum să se afle, fetelor. Nu cred că le-ar trece prin minte că fiicele lor sunt capabile să danseze noaptea cu băieţii, pe cine ştie unde, chicoti Mairead.

Sorcha nu prea se lăsa convinsă.

— Nu cred c-o să meargă, Mairead.

— Dacă nu crezi, mai gândeşte-te, Sorcha O'Donovan. Toate avem aproape şaptesprezece ani. Nu mai suntem copii. Şi ce crezi c-o să se întâmple dacă vor afla, deşi nu prea există posibilitatea asta? Crezi c-or să ne închidă undeva, într-un turn, şi-or să arunce cheile?

Sorcha roşi.

— Ai dreptate, Mairead. O să mă mai gândesc. Ne vedem mâine.

Sorcha îşi luă rămas-bun de la fete şi porni pe o stradă îngustă, care ducea într-o piaţă în stil

georgian. În centrul acesteia se afla o grădină cu piloni de fier, cu o fântână în mijloc. Piaţa McCurtain constituia centrul oraşului; aici locuiau oamenii de vază ai localităţii, în clădiri cu câte patru etaje, ridicate pe trei părţi ale pieţei. Sorcha se îndreptă spre casa părinţilor ei. În stânga uşii se afla o placă de alamă pe care scria SEAMUS O'DONOVAN, avocat. Tatăl ei folosea drept cabinet cele trei camere de la parter. Familia locuia în celelalte trei etaje. Sorcha deschise uşa şi se apropie de scară.

— Am venit, mamă, strigă ea descotorosindu-se de pălărie, jachetă, mănuşi şi eşarfa.

O luă pe coridorul care ducea spre bucătărie. Se simţea un miros de şuncă minunat, îmbietor, ce-i pătrundea nările pe măsură ce înainta spre masa de stejar, ca să-şi sărute mama care trebăluia cu mâinile pline de faină.

— Bine-ai venit, iubito. Ai avut o zi bună? Ţi-am pregătit un ceai fierbinte; este acolo, în ibric.

— Mulţumesc. Da, am avut o zi destul de bună. Vrei şi tu nişte ceai?

— Nu, mulţumesc. Eu trebuie să termin plăcinta asta. Vine Helen la cină.

— O, mamă, chiar trebuia s-o inviţi?

— Ştii că aşa ne-am obişnuit şi că aşa trebuie să fie. Sărmana de ea, este atât de mare şi de

neîndemânatică şi e lipsită de dragostea părinţilor ei. Doar atât putem face pentru ea. Şi nu trebuie să uiţi că este verişoara tatălui tău.

Helen McCarthy învăța în aceeaşi clasă cu Sorcha, deşi nu avea încă optsprezece ani. Era masivă, neinteresantă şi, după cum ştia toată lumea, nu prea avea nici minte. Îi muriseră părinţii într-un accident de maşină pe când avea numai cinci ani, lăsându-i o casă mare şi toată averea, pentru că era singura lor fiică. De la moartea lor, Helen rămăsese cu o mătuşă bătrână. O dată pe lună, Helen era invitată la masă. Seamus se ocupa de moştenirea ei, de conacul cu cele zece dormitoare şi de cei două sute de acri pe care fata avea să-i moştenească la împlinirea vârstei de optsprezece ani. Seamus le spunea tot timpul că Helen va fi în curând o tânără foarte bogată. Sorcha nu spusese celorlalte colege nimic despre vizitele lunare pe care i le făcea Helen. Toate fetele o considerau cam ciudată.

Mama ei fusese englezoaică, iar fata era protestantă şi neimplicată în comunitatea religioasă a localității. Provenind dintr-o familie mai retrasă, fusese trimisă la o şcoală primară particulară de lângă Bandon, pentru ca mai apoi să între la colegiul de pe lângă mănăstire, abia de la 12 ani. Sorcha se confesa mereu părintelui Moynihan mărturisind că

se simte vinovată de purtarea ei faţă de Helen, făgăduind că va face un efort ca să vorbească şi să mănânce împreună cu ea în sala de mese, unde fata stătea mereu retrasă într-un colţ. Dar nu reuşea să se ţină de cuvânt. Maureen, Mairead şi Katherine n-ar fi înţeles-o dacă ar fi văzut-o discutând cu ciudata clasei.

— Încearcă să fii prietenoasă, Sorcha, îi spunea mama. Câteva ore pe lună nu înseamnă un efort prea mare. Fata îţi este colegă de clasă.

— Mami, o să fac tot ce pot, îţi promit.

— Ştiu eu că eşti o fată bună. Acum du-te să-ţi termini lecţiile, înainte ca Helen să vină.

Cina se dovedi la fel de dificilă şi neinteresantă Ca întotdeauna. Helen stătea la locul ei, mestecând mâncarea ca un porc. Sorcha se uita dispreţuitor la părul care îi atârna în şuviţe slinoase pe spate. Helen se pătase pe bărbie şi privea cu un aer tâmp din spatele lentilelor groase. N-aş mai ieşi în lume dacă aş arăta ca tine, gândi Sorcha când Helen îi întinse farfuria.

— Aşa, deci, Helen… Te-ai gândit la ce-o să faci în continuare? o întrebă Seamus cu o voce prietenoasă.

— Nu, replică fata, continuând să-şi umple gura cu cartofi şi şuncă.

— O să stăm de vorbă cât de curând. Mai ai câteva

luni și devii moștenitoarea domeniului Lissnegooha.

— Da, zise Helen, ștergând farfuria cu pâine, pentru că mai avea nişte resturi de legume.

Cina părea interminabilă. Când Mary se ridică şi începu să adune vesela, Sorcha o urmă.

— Am venit să te ajut.

— Nu este nevoie, mă descurc singură. Dar te rog s-o inviţi pe Helen în camera ta.

Sorcha îi aruncă mamei acea privire a ei care spunea foarte multe, strânse din dinţi şi i se adresă lui Helen:

— Te invit să mergem în camera mea.

Fata se conformă şi urcă scările în urma ei. Patul pe care se trânti Helen scârţâi cumplit, iar Sorcha trase un scaun de la birou şi se aşeză lângă ea. Dar nu știa ce-ar fi putut să discute cu o asemenea fată.

— Te duci la concertul de sâmbătă, de la GAA? se aventură Helen.

— Dar de unde ştii tu despre concert?

— Am văzut afişele din oraş şi v-am auzit pe voi discutând azi-dimineaţă, în clasă.

— Da, am discutat, dar eu nu merg.

— Oh!

Helen continuă să-şi privească mâinile şi să-şi răsucească degetele. Sorcha observă că avea unghiile roase.

— Cântă Con Daly, adăugă Helen, care scoase din buzunar o hârtie mototolită şi încercă s-o netezească. Sorcha văzu că era o bucată din afişul răspândit în toată localitatea.

— Mi se pare foarte frumos, ce crezi? Helen se înroşi brusc, până la rădăcinile părului slinos.

— Da, arată destul de bine.

Sorcha nu se gândise până atunci la felul în care arăta Con.

— Eu vorbesc cu el câteodată, când îl întâlnesc la malul mării. De la fereastra dormitorului meu, văd şi coliba în care locuieşte. Nu ţi-ar plăcea să trăieşti ca el, Sorcha? Să faci numai ceea ce vrei, fără să te bată nimeni la cap? Cred că şi eu voi putea fi la fel, în curând.

Sorcha o privea amuzată. Nu o crezuse capabilă să gândească astfel.

— Îmi închipui că nu e prea confortabilă coliba lui. Nu are nici baie. Şi cred că se simte foarte singur.

— Cei ca mine şi ca el s-au obişnuit deja să trăiască singuri şi le place aşa. Asta ne face să simţim că ne asemănăm în multe privinţe.

— Deosebirea este că tu vei fi foarte bogată în curând, iar el va rămâne ca şi până acum, cu coliba mizeră în care trăieşte, pentru că la moartea tatălui lui, care era plin de datorii, i s-a luat până şi casa

părintească.

— Da, cred că nu i-a fost prea uşor.

Helen împături afişul şi îl puse înapoi, în buzunar. Sorcha o urmărea cu atenţie şi ştia că nu va mai avea ce discuta cu Helen, care parcă se retrăsese iar în carapacea ei. Nu mai scoaseră niciun cuvânt până când Mary nu veni să le spună că Seamus este pregătit s-o conducă pe Helen acasă.

— La revedere, Sorcha.

— La revedere, Helen.

Fata părăsi dormitorul. După câteva minute, Sorcha se duse la baie şi se pregăti de culcare. Se înveli cu pătura şi începu să se gândească la concertul de sâmbătă. Dacă mergea, ar fi fost prima oară când îşi minţea părinţii. Şi cu ce ar trebui să se îmbrace? Cu rochia pentru slujba de duminică? pufni în râs numai la acest gând. Închise ochii încercând să adoarmă, lăsând problema asta pentru dimineaţă.

— Mamă, Mairead ne-a invitat pe Katherine, pe Maureen şi pe mine sâmbătă seara acasă la ea. Este vreo problemă dacă mă duc? Sorcha îşi ţinea pumnii strânşi la spate. Mary era ocupată, freca podeaua bucătăriei.

— Nu văd de ce nu te-ai duce, cu condiţia să-ţi faci lecţiile înainte de plecare.

— Îţi promit c-o să le fac, mamă.

— Bine.

Sorcha nu putea să creadă că se rezolvase atât de uşor. Mary o privi.

— Mai ai nevoie de ceva? Nu cumva vrei să mă ajuţi la curăţenie?

— Nu… mulţumesc, mamă, îngăimă şi dispăru cât putu de repede.

— Intră fuguţa, să nu te vadă lumea, îi şopti Mairead, deschizând uşa bucătăriei.

— Dar *trebuie* să ne vadă careva, nu-ţi aminteşti ce am vorbit? chicoti Sorcha.

— Da, aşa e. De fapt, l-am mituit pe fratele meu, ca să nu spună nimic. Vine şi el la concert cu nişte prieteni.

— Şi crezi că n-o să te toarne?

— Nu. El o place pe Katherine, aşa că n-o să spună nimic, zise Mairead. Cu ce te îmbraci?

— Cu rochia pentru biserică.

— Nu, nu poţi merge aşa.

— Bineînţeles, te-am necăjit, doar. Vino să-ţi arăt ceva. Katherine, prietena lor, stătea pe podea dezbrăcată, în mijlocul unei grămezi de haine.

— N-are rost! Toate arată jalnic! mai bine renunţ şi mă întorc acasă!

— Nu te prosti, o certă Mairead. Arătai foarte bine în pantalonii de călărie şi cu puloverul negru. Îţi pun

în valoare talia.

— Nu pot să merg la un concert îmbrăcată în pantalonii de călărie! se lamentă Katherine.

— De ce nu? Ai văzut, doar, că pantalonii de călărie sunt ultima modă în catalogul pe care l-a primit Maureen de la mătuşa ei, de la Londra.

Sorcha îşi aruncă sacoşa pe podea, în grămada de lucruri.

— Nu pricep de ce îţi faci probleme, spuse ea. Ştii că toţi băieţii întorc capul după tine. Nu trebuie să te străduieşti pentru a atrage atenţia, cu părul tău blond şi ochii mari, albaştri.

— Şi tu eşti foarte frumoasă, zise Katherine. Toate fetele te invidiază. Eşti la fel de frumoasă ca orice top-model din revistele lui Maureen.

— Când o să terminaţi cu complimentele, poate o să ne apucăm şi de treabă, le spuse Mairead. Observ că Maureen întârzie. Trebuia să fie aici de la patru şi jumătate, iar acum este cinci.

— O să vină ea, zise Sorcha. Am văzut-o mai devreme, în oraş.

— Bine, atunci. Mairead luă o perie şi un pieptene. Care este prima în salonul meu de coafură?

După o jumătate de oră, transformarea era totală. Sorcha se privea uimită.

— Nu pot să cred că sunt eu. Sorcha încercă să-şi

rotunjească buzele creionate şi rujate din abundenţă. Pleoapele îi erau îngreuiate din cauza genelor false aplicate de Mairead. Îşi atinse părul pe care prietena ei i-l răsucise, apoi i-l prinsese în vârful capului. O fustă veche găsită prin dulap fusese scurtată destul de mult şi strâmtată, ca să-i pună în valoare şoldurile şi picioarele lungi. Katherine era şi ea uimită de felul în care se schimbase.

— Mairead, ar trebui să-ţi deschizi o casă de modă. Eşti grozavă, conchiseră fetele.

Mairead ridică din umeri cu modestie şi închise revista după care le copiase noile înfăţişări.

— Nu e mare lucru. Acum a venit şi rândul meu. Poate mai sunaţi la Maureen cât timp sunt eu la baie.

Sorcha nu se putea dezlipi de oglindă.

— Dacă nu vine în zece minute, îi dau telefon.

— Bine. Vreţi să faceţi puţină ordine pe aici?

— Încercăm, spuse Katherine, care se aşeză cu grijă pe marginea patului, ca nu cumva să-şi deranjeze buclele-i blonde aranjate de Mairead. Ştiţi la ce mă gândesc? Mamele noastre nu ne-ar recunoaşte dacă ne-ar vedea.

— Ai dreptate. Eu îmi închipui ce-ar spune tata dacă m-ar vedea machiată şi cu fusta atât de scurtă.

— Credeţi că se va întâmpla ceva deosebit cu vreuna dintre noi, în seara asta? zise Katherine.

— Ce să se întâmple? întrebă Sorcha.

— Să fim sărutate, de exemplu, adăugă Katherine şi se aşeză strângându-şi picioarele lungi sub ea.

— Cine ştie?

Cele două fete tăcură, gândindu-se la acelaşi lucru. Atunci se auzi un zgomot de la parter. Katherine sări în sus.

— Asta e Maureen. Mă duc să-i deschid.

Câteva clipe mai târziu, Maureen apăru cu faţa îmbujorată, dar fericită.

— Doamne, fetelor, am crezut că n-o să mai scap. Tom este bolnav şi mama m-a lăsat să-l îngrijesc. Cât timp am ca să mă pregătesc?

— Ai destul, te ajutăm şi noi, o asigură Katherine.

Peste o jumătate de oră, cele patru fete, aşezate pe pat, împărtăşeau aceeaşi dezamăgire. Maureen se îmbrăcase cu o rochie verde smarald pe care o luase din garderoba mamei ei.

— Cred că ar fi mai bine dacă am renunţa la concert, ne-am face nişte sandvişuri, apoi ne-am pune pijamalele.

— Știu la ce te gândești, zise Katherine. Am putea fi descoperite. Nu cred că mama m-ar mai primi acasă după o asemenea experienţă.

— Nu vă faceţi probleme, fetelor, zise Mairead şi scoase o sticlă de whisky de sub pat. Avem nevoie de

băutura asta ca să prindem curaj.

Deschise sticla, dădu capul pe spate şi luă câteva înghiţituri. Celelalte văzură cum se înroşeşte şi îi dau lacrimile.

— Fii atentă, o să-ţi curgă rimelul, o atenţionă Sorcha şi îi întinse batista.

— Cine mai vrea? le oferi Mairead sticla.

Cele trei fete se priviră nehotărâte.

— Da' ştiu că aveţi toate spirit de aventură, spuse Mairead, dând ochii peste cap, exasperată.

— Dă-mi mie să încerc, zise Sorcha şi luă o înghiţitură. Acum tu, Katherine.

Fata închise ochii şi luă o înghiţitură. Îi străluceau ochii când îi dădu sticla lui Maureen.

— Mi-a plăcut gustul.

— A, ai început să capeţi curaj, risc Maureen şi celelalte fură nevoite să o bată pe spate, pentru că nu mai putea să respire.

— Suntem gata, fetelor? întrebă Mairead şi adăugă, la răspunsul afirmativ al celorlalte: Atunci, să ne punem hainele, să ne luăm bicicletele şi să plecăm.

— Dacă ne întâlnim cu cineva cunoscut? întrebă Katherine.

— Îi facem semne cu mâna şi îi zâmbim. Ca şi cum am fi pornit la o plimbare cu bicicletele, sugeră Mairead.

— Cum aşa, pe întuneric? chicoti Sorcha.

— Haideţi să mergem.

Cele patru fete se duseră în dormitor.

Abia după cincisprezece minute ajunseră la sala GAA şi răsuflară uşurate, pentru că toată lumea era acasă în acea seară rece de ianuarie, aşa că putură să-şi lase bicicletele în spatele sălii şi să meargă liniştite la coada de la casă.

— Daţi-mi banii şi cumpăr eu bilete pentru toate, zise Mairead.

— Să fii atentă, să nu ceri jumătăţi de bilete, pentru că ne-am făcut mari, interveni Maureen.

Sorcha se întoarse şi văzu un grup de băieţi care le priveau apreciativ. Mairead luă biletele, intrară şi se îndreptară spre toaletă pentru a-şi reface machiajul. Auzind formaţia care începuse să-şi facă încălzirea, undeva foarte aproape, Sorcha se simţi înfiorată.

— În sfârșit, începi să te maturizezi, îşi spuse ea privindu-se în oglindă.

Era ora nouă, iar sala se umpluse.

— Au venit şi din alte localităţi. Este atât de aglomerat, încât n-o să ne recunoască nimeni, le asigură Mairead. Ce bem?

— Limonadă.

— Patru?

— Da.

— Domnilor şi doamnelor, vă rugăm să aplaudaţi formaţia lui Con Daly!

Prezentatorul părăsi scena. Fetele se ridicară pe vârfuri pentru a urmări cum îşi ocupau locurile cei cinci membri ai formaţiei. Con Daly se îndreptă spre microfon.

— Bună seara şi bine aţi venit! Sper să vă oferim o seară plăcută. Iar acum, să lăsăm vorba, să cântăm.

Con se întoarse și trecu în revistă numele tuturor membrilor formaţiei. Deodată, sala răsună de vocea lui plină și de chitara lui. Fetele îl urmăreau vrăjite.

— Cu greu l-aş fi recunoscut. E chiar frumos atunci când se spală, nu? şopti Mairead.

— Dacă mă uit mai bine la el, este destul de arătos. Ochii aceia albaştri şi părul negru îmi amintesc de Elvis. Nu crezi, Sorcha? o întrebă Katherine.

Sorcha nu răspunse. Era vrăjită de vocea lui Con.

— Ce voce extraordinară, zise şi Maureen. Este mai bună decât oricare dintre cele pe care le auzim la radio.

— Sorcha, ia-ţi limonada! Sorcha! insistă Maureen.

— Da, sigur, scuză-mă, răspunse ea, începând să bea cu paiul fără a-şi lua ochii de la scenă.

— Vrei să dansezi, Katherine O’Mahoney?

Un tânăr înalt, cu o faţa plină de acnee, stătea în spatele ei. Băiatul era fratele lui Mairead, în acelaşi

an cu Johnny.

— Da, aş vrea, spuse Katherine, dar nu cu tine, Tommy O'Sullivan.

Fetele începură să chicotească, iar Tommy plecă, lăsând capul în jos.

— Nu trebuia să fii atât de rea, o admonestă Maureen.

— Aştept să mă invite Johnny, preciză Katherine.

Fetele se aşezară la o masă liberă, urmărind formaţia şi pe cei care începuseră să danseze. Sorcha nu-şi lua ochii de la Con Daly. Se auzi un ropot de aplauze când formaţia sfârşi prima melodie şi Con începu să vorbească la microfon.

— Sunteţi un public extraordinar, vă mulţumesc. Acum voi interpreta o melodie lentă. Alegeţi-vă partenerii. Vă cânt o baladă pe care mi-a inspirat-o golful Ballymore.

Johnny se îndreptă spre masa celor patru fete.

— Vrei să dansezi cu mine, Katherine? întrebă el.

Fata roşi, încuviinţând din cap. Se ridică şi luă mâna pe care i-o întinsese Johnny.

— Tu, Sorcha, vrei să dansezi cu mine?

Era Angus Hurley, un tânăr pe care Sorcha îl ştia din copilărie. Părinţii lui aveau o fabrică de bumbac în localitate. Sorcha încuviinţă şi Angus o conduse spre ring. Băiatul îşi puse mâinile pe talia fetei, iar ea

îl luă cu graţie de umeri şi începură să se mişte în ritmul muzicii.

— Mă surprinde că v-au lăsat părinţii să veniţi aici, zise el.

— Nu le-am spus că venim la concert. Iar dacă tu sufli vreun cuvânt, Angus Hurley, nimeni n-o să mai vorbească vreodată cu tine.

— Nu suflu, nicio vorbă nimănui, şi tu ştii bine asta, Sorcha.

Fata îşi lăsă capul pe umărul lui Angus, fără a-și lua ochii de la Con Daly. Și el se uita la ea. Când privirile li se întâlniră, Sorcha lăsă ochii în jos.

— Îmi pare rău, Angus. N-am auzit ce ai spus. Vrei să repeţi?

— Te întrebam dacă… Angus roși… Aş vrea să te invit la film săptămâna viitoare. Eşti foarte frumoasă în seara asta, Sorcha. Întotdeauna mi-ai plăcut, ştii bine asta. — Mă bucur că m-ai invitat. Nu pot să-ţi dau acum un răspuns, vrei să-mi laşi puţin timp de gândire?

— Sigur, încuviinţă Angus.

Balada se sfârşi, iar Sorcha se întoarse la masă. Maureen era singură și supărată.

— Unde este Mairead?

— A venit un tip care arăta extraordinar și a invitat-o la dans. Katherine dansează și ea.

Sorcha privi spre ring şi o văzu pe Katherine înlănţuindu-l cu braţele pe Johnny. Îi zâmbi.

— E nemaipomenit să-i vezi în sfârşit împreună. Se plac de foarte mult timp.

— Dar tu și. Angus?

— M-a invitat la film săptămâna viitoare şi i-am zis că mă mai gândesc.

— Ce-ai spus? Sorcha, tu știi prea bine că Angus este cea mai bună partidă din oraş. O să moştenească fabrica de la părinți și casa cea mare de pe deal. Şi nici nu arată rău.

— Poate că este pe gustul tău, Maureen. Mie îmi place măi mult Con Daly.

— Nu spune asta! Cred că nu se spală cu anii.

— Ești foarte răutăcioasă, Maureen!

— Nu vreau decât să-ți spun că orice fată ar fi încântată de un asemenea pretendent. Eu nu știu de ce am venit aici. Cine să-mi facă mie curte, așa grasă și urâtă cum sunt?

Sorcha își privi prietena, care avea nasul plin de pistrui, iar din coada pe care i-o făcuse Mairead îi scăpaseră câteva bucle mici.

— Ești frumoasă, Maureen, nu-ți face probleme.

— Atunci de ce sunt singura care a rămas fără un partener?

— N-o să rămâi prea mult timp așa, te asigur.

Acum aş vrea să merg la toaletă. Mă întorc imediat.

Sorcha se ridică tocmai când formaţia anunţa că va face o pauză de zece. Minute. Se îndreptă spre Angus, care stătea la bar.

— Angus, m-am hotărât să vin cu tine la film săptămâna viitoare.

— Adevărat? E nemaipomenit, Sorcha.

— Cu o condiţie.

— Spune, accept orice.

— Aş vrea să-i cumperi o limonadă prietenei mele, Maureen, să i-o duci, să vorbeşti cu ea, iar când începe muzica s-o inviţi la dans.

— Nicio problemă. Vinerea viitoare, însă, vin să te iau de acasă la ora şapte. O să mergem cu maşina nouă pe care o voi primi de ziua mea.

— Perfect. Ne vedem atunci, dar te rog să-ţi respecţi promisiunea.

— Mă şi duc să cumpăr limonada.

Sorcha zâmbi, apoi se îndreptă spre toaleta doamnelor, care se afla pe holul de la intrare. Rămase în faţa oglinzii crăpate, îşi aranjă părul şi-şi refăcu machiajul. Tocmai când voia să iasă, cineva o apucă de mână.

— Ce se întâmplă?

O mână îi acoperi gura şi se simţi trasă afară.

— Taci, nu-ţi fac niciun rău, îţi jur.

Ea recunoscu vocea şi simţi un miros plăcut de aftershave. Se simţi înfiorată de trupul lui, care era atât de aproape.

— Sorcha O'Donovan, te cunosc de când erai o fetiță, și încă de pe atunci am știut c-o să fii o fată frumoasă. În seara asta eşti cea mai frumoasă. Vreau să mă însor cu tine, să-mi faci copii sau dacă nu, să-mi faci măcar o vizită.

Era întuneric, dar ea îi intui zâmbetul.

— Vrei să vii?

— Unde?

— La mine.

— Eu…

— Sigur c-o să vii. Ştii unde stau? Ea încuviință. Atunci, te aştept acolo. Acum aş vrea să te sărut.

O trase spre el și o sărută, apoi își aşeză mâinile pe umerii ei și rămase privind-o.

— La revedere, Sorcha. Te aştept.

Se sprijini de perete şi-l urmări cu privirea, respirând greu. Își simţea picioarele ca de plumb, iar capul îi vâjâia. Con Daly… trăia ca un pustnic, la malul mării… un om pe care de obicei ea. L-ar fi evitat și pe stradă și nu l-ar fi lăsat s-o sărute… Sorcha se rugă Domnului s-o ierte nu numai pentru că se lăsase sărutată, ci pentru că îi și plăcuse. Oare era bine să se ducă la el? Intră din nou în sală şi se

aşeză undeva, în spate. Îl văzu pe Angus dansând cu Maureen, pe Katherine cu Johnny şi pe Mairead cochetând cu un băiat pe care ea nu-l cunoştea. Apoi îşi ridică ochii spre scenă. El îi zâmbi. Fata simţi că relaţia care începuse în această seară avea să-i schimbe viaţa.

3

Helen McCarthy îşi înşeuă calul, un armăsar pe nume Davy, îi verifică harnașamentul şi urcă în șa. Îl mână afară din grajd, ieşi pe poartă, apoi îl conduse spre plajă. Când era pe picioarele ei, Helen părea greoaie şi neîndemânatică, dar de la distanţă, aşezată în şa, fata şi calul alcătuiau o imagine plăcută. Numai în această postură se simţea stăpână pe situaţie, în câteva minute, ajunse la nisipuri.

— Haide! Helen lovi coapsa calului cu biciușca şi acesta începu să alerge. Vântul îi răcorea faţa, iar zgomotul valurilor care se izbeau de ţărm o asurzea. Fata plângea cu sughiţuri, iar vaietele pescăruşilor care treceau pe deasupra capului îi accentuau starea de disperare.

— De ce, Doamne? De ce? strigă ea, auzită numai de briza care bătea dinspre mare.

Ajunse la cel mai îndepărtat punct al plajei, îl lăsă pe Davy la pas, apoi îl conduse cu grijă prin zona

stâncoasă, spre golful care îi plăcea atât de mult. Venea mereu aici când se simţea doborâtă de viaţă. Şi întrucât în ultimii ani totul îi mersese prost, venise foarte des în aceste locuri. Descălecând, îl priponi pe Davy de o stâncă ce ieşea din nisip, apoi se îndreptă spre mare. Nu era prima oară când Helen lăsa valurile să-i învăluie coapsele, sânii, ba chiar să-i treacă peste cap, aducându-i o senzaţie de pace, de linişte. Lacrimile îi udau obrajii. I se întâmplă şi acum ceea ce i se întâmpla de fiecare dată: nu avu curajul să-şi pună capăt vieţii. Se întoarse şi porni spre ţărm, apoi urcă pe stânca de unde cuprindea cu privirile toată coasta. Putea să vadă şi farul de la Galleyhead învăluit în ceaţă, undeva, pe dreapta. La şcoală îi mergea la fel de prost, ca de obicei. O auzise pe Sorcha şi pe prietenele ei care râdeau şi povesteau cum s-au distrat la concertul de la sala GAA, de sâmbătă seara. Helen se simţise atât de îndurerată, când fetele tăcuseră la apariţia ei. O ura pe Sorcha O'Donovan mai mult decât pe oricare alta. Ea era foarte frumoasă, isteaţă, ştia să se facă imediat plăcută, şi părinţii ei o adorau. Pe scurt, Sorcha avea tot ce-i lipsea ei. Îşi ridică privirile spre cer. Peste vreo jumătate de oră începea să se întunece. Ziua se sfârşea şi începea bezna. Apoi urma o altă zi, în care Helen avea să îndure din nou umilinţa, respingerea,

să simtă că era o adolescentă urâtă, proastă, fără niciun prieten pe lume.

— O, mamă, de ce m-ai lăsat singură? suspină ea. Câţi copii erau lipsiţi de braţele părinteşti care să-i ocrotească şi să-i ridice atunci când cădeau? câţi erau lipsiţi de poveştile de seară, de la culcare, de atingerea caldă a obrazului tatei care să le vorbească încet, blând, când se stingea lumina?

— Nu mai am nimic, nimic!

Helen știa totuşi că această afirmaţie nu era cu totul adevărată. Mai exista ceva care, în curând, avea să-i aparţină în totalitate. Şi nu era chiar orice. Îşi șterse ochii cu mâna nu prea curată şi încercă să-şi pună ordine în gânduri.

— Oare o să-mi petrec toată viaţa plângând?

— S-ar putea.

Helen se întoarse brusc. Era Con Daly. Stătea pe stâncă, aplecat spre ea. Brusc, chipul ei căpătă o culoare stacojie, urâtă.

— Îţi place peisajul?

— Da, îmi place mult să vin aici.

— Este și locul meu preferat.

— Ştiu, adăugă Con, aşezându-se lângă ea. Este un loc perfect pentru nimicurile ca noi.

— Tu nu poţi fi considerat un nimic. Toate fetele de la şcoală sunt înnebunite după tine.

— Ai auzit ceva despre vreuna dintre ele, în mod deosebit?

— Era ceva de auzit?

— Poate.

— Înţeleg, replică Helen plecându-şi capul.

— Nu te-am văzut la concert, zise el.

— N-am vrut să vin singură.

— Vezi, Helen, asta înseamnă să trăiești la marginea societăţii, aşa, ca noi doi. Să te simţi tolerat, dar nu acceptat. Mă pregătesc şi eu să părăsesc locurile astea.

— Eşti norocos, dacă poţi s-o faci. Helen îşi îngropă vârful cizmei în nisip.

— Nici tu nu ai nimic care să te reţină aici.

— Stau aici de teamă, Con.

— Da, teama este un sentiment puternic. Dar să nu uiţi, Helen, că singurătatea îţi dă putere. Numai un om singur îşi poate permite să-i studieze pe ceilalţi. Este el însuşi un intrus şi are posibilitatea să arunce din când în când câte o ocheadă în interior. Înveţi multe despre natura umană în felul acesta.

— Ce să înveţi? Că este plină de ticăloşie? replică ea cu amărăciune.

— Ei, lasă, viaţa nu este numai amărăciune. Tu ai o casă imensă, ai pământuri. Ai şi banii cu care poţi să-ţi realizezi visurile. Lumea este ca o cochilie pentru

tine.

— Aş renunţa la tot dacă aş putea să fiu drăguţă şi curtată.

— O să-ţi schimbi coafura, o să ai mulţi prieteni, pentru că eşti bogată; nu-ţi mai face probleme.

— Oare aşa o să fie?

Con se ridică.

— Am plecat. Am o întâlnire în palatul meu, adăugă el, arătând la coliba de peste dune.

— Da?

— Da. Îşi duse un deget la buze, de parcă ar fi rugat-o să păstreze secretul şi adăugă: La revedere, Helen. Ştii unde mă găseşti, dacă vrei să mai vorbim.

— Mulţumesc pentru încurajare, Con.

Îl urmări cum se depărtează, până rămase numai un punct mic printre nisipuri. Helen se gândi la ce-i spusese el. În pofida reputaţiei proaste pe care o avea, era un băiat isteţ. Discuţiile pe care le purtaseră ei, în timp, îi rămăseseră în minte. Con era printre puţinii care n-o tratau ca pe o proastă. Şi de fiecare dată când îl vedea, i se părea tot mai frumos. Întrucât nu avea un alt bărbat în minte, se gândea numai la el. Poate chiar se îndrăgostise. Dar era conştientă că el nu putea să simtă la fel. De fapt, care bărbat s-ar fi gândit la ea? Cu toate astea, Con dăduse glas ideii care îi venea şi ei tot mai des în minte.

Helen îşi puse fularul pe cap. Începuse să bată vântul. Seamus O'Donovan o asigurase că va fi o adolescentă foarte bogată. Nu ştia cât de bogată va fi, dar se putea interesa. Era convinsă că Seamus n-o credea capabilă să se ocupe de situaţia ei materială. Poate că avea dreptate. Singura ei preocupare era deocamdată şcoala şi abia făcea faţă cerinţelor acesteia, ce să mai vorbim de alte lucruri care ar fi solicitat-o mai mult! Cu toate astea, fiind foarte bună la matematică şi urmând să dobândească o moştenire atât de mare… ar putea avea o șansă. Putea să plece oriunde, să înceapă o altă viaţă. Dar unde?

Era o tânără singură, care nu prea ieşise din Ballymore. Oare va avea curajul să lase o viaţă dificilă, dar care îi oferea siguranţă? Helen privi spre orizontul întunecat. Nu mai putea rămâne în acest loc. Urcă pe cal și se îndreptă spre casă. La un moment dat, văzu lumină în coliba lui Con. Când se apropie, auzi un râset. Îl opri pe Davy. O siluetă apăru la fereastra colibei. Era Con. Apoi o alta, lângă el. Se sărutară. Helen roşi. Se simţea îngrozitor pentru că spiona doi oameni, dar nu-și putea lua ochii din direcţia lor. Apoi ușa colibei se deschise şi ieşi o persoană zveltă. Persoana nu pierdu vremea şi dispăru printre dune, înainte ca Helen să poată vedea cine este. Îl urmări pe Con, care rămăsese în

cadrul uşii. Acesta scăpără un chibrit şi Helen văzu luminiţa unei ţigări. Era deja întuneric. Davy pufăia nerăbdător şi Helen se îndreptă spre casă.

4

— Te-ai hotărât, vii cu mine, Sorcha?

Ea îl privi. Con stătea întins pe canapeaua pe care obişnuia să mănânce şi să doarmă. Îi era frig şi se trase mai aproape de focul aprins în sobă. Chiar dacă începuse luna mai, nopţile erau destul de reci.

— Con Daly, unde ai vrea să mă duci? Din ce să trăim? Eu nu am bani, cred că nici tu, aşa că…

— Nu uita că eu am chitara, Sorcha. N-o să murim de foame, chiar dacă va trebui să cânt pe la colţurile străzilor. Și sunt sigur că nu va trece mult şi voi începe să înregistrez discuri. Asta o pot face numai la Londra. Acolo trebuie să ajung.

Con scoase o ţigară din buzunar şi se apropie de sobă. O aprinse, apoi trase un fum. Sorcha îl privea neîncrezătoare.

Con o îmbrăţişă şi o sărută, având pe buze mirosul și gustul amar al ţigării. Îi mângâie părul răvășit.

— Ah, Sorcha, mi-ai furat minţile! Nu vrei sa faci dragoste cu mine şi nici nu-mi promiţi c-o să fugim împreună, în Anglia, încep să mă îndoiesc de dragostea ta.

Ochii fetei se umplură de lacrimi.

— Con, ştii cât de mult te iubesc. Nici eu nu mă gândesc decât la plecare. Chiar şi sora Benedict m-a întrebat dacă am probleme acasă, pentru că notele mele nu mai sunt la fel de bune. Doar că… mi-e teamă, Con.

— De ce îţi este teamă, dragostea mea? De mine?

Con îi luă faţa în palmele lui mari, mângâind-o cu dragoste.

— Nu de tine îmi este teamă. Ştii, eu mă gândeam mereu că o să termin şcoala, o să merg la un colegiu de secretare la Cork, o să lucrez la biroul tatălui meu şi apoi…

— Şi apoi o să aştepţi până o să apară bărbatul potrivit. Vrei să te limitezi la asta? Nu ştii că există o lume care trebuie descoperită? Colţul ăsta uitat de lume în care ai trăit până acum va fi la fel şi peste cincizeci de ani. Nu vrei nicio provocare, Sorcha? Nu vrei o viaţă plină de neprevăzut? Nu vrei să simţi că trăieşti cu adevărat? Nu mă vrei pe mine?

— Eu… Sorcha îl privea descumpănită.

Con se ridică, îşi aruncă ţigara în sobă şi închise uşa acesteia. Apoi îşi. Trecu o mână prin păr.

— Sorcha, suntem împreună de aproape trei luni. Am înţeles că eşti foarte tânără şi ai fost mereu protejată de mama şi de tatăl tău. Dar acum eu am

nevoie de tine, vreau să fii cea cu care să-mi construiesc viitorul. Am jurat că mă voi căsători cu tine, dacă tu vei dori asta, dar nu mai pot pierde vremea pe aici, încercând în zadar să te conving. Eu plec la Londra, cu sau fără tine. Am destui bani ca să pot plăti şi pentru tine, dacă te hotărăşti. Acum cred că ar fi mai bine să te duci acasă, probabil că ai tăi sunt îngrijoraţi şi m-ar putea acuza că te-am reţinut cu forţa.

Con se îndreptă spre uşă şi o deschise. Luptându-se cu lacrimile care o podideau, Sorcha îşi căută jacheta.

— Este la spatele tău, arătă Con spre braţul canapelei.

Sorcha o luă şi se îndreptă spre uşă în tăcere.

— La revedere, Con. Când ne mai vedem?

El ridică din umeri. Sorcha ieşi în aerul rece de afară şi uşa se trânti în urma ei. Rătăci un timp printre dunele de nisip, cu ochii plini de lacrimi. Ar fi vrut să se ducă la biserică, să se roage, dar ştia bine că Domnului nu i-ar fi plăcut să audă că ea se pregăteşte să-şi lase părinţii şi să plece cu un om cu care avea să trăiască în păcat.

— Ah! Sorcha se împiedică, îşi răsuci glezna şi se aşeză în nisip aşteptând ca durerea să mai slăbească. Îşi ridică privirile spre cer. Era o seară atât de

frumoasă, cerul era limpede, iar stelele păreau că strălucesc fericite undeva, acolo, în constelaţiile lor. Dacă l-ar lăsa să plece, oare nu ar regreta toată viaţa? Dar ea, ce lăsa în urmă dacă pleca? Lăsa tot ceea ce cunoscuse încă din copilărie. Dar acum nu mai era copil. Iar viitorul fără Con părea de neîndurat.

Con rămăsese cu ochii aţintiţi la chitara pe care o avea în faţă, când auzi o bătaie uşoară în uşă. Aceasta se deschise înainte ca el să ajungă în dreptul ei. Fata era acolo, la intrare, tremurând de frig şi de emoţie.

— Te iubesc, Con, m-am hotărât să vin cu tine când pleci.

— O, Sorcha! El lăsă chitara jos şi o luă în braţe. Îţi promit că nu vei regreta niciodată. O să-mi dau şi sufletul pentru tine. Con o sărută. Imediat, pasiunea puse stăpânire pe el. O trase mai aproape, o aşeză pe sofa, iar mâinile lui începură s-o mângâie încet. Începu să-i exploreze trupul. Palmele lui ajunseră în interiorul coapselor ei. Trecură de textura lenjeriei şi îi simţi toată căldura trupului. Fata avea ochii închişi, iar buzele uşor întredeschise, într-un zâmbet. El o sărută îndelung, iar degetele lui continuau s-o exploreze. Fata gemea uşor. Con nu știa câtă vreme se va mai putea abţine.

— Sorcha, tu ştii ce vreau de la tine.

Fata deschise ochii larg şi îi zâmbi.

— Nu pot nega că şi eu te doresc. Vreau să-mi promiţi că într-o zi o să ne căsătorim; Numai atunci n-o să mai simt că am păcătuit.

— Să ne considerăm de pe acum căsătoriţi, în faţa lui Dumnezeu.

— Atunci, hai să facem dragoste, Con.

Peste două ore, Sorcha era deja acasă, cufundată într-o baie fierbinte. Simţea o durere difuză în tot trupul. Pe drumul spre casă fusese nevoită să pedaleze în viteză, de teamă că mama ar fi putut să descopere că ea nu fusese la Maureen. Dar, când ajunse acasă, descoperi că mama era ţintuită la pat de o migrenă teribilă, iar tatăl nu se întorsese încă de la întrunirea ce avusese loc la primărie. Trăgându-şi cămaşa de noapte peste cap, Sorcha se întinse pe pat. Se uită la ursuleţul cu care dormea ea noaptea, apoi se hotărî să-l arunce din pat. Ursuleţii erau pentru copii. Ea era femeie acum.

5

— Deci tu, Helen, vrei să consulţi documentele pe care le-au întocmit tutorii tăi. Deşi au fost prudenţi în investiţii, veniturile tale s-au dublat aproape. Eu îţi sugerez să păstrezi investiţiile tăcute şi să te bazezi pe dividende, care nu sunt deloc de neglijat. Vei avea destul pentru ca să trăieşti bine şi să întreţii casa şi

domeniul.

Helen privi peste birou la documentele aflate în faţa lui Seamus O'Donovan. Erau coloane întregi de cifre care exprimau viitorul ei financiar, cifre pe care ea trebuia să le înțeleagă, dacă voia să-și ia soarta în mâini.

— Aş putea să iau registrele acasă, ca să le consult când am timp?

Seamus ridică o sprinceană.

.

— Sigur, Helen. Dar, fără a te jigni, aş vrea să-ţi spun că nu vei putea înţelege prea mult din ele.

— Cred că nu, Seamus, dar le voi lua ca atare.

— Bine. Acum, Helen, trebuie să te hotărăşti dacă vrei ca cu să administrez în continuare situaţia ta financiară, împreună cu tutorii tăi. Aş putea să mă ocup pe mai departe de casa şi de domeniul tău. Va trebui să întocmim nişte acte financiare în acest sens, care să includă şi remuneraţia mea, destul de modestă.

Seamus mai netezi o dată hârtiile care se aflau în faţa lui, le introduse într-un plic şi i le întinse lui Helen.

— Îţi mulţumesc, Seamus, pentru ajutorul acordat până acum; de fapt, trebuie să le mulţumesc şi tutorilor pentru că, împreună, aţi avut grijă de banii

mei în aceşti paisprezece ani.

— Am făcut-o cu plăcere, Helen. Îţi doresc mult succes cu cifrele astea. Te ajut cu bucurie dacă ai nevoie de explicaţii.

Helen se ridică.

— Ne întâlnim săptămâna viitoare?

— Desigur. Seamus o conduse spre uşă. Te aşteptăm ca de obicei, miercuri, la masă. Dacă poţi, vino puţin mai devreme, ca să stăm de vorbă. Şi aş vrea să-ţi mai spun ceva.

— Da, Seamus.

— Peste trei săptămâni vei fi o tânără foarte bogată. Până atunci, mai sunt încă tutorele tău. De aceea aş vrea să-ţi dau un sfat. Să nu ai încredere în nimeni. Mulţi oameni vor încerca să profite de tine, de banii tăi.

Helen zâmbi.

— Îţi mulţumesc. Voi ţine seama de sfatul pe care mi l-ai dat.

— Aşa să faci. La revedere.

— La revedere.

Helen deschise porţile cele mari de la intrarea pe domeniul ei. Se uita acum cu alţi ochi la pământurile care îi aparţineau. Grădinile erau destul de mici, în schimb casa era înconjurată de ferme. Aceste pământuri fuseseră închiriate fermierilor locali. Îi

apăru în faţă casa şi o mai studie încă o dată. Întotdeauna o considerase urâtă, cu nişte pereţi mult prea groşi, astfel construiţi pentru a conferi rezistenţă la aerul încărcat de sare, la ploile frecvente şi la vântul care bătea puternic dinspre mare. În casa ei era întotdeauna foarte frig. De aceea ea şi mătuşa stăteau mai mult prin bucătărie, unde ardea soba zi şi noapte. Cele şase dormitoare erau, practic, nefolosite. Mătuşa Betty făcea curăţenie primăvara, când înlocuia şi husele aşezate peste mobilă. În afara sălii de baie, cu mozaicul ei alb şi negru, Helen mai folosea o încăpere. Ignorase dormitoarele de la primul etaj, cele cu pereţii atât de înalţi, şi îşi alesese o cameră din pod, care de obicei era folosită de servitori. Fereastra largă a încăperii îi permitea să aibă sub ochi întreaga localitate Ballymore şi toată plaja. Îşi petrecea foarte mult timp privind de la această fereastră. Helen trecu prin holul care ducea spre bucătărie. Găsi acolo un bilet de la mătuşa ei, care îi spunea că s-a simţit obosită şi s-a retras mai devreme. Îi lăsase pe cuptor un vas cu ghiveci, care se cam arsese, ce-i drept. Helen puse o farfurie pe masă, dar apoi scoase hârtiile din plic şi se concentră asupra lor. Două ore mai târziu, vasul cu ghiveci era tot neatins. Îi luase destul de mult timp pentru ca să-şi dea seama ce însemnau cifrele acelea

şi care dintre ele, adunate, duceau la acel total atât de mare. Dacă socotise corect, totalul era impresionant.

— O avere serioasă, îşi spuse ea. Nu voi avea probleme tot restul vieţii.

Helen rămase cu ochii aţintiţi în gol. Unde îşi va petrece viaţa? Aici? Aici unde era atât de nefericită? Sau era mai bine să-şi ia banii şi să plece în altă parte? Dar unde? Se simţea neputincioasă. Era o laşă. Se imagina în continuare trăind în această localitate. Dacă ar fi avut vreo prietenă cu care să plece undeva, poate că ar fi făcut-o. Era miezul nopţii. I se făcu somn. A doua zi era, slavă Domnului, duminică şi nu mergea la şcoală.

Când se trezi, era o dimineaţă frumoasă, însorită. Ştiind cât de repede se schimba vremea, nedorind să piardă nicio secundă, se îmbrăcă, îi spuse un bună dimineaţa grăbit, mătuşii, apoi îl înşeuă pe Davy. Îi plăcea mult să călărească duminica dimineaţa, când vremea era frumoasă, pentru că plaja era liberă, întrucât toată lumea era la slujbă, la biserică. Galopul de-a lungul ţărmului o învioră şi îi trezi apetitul. Pe când se îndrepta spre casă, văzu o persoană care fugea de pe plajă. Persoana îşi regăsi bicicleta pe care o ascunsese în spatele unei dune, apoi porni pe drum.

„Sorcha 0’Donovan “, își spuse ea, întrebându-se ce făcea fata în acel loc, de ce nu era la slujba de duminică. Sorcha făcu un semn cu mâna cuiva care se afla undeva, în spate, apoi se grăbi spre oraș.

Helen se întoarse și îl văzu pe Con Daly, stând pe o dună de nisip, la mică distanță de ea.

— Bună dimineața, Helen. Ce zi minunată!

Apoi îi zâmbi. Ea nu izbuti să spună nimic, dădu doar din cap, îndemnându-și calul spre oraș.

Miercurea următoare, Helen se afla în biroul lui Seamus O’Donovan.

— Am adus actele înapoi, spuse ea, întinzându-i plicul.

— Mulțumesc. Ai înțeles ceva din toate hârtiile astea?

— Cred că mi-am format o imagine corectă a situației mele. Știu câți bani am și cum se desfășoară investițiile.

— Vrei să continuăm ca și până acum?

— Da, pentru moment.

— Bine, îți sugerez să-ți deschizi un cont în bancă și astfel să pot plăti lunar. Ai vreun plan pentru viitor, Helen?

— Nu, cel puțin deocamdată, nu.

— Oricum, ai mai mulți bani decât îți trebuie, deci poți aștepta. Seamus se uită la ceas. Este cazul să

mergem sus. Mary ne aşteaptă cu masa.

— M-ai văzut duminica trecută pe plajă, nu?

După-masă, în loc s-o evite, ca altă dată, Sorcha nu ştia cum s-o atragă mai repede în camera ei. Helen observă că Sorcha era foarte palidă. Pentru prima oară simţea că altcineva depinde de ea.

— Sigur că te-am văzut. Cred că te referi la întâlnirea cu Con Daly. Helen își studia unghiile pe care obișnuia să și le roadă.

— Nu-i adevărat! De unde ai mai scos-o și pe asta? Am avut o durere de cap puternică şi m-am plimbat puţin, asta e tot.

— Atunci, de ce îi făceai semne cu mâna?

— Eu… îl consider prieten. Îl întâlnesc pe plajă uneori, când merg să mai iau aer.

— Pe toţi prietenii îi lași să te sărute, Sorcha O'Donovan?

— Ştii… Sorcha o privi pe Helen drept în ochii şi văzu că se bucura de triumful ei. Te înşeli, Helen.

— Nu mai insista. Te-am mai văzut şi altădată, seara. Con te săruta în faţa colibei lui. Tu râdeai. Nu poţi să negi asta.

Sorcha trase un scaun de la birou şi se aşeză.

— Deci m-ai văzut, Helen. Ai de gând să spui cuiva?

— Nu mă interesează problema asta. Nu sunt chiar aşa cum mă consideri tu. Deci, poţi să recunoşti. Eşti

îndrăgostită de Con Daly?

Sorcha îşi muşcă buzele.

— Helen, juri că nu spui? Nu ştie nimeni, nici măcar Maureen.

— Dacă ai încredere în mine, jur să nu spun nimănui.

Sorcha nu avea de ales şi, în plus, simţea nevoia să se confeseze cuiva.

— Bine, o să-ţi povestesc.

Sorcha se ridică, deschise uşa dormitorului să verifice dacă numai asculta şi altcineva conversaţia lor, apoi se aşeză pe pat lângă Helen.

— Nu prea sunt multe de spus. Eu îl iubesc pe Con, el mă iubeşte pe mine.

— Vrei să te măriţi cu el?

— Într-o zi o s-o fac.

— Ştiu că el vrea să plece de aici. Te duci şi tu cu el?

Sorcha o privi surprinsă.

— De unde ştii?

— Eu mai stau din când în când de vorbă cu el. S-ar putea ca într-o zi să nu-l mai găseşti în coliba lui.

— O, nu, nu pleacă fără mine. Numai eu îl mai reţin în Ballymore.

Fata era conştientă că deja a spus prea multe, dar nu se putea opri.

— Crezi că te ia cu el la Londra?

— Nu ştiu, Helen, sunt numai planuri.

— Mie mi-a spus că pleacă la Londra.

— Da, cred că acolo vom pleca, dar, *te rog,* Helen, nu vorbi cu nimeni despre asta. Dacă mama sau tata ar afla, atunci…

— Ştiu să ţin un secret dacă vreau, Sorcha. Deci plecaţi la Londra pentru ca el să poată cânta?

— Da, numai acolo se poate realiza. Dacă rămâne în Ballymore, nimeni nu va auzi de el.

— Ar putea cânta şi la Dublin.

— Muzica lui nu ar avea succes acolo. El cântă melodii modeme, nu muzica tradiţională irlandeză, care se cântă în crâşmele din Dublin. Dacă l-ai fi auzit la concertul de la sala GAA…

— Nu m-a invitat nimeni.

Sorcha roşi, apoi îşi muşcă buzele.

— Îmi pare rău, Helen. Crede-mă. Ceilalţi…

— Lasă, a trecut deja. Crezi că el va reuşi?

— O, da, sunt sigură de asta. Are o voce teribilă. Şi îşi scrie singur versurile.

— Când plecaţi?

— Eu… nu ştiu.

— Tu cum o să-ţi câştigi existenţa?

Sorcha ridică din umeri.

— Con are nişte economii, dar o să ne căutăm

fiecare câte o slujbă când ajungem la Londra.

— Cu părinţii tăi cum o să te descurci?

— Vor turba de furie, dar am aproape şaptesprezece ani. Nu se pot opune. Şi nici nu vor şti unde suntem.

— O să le spui că ai plecat cu Con Daly?

— O să le las o scrisoare când plec. O să le scriu că ne vom căsători imediat ce ajungem în Anglia. Apoi o să aştept ca el să devină cunoscut, să aibă mulţi bani, și atunci o să ne întoarcem la Ballymore.

Sorcha de-abia mai respira. Helen îşi dădu seama că fata nu era prea convinsă că lucrurile se vor desfăşura aşa cum îşi dorea ea. Se auzi o bătaie în uşă.

— Seamus este gata să te conducă, Helen.

— Vin imediat, Mary, spuse Helen ridicându-se.

— Juri c-o să păstrezi secretul?

— Jur.

Sorcha o privi şi îi spuse:

— Dacă sufli vreo vorbă, jur că te voi ucide, Helen.

— Nu este nevoie să mă ameninţi.

Sorcha o conduse pe scări. Seamus le aştepta în hol.

— Mulţumesc pentru masă, Mary. La revedere, Sorcha.

— La revedere, Helen.

În noaptea aceea, Helen stătu mai mult la fereastra dormitorului ei. Văzu luminiţa de la coliba lui Con şi oftă. De ce era viaţa atât de nedreaptă? Sorcha era frumoasă şi iubită de toţi, iar acum îl avea şi pe Con Daly. Urmau să fugă amândoi din Ballymore şi să înceapă o viaţă nouă. Asta însemna că soarta îi oferise ei tot ceea ce îi refuzase lui Helen. Privind pe fereastră, ajunse la concluzia că dacă ea nu putea avea toate astea, nu trebuia să le aibă nici Sorcha.

6

— Deci săptămâna viitoare plecăm în Anglia, Sorcha.

— Da.

— O să-ţi pară rău pentru ce faci acum?

— Îmi pare rău de mama şi de prietenii mei din Ballymore.

— O să mă ai pe mine în schimb.

— Ştiu. Dar Ballymore a fost viaţa mea până acum. Am avut şi momente bune aici.

— Eu nu pot spune acelaşi lucru. Nu există nimeni de la care să-mi iau rămas-bun. Şi nimănui nu-i va fi dor de mine. Numai peisajele de aici îmi vor lipsi mereu.

Con se ridică şi deschise uşa, trăgând în piept aerul proaspăt al mării.

— N-aş putea să-i spun măcar lui Maureen unde mergem? Va fi foarte supărată dacă vom pleca aşa.

— Nu, Sorcha. O să-i scrii după ce ne stabilim undeva, la Londra. Este mai bine să nu afle nimeni despre soarta noastră. Tu ştii foarte bine că aici, în Ballymore, secretele ajung să fie discutate la toate colţurile de stradă.

Sorcha roşi.

— Bine, Con, am înţeles. Hai să mai revedem planurile pentru ultima oară. Eu o să-i spun mamei că vreau să fac nişte cumpărături, iau autobuzul până la Cork, mă duc la gară, îmi cumpăr bilet până la Dublin, iar tu mă găseşti în tren. Aşa facem? O să mă găseşti tu, nu-i aşa?

El zâmbi.

— Sigur că da. Nu ţi-am promis că o să te caut? Ai bani destui?

— Mi-am retras toate economiile ieri şi cred că am destui bani. Sorcha se uită la ceas. Trebuie să plec. Nu vreau să întârzii la cină. Iar mâine este ultima mea zi de şcoală.

Se ridică. Con veni spre ea şi o îmbrăţişă.

— Îmi dau seama că eşti speriată. Dar gândeşte-te că te îndrepţi spre o viaţă nouă. Acolo unde mergem, o să încercăm să cucerim tot ce se poate. Şi nu va fi greu, pentru că ne vom avea unul pe celălalt. Vreau

ca şi tu să fii la fel de entuziasmată ca şi mine. Îţi promit că nu vei regreta niciodată.

Con o sărută.

— Îmi pare rău că nu sunt la fel de nerăbdătoare ca tine. O să trec însă peste toate reţinerile, până şi peste petrecerea de sfârşit de an şcolar, care este duminică.

— Eu o să fiu aici, o să te aştept.

Con o urmări cum dispare dincolo de dune. Vara era în toi şi plaja fremăta de oameni, de aceea era tot mai greu pentru ea să treacă neobservată. Mai bine să părăsească Ballymore cât mai repede.

Vineri seara, în ultima zi de şcoală a trimestrului, fetele sărbătoriră evenimentul. Ca şi altădată, n-o induseră pe Helen în planurile lor. Fata urmări cum celelalte, ţinându-se de braţ, coborâră dealul şi se îndreptară spre casa lui Katherine, unde se ţinea petrecerea. Mânia ei crescu.

Duminică dimineaţa, când coborî la micul dejun, observă că mătuşa Betty îi făcuse o surpriză.

— Uite ce ţi-am pregătit, Helen, sper să-ţi placă.

Desfăcu pachetul pe care i-l dădu mătuşa şi văzu o ediţie a operelor lui Shakespeare, legată în piele. Simţi că rămâne fără glas. Ei îi era greu să citească până şi un banc, aşa că despre ceea ce primise nici nu se punea problema. Totuşi, aprecie gestul mătuşii,

care se chinuise destul de mult să-i cumpere un cadou frumos. Helen se ridică, se îndreptă spre bătrână şi o sărută.

— Mulţumesc, mătuşă. Este un dar splendid şi-l voi păstra mereu cu drag.

Apoi se aşeză la masă şi începu să se îndoape cu şuncă, ouă şi cârnați, de parcă ar fi făcut-o din răzbunare. Mătuşa Betty terminase de mâncat şi îşi privea nepoata.

— Astăzi, Helen, împlineşti optsprezece ani. Casa asta este a ta şi, începând de azi, eşti considerată adult. N-o să mai ai nevoie de mine.

Fata îşi ridică privirea şi constată că mătuşa o privea cu insistenţă.

— Ce se întâmplă, mătuşă?

— Vrei să păstrezi casa, sau s-o vinzi?

— Sigur c-o păstrez. Totul va fi la fel ca şi până acum.

— Deci nu te deranjează dacă o să continuu să stau şi eu aici?

— Nici vorbă. Este şi casa ta. De ce să mă deranjeze?

— Poate c-o să rămân până ce-ţi vei găsi un soţ şi pe urmă o să găsesc eu o colibă unde să-mi petrec restul zilelor.

— Nu-ţi face probleme, mătuşă, nu te voi părăsi

niciodată. Tu ai fost cea care a avut grijă de mine, cea care m-a crescut. Tu eşti familia mea.

— Îţi mulţumesc, Helen, apreciez spusele tale.

Betty se ridică grăbită și strânse masa. Helen se întoarse în camera ei, reluându-și locul la fereastră. În dimineaţa aceasta devenise o tânără foarte bogată. Mai avea însă de luat decizii importante privind statutul ei de femeie cu o bună situaţie materială. Rama ferestrei era umedă. Ploile care căzuseră făcuseră ca apa să se infiltreze între cele două rânduri de geam. Acum, vremea era numai bună pentru călărie. Îl scoase pe Davy la plimbare şi văzu cum marea, furioasă, aruncase la ţărm rămăşiţe ale unei ambarcaţiuni naufragiate. Calul ei era obişnuit cu vremea aspră, dar vântul îi displăcea, aşa că Helen se văzu nevoită să se întoarcă din drum. Acasă, îşi sărbători ziua de naştere împreună cu mătuşa Betty, cu câte un pahar de vişinată. Fata stătea cu ochii pe ceas, chiar şi când mătuşa Betty servea friptura de vită. Nici mâncarea nu o mai interesa. După-masă urcă iar la punctul de observaţie, din Camera ei. Oare ea va veni și astăzi? Se apropia ora. În acel moment o văzu pedalând spre dune. Își lăsă bicicleta ca de obicei, într-o zonă măi ferită, iar ea se îndreptă spre colibă. Uşa acesteia se deschise şi fata intră. Inima lui Helen începu să bată tot mai tare. Coborî ca să dea un

telefon.

— Unde te duci, dragul meu? întrebă Mary când îl văzu pe Seamus că îmbracă haina cea groasă.

— La telefon era Helen, A zărit-o pe Sorcha ducându-se spre plajă, dar n-a mai văzut-o întorcându-se. Este îngrijorată din cauza vântului care bate cu atâta forţă dinspre mare. Curenţii sunt foarte puternici astăzi.

— Eu știam că Sorcha s-a dus la Maureen, spuse Mary uşor dezorientată.

— Helen a insistat spunând că a luat-o spre plajă. Trebuie, oricum, să verific.

— Ştiu că Sorcha cunoaşte bine plaja, dar pe o vreme ca asta…

— Şi Helen era îngrijorată.

— Bate un vânt atât de rece! Mi-e teamă să nu răcească.

— Nu-ţi face probleme, o găsesc eu, zise Seamus punându-şi pălăria. Vin repede.

După ce trecu pe la Maureen şi află că Sorcha nu se dusese acolo, Seamus porni cu maşina spre plajă. Când ajunse, vântul era foarte puternic, aproape că îi venea greu să se ţină pe picioare. Se opri pe o dună şi scrută zona. Plaja era goală. Cu vântul bătându-i cumplit din faţă, zări coliba lui Con. Dacă era acasă, poate ştia ceva despre Sorcha. Se îndreptă spre

colibă şi se pregătea să bată în geam, când văzu ceva care îi atrase atenţia. Privind prin fereastra murdară, zări pe podea un bărbat şi o femeie care făceau dragoste. La un moment dat, bărbatul se opri de parcă ar fi presimţit ceva. Seamus se trezi privind la propria-i fiică; Sorcha ţinea ochii închişi, dar figura ei părea întruchiparea extazului. Seamus rămase descumpănit câteva secunde şi începu să patruleze în jurul colibei, neştiind cum este mai bine să procedeze.

— Doamne, Doamne!

Îşi frecă ochii cu mâinile, apoi se hotărî şi se năpusti în colibă.

— Bastardule, criminalule! strigă trăgându-l pe Con de păr şi îmbrâncindu-l. O să te condamn pentru viol!

Sorcha deschise ochii surprinsă. I se făcu teamă. Înşfăcă o cămaşă a lui Con şi şi-o trase pe ea, urmărind cum tatăl ei îl lovea pe băiat fără încetare şi-l izbea de perete, până când acesta rămase fără vlagă întins la picioarele lui.

Sorcha încercă să intervină.

— Opreşte-te, tată! Opreşte-te! O să-l omori! Se ridică şi încercă să-l protejeze. Opreşte-te, tată, te rog!

Seamus nu-l mai putea lovi pe Con fără s-o

rănească pe fiica sa. Respirând greu, roşu la faţă, cu ochii ieşiţi din orbite, se adresă fetei:

— Spune-mi că te-a violat și-l voi aresta.

— Nu, tată, nu m-a violat. Îl iubesc.

— Te mai întreb o dată. Spune-mi că te-a violat, aşa ca noi doi să putem pleca acasă, iar individul la închisoare, acolo unde îi este locul.

— Nu, tată, de ce nu vrei să înţelegi? îl iubesc! Nu poţi să ni te opui. Am aproape șaptesprezece ani.

— Refuzi să afirmi că ai fost violată?

— Nu m-a violat. Am vrut să fac dragoste cu el.

Seamus o lovi cu brutalitate peste faţă.

— Mă dezguști! Te comporţi ca o prostituată! Nu te recunosc!

— Tată, ne vom căsători!

— Vă veţi căsători! Ha! Asta ţi-a promis? Şi tu crezi că vreun preot de pe lumea asta vă va cununa, în asemenea condiţii?

Pe Sorcha o părăsi curajul şi începu să plângă. Con încercă s-o consoleze punându-şi un braţ pe umărul ei.

— Sorcha, te mai întreb o dată. Recunoști sau nu că ai fost violată? Dacă o faci, putem pleca acasă. Dacă refuzi, te reneg. Nu mai eşti primită în casa părinţilor tăi. Te consider moartă.

— O, tată, *te rog,* nu pot face asta, îl iubesc.

Seamus îşi privi fiica timp de câteva secunde.

— Rămas-bun, atunci. Tu şi zlătarul ăsta al tău veţi ajunge în iad.

Uşa se trânti în urma lui Seamus.

Helen era la postul ei de observaţie de la fereastră şi fu surprinsă văzându-l numai pe Seamus părăsind coliba. Uimită, încercă s-o descopere şi pe Sorcha, dar Seamus se urcase în maşină şi pleca singur. Unde era ea? Oare tatăl ei o lăsase acolo, cu Con? Helen şi-l imaginase pe Seamus ieşindu-şi din minţi, târând-o pe Sorcha de păr, apoi încuind-o în casă şi făcând-o să promită că nu se va mai întâlni cu el. Clătină uimită din cap. Nu mai înţelegea nimic.

Pe drum spre casă, Seamus opri la un bar. Bău patru pahare de whisky în zece minute. Cei din local îl priveau uimiţi. Nimeni nu-l mai văzuse vreodată pe Seamus O'Donovan bând în bar.

— Unde ai stat atâta? Am fost îngrijorată!

Mary, palidă, trasă la faţă, îşi întâmpină bărbatul în prag. Imediat simţi mirosul de alcool.

— Unde este Sorcha, Seamus?

Omul începu să sughiţe.

— Fiica ta iubită este într-o cocioabă, pe plajă, cu vagabondul ăla, Con Daly. Probabil că nici acum nu s-au îmbrăcat încă.

— Seamus, Dumnezeule, e păcat să spui asemenea

lucru!

— Dar e mai mare păcatul dacă minţi, nu-i aşa? întrebă el agăţându-şi haina în cuier şi începu să se clatine pe scări. Mă duc la culcare. Sorcha nu mai are voie să între în casa asta. Iar dacă aud că ai păstrat legătura cu ea, şi tu vei ajunge pe străzi, alături de ea. M-ai înţeles?

— Eu… Seamus, nu mi-ai explicat…

— Mai taci odată, femeie! urlă el. M-am săturat de văicăreli pe ziua de azi! Ţi-am spus ce trebuia să ştii! Noapte bună!

Sorcha îi puse lui Con o cârpă udă pe rana de la cap. Băiatul simţi o durere acută la atingere.

— Ştiu că doare, dar trebuie să-ţi opresc sângele.

— Pentru un avocat, tatăl tău loveşte destul de bine. O, Sorcha, ce lucru urât!

Ea nu răspunse. Încerca să nu se gândească la cele ce se întâmplaseră. Nu voia decât să oprească sângele care şiroia din rana lui Con.

— Dar de unde a ştiut tatăl tău? întrebă el. Cui i-ai mai spus? Prietenelor tale?

Sorcha se înroşi.

— De la Helen McCarthy. Numai ea a ştiut. Ea poate să vadă coliba asta în orice moment de la fereastra ei. Pariez că ea m-a zărit venind şi i-a telefonat lui tata.

— Helen McCarthy? De ce să fi făcut ea așa ceva? Ştiu că este o singuratică, am vorbit de câteva ori cu ea la plajă, dar mi s-a părut o ființă rațională.

— Este o refulată, o mincinoasă pe care n-o suportă nimeni. Mă urăşte. Iar pe tine cred că te adoră.

— Oare?

— O, da! Nu suportă gândul că vom fi împreună. Numai ea ştia că vom pleca din Ballymore. I-ai spus și tu că pleci?

— Nu, nu în mod direct.

— Ei bine, acum ne-a făcut-o. Ai început să-ţi mai revii puţin. Dar mâine o să ai nişte vânătăi. Şi la ochi eşti lovit rău.

— Dă-mi sticla de whisky din dulapul de acolo. Cred că ne prinde bine câte o înghiţitură.

Sorcha aduse băutura, se aşeză lângă Con şi i-o întinse. El bău direct din sticlă.

— Vrei şi tu?

Ea luă o înghiţitură.

— Așadar, Sorcha, unde plecăm?

— Se pare că nu mai am de ales. Acasă nu mă pot întoarce, deci trebuie să vin cu tine. Con…

— Da?

— Am putea pleca mâine? Nu vreau să mai rămân niciun moment în Ballymore. Poate c-o să stăm vreo

câteva zile la Dublin şi o să plecăm la Londra cu vreo barcă. O, am uitat ceva important!

— Ce?

— Economiile mele de la bancă. Sunt în camera mea, într-un plic. Sunt aproape o sută de lire.

— Păcat că nu le putem lua… oftă Con.

— Aş putea să… să-i telefonez mamei şi s-o implor să mi-i aducă. Apoi mi-aş lua rămas-bun de la ea… Sorcha îşi muşcă buzele ca să nu plângă.

Cori încercă s-o liniştească.

— Ştiu prin ce treci. Îţi jur că niciodată n-o să-ţi pară rău. O sărută, iar ea îi simţi gustul de sânge de pe buze.

— Te iubesc, Sorcha.

— Şi eu te iubesc, Con Daly.

7

Mama îi amintea fetei de o păcătoasă care intrase în rai, privind la stânga şi la dreapta de parcă ar fi pândit-o cineva.

— Ar fi mai bine să tragem draperiile, Sorcha, ce zici?

— Aici nu sunt draperii, mamă, spuse fata. Nu-ţi face probleme inutile. Tata nu mai vine niciodată aici, nici dacă ar apărea Fecioara Maria personal să i-o ceară.

— Uite plicul. Şi hainele pe care mi le-ai cerut.

— O, mulţumesc, mamă! Îţi sunt foarte recunoscătoare.

Mary se uita de jur-împrejur prin colibă, nedumerită.

— Sorcha, eu nu ştiu ce s-a petrecut aici. Tatăl tău nu mi-a povestit prea multe. A venit băut aseară. Nu l-am mai văzut niciodată în starea asta. Mi-a spus că nu mai ai voie să te întorci acasă. Desigur, exagerează. Tu trebuie să vii acasă, acolo este Jocul tău. Eşti fiica noastră. Trebuie doar să aşteptăm să se calmeze.

— Nu va reveni asupra hotărârilor lui, mamă.

— Atunci, spune-mi ce s-a întâmplat.

— M-a găsit aici, cu Con. Noi… ne sărutam.

Mary îşi privi lung fiica.

— Asta a fost tot, Sorcha O'Donovan? Chiar dacă tatăl tău este un puritan convins, tot nu văd de ce nu mai vrea să vii acasă, dacă doar asta făceaţi aici.

— Eu… Sorcha roşi. Nu, mamă, nu ţi-am spus totul.

Se aşeză pe canapea şi rămase cu ochii în jos. Mary oftă.

— Înţeleg. Acum sper că-ţi dai seama ce prostie ai făcut. Ai fost la spovedanie?

— Da, mamă, dar cu ce ne ajută asta pe mine şi pe Con?

— Sorcha, mă străduiesc din răsputeri să fiu alături de tine, dar nu mai vreau să continuăm cu discuţia asta. Este mai bine să plec.

— Nu pleca, mamă. Îmi pare rău. N-am vrut decât să ştii că n-am putut să mă confesez părintelui Moynihan. Iar mâine, eu şi Con vom pleca în Anglia.

Mary rămase fară grai.

— Chiar plecaţi?

— Da. Nu cred că avem de ales, după ceea ce s-a întâmplat. Tata nu ne va ierta niciodată. Con este deja blamat şi cred că, orice am face, nu mai putem îndrepta lucrurile.

Mary îşi privi fiica, nu fară tristeţe.

— Din ce-o să trăiţi?

— Con are nişte economii, iar eu am banii din plicul pe care mi l-ai adus. Când ajungem în Anglia, Con o să-şi găsească o slujbă. Are o voce minunată. O să înregistreze imediat toate melodiile lui.

Mary o aprobă.

— E adevărat că i se oferă mai multe şanse la Londra. Aici nu are niciun viitor.

— O, mamă, dacă ai şti cât regret! N-am vrut să se întâmple aşa.

Mary nu spuse nimic, dar apoi se hotărî să întrebe:

— Sorcha, eşti însărcinată?

— Nu, mamă.

— O, bine că măcar asta nu s-a întâmplat.

— Da.

— Deci eşti îndrăgostită de Con Daly, nu?

— Da, mamă.

— Şi el te iubeşte?

— Sunt sigură că da. Mi-o repetă tot timpul. Când ajungem în Anglia, ne căsătorim.

Mary văzu cum ochii fetei străluceau de fericire.

— Sper că nu vei ajunge să regreţi vreodată. Şi mai sper că el este conştient de sacrificiul pe care l-ai făcut.

— Chiar crezi că mi-am ratat viaţa?

Mary oftă, apoi se aşeză lângă Sorcha pe canapea şi îi luă mina în palmele ei.

— N-aş fi o mamă bună dacă nu mi-ar fi teamă pentru viitorul tău. Eşti atât de tânără, aş putea să ţip la tine, să-ţi arăt ce prostie ai făcut, dar la ce bun toate astea? Tatăl tău a procedat aşa, iar tu te-ai hotărât să pleci oricum.

— Nu mai avem de ales, acum, mamă.

— Da, nu prea mai aveţi de ales. Mary privi undeva, înaintea ei. Şi eu am iubit cândva pe cineva. Şi el a plecat, iar eu n-am avut curajul să-l urmez. Apoi l-am cunoscut pe tatăl tău, adăugă mama zâmbind.

— Îl iubeşti?

— Da, sigur că da, răspunse Mary scurt, de parcă ar fi revenit brusc cu picioarele pe pământ. El știe despre planurile tale?

— Nu, nu ştie nimeni, cu excepţia ta. Crezi că tata o să mă ierte vreodată?

— Nu ştiu ce să-ţi spun. Te iubeşte mult, şi te mai consideră încă un copil, fapt care-l face să sufere şi mai mult. Dar nu-ţi face probleme din cauza lui. Când te stabileşti undeva, scrie-mi şi dă-mi adresa.

— Așa voi face, mamă.

— Nu, mai bine să-mi trimiţi scrisorile pe adresa lui Maureen. Ea o să mi le dea. Ştii că acasă tata este cel care aduce corespondenţa dimineaţa şi nu ştiu dacă ar rezista tentaţiei de a rupe plicurile, dacă vede că sunt de la tine. Mary se uită la ceas. Trebuie să plec; s-a apropiat ora mesei. Se ridică, iar Sorcha o urmă. Ai grijă de tine.

— O să am, mamă.

Mary o trase pe Sorcha spre ea şi o sărută pe frunte.

— Dacă o să ai vreodată nevoie de ceva, o să încerc să te ajut.

— Mulţumesc, mamă, mulţumesc pentru înţelegere.

Ochii lui Mary erau plini de lacrimi.

— Sorcha, nu pot să nu recunosc că te invidiez

pentru că vei pleca de aici. La revedere, draga mea. Dumnezeu să te călăuzească.

Mary era gata să închidă uşa, când Sorcha îşi aminti întrebarea care o măcinase atât.

— Mamă, de unde a aflat tata unde să mă găsească?

— Helen McCarthy a telefonat să ne spună că era îngrijorată pentru că te-ar fi prins furtuna pe plajă.

— Oh!

— De ce?

— Lasă, uită toate astea, răspunse ea, apoi se îndreptă spre uşă și-şi îmbrățișă mama. O să-mi lipseşti mult.

Sorcha se aşeză pe o dună şi rămase uitându-se la mare. Fusese o zi caldă, iar apa căpătase acel albastru mediteranean. Asculta zgomotul valurilor de parcă l-ar fi auzit pentru prima oară. Apoi realiză cât de norocoasă fusese să crească într-un asemenea loc. Se gândi la zilele frumoase pe care le petrecuse pe plajă cu prietenii ei şi la nopţile reci de iarnă, când avea un foc viu la care să se încălzească și mâncare din belşug. Asta fusese viaţa ei în Ballymore. O viaţă care i se păruse atât de comună în timp ce o trăise, dar care acum, când o pierduse, i se părea perfectă şi sigură. Simţi nevoia să plângă, dar se abţinu. Nu exista drum de întoarcere. La un moment dat o mână

i se aşeză pe umăr.

— Gata?

Sorcha dădu din cap.

— Da.

— Nu m-am mai obosit să încui coliba.

— Nu.

Con se aşeză lângă ea.

— Te simţi bine?

— Da, răspunse ea ridicându-se. Vino, Con. Trebuie să trec pe la cineva înainte de plecare.

Helen auzise soneria, dar ştiind că mătuşa ei avea să răspundă, nu se deranj ă.

— Helen, e pentru tine.

— Cine este?

— Sorcha O'Donovan.

— Oh, eu… bâigui ea şi rămase în capul scărilor.

— Vino, Helen, se auzi vocea iritată a mătuşii. Sorcha te aşteaptă.

Helen se îndreptă, cam tară tragere de inimă, spre scări. Verişoara ei era în hol.

— Să vă fac un ceai? întrebă Betty.

— Nu, mulţumesc. Am doar câteva minute, răspunse Sorcha.

— Eu sunt la bucătărie, dacă vă răzgândiţi.

Betty se întoarse şi părăsi holul. Sorcha o urmări din priviri, aşteptând să audă uşa de la bucătărie

trântindu-se. Helen observă că fata era palidă, dar nimic mai mult.

— Bună, Helen, am venit să-mi iau rămas-bun.

— Oh, eu…

— Am venit să-ţi mulţumesc pentru că i-ai spus tatei unde eram în acea după-amiază.

— Ştii, eram îngrijorată şi… se stârnise furtuna.

— Lasă minciunile, Helen. Tu ştiai unde putea să mă găsească tata. Ai vrut ca el să mă vadă.

— Nu, eu…

— Plecăm împreună în Anglia – eu şi Con. Am vrut doar să te întreb de ce ai făcut asta. Mi-ai promis că nu spui nimănui.

Cele două fete se priviră, iar atmosfera se încinse tot mai mult. Sorcha încercă un zâmbet.

— Ai fi vrut ca tata să mă găsească la colibă, să mă ia acasă și să-mi interzică să-l mai văd pe Con. Iar eu ar fi urmat să mă potolesc, să mă aşez cumva în Ballymore, Con să dispară şi astfel s-ar fi terminat totul. Asta ai fi vrut tu?

Helen avea o privire vinovată.

— Şi ai obţinut contrariul. Tata nu mă mai primeşte acasă. Aşa că trebuie să-ţi mulţumesc. Ai reuşit să-mi faci imposibilă şederea aici. Deci vom pleca amândoi.

Helen se muta stânjenită de pe un picior pe

celălalt.

— Poate că este mai bine aşa, că vom fi despărţite de mare. Am ştiut că mă invidiezi, dar nu mi-am închipuit că mă şi urăşti. O să încerc să te iert, pentru că trebuie să-mi fie milă de tine. Chiar dacă ai atâția bani, nu ai niciun prieten. Eşti grasă, proastă, răzbunătoare. Sper să nu ne mai întâlnim vreodată.

— Eu…

Helen încercă să spună ceva, dar cuvintele refuzau să-i vină în minte. Îi apăru o lacrimă pe obraz. În clipa aceea intră şi Con.

— Sorcha, trebuie să plecăm, îi spuse el blând.

— Da, am spus ce am avut de spus.

Sorcha se întoarse şi îl urmă pe Con, apoi privi încă o dată spre Helen:

— Ai reuşit dintr-un singur punct de vedere. Acum nu mai am nici eu familie, exact ca şi tine. Dar îl am pe Con, el mă iubeşte. În ceea ce te priveşte, mă îndoiesc că vei cunoaşte vreodată bucuria asta. La revedere, Helen.

Uşa se trânti. Helen se răsuci pe călcâie şi fugi în camera ei, se aruncă pe pat şi începu să plângă.

— Nu este drept, nu este drept, repeta ea. Apoi se ridică, îşi şterse ochii, dar vorbele Sorchei nu-i ieşeau din minte. De ce trebuia să se simtă ca o trădătoare? Sorcha şi prietenele ei fuseseră la fel de crude cu ea.

Se privi în oglindă şi îşi văzu corpul neatrăgător, părul slinos şi faţa plină de coşuri.

— Doamne, cât sunt de urâtă, zise ea. Nimeni nu mă va iubi vreodată. Sorcha are dreptate.

Se duse spre dulapul din cameră şi scoase de acolo proaspătul carnet de cecuri. Se aşeză pe pat şi citi suma depusă cu o zi înainte. Trecu uşor cu mâna peste cifre. Asta era tot ce avea de la părinţi. Viaţa ei trebuia să se schimbe. Şi dacă nu exista nimeni care s-o ajute, trebuia s-o facă singură.

Peste douăzeci şi patru de ore, Sorcha privea la ţinuturile natale, care rămâneau în urmă. Con o îmbrăţişase, protejând-o de răcoarea brizei. O întoarse cu faţa spre el.

— Ei, Sorcha, am făcut-o şi pe asta. Ţi-e teamă?

Fata îl privi şi-i spuse:

— Da, îmi este puţin teamă.

— Şi mie îmi este. Dar ne avem unul pe celălalt şi vom înfrunta totul împreună – asta e important.

— Ai dreptate.

Con privi undeva peste capul ei, şoptind un rămas-bun.

— Ţi-am promis un singur lucru: Când ne vom întoarce acasă, tot ţinutul va şti că am revenit.

Două luni mai târziu, altcineva se afla în acelaşi loc, privind locurile natale care rămâneau în urmă.

Helen, care ieşise din cabină pentru a lua o gură de aer, refuză să verse chiar şi o lacrimă. Irlanda nu făcuse nimic pentru ea. Spera că ţara în care se născuse mama ei îi va oferi mai mult.

8

Londra, octombrie 1964

Sorcha se trezi într-un miros puternic de varză. Dar nu era acel miros dulceag, plăcut, care se simţea uneori în bucătăria mamei ei, când gătea varză cu şuncă, ci un iz oribil, rânced, care îţi întorcea stomacul pe dos, fără să mai vorbim de faptul că se răspândise în întreaga locuinţă.

Pic. Pic. Pic.

Sorcha oftă. Începuse şi ploaia. Apa se infiltra prin tavanul camerei lor. Strănută şi întinse mâna după o batistă pe care o ţinea pe undeva, sub pernă. O durea şi gâtul. Poate că i-ar fi făcut bine ceva fierbinte. Se întoarse pe partea cealaltă şi căzu din patul de o singură persoană, în care dormeau amândoi. Con mormăi ceva şi se întinse, pentru că avea acum spaţiul necesar. Sorcha se duse spre sobă şi încercă să aprindă cele câteva găteje pe care le lăsase de cu seară. Adăugă şi nişte cărbuni, pe care îi acoperi cu cenușa să dureze mai mult. Era foarte frig şi se aflau la începutul lui octombrie. Numai Dumnezeu știa

cum va fi în ianuarie. Hai, Sorcha, fii puternică, îşi spuse ea când se îndreptă spre chicinetă, acolo unde se găsea maşina de gătit pe care putea să fiarbă nişte apă pentru ceai. Ea spera ca luna ianuarie să-l găsească deja consacrat pe Con, iar ei să se mute într-una din acele case frumoase pe care le văzuse pe Hampstead Heath. Era doar un vis al ei, care pe zi ce trecea devenea tot mai îndepărtat.

Sorcha luă puloverul lui Con și-l îmbrăcă peste cămașa de noapte. Ţopăi de pe un picior pe altul, aşteptând ca apa pentru ceai să fiarbă. Îşi privi iubitul care dormea adânc. Părea atât de liniştit, de mulţumit, de parcă nu avea niciun fel de griji. Apa începu să fiarbă, aşa că dădu ibricul la o parte.

Desigur, nu avea ce să regrete. Era cu bărbatul pe care îl iubea. Nu conta că locuiau într-o mansardă în care mirosea îngrozitor a urină de șoarece sau că mânca doar o dată pe zi. Ori că după trei luni şi jumătate i se făcuse îngrozitor de dor de acasă, de Ballymore. Londonezii nu erau oameni plăcuţi, erau prea repeziţi şi necivilizaţi. Totul se desfășura cu atâta grabă aici! Sorcha începuse să tânjească după liniştea ţinuturilor natale. Şi, mai presus de orice, se simţea disperată când privea pe fereastra mansardei şi nu vedea decât şiruri de coşuri de fum, îi lipseau atât de mult ţinuturile întinse de acasă şi spaţiile

neîngrădite de la Ballymore.

Simţi că o podidesc lacrimile când îşi aminti de plaja lor, de frumuseţea aceea sălbatică. Şi aerul era atât de proaspăt acolo, de parcă de fiecare dată când respirai simţeai că ţi se curăţă plămânii.

Gata, Sorcha, opreşte-te! îşi spuse. Aminteşte-ţi că atunci când erai acolo, nu ştiai cum să pleci mai repede.

Îşi turnă ceai într-o cană. Nu-i plăcea ceaiul fără lapte, dar nu mai aveau şi nici banii nu le prisoseau. Şi mai rău era faptul că până şi acest loc infect avea să devină în curând un lux pe care nu şi-l mai puteau permite. Mai aveau bani pentru o singură lună. Sorcha ştia că proprietăreasa nu-i va mai păsui. Dacă întârziau câteva zile cu banii, erau aruncaţi în stradă. Şi atunci, ce avea să se întâmple? Nu ştia. Desigur, niciunul dintre ei nu putea şti ce va urma. Când sosiseră la Londra se uitaseră prin acele ziare care anunţau ofertele de închirieri. Curând, renunţaseră să mai caute la apartamente şi se concentraseră asupra garsonierelor, pentru că nu-şi puteau permite în niciun caz costul unui apartament. Erau tineri, irlandezi şi necăsătoriţi (deşi învăţaseră că trebuie să mintă în privinţa asta) şi nu aveau referinţe de la vreun alt proprietar. Obţinuseră camera în care locuiau numai pentru că oferea condiţii improprii de

viaţă, iar proprietăreasa renunţase la recomandări şi la pretenţii.

Con colindase toate barurile şi cluburile din Soho, încercând să-i convingă pe proprietari de calităţile glasului său, dar fără niciun rezultat. Sorcha îl implorase s-o lase să-şi caute şi ea o slujbă în magazinele din West End, dar el refuzase. La un moment dat, din disperare, Con începu să colinde pe Camaby Street. Sorcha ar fi vrut să-l însoţească, să meargă pe jos de la Swiss Cottage până la destinație ca să economisească nişte bani. Se gândeau că, într-o zi, el va câştiga bani îndeajuns încât să poată intra în barurile de pe Camaby şi să bea ceva. Câteodată, se simţeau nemaipomenit. Erau în oraşul cu cele mai multe evenimente, făcând parte dintr-o generaţie de tineri care nu se conforma regulilor impuse de părinţi. Dar altă dată începea ploaia din senin și nu aveau decât câteva monede fără valoare în buzunar și se simţeau atât de deprimaţi.

Sorcha privi pe fereastră şi se rugă ca ploaia să înceteze, pentru că ar fi fost cam fără sorţi de izbândă să rătăcească pe Camaby pe o ploaie ca asta. Nimeni n-ar fi ascultat un interpret ud leoarcă. În zilele ploioase, el cânta în staţiile de metrou până când venea vreun paznic să-i alunge sau, și mai rău, până când apărea poliţia. Con se temea instinctiv de

poliţie. Nici aceste zile nu erau fericite pentru ei.

Sorcha începu să-şi bea ceaiul. Nu se simţea bine. Aruncă puloverul lui Con, care îi ţinuse de cald. Acum transpira. Oftă. Cât avea să mai dureze viaţa lor fără bani? Se simţeau încă foarte apropiaţi, dar tensiunea la care îi supunea o asemenea viaţă pe muchie de cuţit ducea la deteriorarea relaţiei lor.

Sorcha începea să se teamă. Dacă el se plictisea de ea și de viaţa lor plină de lipsuri? Poate că nici nu mai voia să se însoare cu ea. Poate că…

— Bună dimineaţa, Sorcha. Cum ai dormit pe patul ăsta de cuie? o întrebă el, îmbrăţişând-o.

Fata avea frisoane.

— Nu mi-e prea bine. Am mai găsit o ploşniţă în noaptea asta. Era pe piciorul meu.

— Ei, nu este chiar Ritz aici! Dar cine știe dacă vom mai putea sta și în continuare? Oare cum va fi astăzi?

— Plouă, Con.

Simţea cum încep să-i tremure picioarele. Con îi zâmbi când îi întinse cana cu ceai.

— Ai obosit de viaţa asta, Sorcha mea? Mica mea prințesă n-a fost obişnuită să trăiască aşa?

— Numi se pare normal ca o ființă omenească să trăiască în aceste condiţii, zise ea, dar apoi regretă. Îmi pare rău. Sunt îngrijorată, asta este. Şi nici nu mă simt bine.

Simţi că se învârte pământul cu ea. Con o prinse şi îi puse mâna la frunte.

— Dumnezeule, dar tu arzi, Sorcha! Du-te la loc, în pat. O să-ţi fac un ceai cu lapte.

— Nu mai avem lapte, Con, s-a terminat aseară.

— O să mă duc să cumpăr. Hai, treci în pat. Nu voi pleca nici eu nicăieri. Trebuie să te faci bine.

Sorcha îl lăsă pe Con s-o conducă înapoi spre pat şi îl privi cum îşi îmbracă puloverul şi pantalonii uzaţi.

— Plec puțin ca să cumpăr nişte lapte şi medicamente. Tu stai în pat.

— Îmi pare rău, Con.

— Nu-ţi mai cere scuze, Sorcha. Asta nu este viaţa pe care ţi-am promis-o.

După ce Con plecă, Sorcha se puse pe plâns. Încercă să adoarmă şi avu coşmaruri… era undeva pe acoperiş şi ploua. Con încerca s-o prindă, înainte ca ea să cadă în gol… dar îi întindea o singură mână pentru că, în cealaltă ţinea chitara… apoi ea căzu în gol… strigând numele lui…

— Con! Con!

— Sunt aici, Sorcha, sunt aici, cu tine! A fost numai un vis urât!

Deschise ochii şi îl văzu pe Con lângă ea. Avea faţa palidă, era tulburat. Fata privi în jurul ei şi observă că încăperea era în întuneric, ardea o singură

luminare.

— Gata, a trecut. El îi netezi părul ud din cauza transpiraţiei. Mulţumesc lui Dumnezeu că febra a izbucnit.

— Cât timp am dormit?

— E ora trei dimineaţa. N-am putut să te trezesc atunci când am venit de la cumpărături, aşa că am chemat un doctor. Mi-a spus că este bine să te ștergi cu un burete, iar apoi, dacă temperatura nu scade în câteva ore, să-l chem din nou. Spune că ai o formă mai grea de gripă. Ți-e sete cumva?

Fata avea gâtul uscat. Îi ceru apă. Încet, Con îi ridică cu grijă capul şi îi duse paharul la buze, apoi o aşeză la loc pe perne.

— Uite la ce te-am supus, oftă el. Suntem la Londra, un oraş atât de mare şi trăim mai prost decât trăiau ţăranii pe timpul foametei.

Sorcha întinse mâna şi încercă să-l consoleze.

— Nu trebuie să ne pierdem speranţa. Tu eşti talentat, te va descoperi cineva până la urmă. Nu cunoaştem încă oamenii necesari, asta este totul.

— Şi cum să ajung la oamenii necesari, Sorcha? Nu, de fapt nu sunt decât un cântăreţ ambulant, care vine din Irlanda. A fost o prostie să cred c-o să pot reuşi.

— Te rog să nu mai spui asta, îl contrazise ea.

— După ce te-am văzut zăcând acolo, de parcă ţi-ai

fi dat ultima suflare, am luat o hotărâre. Nu mai putem trăi aşa. De luni o să încep să-mi caut o slujbă, măcar una de salahor. Nu mai merge aşa.

— Şi eu trebuie să-mi găsesc ceva de făcut, Con. Nu pot să cred că în tot oraşul ăsta nu are nimeni nevoie de un om cinstit, care vrea să muncească.

— Sorcha, este datoria mea să-ţi asigur existenţa, mai ales după ce te-am dus departe de casă.

— Nu am de gând să mor de foame numai ca să-ţi satisfaci tu orgoliul masculin. Dacă eu o să găsesc ceva de lucru, fii sigur că n-o să refuz, spuse Sorcha, apoi începu să tuşească violent.

— Acum nu este momentul şi nici locul pentru o asemenea discuţie. Lasă-mă pe mine să-mi fac probleme, iar tu încearcă să te însănătoşeşti cât mai" repede. Închide ochii, dragostea mea. Stau aici până ce vei adormi.

Prea epuizată pentru a-l mai contrazice, Sorcha îi urmă sfatul.

9

Era o zi frumoasă, de octombrie. Muzica răzbătea de peste tot, de prin magazine şi baruri, iar clienţii şi personalul de deservire erau îmbrăcaţi de carnaval.

— Culori de carnaval, culori de carnaval, striga el, oprit în mijlocul străzii Camaby, scoţându-şi caietul

şi creionul cu capătul ros.

Ceea ce uimea la Derek Longthome era înălţimea lui. Sau, poate, din contră. În adolescenţă se măsura în fiecare zi, dar după cea de a treisprezecea aniversare, nu mai crescu deloc. Se ruga de mama sa, care întârzia să-l ducă la un specialist, să-i injecteze hormoni de creştere. Mama râsese de spusele lui, îi răvăşise părul, apoi îi destăinuise că şi tatăl lui fusese mic de statură, dar femeile îi remarcaseră ochii frumoşi și trăsăturile deosebite, aşa încât statura lui nu le descurajase şi multe dintre ele îi căzuseră la picioare. Cele care aveau să-i cadă lui la picioare ar fi riscat să aibă un contact prea direct cu el. De aceea se hotărî să meargă la cizmar, care îi mai adăugă vreo patru centimetri la tocuri, în schimbul unei sume de bani. În mod sigur, chiar şi Peggy urma să se îndrăgostească de el. Intră în cizmărie şi observă o muncitoare fumând o ţigară pe care tot încerca s-o ascundă.

— Bună ziua. Sunt Derek Longthome. Am venit să-mi iau cizmele.

— Da? Mă duc să văd dacă sunt gata.

— Sunt, trebuie să fie. Am telefonat de dimineaţă şi…

— Aşteptaţi puţin. Mă duc să văd.

Derek îşi aşteptă, nu fără emoţii, încălţările. Avea

nevoie de ele chiar în acea zi. Fata se întoarse cu o cutie mare.

— Vreţi să le încercaţi?

— Da, aş vrea.

— Luaţi loc aici.

Fata îi indică o banchetă acoperită cu plastic roşu. Se aşeză şi o urmări cum scoate cizmele din cutie. Erau dintr-o piele maro, moale. Derek îşi descălţă bocancii.

— Ei, acum trebuie să le încerc.

— Cred că-ţi vin bine.

Fata se întoarse şi porni spre locul în care putea să-şi termine nestingherită ţigara. Derek îşi introduse picioarele în cizme, trase fermoarul şi se ridică. Se simţi puţin cam dezechilibrat. Făcu câţiva paşi şi se privi în oglindă. Era mult mai înalt acum. În sfârşit, îşi văzuse visul cu ochii. Zâmbi imaginii sale din oglindă, îşi trecu o mână prin părul blond, simulă un sărut către o persoană necunoscută, plăti şi plecă. Nu se grăbea spre casă. Îşi cumpără pantaloni noi şi hoinări pe strada Camaby, imaginându-şi că Peggy i-ar deschide uşa şi i-ar cădea în braţe. El o iubea de vreo şase ani, de când ea şi familia ei se mutaseră de undeva de prin nord la Londra şi Peggy devenise colega lui. Până şi vărul Bo, care era foarte exigent cu femeile, o calificase drept cea mai frumoasă dintre

fete. Peggy îşi tăcuse prietene foarte repede, iar băieţii aşteptau să le vină rândul ca s-o ia la plimbare. Derek era conştient că nu are șanse. Se mulţumise la un moment dat să viseze în fiecare seară la ea şi atâta tot. Până când… o întâlni pe drumul spre şcoală şi află că ea locuia prin apropiere. Începu să facă tot posibilul ca s-o întâlnească mereu, dimineaţa. Se ascundea în spatele unui gard până o vedea ieşind din curte, mergea în spatele ei o bucată de drum şi apoi o saluta. Fata se întorcea spre el, arătându-şi faţa frumoasă.

— Salut, Derek, îi spunea şi-l aştepta să vină lângă ea. Apoi mergeau împreună încă cincisprezece minute până la şcoală. Derek trăia numai pentru aceste întâlniri. Printre colegi i se spunea Del Piticul – chiar şi unii profesori îl strigau așa –, dar Peggy îl făcea să se simtă deosebit. La primul Crăciun care urmă, îi cumpără un parfum. Ea îşi desfăcu larg braţele şi-l sărută.

— Derek, eşti cel mai scump băiat pe care îl cunosc.

Asta îl făcuse să spere la mai mult. În timpul sărbătorilor de Crăciun, nu putu suporta gândul că va fi despărţit de ea două săptămâni şi începu să dea târcoale casei ei până ce tatăl fetei ieşi din casă şi-i spus; că, dacă nu dispare, va chema poliţia. În

ianuarie, când şcoala reîncepu, Derek îşi luă inima în dinţi şi o invită la film. Spre surprinderea lui, fata acceptă. O duse să-l vadă pe Elvis în *Jailhouse Rock,* şi mâncară amândoi din aceeaşi pungă cu floricele. Tot filmul nu se gândi decât cum să facă să-şi pună braţul în jurul umerilor ei.

— A fost minunat, îi spuse fata pe drumul spre casă. M-am simţit atât de bine să ştiu că pot merge la film cu un băiat care n-o să sară pe mine imediat ce se stinge lumina. Apoi îl sărutase pe obraz. Noapte bună, Derek. Eşti un prieten adevărat.

Nu mai fusese tot atât de plăcut când descoperise că Peggy ieşea şi cu Mikey Doolan, zgârcitul clasei. Derek se înfioră când îşi aminti cum îl luase poliţia pentru că spărsese geamurile de la ferestrele casei lui Mike. După alte câteva incidente de acest gen, Derek fusese dus la un psihiatru. Acesta le spusese părinţilor că băiatul avea o obsesie, probabil că hormonii îi făceau probleme. Psihiatrul o asigură pe mamă că băiatul va depăşi această fază. Desigur, el se arătă de acord cu acest diagnostic, deşi ştia că niciodată dragostea pentru Peggy nu va înceta.

Derek se gândi că i-ar prinde bine ceva de băut. Intră într-unul dintre barurile acelea zgomotoase şi comandă o bere, apoi oftă. Toate acestea se întâmplaseră cu cinci ani în urmă. El făcuse aşa cum

îi spuseseră psihiatrul şi poliţia: se ţinuse departe de Peggy. Ştia însă că fata nu era speriată de el, ci pretinsese doar că ar fi, pentru a-şi ascunde adevăratele sentimente. În adâncul sufletului ei știa că Derek este omul potrivit. Iar el aştepta momentul prielnic. Peggy locuia încă la adresa veche, pe aceeaşi stradă cu el. Îşi dăduse seama că fata merge în fiecare zi la colegiu, pentru că o urmărise şi văzuse la ce staţie coborâse din autobuz.

Derek mai luă o înghiţitură de bere. Se consola cu gândul că Peggy o să-l iubească atunci când va fi celebru. Îşi aminti cum vorbea cu băieţii la vestiare despre grupurile pe care le vor forma când vor termina şcoala. Mulţi dintre ei erau ucenici acum la fabrica de pantofi din localitate, iar unii nu-şi găsiseră nicio slujbă încă. Dar el, Derek Longthome, alias Del Piticul, era chitarist într-o formaţie adevărată.

Bo, un văr din partea tatălui decedat, era idolul lui. Când începuse să înveţe, la aceeaşi şcoală cu Bo, fusese terorizat din cauză că era prea scund. Deoarece era cu trei ani mai mare, Bo avusese grijă de el şi îi mai potolise pe ceilalţi. Apoi vărul plecase la un colegiu renumit şi-i spusese să nu se lase de chitară, pentru că într-o zi vor cânta într-o formaţie adevărată. Derek îl ascultase. Repeta în fiecare

noapte câteva ore, înnebunind-o pe maică-sa, dar reuşind să-şi alunge imaginea lui Peggy din minte. Apoi Bo veni şi-i propuse să devină membru al grupului pe care el îl înfiinţa. Derek participă la o audiţie adevărată, iar anii lui de practică, și poate talentul lui înnăscut, îi asigurară locul în formaţia lui Bo.

Derek bău şi restul de bere din pahar. Asta fusese cu trei ani în urmă. Dar faima se dovedea greu de cucerit. Bo Bradley şi Blackspots avuseseră apariţii regulate şi ceva succes, dar nu ajunseseră megastaruri. Şi peste toate astea, avuseseră nenorocul să-l piardă pe Norman, chitaristul bas, care plecase la un alt grup, ceea ce îi demoralizase.

Derek se uită la ceas. Nu era cazul să se grăbească acasă. Mătușa Margie venea la cină, iar el ştia că celor două femei le plăcea să mai stea de vorbă, așa că se hotărî să se mai plimbe pe strada Camaby.

Con se simţea deja plictisit și obosit, dar își acordă chitara și încercă o coardă. Străduindu-se să găsească un colţ pe strada Camaby, unde să nu se audă muzica din magazine, își dădu seama că îi este tot mai greu. Își numără banii adunaţi până atunci. Aproape zece şilingi, care nu-i ajungeau nici ca să ţină un câine. Dar era ultima zi când făcea asta. Luni va încerca să-și găsească o slujbă ca lumea, plătită

decent. Dacă nu, el şi Sorcha vot ajunge pe străzi foarte curând. Nu avea de ales.

— Ei, îşi spuse el, nu mă poate acuza nimeni că n-am avut bunăvoinţă.

Plimbându-se, Derek se gândea la cântecul pe care îl compusese mai devreme. O să i-l arate lui Bo când va fi gata, pentru ca el să spună dacă se preta la concerte. La un moment dat auzi o melodie ce răzbătea până la el, de pe trotuarul de vizavi. Contrasta atât de mult cu toate celelalte care se auzeau, încât se întoarse să vadă cine cânta. Omul era înalt, dar Derek nu se lăsă influenţat de acest aspect, ci de figura lui extrem de atrăgătoare. Până acum nu mai auzise acel cântec, deci presupuse că era compoziţia celui care îl îngâna. Era o melodie care te urmărea mult timp după ce încetau şi ultimele-i acorduri. Derek traversă și ascultă cu atenţie vocea interpretului. Nu încăpea nicio îndoială că era un profesionist, că stăpânea chitara, și că avea un glas deosebit. Când melodia sfârşi, Derek îşi duse mâna la portmoneu și scoase câteva monede. Le aruncă în cutia chitarei, care era deschisă.

— Mai cântă ceva.

Con îl privi pe tânărul din faţa lui. Îl văzuse traversând şi i se păruse că are probleme cu mersul. Păşea într-un fel foarte ciudat, cu genunchii îndoiţi.

Avea o figură plăcută, cu ochii albaştri şi părul blond, care-i amintea de acei băieţi ce cântau în corurile bisericilor. Putea avea orice vârstă, între șaisprezece și treizeci de ani. Con se uită la banii pe care îi aruncase în suportul chitarei.

— Vrei să-ţi cânt ceva anume?

— Ceva compus de tine.

— Bine.

Con interpretă o melodie mai ritmată pe care o compusese mai de mult, pe când avea vreo paisprezece ani, dar care era cea mai reușită, după părerea lui. Când termină, tânărul îl aplaudă.

— Ai fost grozav. Cum te descurci cu bașii?

— Ei, sunt renumit pentru asta.

Băiatul îi întinse mâna.

— Sunt Derek Longthome. Mă bucur că ne-am cunoscut. Vrei să bem o bere?

Con ajunse acasă mai târziu decât de obicei. Se afla într-o stare incertă, undeva între fericire şi nesiguranţă. După ce ajunsese singur la concluzia că era cazul să-şi încheie cariera muzicală, pentru că nu se putea trăi din aşa ceva, deodată i se oferise un imbold neaşteptat.

— Bună, iubito. Ce miroase aşa de bine? Şi tu arăţi atât de apetisant! O luă în braţe şi o sărută, cu ochii la vasul în care se pregătea mâncarea. Ce este cu șunca

de aici? Şi cu fusta asta mini?

Fata se întoarse spre el. Era pentru prima dată că o vedea machiată.

— Con, eu… bâigui ea cu ochii strălucindu-i. Avem ceva de sărbătorit.

— E vreo aniversare de care am uitat?

— Nu. Este ceva la care ai promis să nu te împotriveşti.

— Dacă te uiţi atât de frumos la mine, ştii că poţi obţine orice.

— Bine, uite despre ce este vorba. Am o slujbă. Încep de luni şi o să primesc cinci lire pe săptămână.

Con o lăsă din braţe.

— Nu, parcă am mai discutat subiectul ăsta şi am ajuns la o concluzie.

— Da, aşa este, însă suntem disperaţi.

— Ştiu, ştiu, zise el, deznădăjduit. Şi ce va trebui să faci?

— Ceva destul de plăcut. O să lucrez la un raion de parfumuri la Swan şi Edgars.

— Asta nu-i o companie care face aranjamente matrimoniale?

— Nu, lasă gluma, chicoti Sorcha, relaxându-se puţin. Este un magazin mare în Piccadilly. O, Con, spune-mi că eşti fericit!

— Vino aici, o chemă el, făcându-i semn să se aşeze

pe genunchii lui. Cred, zise sărutând-o pe gât, că nu pot să-ţi dau niciun răspuns până când nu facem dragoste.

După aceea rămaseră pe pat, înlănţuiţi.

— Deci nepreţuita mea prinţesă se va duce să câştige bani, în locul neisprăvitului ei iubit. N-aş fi crezut c-o să ajungem vreodată în situaţia asta.

— N-o să dureze mult. Se va rezolva și situaţia ta.

— De fapt, ceva a și început să se rezolve.

— Ce? E ceva de bine?

— Ar putea fi.

Sorcha îl sorbea din ochi.

— Spune-mi, Con.

— Am cunoscut un băiat care face parte dintr-o formaţie. Le-a plecat de curând basistul, s-a dus la altă formaţie. El m-a auzit cântând, am băut o bere împreună și am stabilit să ne întâlnim într-un local din Camden Town mâine seară, ca să mă audă şi ceilalţi.

— Să te angajeze?

— Da, ca basist.

— Înţeleg.

— Te rog să nu te entuziasmezi, deocamdată.

— Nici vorbă, mă gândeam că tu vrei să ai propria ta formaţie. Basist? strâmbă ea din nas. Tu meriţi mai mult.

— Şi tu meriţi mai mult decât să vinzi parfumuri tuturor grăsanelor care au bani. Con întinse mâna după cutia de tutun şi foiţele de ţigară.

— Mă bucur pentru tine, Con. Numai că eu mi te-am imaginat ca având propria ta formaţie.

— Sorcha, amândoi am visat la multe lucruri care nu s-au realizat de când am venit aici. Oricum, nu cred că o să mă duc. Ar fi mai bine să caut o muncă de salahor.

Con îşi rulă o ţigară şi o aprinse morocănos.

— Nu, nu cred că ar fi mai bine. Este, oricum, un început. Eu mă bucur şi de acest mic succes ăl tău. Mai povesteşte-mi. Ce fel de muzică interpretează?

Con ridică din umeri.

— Modernă, rock. Au propriile lor compoziţii.

— Sunt cunoscuţi?

— Eu n-am auzit de ei, zise el. Da, dar ar fi un început.

— Con, mi-ai dat o veste bună. Trebuie să te duci mâine seară.

— Mă mai gândesc la asta, zise el. Şi acum, ce-ar fi să mâncăm ceva?

Localul Queen Victoria de pe strada Camden era plin de zgomot şi de fum. Se afla multă lume acolo, începând de la beţivii care stăteau în jurul mesei jucând cărţi, până la cei mai tineri adunaţi într-un alt

capăt al barului, unde era un ring mic de dans şi cânta o formaţie.

— Hei, şopti Sorcha, cred că au mai cântat aici. Asta înseamnă ceva.

Con nu răspunse, urmărind scena cu interes.

— Salut! îmi pare bine că ai venit! Derek îl lovi prieteneşte cu palma pe spate şi apoi întrebă, fără a-şi lua ochii de la Sorcha: Şi cine este frumoasa care te însoţeşte?

— Este iubita mea Sorcha O'Donovan.

— Sunt Derek Longthome. Chitarist la Blackspots. Îmi pare bine să te cunosc, Sorcha. Hai să-ţi fac cunoştinţă cu restul grupului. Am vorbit cu Bo şi el spune că ar fi bine să asculţi primul set de melodii ca să ne cunoşti stilul şi apoi să cânţi cu noi, după pauză.

Îl conduse pe Con spre estradă. Sorcha venea şi ea în urma lor.

— Sorcha, nu vrei să stai cu Lulu la masa din colţ? Este prietena lui Bo. O să-ţi povestească multe despre formaţia noastră. După cum îţi spuneam ieri, stilul este foarte…

Sorcha privi în direcţia pe care i-o arătase Derek. La masă stătea o fată foarte frumoasă, cu părul lung, negru, care îi ajungea până la mijloc. Părul contrasta cu culoarea pielii, de nuanţa alabastrului. Ochii îi

erau machiaţi cu creion negru, iar buzele cu un ruj foarte pronunţat, care scotea în evidenţă albul pielii. Era îmbrăcată cu un taior albastru şi cizme din piele de căprioară. Sorcha se simţea îngrozitor în puloverul şi fusta ei mini.

— Bună. Derek mi-a spus să stau aici, cu tine.

Ochii fetei se întoarseră spre ea atât de pătrunzători, încât Sorcha roşi.

— Atunci, ia loc.

— Mă numesc Sorcha O'Donovan. Am venit la audiţie cu Con Daly. Prietenul meu încearcă să devină basistul formaţiei.

— Bravo lui! zise Lulu, trăgând din ţigară. Eu nu mi-aş pune multe speranţe în audiţia asta. Au mai testat vreo doisprezece luna trecută. Trebuie să-ţi mai spun că scena de aici nu este singurul loc în care cântă formaţia. Bo Bradley şi Blackspots mai sunt angajaţi şi în alte locuri.

— Mă bucur să aud asta.

— Bo este pasionat şi perfecţionat în muzica clasică. Şi ştie meserie.

— Care dintre ei este Bo?

— Cel de la microfon.

Sorcha îl privi. Tânărul purta ochelari şi nu arăta deloc a rocker.

— Este cel mai inteligent băiat pe care l-am

cunoscut, îmi vorbeşte adesea despre Proust şi despre Freud. Poate să recite poezii, ore întregi. E un tip deosebit. Fiecare melodie a lui are sens, are mesaj.

Sorcha o privea sperând că nu va veni şi Con să se alăture conversaţiei lor. Nu prea se vedea împrietenindu-se cu Lulu.

— Tu, Sonia, cu ce te ocupi?

— Mă cheamă Sorcha. De luni încep să lucrez la raionul de parfumuri de la Swan şi Edgars.

— Adevărat? Este o muncă interesantă. Eu sunt actriţă. Probabil că m-ai văzut în filme. Am făcut o mulţime. Lulu o privi insistent, de parcă ar fi aşteptat o confirmare.

— Da, cred… că te-am văzut.

— Săptămâna viitoare am o probă la Hammer.

— Unde?

— La Hammer Pictures. Voi da probă pentru *Mireasa lui Frankenstein.*

— Sunt sigură că rolul ţi se potriveşte perfect.

— Mulţumesc. Lulu o luă ca pe un compliment.

— Bună seara, prieteni. Bo luase microfonul. Se auzi un ropot de aplauze. Vă mulţumesc pentru că aţi venit să ne ascultaţi în seara asta. Vom începe cu una dintre melodiile noastre preferate, „Timpul care trece “.

Sorcha urmări cu interes formaţia. Ea nu se pricepea la muzică, dar îi plăcea cum cântau, iar Bo avea o voce bună. Îl observă pe Con, care îi sorbea din priviri. La un moment dat, el se întoarse şi îi făcu cu ochiul. Ea îi răspunse. Lulu stătea cu capul rezemat de spătarul scaunului, cu ochii închişi şi asculta muzica. Versurile erau sensibile şi pline de sens. După vreo douăzeci de minute, formaţia anunţă pauza. Bo coborî de pe estradă şi veni spre Lulu.

— Superb, ca întotdeauna, dragul meu, spuse ea şi îl sărută pe ambii obraji.

— Mulţumesc. Cine este cu tine?

O pereche de ochi inteligenţi o priviră pe Sorcha din spatele ochelarilor.

— Sorcha, prietena lui Con.

— A, posibilul basist pe care l-a descoperit Derek din întâmplare, pe Camaby. Mă bucur să te cunosc, Sorcha. Sper ca prietenul tău să fie ceea ce căutăm. Nu putem face nimic până ce nu avem un al patrulea membru, care să fie la fel de devotat muzicii, ca şi noi. Ne mai vedem. Mă duc să stau de vorbă cu Con şi să-l ascult. La revedere, Sorcha.

Bo o sărută pe Lulu şi plecă.

— Băiatul ăsta mi se pare foarte sexy, nu-i aşa? De abia aştept să fiu cu el diseară, zise Lulu.

După câteva minute, Bo reveni la microfon.

— Vi-l prezint pe Con Daly, care a venit de curând de la Emerald Isle, deşi nu vom considera asta un handicap, glumi Bo. Ca de obicei, vă rugăm să ne ajutaţi să decidem dacă este chitaristul pe care îl aşteptam. Con Daly va cânta pentru dumneavoastră, doamnelor şi domnilor!

Con urcă pe scenă, făcu un semn de bun venit apoi îşi aranjă chitara.

— Mult noroc, Sonia, șopti Lulu. Publicul poate fi foarte dur.

— Mulţumesc, îi răspunse Sorcha printre dinţi.

Se petrecea ceva ce o scotea din minţi. Con, un adevărat talent, era tratat ca un diletant.

— O să interpretăm pentru dumneavoastră „Can't buy me love “. Cunoaştem cu toţii melodia asta. Bo zâmbi. Unu, doi, trei, patru.

— Hai, Con, arată-le ce poţi, șopti Sorcha.

Ascultătorii începură să bată din palme şi să cânte cu formaţia.

— Văd că acest Con Daly ştie să cânte bas, dar poate fi și solist. Aplaudaţi-l!

Con făcu un pas înainte și se opri în faţa microfonului.

— Vă mulţumesc, spuse el şi începu să cânte primele acorduri ale melodiei „House of the rising sun “.

There is a house în New Orleans…

Sorcha o urmări pe Lulu care, la primele cuvinte, se ridică şi îl privi pe Con. Cântecul era interpretat perfect. La sfârşit, izbucni un ropot de aplauze. Con se înclină în faţa publicului şi îşi reluă locul în spatele lui Bo.

— Ei, ce ziceţi?

— Da, da, se auzi din public.

— Ei, Con, se pare că ai fost ales. Bine ai venit la Bo Bradley şi Blackspots!

— Vă mulţumesc.

— Dacă îl mai şcoliţi puţin, tipul ăsta va cânta chiar bine, zise Lulu şi se uită cu oarecare respect la Sorcha.

— Cred că nu are nevoie să mai fie şcolit deloc, replică ea.

— Nu te supăra. Tipul este foarte bun, dar, oricum, solistul grupului este Bo.

— Sigur că da, răspunse Sorcha fără tragere de inimă.

O oră mai târziu, după ce refuzară să se alăture grupului la un club din Soho, din lipsă de fonduri, Sorcha şi Con o luară prin Regent Park, spre casa, în Swiss Cottage. Con era în culmea fericirii.

— O să repetăm trei după-amiezi pe săptămână. Băieţii au deja vreo zece concerte contractate în

diferite restaurante. Bo e hotărât să ajungă în top. Tipu-i profesionist, Derek este un chitarist nemaipomenit, iar Ian, bateristul, la fel. N-aş fi crezut c-o să întâlnesc asemenea oameni.

Sorcha încuviinţă în tăcere. Con se opri.

— Eşti atât de tăcută de când am plecat de la bar! De ce? Nu te bucuri pentru mine?

— Sigur că mă bucur, Con. Când ai apărut tu pe scenă, atmosfera s-a însufleţit dintr-o dată. Nu numai eu am remarcat asta, ci toţi cei prezenţi. Dar Lulu, prietena lui Bo, a spus că tu vei cânta bas sau în completare. Bo Bradley este solistul şi nu te va lăsa să te afirmi.

Con o îmbrăţişă.

— Crezi că nu ştiu asta? Dar ce pot să fac altceva decât să fiu vioara a doua câtva timp, pe lângă Bo? Este un început, oricum. Dacă într-adevăr sunt bun, voi fi remarcat, chiar dacă nu-s eu solistul numărul unu al grupului. Oricum, e mai bine decât să cânt pe străzi.

— Sigur că da.

— Ah, Sorcha! Con o îmbrăţişă strâns. Tute gândeşti mereu numai la binele meu. O sărută pe frunte. Nici nu voi primi prea mulţi bani. Bo spunea că va trebui să-mi cumpăr şi o chitară nouă.

— Deci slujba mea ne prinde bine. Sunt fericită să

te sprijin până când lucrurile vor intra în normal, cu condiţia ca tu să mă suporţi mirosind a şase feluri de parfum când vin acasă.

— Nu vreau să trăiesc din banii tăi, dar pentru câteva luni, nu avem de ales.

— Bine.

— Indiferent prin ce vom fi forţaţi să trecem, vom fi mereu împreună.

— Mereu va fi aşa, Con, murmură ea.

10

Helen căscă şi continuă să privească cerul londonez, încăperea era neaerisită, soba cu gaz şi numărul prea mare de suflete din încăpere făceau aerul imposibil de respirat. La ce-i fusese mintea când se înscrisese la acest curs de afaceri? Desigur, greşise când îşi închipuise că va deveni mai deşteaptă dacă va învăţa la Londra. Nu-i plăcea nimic din ceea ce trebuia să facă aici. Ea oricum fusese întotdeauna bună la matematică. Hotărâse deja să părăsească şcoala la sfârşitul trimestrului şi să se mai gândească la viitor.

— Domnişoară McCarthy, vrei să-mi răspunzi în cursul zilei de azi la întrebarea pe care ţi-am pus-o mai devreme? Clasa aşteaptă răspunsul. Domnişoară McCarthy?

Helen realiză dintr-o dată că profesorul i se adresa chiar ei. Se înroşi, apoi îşi plecă ochii asupra cifrelor scrise în partea de jos a paginii.

— Vă rog să mă scuzaţi. Compania va mai avea aproximativ treizeci şi cinci de mii, după ce va plăti taxe în valoare de şapte mii cinci sute cincisprezece şilingi.

— Aţi calculat corect. Întreaga clasă va avea de răspuns la întrebările de pe pagina patruzeci şi şapte din *îndreptarul pentru contabilitate, începători.* Ne revedem luni la nouă fix. Vă doresc un weekend plăcut.

Se auzi un oftat general de uşurare, apoi cei cincisprezece studenţi începură să-şi adune caietele, cărţile, şi să discute despre sfârşitul de săptămână. Helen se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Domnişoară McCarthy puteţi rămâne să schimbăm câteva cuvinte?

Helen se întoarse fără convingere spre profesor. Acesta aşteptă până când şi ultimul student părăsi încăperea, închise uşa, apoi se aşeză la catedră.

— Ia loc câteva minute, domnişoară McCarthy.

Helen se aşeză amintindu-şi de vremea când călugăriţele o pedepseau pentru câte ceva.

— Am vrut să discutăm despre ceea ce aveai de învăţat aici.

— Eu… ştiu că nu prea m-am descurcat. O să mă străduiesc pe viitor, domnule Bryant. Eu…

Helen dădu la iveală repertoriu-i bine ştiut de scuze şi promisiuni. Profesorul îi făcu semn să se oprească.

— Helen… pot să-ţi spun Helen?

— Eu… îngână ea, apoi ridică ochii. El avea o privire blândă. Fata observă că nu se uita cruciş, aşa cum i se păruse.

— În primul rând, ar trebui să-ţi aminteşti că nu mai eşti la şcoală. Eu şi ceilalţi profesori suntem plătiţi de voi, studenţii. Cât munceşti aici, este problema ta. Noi suntem angajaţi să vă învăţăm, să vă sfătuim şi să vă ajutăm. Deci, aceste comentarii pe care le fac sunt doar câteva observaţii constructive, care te vor ajuta în obţinerea calificărilor pentru care ai plătit. Mă înţelegi?

— Da, răspunse ea, conştientă că oricum s-ar fi exprimat, profesorul spunea acelaşi lucru, că este nemulţumit de munca ei.

— Helen, unele dintre lucrările tale sunt îngrozitoare. Tony Bryant îi urmări reacţiile. Dar când trebuie să lucrezi cu numere, te descurci de minune. Eşti, fără îndoială, cea mai isteaţă fată din clasă.

Ea îl privi uimită.

— Helen, îţi place să citeşti?

— Câteodată. Eu… Apoi, se hotărî să spună adevărul. Nu prea citesc.

— De ce nu?

— Pentru că… Helen începu să-şi frângă mâinile.

— Pentru că nu înţelegi sensurile tuturor cuvintelor?

— Da, recunoscu ea, apoi izbucni în lacrimi.

— Bine, uite, ia asta. Tony îi oferi o batistă.

— Mulţumesc. Helen îşi suflă nasul cu putere. Am încercat de multe ori, domnule Bryant, dar cred că sunt prea proastă.

— Asta ţi-au spus profesorii tăi de până acum?

— Asta credeţi şi dumneavoastră, nu?

— Nu, eu nu cred aşa ceva. Eu ţi-am verificat temele timp de două luni. Lucrările tale scrise sunt ilizibile. Dar la calcule n-am fost nevoit să fac nicio corectură. Tu ai un creier care funcţionează perfect în domeniul cifrelor. Asta mă face să cred că eşti o fată inteligentă. Dar ai o problemă.

— Ce fel de problemă, domnule profesor?

— Helen, ai auzit de o boală care se numeşte dislexie? Boala asta presupune imposibilitatea de a înţelege cuvintele.

— N-am auzit de aşa ceva. — Nici eu nu sunt expert în domeniu, dar am mai văzut studenţi cu

probleme de acest gen.

O rază de speranţă păru că luminează lumea în care trăia Helen.

— Credeţi că ăsta ar fi necazul meu?

— Da, și aş vrea să-ţi recomand un medic, un prieten care te-ar putea trata. Numai că o să-ţi ceară cam mulţi bani.

— Banii nu sunt o problemă, replică ea.

— Bine, Helen. Profesorul scrise un nume şi o adresă pe o bucată de hârtie. Doctorul Allen are cabinetul pe strada Harley. Nu-i ştiu numărul de telefon, dar ai putea trece pe acolo în seara asta. N-ai avea de mers decât vreo zece minute. Te poate programa pentru altă zi, dacă ajungi prea târziu.

Tony Bryant îi zâmbi și Helen începu să înţeleagă de ce fetele din clasă îl considerau atât de atrăgător.

— Vă mulţumesc. Luă bucata de hârtie şi o puse în buzunar.

— Nu este nevoie să-mi mulţumeşti. Sper să nu mă fi înşelat. Ar fi fost bine ca altcineva să fi înţeles înaintea mea care îţi este problema şi să te fi ajutat. Cred că ai trecut prin momente dificile.

— Aşa este.

— Bine, Helen, zise el şi se ridică. Du-te şi rezolvă-ţi necazul. Ai planuri pentru acest sfârşit de săptămână?

— Nu, eu…

— Oricum, îţi doresc un week-end plăcut. Să-mi spui şi mie ce-ai făcut la doctorul Allen.

— Vă voi spune.

Apoi profesorul dispăru pe scări. Peste aproape un sfert de oră, Helen plecă din strada Baker spre Harley. Găsi uşor adresa pe care i-o dăduse Tony; era o casă cu stucatură albă. Fata sună de câteva ori, dar apoi văzu un bilet pe care scria că doctorul Allen avea program numai până la ora cinci, în fiecare zi. Acum era deja opt. Helen îşi notă numărul de telefon într-un caiet de exerciţii şi se îndreptă spre strada Oxford. Fuseseră aprinse deja luminile de Crăciun, iar lumea îşi făcea cumpărăturile. Ajunse în staţia autobuzului ce mergea spre Wimbledon şi se aşeză la rând.

— E destul de frig în seara asta, dragă, nu crezi? O doamnă mai în vârstă, care era în faţa ei, îşi freca mâinile şi se muta de pe un picior pe altul ca să nu îngheţe prea tare. Dar Crăciunul e atât de aproape! îmi place mult atmosfera de sărbători! Ţie îţi place, draga mea?

Helen dădu din cap, în tăcere.

— Totul e însă atât de scump! Eu am cincisprezece nepoţi pentru care trebuie să cumpăr cadouri. Le-am spus tuturor că anul ăsta le iau ceva simbolic. Copiii

sunt prea răsfăţaţi în zilele noastre. Când eram eu mică, mă consideram norocoasă dacă primeam o roşcovă sau o portocală de la Moş Crăciun, dar acum…

— Vă rog să mă scuzaţi, dar a venit autobuzul meu. La revedere.

— Ai avut noroc. Eu îl aştept pe 159. La revedere, draga mea.

Helen de-abia reuşi să se strecoare în autobuz, când şoferul închise uşile în faţa persoanei care era chiar după ea. Se auzi sunetul clopoţelului şi maşina porni. După patruzeci şi cinci de minute, Helen ajunse la numărul şapte, pe Wimbledon Park. Era o clădire în stil victorian, care fusese divizată în mai multe apartamente cu câţiva ani în urmă. Helen locuia la ultimul etaj. Verifică dacă a primit corespondenţa. Mătuşa Betty îi scria la fiecare două săptămâni, iar Seamus O'Donovan o ţinea la curent cu problemele sale financiare. De astă dată, nu primise nimic. Se uită la scrisorile celorlalţi locatari, cu care până acum nu schimbase decât câte un scurt salut: domnişoara M. J. Spooner, o matroană între două vârste care locuia la parter şi avea o pisică deosebit de vioaie; Peter Savage, care locuia tot la parter şi venea acasă în zori, când pleca ea; Marcia S. Fish, o tânără căreia îi plăceau cizmele lungi de piele

şi discurile pe care le asculta până dimineaţa.

Urcând scările, Helen se minuna cât de diferiţi erau aceşti oameni faţă de cei din Ballymore. Patru dintre ei locuiau sub acelaşi acoperiş, intrau pe aceeaşi uşă, dar nu ştiau nimic unul despre celălalt. Acasă la ea, în Ballymore, toată lumea era la curent cu ce aveai de gând să faci înainte de a te apuca de acel lucru. Răsuci cheia în broască, aprinse lumina pe coridor, îşi agăţă haina în cuier şi se îndreptă spre dormitor. Era frig și Helen puse radiatorul în priză, apoi trase draperiile. Deşi găsise apartamente mai mari, îl alesese pe acesta din două motive. Primul era vişinul din faţa lui; ştia că primăvara va avea o explozie de flori roz. Cel de al doilea era baia personală. O oră mai târziu, Helen ieşea din cadă, îmbrăcată într-un halat de velur. Goli conținutul unei cutii de fasole într-o tigaie, apoi puse două felii de pâine în prăjitor şi se instală în faţa ultimei cuceriri a tehnologiei modeme: televizorul alb-negru.

— Am ajuns exact la timp, îşi spuse Helen când apăru genericul de la „Răzbunătorii”. Era serialul ei îndrăgit. Emma Peel era eroina preferată a lui Helen, iar Diana Riggs, cea mai frumoasă fată pe care o văzuse vreodată. Înfometată, dar fără a mai avea puterea să-și mai pregătească altceva, puse la loc mâncarea, se spălă pe dinţi şi se culcă.

Era doar opt şi jumătate, dar nu mai conta. Se simţea obosită şi voia să se gândească la Tony Bryant. Tony… Helen se înfioră numai la auzul numelui. Fusese atât de bun cu ea și o privise cu ochii lui mari, de culoarea scoarţei de copac… Se simţi invadată de o senzaţie de căldură, apoi de o uşoară ameţeală. Încet, mina ei se strecură între coapse. Simţea ceva, ca un curent electric care o străbătea, timid la început, dar apoi plăcerea o făcu să-şi depăşească reţinerile. Cu cealaltă mână începu să-şi mângâie sânii, atingându-și sfârcurile întărite.

— Iartă-mă, Doamne! Helen gemu, apoi se prăbuşi pe pat, respirând greu.

Când ajunse la prima oră de curs, luni dimineaţa, era îndrăgostită de Tony Bryant.

11

— Bine, băieţi, haideţi să încercăm! Unu, doi, trei, patru.

Începeţi!

Cei patru membri ai grupului Blackspots începură să cânte. Depozitul părăsit, care oferea însă o panoramă splendidă spre Tower Bridge, răsuna de acordurile celei mai recente compoziţii a lui Bo. Con cânta bas și intra o dată cu Ian, bateristul, Derek se ocupa de armonice, iar Bo era solistul vocal.

— Stop! Bo ridică o mână în sus, semn că trebuiau să se oprească. Intraţi prea târziu. Şi mai trebuie să îndulciţi puţin. Eu nu mă mai aud deloc. S-o luăm de la capăt.

După vreo oră şi jumătate de repetiţii, Ian, aprinse o ţigară pe care o pasă şi celor din jur.

— E bine până aici, zise Bo şi trase un fum, apoi îi trecu ţigara lui Derek, care inhală prea mult şi începu să tuşească. Vă simţiţi în formă pentru diseară?

— Sigur.

— Bine, atunci ne întâlnim la ora şapte.

— I-am chemat şi pe cei de la A and R, Pirate Records, interveni Derek. Nu se ştie, poate catadicsesc să apară.

— De câte ori i-ai chemat până acum şi tot n-au mai ajuns! zâmbi Ian.

— Poate că într-o zi, cine ştie, vor apărea. Nu poţi şti niciodată cine te ascultă. Eu fac tot posibilul să fiu auzit, zise Derek.

— Ştim că te străduieşti. Bo se. Uită la ceas. Trebuie să plec. Mă întâlnesc cu Lulu peste o jumătate de oră. Ne vedem mâine.

Con şi Derek îl ajutară pe Ian să-şi strângă tobele şi să le ducă la ceea ce numeau ei vehiculul formației – de fapt, o rablă de camionetă.

— Ştii ce mult mi-aş dori să avem un loc numai al

nostru?! împachetatul şi despachetatul tobei mă scoate din minţi.

— Într-o bună zi îl vom avea. “Aşteaptă şi o să vezi, îl încurajă Derek.

— Mă tem că va mai trece multă vreme până atunci, oftă Ian. Eu am plecat. Mă duc la o petrecere în Soho în seara asta. Veniţi şi voi? Vor fi multe fete şi mâncare bună.

Con și Derek îl refuzară. Ian ridică din umeri.

— Vă privește. V-aş duce cu maşina, dar e deja plină de echipament. Ne vedem mâine.

— Bine, dar să nu uiţi unde trebuie să vii, Ian.

— Las-o baltă, Derek. S-a întâmplat o singură dată.

După multe încercări nereuşite de a porni motorul, Ian plecă. Con și Derek o luară spre Tower Bridge.

— O țigară? îi oferi Derek.

— Mulţumesc.

Con luă o „Embassy “din pachet şi începură să fumeze amândoi.

— Ce faci de Crăciun?

— Stau acasă cu Sorcha. Tu?

— Trebuie să-l petrec cu mama, ca să nu se supere, zise Derek ridicând din umeri. Nu mă mai are decât pe mine. Ştii cum e cu familiile astea.

Con nu mai spuse nimic şi celălalt reluă:

— Ne cunoşti deja de o lună. Ce părere ai despre

noi?

— Sunteţi nişte ţipi grozavi, spuse Con cu generozitate.

— Nu te întrebam cum ne găseşti ca oameni, ci ca formaţie.

— Cred că Ian este un baterist îndrăcit, Bo are compoziţii bune… şi interesante, iar tu eşti născut pentru chitară. Cum ţi se pare?

— Eşti prea bun cu noi. Ştiu eu care sunt problemele reale ale grupului. Nu ne-am conturat încă propria noastră identitate. Nu ne deosebim deloc de celelalte câteva sute de grupuri care încearcă să fie ca Beatles sau ca Stones. Formaţiile astea două au reuşit pentru că sunt diferite de altele.

— Vrei să mergem la o bere, Con? îl invită Derek când ajunseră aproape de Tower Bridge.

— Aş merge cu plăcere, dar nu mai am timp. Sorcha a terminat programul şi mă întâlnesc cu ea peste douăzeci de minute. Şi mai am de mers până la Piccadilly.

— Bine, zise Derek. Ne vedem mâine seară. La revedere.

Con îl urmări cu privirea. Băiatul degaja un aer de tristeţe, dar nu puteai şti care era cauza. Când ajunse la Piccadilly Circus, Sorcha îl aştepta deja în cafeneaua de pe strada Archer.

— Salut, frumoaso. O sărută şi se aşeză lângă ea. Ai avut o zi bună?

— N-a fost prea rea, deşi am avut mulţi cumpărători. Au mai angajat încă două fete ca să ne ajute. Dar tu ce-ai tăcut?

Con îşi scoase cutia cu tutun şi începu să-şi pregătească o ţigară.

— Nimic deosebit, totul a mers bine.

— Aţi cântat noua piesă al lui Bo? Aşa îmi spuneai ieri.

Con începu să tragă din ţigară.

— Ştiu ce ţi-am spus, dar am simţit că nu vrea să-l interpretez eu, ci toată formaţia.

— Dar cel puţin l-ai întrebat dacă te-ar lăsa să interpretezi singur o piesă? Nu se poate supăra pentru asta, nu?

— Mulţumesc, spuse Con chelneriței, care îi adusese o cafea. S-ar putea să-l deranjeze dacă insist. Este un tip cu o personalitate puternică. Ah, Sorcha, te rog să lăsăm discuţiile astea, deocamdată. Avem încă zece spectacole în următoarele două săptămâni. Asta înseamnă bani în plus. Nu vreau să creez acum niciun fel de probleme. În plus, adăugă el sărutându-i vârful nasului, trebuie să ştii că vom intra într-o perioadă bună pentru toţi bărbaţii, inclusiv pentru cântăreţii egoişti, bateriştii ciudaţi şi chitariştii prea

mici de statură.

— În fine, să lăsăm discuţia asta. De fapt, am şi eu nişte veşti bune.

— Ce fel de veşti?

— Una dintre fetele care lucrează la raionul de mănuşi şi poşete ştie că s-a eliberat o. Cameră civilizată în casa în care locuieşte ea. O să coste ceva mai mult decât plătim acum, dar nu curge apa prin acoperiş şi Bridget spune că este destul de mare.

— Cât vom plăti în plus?

Sorcha îşi muşcă buzele.

— Cu prima mea de Crăciun, cred că ne putem permite. Asta înseamnă că nu vom mai face niciun fel de cheltuieli suplimentare, dar îţi dai seama cum ne vom simţi într-o încăpere normală? Vrei să o vezi, cel puţin?

— Da, Sorcha, facem cum spui tu.

Se mutară pe Arkwright Road, cu trei zile înainte de Crăciun. Era o cameră spaţioasă, zugrăvită de curând, cu o chicinetă. Sorcha avu un concediu de patru zile pe care le petrecură cu pregătirile de Crăciun. În seara de Ajun, Sorcha primi o felicitare şi trei lire de la mama ei. Cu aceşti bani se duse pe strada Berwick, la cumpărături, şi reuşi să mai găsească un brad micuţ, un curcan, legume şi tradiţionalul vâsc.

În timp ce Con era la spectacol, ea împodobi camera, dându-i acel aer specific, de sărbătoare. Umplu curcanul şi pregăti legumele. Mai fredonă câteva colinde pe care le auzise la radio şi îi pregăti darul lui Con; era un aftershave destul de costisitor, pe care îl cumpărase de la Swan şi Edgars, cu reducere.

— Noapte liniştită, plină de tăcere, murmură ea şi puse cadoul lui Con sub pom, apoi se duse la fereastră şi o deschise.

Era o seară rece şi bătea un vânt nemilos. Clopoţeii începură să sune, se apropia miezul nopţii.

— Crăciun fericit, mamă dragă, murmură ea.

Dimineaţa, îşi oferiră imul altuia cadourile. Sorcha deschise o cutiuţă de catifea. Primise un inel. Îl apropie de lumină şi văzu un smarald care sclipea, înconjurat de diamante.

— Cât este de frumos, Con! Cum de ţi-ai putut permite aşa ceva?

— Nu trebuie să te gândeşti la asta, acum. Am primit destui bani în ultimul timp.

Con îngenunche lângă ea, îi luă mâna şi-i puse inelul pe deget. Este un pic cam mare, dar bijutierul mi-a spus că îl poate modifica.

Fata îl privi cu ochii plini de bucurie.

— Asta înseamnă că…?

— Da, este inelul de logodnă. Aş fi vrut ca în locul lui să fie o verighetă. Imediat ce voi câştiga suma necesară pentru un asemenea eveniment, te voi duce la altar.

Sorcha îl sărută.

— Îţi mulţumesc, Con, şi te iubesc. Inelul ăsta este darul cel mai preţios pentru mine.

El îi întoarse sărutul.

— Mai durează mult până mâncăm?

— Jumătate de oră. De ce?

— Îţi voi arăta de ce.

Con o trânti pe podea şi făcură dragoste sub brad. Mai apoi, după o masă bună, câteva pahare şi o plimbare, Sorcha se cuibări mulţumită lângă el.

— A fost un Crăciun nemaipomenit, sărbătorit într-o casă nouă, numai de noi doi.

— Nu mai tânjeşti după Crăciunurile petrecute la Ballymore?

— Mă mai gândesc la cei de acolo. Tu nu?

— Nu, Sorcha. De sărbători, tata se îmbăta atât de tare încât nu se mai scula deloc din pat, iar apoi era morocănos pentru că barurile erau închise.

— Ei, acum mă ai pe mine, eu sunt familia ta. Şi îţi promit că n-o să te părăsesc, nici n-o să te supăr vreodată.

El o mângâie încet.

— Eu îţi promit că vei fi în curând foarte mândră de mine şi o să-ţi dovedesc că ai avut dreptate acordându-mi încrederea ta.

— Ştiu asta, Con, ştiu.

12

— Dragă Helen, Tony Bryant a avut dreptate. Eşti dislexică, zise doctorul Allen, un englez de vârstă medie, privind-o peste ochelari.

— Ah, e minunat, şopti Helen.

— Îţi dau cuvântul meu, n-am auzit până acum vreun pacient care să se bucure la auzul unui asemenea diagnostic.

— Pentru mine are alte semnificaţii. Înseamnă că am descoperit motivul pentru care am învăţat atât de greu şi am avut mereu probleme.

— Înţeleg. Oricum, nu este o afecţiune minoră. Trebuie multă răbdare şi hotărâre pentru ca s-o poţi depăşi.

— Sunt foarte hotărâtă.

— Cred că ar fi bine să ştii că, după opinia mea, unu din patru copii care au probleme cu şcoala suferă de această boală. Mulţi dintre ei nici măcar nu sunt diagnosticaţi vreodată. Testele la care te-am supus mi-au indicat la ce nivel te afli. Distingi culorile şi nu ai probleme cu numerele. Tu ai numai senzaţia

că îţi fug cuvintele din faţă, că se amestecă literele. Este o formă uşoară a bolii şi cred. Că, dacă ai răbdare, o vei depăşi. O să începem prin a-ţi stabili un program de lucru.

Doctorul Allen îi întinse nişte hârtii.

— Aş vrea să copiezi cuvintele de deasupra pauzelor, de mai multe ori. Este 0 muncă plictisitoare, dar cu alţi pacienţi a dat rezultate. Încetul cu încetul, creierul tău va începe să recunoască formele. Îţi recomand nişte cărţi bune pe care le vei lua de la bibliotecă, unde vei găsi explicaţii detaliate asupra fenomenului. Poţi începe cu revistele. Propoziţiile sunt de obicei scurte şi articolele sunt însoţite de fotografii. Cred că nu este cazul să mai insist asupra importanţei pe care o are practica.

— Mulţumesc mult, domnule doctor. Mă voi strădui din tot sufletul.

— Bine. Vei primi de la asistenta mea toate informaţiile necesare şi detalii asupra cărţilor care tratează problema dislexiei, apoi îţi va stabili următoarea întâlnire. Cred că ne vom vedea peste o săptămână, vom discuta despre ceea ce ai citit şi lucrat, apoi vom insista asupra dificultăţilor ivite.

— Vă mulţumesc, doctore.

Se ridicară amândoi, iar Helen îi întinse mâna.

— Sper că te vei vindeca rapid. Ai grijă cu zăpada de afară.

— Voi avea. Vă mulţumesc încă o dată. La revedere.

Deşi era alunecuş, Helen îşi simţea paşii foarte uşori. Nu sunt proastă, nu sunt proastă, îşi repeta ea mereu. Nici măcar aşteptarea de o jumătate de oră în staţia de autobuz de pe Wimbledon Hill nu-i alungă buna dispoziţie. Ajunse acasă udă până la piele, dar fericită.

Cele două săptămâni de vacanţă de Crăciun i-au adus, iniţial, temeri lui Helen. Se gândise să meargă acasă la Ballymore, la început, dar apoi realiză că un Crăciun petrecut cu mătuşa ei, în casa aceea mare şi friguroasă, ar fi fost mai deprimant decât două săptămâni de una singură la Londra. Şi într-adevăr, deşi nu avea pe nimeni alături, nu se simţea câtuşi de puţin tristă. De Ajun se duse la cumpărături pe strada Wimbledon High. Cumpără un curcan, legume, o sticlă cu vin şi o cutie mare cu ciocolată, apoi merse la un stand de ziare și luă câteva reviste pentru femei. Se gândi că i-ar face plăcere să citească articolele asupra cărora insistase doctorul Allen, dar se va bucura și de fotografiile modelelor care expuneau toalete interesante. După ce-şi sfârşi cumpărăturile, se îndreptă spre casă sub povara lor.

De Crăciun, își omorî timpul pregătind o masă bună. Păcat că era numai pentru ea, se gândi Helen, care şi l-ar fi dorit pe Tony Bryant alături. Urmări filmul din noaptea de Crăciun şi apoi își permise ceea ce numea ea „cele zece minute cu Tony “. După ce realizase asta prima oară, totul mersese mai uşor, fără a mai resimţi rușinea şi vinovăţia de la început.

Într-un târziu, Helen adună toate revistele pe care le cumpărase. Jean Shrimpton, Twiggy… şi alte nume de femei frumoase o asaltară deodată. Oftă, se lăsă pe spate și rămase cu ochii în tavan. Helen, revino la realitate, își spuse ea, Tony nu te poate găsi atrăgătoare. Eşti grasă, urâtă, porţi ochelari şi nu ai prieteni. Lacrimile o podidiră. Dar de astă dată, în loc să se autocompătimească aşa cum, făcea în trecut, Helen se simţi mai degrabă revoltată. Îşi șterse ochii, coborî din pat și se postă în faţa oglinzii de la şifonier. La început, își studie faţa. Pielea era plină de pete, lipsită de strălucire şi gălbuie. Citise într-una dintre reviste că, dacă renunţa la dulciuri şi bea multă apă, pielea își revenea foarte repede. Îşi scoase ochelarii și își examină ochii. Fără îndoială erau tot ceea ce avea ea mai bun; ovali, migdalaţi, de o culoare mai greu de definit, ceva între verde şi albastru. Helen oftă. Nu se putea descurca fără ochelari, ar fi însemnat să se lovească de toate

lucrurile care îi ieşeau în cale. Dar putea să-şi schimbe ramele, ceea ce ar fi fost un pas înainte.

„Nu-i chiar atât de rău “, îşi spuse ea, privindu-se în oglindă. Dantura îi era aproape perfectă, fără carii, iar dinţii aveau forma perlelor. Îşi trecu o mână prin păr. Era de o culoare nedefinită, cam ca a unui şoarece mort, se gândi ea. Dar firul de păr era gros şi lucios, deşi avea tendinţa de a se îngrăşa mereu. Respirând adânc, Helen îşi scoase pijamaua şi-şi examină trupul pentru prima oară. Era clar că trebuia să slăbească destul de mult – avea stomacul proeminent, iar coapsele îi erau prea cărnoase. Dar ce spunea articolul acela din revistă? Dacă făcea cincisprezece minute de gimnastică pe zi şi ţinea un regim strict, putea să slăbească destul de repede. Îşi încheie nasturii de la pijama, apoi se aşeză în pat. Se mai uită pe reviste, admirând trupurile modelelor. Merita să încerce şi ea? Stinse lampa de pe noptieră. Mai avea zece zile până la începerea noului trimestru. Zece zile în care, dacă nu putea slăbi vizibil, putea cel puţin să facă un început.

— Uită-te în oglindă, draga mea. Cum ţi se pare?

Coafeza îi ţinu oglinda ca să se vadă mai bine la spate.

Helen îşi mişcă încet capul, apoi zâmbi.

— Îmi place foarte mult.

— Nici nu-ţi dai seama cât de mult te schimbă pieptănătura asta. Coafeza îi mai trecu o mână prin părul proaspăt aranjat. Ar fi bine să foloseşti şamponul pe care îl avem noi aici, de cel puţin trei ori pe săptămână. Acest tip de coafură se păstrează uşor. Apoi îi luă prosopul de pe umeri. La revedere, draga mea.

Helen ieşi în aerul rece, dar proaspăt, de ianuarie.

Vânzările erau în toi şi pe strada Regent trecătorii se înghesuiau. Căută în poşetă ghidul Londrei, apoi se îndreptă spre strada Camaby. Citise despre ea în reviste şi ştia că era locul unde trebuia să ajungă. „Excursionistul zilei “era expus într-o vitrină. Magazinul următor avea ultimul disc al celor de la Rolling Stones: Ceva mai încolo erau nişte cântăreţi ambulanţi cu chitarele lor. Strada era plină de tineri, iar Helen se simţi înviorată de amestecul acela de muzică şi culoare. Nu mai văzuse aşa ceva. Deveni mai încrezătoare, datorită coafurii noi, trase aer în piept şi intră în primul magazin.

Helen îşi îndreptă fusta mini, apoi îşi trase puloverul peste şolduri. Se privi în oglindă. Nu era chiar o Twiggy, dar eforturile ei de a slăbi din ultimele zece zile se vedeau. Cu ciorapi negri şi cizme înalte, de piele, picioarele ei păreau chiar subţiri. Machiajul pe care şi-l aplicase i se potrivea de

minune, punând-o în evidenţă. Helen îmbrăcă jacheta nouă de piele, trei sferturi, şi-şi luă apoi poşeta. Se mai privi o dată în oglindă, mulţumită de ceea ce văzu.

Aşa cum spera să se întâmple, Tony o reţinu după ore.

— Helen, voiam să, ştiu ce a spus doctorul Allen.

— Am început tratamentul. Am muncit din greu şi cred că sunt pe drumul cel bun. Medicul era mulţumit de progresele mele, la ultima şedinţă.

— Mă bucur să aud asta. Aş vrea să văd schimbări şi în felul în care înveţi.

— Le veţi vedea. Vă mulţumesc pentru tot, spuse ea cu timiditate şi se îndreptă spre uşă.

— Helen?

— Da, domnule profesor?

— Coafura asta ţi se potriveşte de minune.

Helen zbură spre casă. După atâta timp, bani cheltuiţi şi eforturi pentru a slăbi… acele cuvinte simple o făcură să se simtă bine.

13

— La revedere, iubitule. Ne vedem diseară la Victoria. S-ar putea să întârzii, pentru că avem o scurtă şedinţă de lucru.

Sorcha îl sărută pe obraz, iar Con o trase spre el.

— Con! Dă-mi drumul! Mi-a luat ceva timp ca să mă pieptăn aşa!

— Bine, du-te mai repede la serviciul tău, care se ocupă cu mirosurile.

Con zâmbi când o văzu cum îşi aranjează coafura.

— Nu uita să cumperi lapte. Am întârziat. Va trebui să alerg până la Fitzjohn's Avenue.

— Asta te va ţine în formă.

— E uşor să vorbeşti când stai în pat. Sorcha se îndreptă spre uşă şi o deschise. La revedere.

— La revedere, iubito.

Uşa se închise în urma lui Sorcha, iar Con rămase privind pe fereastră.

Era o dimineaţă minunată de martie, narcisele scoteau încet capetele prin gard, arătând că iama e departe. Con îşi luă chitara, care se afla pe un scaun lângă pat, şi începu să cânte:

Şi te-am iubit mai mult decât…

Renunţă şi puse chitara la loc. Zilele lui alături de grupul Blackspots se apropiau de sfârşit. Atâta vreme cât Bo Bradley se ocupa de formaţie, el nu avea cum să progreseze. Deja îi prezentase o mulţime de compoziţii proprii, pe care le considera potrivite pentru stilul formaţiei.

„Bine, Con, o să mă uit peste ele “, asta îi spunea de fiecare dată, apoi uita de ele. Sări din pat şi începu

să-şi caute cutia cu tutun. Formaţia Blackspots bătea pasul pe loc, iar solistul lor era megaloman. El putea să se descurce mai bine. Avea să le spună şi celorlalţi.

— Dumnezeule, cred că o să am nevoie de tine în seara asta, Con.

Bo era foarte palid şi-şi pusese o eşarfă în jurul gâtului. Înghiţea bucăţi mari de lămâie.

— E cumva gripă?

— Da, am luat-o de la Lulu. Acum cred că ar fi trebuit să am mai multă grijă de ea. Nu pot nici să vorbesc. O să iau cuvântul la început, apoi o să cântăm împreună.

— Bine.

— Derek, tu şi Ian puteţi lucra mai mult cu armonicele în seara asta? Nu-l veţi avea pe Con cu voi.

— Ne descurcăm noi, zise Ian morocănos.

— Ce naiba se întâmplă cu el? Parcă ar fi rupt de realitate.

Con ridică din umeri.

— Poate că ar trebui să discuţi cu el. Nu e bine ce face. Ieri-seară cred că a adormit în mijlocul unei piese.

Bo ridică mâna.

— Sigur, Con, o să mă ocup de asta. Vrei să testezi nivelului amperilor?

— Da, Bo, fac ce spui tu, murmură el.

Freddy Martin conducea spre casă, spre Belsize Park, când simţi nevoia să bea ceva. O luă pe strada Camden, cumpără un ziar de seară, apoi intră la Victoria Arms. Comandă o bere şi se aşeză la bar.

— Bună seara, doamnelor şi domnilor. Mă bucur să vă întâlnesc din nou; îmi cer scuze pentru glasul răguşit, dar sunt gripat. Con mă va ajuta.

Freddy privi spre estradă, văzu că era aceeaşi formaţie, cei patru indivizi care aveau un nume imposibil, iar când grupul începu să cânte, își desfăcu ziarul şi se adânci în lectură.

— Con, va trebui să cânţi singur, amice. Nu mai rezist nicio secundă, şopti Bo cu dramatism, după cea de-a treia melodie.

Con făcu un semn cu capul că îl înțelege.

— Ştii cuvintele?

— Sigur că da.

— Bine. Începem cu „Fields of glory “.

— Bună seara, prieteni. Eu voi cânta în locul lui Bo, tot restul serii. El are gripă.

Se auzi un „ah “din sală, iar Con făcu semn formaţiei să înceapă.

Freddy citea în ziar că un club cunoscut de el, Cavern din Liverpool, clubul unde debutase formaţia Beatles, fusese preluat oficial. Freddy cântase şi el pe

vremuri acolo şi simţi nostalgia acelor vremuri.

Câmpii ale gloriei, străbătute în marş…

Freddy ridică privirea, pentru că vocea i se părea deosebită de tot ceea ce auzise până atunci. Uite că a apărut un individ care arată bine şi ştie şi să cânte, îşi spuse el.

Într-o bună zi vom câştiga, vom câştiga…

— Nu suport versurile de genul ăsta, bombăni Freddy, destul de interesat însă, încât să lase ziarul deoparte, pentru a-l asculta pe Con.

— Eşti bun, destul de bun, murmură el.

Formaţia îşi îmbunătăţise mult stilul, de când n-o mai auzise. Căpătase mai multă acurateţe. Cel mai nou membru contribuise la coeziunea grupului. Freddy mai comandă ceva de băut, când formaţia coborî de pe estradă. Se simţi tentat la un moment dat să li se alăture, dar renunţă. Trebuia să-i mai audă cântând, aşa că rămase încă o jumătate de oră. Băieţii îl impresionaseră, fiecare în felul lui; aveau un stil atrăgător, vandabil.

— Ce naiba! oftă Freddy.

Fusese atât de plictisit în ultimele luni, încât simţea nevoia unei schimbări, a unei provocări, Coborî de pe scaun, se apropie de ei şi se prezentă.

— Salut, băieţi, v-am ascultat. Mi-a plăcut.

— Mulţumim, mormăi Bo aplecat asupra unui

amplificator, cu spatele la Freddy. Nu ne-ai prins în cea mai bună formă. Eu am gripă şi…

Bo se ridică şi se întoarse, cu faţa roşie din cauza temperaturii.

— O, bună seara domnule Martin, murmură el.

— Ascultă, Bo, parcă aşa te cheamă?

— Da.

— Uite cartea mea de vizită. Sună-mă ca să ne întâlnim. Aş vrea să discut cu voi. Nu mă lăsa să aştept prea mult, da?

— În niciun caz, domnule Martin.

— Bine, ne mai vedem, băieţi. Mulţumesc pentru felul în care aţi cântat.

Freddy Martin făcu un semn cu mâna, apoi plecă din local. Cei patru rămaseră uimiţi, privindu-l.

— Extraordinar!

— N-aş fi crezut.

— Naiba să mă ia!

— Îmi spune şi mie careva cine era omul acela? întrebă Con, într-o stare de confuzie avansată.

— Freddy Martin. În anii cincizeci, era o stea a rock-and-roll-ului. Muzica lui este demodată astăzi, dar eu mai am în pod colecţia lui de discuri.

Derek vorbea cu multă evlavie despre fostul star.

— Deci este un fost cântăreţ, zise Con uitându-se la Ian şi la Bo, care erau la fel de pătrunşi de

personalitatea celui ce îi vizitase.

— Con, tipul este manager acum. El i-a descoperit pe cei de la *Tin Men* şi i-a lansat. Apoi au apărut neînţelegeri în cadrul grupului şi s-au despărţit cu şase luni în urmă. Bo strănută şi scoase din buzunar o batistă cam mult folosită. Scuzaţi-mă, zise el. Cred că acest Freddy caută un grup nou pe care să-l lanseze. Tipul îi cunoaşte pe toţi cei care se ocupă de muzică.

Derek începu să sară în sus de bucurie.

— Ei, băieţi, asta ar putea fi marea lovitură. Cine are chef să bea ceva?

— Bo, vreau să mă duci acasă, se auzi vocea lui Lulu, care le tăie cheful. Mâine am probă la Elstree şi trebuie să fiu acolo la şase.

Se ridică de pe scaun, de parcă ar fi vrut să-şi susţină astfel vorbele.

— Mergem, Lulu. Băieţi, vă iubesc, dar trebuie să plec. Mă doboară gripa asta. O să-l sun pe Freddy Martin mâine dimineaţă, apoi vă sun şi pe voi.

Bo și Lulu plecară, iar Derek aduse băuturi de la bar. Sorcha strânse uşor mâna lui Con și se aşeză lângă el.

— Ai fost grozav, șopti ea. Nu este de mirare că Freddy Martin a fost impresionat.

— Îți mulțumesc, zise Con și o sărută. De mâine mă

ocup de vechile mele probleme. Derek, eşti un băiat bun.

— Să toastăm pentru Bo Bradley şi Blackspots. Să sperăm că la anul pe vremea asta numele nostru va fi pe buzele tuturor, zise Derek, ridicând paharul.

— Să bem pentru asta, adăugă Con.

— Primul lucru care trebuie să dispară este numele formaţiei. Nu-mi place cum sună. Vrea careva cafea?

Freddy se uită la cei patru tineri care stăteau nervoşi în preajma lui. Toţi răspunseră afirmativ, aşa că turnă cafeaua în ceşti.

— Serviţi-vă cu lapte şi ceai. Vă trebuie un nume scurt, uşor de reţinut. Desigur, la asta putem gândi împreună, dacă vom decide să colaborăm. Cine scrie cântecele?

— Eu, zise Bo, care se aştepta să primească laude.

— Voi fi foarte cinstit cu tine, Bo, nu prea sunt reuşite. Linia melodică merge, dar nu şi versurile. Mai scrie şi altul din formaţie?

— Eu, zise Derek.

— Bine, hai să te vedem.

— Şi eu, spuse Con mai încet.

— Bine, băieţi. Te vom asculta şi pe tine, Con. Aş vrea să vă aud cântând propriile voastre compoziţii. Asta vă va face viaţa mai simplă şi vă va da stil.

Putem angaja un compozitor, dacă este nevoie, dar mi-ar plăcea să văd ce puteţi voi, mai întâi.

Con îl privi pe Bo. Era roşu la faţă de umilinţă.

— În ceea ce priveşte imaginea pe care o are publicul despre voi, chicoti Freddy, nu prea există nici o imagine! Sunteţi cu toţii frumoşi, dar asta nu e relevant. Cred că tunsoarea și niște haine noi sunt esenţiale, dacă vreţi să apăreţi în faţa publicului.

Cei patru băieţi își sorbeau cafeaua în tăcere. La un moment dat, Con interveni:

— Domnule Martin, nu vreau să fiu nepoliticos, dar văd că nu vă place nici numele nostru, nici muzica, nici hainele sau părul. Atunci, ce vă place la noi?

— Îmi cer scuze, Con. Va trebui să vă obişnuiţi cu faptul că spun exact ce gândesc. Este mai simplu pentru mine. Cred că aveţi potenţial şi că arătaţi bine pe scenă. Doi blonzi și doi bruneţi fac o combinație reușită. Ca formaţie, sunaţi bine. Pe lângă toate astea, aveţi… Freddy încercă să găsească cuvântul potrivit. Aveţi ceva, o carismă care trebuie dezvoltată. În timp, cu puţin efort şi bani, am putea obţine ceva bun.

— N-aş vrea să par insistent, domnule Martin, zise Bo, dar ce ne puteţi oferi?

— Acum voiam să vorbesc şi despre asta. Mai doriţi cafea? Freddy își mai turnă o ceaşcă, în timp ce

băieţii se foiau nervoşi pe scaune. Ştiţi probabil că şi eu am fost interpret, cu ceva timp în urmă. În ultimii ani am condus un grup foarte cunoscut. Din motive pe care n-aş vrea să le mai discut, grupul nu mai există. Mi-ar plăcea să vă ofer şi vouă ceea ce le-am oferit lor. Să mă ocup personal de voi. Presupun că vă daţi seama că am relaţii peste tot, în lumea muzicală. Orice formaţie de care mă ocup eu trece uşor peste fazele mai grele ale acestei munci şi înregistrează imediat. Eu plătesc pentru toate casetele demonstrative precum şi taxele aferente. Vă asigur tuturor un salariu, pe care mi-l iau înapoi din primul contract. Iar pentru privilegiul de a mă avea manager, îmi veţi plăti douăzeci la sută din încasări. Asta este propunerea mea, domnule Bradley.

— Înţeleg, zise Bo.

Ceilalţi îl priveau în tăcere.

— Mai am ceva de spus, continuă Freddy. Sunt o persoană rezonabilă, dar am învăţat ceva din ultima mea afacere cu acel grup. Nu poate exista decât un singur conducător. Cred că nu mai este nevoie să precizez cine este acela. Freddy se uită la ceas. Îmi pare rău, dar trebuie să încheiem întâlnirea pentru că am o alta, în Soho, peste jumătate de oră. Voi, băieţi, puteţi pleca, discutaţi între voi şi luaţi o hotărâre.

Se ridică, băieţii se ridicară şi ei şi se îndreptară spre uşă, nu înainte ca Freddy să dea mâna cu fiecare dintre ei.

— La revedere. Sunaţi-mă în câteva zile şi spuneţi-mi ce aţi hotărât. Freddy închise uşa, zâmbi amintindu-şi feţele lor mirate, apoi fugi la etaj să-şi caute cheile maşinii.

Ajunşi afară, cei patru se uitau unul la celălalt.

— E nevoie să mergem într-un local, ziseră într-un glas.

— Ce părere aveţi despre individ?

Ian aprinse o ţigară cu marihuana, iar Derek şi Bo veniră cu berile. Bo începu să tuşească şi încercă să dea fumul la o parte cu mâna.

— Ian, chiar trebuie să fumezi? E a treia de azi-dimineaţă!

— Hei, Bo, asta e mai bună decât ţigările obişnuite, îi răspunse el, trăgând un fum.

— Ia să vedem, ce părere aveţi despre păcăliciul ăsta?

— Mie mi s-a părut un tip influent, zise Con.

— Cunoaşte toată lumea muzicală, adăugă Derek.

— Cred că are relaţii peste tot, încuviinţă Ian.

— Mie mi se pare un speculant de prima mână. Nu avem nevoie de el, băieţi. N-a făcut altceva decât să ne arate cât suntem de ageamii şi că ar trebui să vină

cineva care să ne tundă, zise Bo. Îmi pare rău, o fi fost el mare cândva, dar nu-l suport.

— Asta este din cauză că ţi-a categorisit compoziţiile drept infecte, replică Ian zâmbind. Şi poate că are dreptate.

— Chiar aşa gândeşti tu, Ian? Ce-ar fi să nu te mai droghezi zi şi noapte, să încerci şi tu să compui? Atunci ai vedea că nu e chiar atât de uşor…

— Băieţi, calmaţi-vă, interveni Con. Nu este momentul să discutaţi în contradictoriu acum. Ni s-a făcut o propunere şi trebuie s-o analizăm cu seriozitate.

— Spunea că ne plăteşte şi un salariu, zise Derek, căruia nu-i venea să creadă.

— Ei, depinde şi la ce fel de salariu s-a gândit, spuse Bo morocănos.

— Oricum, cred că ar fi mai mare decât banii cu care încercăm noi să supravieţuim acum.

— Deci eşti capabil să-ţi vinzi libertatea şi integritatea artistică pentru câteva lire pe săptămână?

— Mai trebuie să şi mâncăm, Bo, interveni Con. Şi ce este atât de rău dacă băieţii vor să facă bani? Mie tipul mi s-a părut destul de direct. N-a umblat cu dedesubturi. Mi-a plăcut.

— Ţi-a plăcut pentru că ţi-a dat importanţă.

— Dacă a fost încântat de vocea lui, zise Ian reaprinzându-şi ţigara.

— Ştii că este atât de greu să-l aduci pe vreunul de la o casă de discuri să asculte o formaţie fără renume. Freddy Martin ar putea-o face într-o secundă. A mai spus că plăteşte şi casetele demonstrative, ceea ce noi nu ne-am permite niciodată, Bo.

— Da, dar pe urmă ne-ar lua din banii noştri de la primul contract plus încă douăzeci la sută, partea lui din afacere.

— Asta este înţelegerea, Bo, interveni Derek. Oricare manager ar proceda aşa. Putem fi cea mai bună formaţie, dar dacă nu avem banii necesari pentru a ne putea dezvolta, nu facem nimic.

— Ne-o fi insultat el, dar dacă nu găsea nimic bun la noi, nu ne-ar fi făcut propunerea. Este vorba despre prestigiul lui, în primul rând. Vrea careva un fum? întrebă lan, fluturându-şi ţigara.

— Nu, mulţumim. Freddy Martin ăsta ştie ce doreşte. N-am spus că este un tip de treabă, dar dacă-l refuzăm, mai avem altă ofertă? Sunt sute de grupuri ca noi în Londra, formaţii care de-abia aşteaptă o asemenea propunere. Dacă îl refuzăm, găseşte alţii.

— Gata, băieţi, zise Derek. Ştiţi ce-ar fi bine să

facem?

— Te rugăm în genunchi să ne spui, îl zeflemisi Bo.

— Ar trebui să votăm.

— Şi dacă vom fi doi la doi? întrebă Ian. Suntem patru în formaţie.

— Atunci o să dăm cu banul. Haideţi, eu sunt primul şi votez pentru Freddy Martin. Derek ridică din umeri când Bo îi aruncă o privire plină de duşmănie.

— Eu ies din formaţie dacă şi restul votează pentru Martin.

— Con, tu ce părere ai?

— Sunt alături de tine, Derek. Şi eu cred că este de preferai să ne tundem şi să ne cumpărăm haine noi, decât să murim de foame şi să rămânem nişte anonimi.

— Ian?

— Sunt de acord, Con. De-abia aştept succesul.

— Ei, băieţi, se pare că aţi hotărât. Luăm legătura cu Freddy Martin. Îmi pare rău, Bo, zise Derek.

Bo se ridică dezgustat şi părăsi localul.

— Ce-ai făcut?

Lulu stătea în mijlocul apartamentului ei de la Chelsea, se uita la Bo şi nu-i venea să creadă. Bo îşi mai turnă un pahar de Whisky dintr-o sticlă deja goală pe jumătate. Luă o înghiţitură şi repetă:

— M-am despărţit de grup.

— Eşti un cretin! Lulu apucă o pernă de pe sofa, şi i-o aruncă în cap.

— Lulu, am crezut c-o să fii de partea mea; mereu mi-ai spus cât de mult îţi plac compoziţiile mele. Individului ăsta i se par mizerabile.

Bo arăta ca un băieţel căruia i s-a luat jucăria preferată și Lulu își dădu seama că trebuia să-l abordeze altfel.

— Iubitule, îmi plac cântecele tale. Știu că eşti foarte talentat. Dar după atâta vreme s-a ivit, în sfârşit, o ocazie. Freddy Martin, faimosul Freddy Martin, fost impresar al unuia dintre cele mai renumite grupuri din ţară, se oferă să vă fie manager, iar tu spui că vrei să te desparţi de grup. Nu înţelegi că m-ai surprins neplăcut?

— Lulu, tu n-ai asistat la discuţii. Freddy m-a insultat. Eu sunt conducătorul şi solistul vocal al formaţiei, iar Martin ăsta l-a tot lăudat pe Con Daly şi i-a spus ce voce grozavă are. Eu pe ce post să mai rămân în grup? Nu mai am nevoie de ei. O s-o iau de la capăt cu alţii. O să-l bat pe Con Daly cu propriile lui arme.

Lulu se aşeză şi începu să ofteze, dându-şi la o parte părul care îi căzuse în faţă.

— Deci nu este altceva decât invidie, Con Daly ţi-a

luat crema de pe tort.

— Îl urăsc, Lulu! Pare atât de nevinovat irlandezul ăsta ipocrit! I-o fi păcălit el pe ceilalţi şi pe Martin, dar pe mine nu poate să mă păcălească. Are un aer atât de vulnerabil, dar de fapt este un dur. E la fel de hotărât să ajungă sus, ca şi mine.

— Ce vezi rău în asta? Cred că reacţionezi ca un puştan răsfăţat şi invidios. Con e un tip de treabă, Bo. Are talent, arată bine. Astea sunt calităţile de care are nevoie grupul, nu?

— Vorbeşti de parcă ai fi îndrăgostită de Con Daly.

— Nu sunt, dar arată bine. Toate fetele îl găsesc atrăgător.

— Bine, hai, continuă aşa, minimalizează-mă, de ce n-ai face-o? se supără Bo.

— Dragul meu, ştii că de tine sunt îndrăgostită. Voiam să-ți spun doar că acest Con este un element de valoare al grupului. Dar asta nu înseamnă că n-aveţi loc amândoi. Uită-te la Lennon şi McCartney, amândoi sunt muzicieni, cântăreţi şi compozitori de valoare. Cred că şi ei au avut probleme, dar numai împreună cu grupul poţi ajunge la succes. Fii alături de Con, nu ţi-l face duşman.

— Deci nu trebuie să părăsesc formaţia?

— Nici vorbă de aşa ceva.

— La dracu' cu toate. Nu-mi convine treaba asta

deloc.

— Ştiu, Bo. Lulu veni spre el. Te rog să ai încredere în mine. Instinctul îmi spune că nu trebuie să te desparţi de grup.

— Bine, zise el, oftând. Dar nu-mi place deloc acest Con Daly.

— Nu-i nevoie să-l placi; trebuie să colaborezi cu el, atâta tot. Hai, vino la culcare.

Bo se ridică încet. O mângâie pe Lulu, apoi o întrebă circumspect:

— Ai vorbit serios când ai spus că nu ţi-a căzut cu tronc Con Daly?

Lulu îl luă de mână și îl duse în dormitor. Fără să mai aprindă luminile, începu să-i descheie nasturii cămășii:

— Am de gând să-ţi arăt cât de mult mi-ai căzut tu cu tronc.

— Salut, Con. Tocmai treceam pe aici și m-am gândit să intru ca să stăm un pic de vorbă.

Bo locuia în Chelsea. Nu avea cum să se afle întâmplător pe Arkwright Road, în Hampstead, la ora nouă dimineaţa.

— Te rog să intri.

— E foarte plăcut la tine. Cu mâinile în buzunare, Bo privi pe fereastră.

— A fost ideea lui Sorcha. Ea s-a ocupat de mutare.

— Mda. Uite ce este, Con, ar trebui să stăm de vorbă.

— Sigur că da. Eu îmi făceam nişte cafea. Vrei şi tu?

— Da, sunt cam mahmur în dimineaţa asta. Aş fi dormit mai mult, dar Lulu trebuia să se scoale la cinci şi ştii cât zgomot poate face o femeie care se pregăteşte să meargă la un studio de film. N-am mai putut adormi după ce a plecat ea. Con, te rog să uiţi ce am spus ieri, eram atât de nervos din cauza lui Freddy Martin. Tu ştii cum este când cineva vorbeşte urât despre compoziţiile tale. Nu mi-a fost uşor să aud că erau calificate drept mizerabile, după atâţia ani de studiu la colegiu, având o cultură muzicală solidă.

— Desigur, te înţeleg. Con puse cafeaua, apoi turnă apa în căni. Nu mai avem lapte.

— Nu contează, eu nu beau cafeaua cu lapte.

— Serveşte-te, atunci, zise Con şi îi întinse una dintre căni lui Bo, care stătea rezemat de braţul canapelei şi aştepta.

— Am ajuns la concluzia că noi doi suntem stâlpii formaţiei, suntem solişti şi compozitori. Ian şi Derek au calităţile lor şi vor sprijini grupul, dar noi doi trebuie să facem o minune.

— Îmi pare bine că mă consideri un om de bază al grupului, spuse Con, luând o gură de cafea.

— De aceea ar trebui să ne înţelegem în privinţa stilului în care vom compune. Ştiu că ţie îţi place să urmăreşti linia melodică, îţi plac acordurile mai lente, iar eu prefer ritmul. Sunt de acord că uneori versurile mele lasă de dorit în privinţa conţinutului, dar ale tale sunt bolnăvicios de romantice. Poate că lucrând împreună ne vom stăvili reciproc excesele.

Con îl aprobă.

— Asta înseamnă că ţi-ai schimbat hotărârea şi rămâi în formație?

— Desigur. Eu am fondat formaţia asta, ştii? Ieri am avut o ieşire necontrolată, atâta tot. M-am calmat şi am înţeles că am exagerat.

— Tipul a fost dur cu noi toţi.

— Da, am sentimentul că vom mai avea parte de lucruri şi mai rele în. Ce-l priveşte. Va trebui să ne obişnuim cu felul său de a fi.

— Deci te-ai hotărât să lucrăm cu el, da?

— După cum ai spus şi tu, este mai bine decât să murim de foame.

Con îl aprobă, apoi întinse mâna spre cutia cu tutun.

— Deci vrei să scriem împreună?

— Da, ar trebui să încercăm.

— Bine, sunt gata să încep.

— Cred că este foarte important să lucrăm în

echipă. V-aţi hotărât când să-i dăm răspunsul lui Freddy Martin?

— Derek voia să-l sune diseară. Mai bine i-am spune că te-ai răzgândit.

— Sigur.

14

Salut, Derek! Ce bine îmi pare că te-am întâlnit! Arăţi bine.

— Mulţumesc.

Deşi era emoţionat, băiatul încercă să pară calm şi sigur pe el.

— Parcă ai mai crescut în înălţime, îi spuse ea studiindu-l atent.

— Aşa ţi se pare?

Derek şi-ar fi dorit să nu roşească atunci când spunea vorbele astea.

— Aş vrea două bucăţi de cod cu cartofi, una cu sare, cealaltă cu sare şi oţet.

Derek întinse mâna şi luă pachetul de la femeia care îl servea.

— Următorul!

— Aş vrea cod cu cartofi, plăcintă cu peşte şi ceapă murată, spuse ea, apoi se întoarse spre el: Deci cu ce te ocupi, Derek?

— Cânt într-o formaţie.

— Serios? Dar cine nu face parte dintr-o formaţie în zilele noastre?

— Aşa este, dar noi am semnat un contract cu Freddy Martin.

— Cu celebrul Freddy Martin? întrebă ea, de această dată impresionată.

— De-abia l-am semnat, dar cred că va merge totul bine.

— Da.

— Poftiţi codul şi cartofii, plăcinta cu peşte şi ceapa murată.

— Mulţumesc!

Fata îşi luă pachetul, apoi se îndreptară amândoi spre ieşire.

— Dar tu cu ce te ocupi, o întrebă el, deşi ştia prea bine.

— Sunt la un colegiu în West End, urmez un curs plictisitor de management. Şi locuiesc împreună cu o prietenă chiar deasupra acestui restaurant.

— Nu mai locuieşti cu ai tăi?

— Am plecat de acasă, ştii cum era tata. Tu stai încă la părinţi?

— Da. Nu pot s-o părăsesc pe mama. Trebuie să am grijă de ea.

— Desigur. Dânsa ce mai face?

— Are probleme mari cu artrita. Nu mai poate ieşi

din. Casă decât în scaunul cu rotile. De-abia îşi mai face din când în când câte un ceai.

— Îmi pare rău să aud asta, Derek. Dar tu arăţi bine. Ai multe concerte?

Abia atunci îşi dădu seama că lumea nu putea să iasă din restaurant pentru că ei doi se opriseră să vorbească în prag. Derek deschise uşa şi ieşiră în stradă.

— Mă întrebai de concerte. Da, avem multe, peste tot. Dar de acum cred că vom înregistra în studio o perioadă. Freddy vrea să facem nişte casete demonstrative.

— Sună foarte interesant.

— Aşa şi este.

— Derek, eu trebuie să plec, altfel cartofii şi peştele se vor răci. Spune-mi şi mie pe unde o să mai cânți şi o să vin să te văd.

— Sigur. Mâine seară cântăm la Queen Victoria, în Camden Town. Este la cincisprezece minute de aici.

— Bine, s-ar putea să vin.

— Te rog să încerci să ajungi.

— Mă bucur că te-am revăzut.

— Şi eu, Peggy.

Fata îl privi atent.

— Dumnezeule, nimeni nu mi-a mai spus aşa de câţiva ani. La revedere, Derek.

Îi mai făcu un semn cu mâna, apoi dispăru. Derek simţi deodată că i se înmoaie picioarele. Se aşeză pe o bancă plină de graffiti, pentru că se învârtea tot pământul cu el. Ce întâmplare formidabilă, să se întâlnească așa, într-un loc pe care amândoi îl frecventau, în această noapte a nopţilor, cum îi plăcu lui s-o numească. Fata păruse impresionată. Şi era atât de frumoasă! Poate c-o să vină să-l vadă la concert. Derek se ridică, îşi dădu seama că peştele şi cartofii se răciseră și nu mai erau buni de nimic. Îi aruncă în primul coş de gunoi şi se duse înapoi la restaurantul cu autoservire, să cumpere alte două porţii. Avusese dreptate tot timpul. Soarta îi ajutase să se reîntâlnească.

Raionul la care lucra Sorcha fusese foarte aglomerat în ultima lună. Fata se gândi că era așa din cauza primăverii care se apropia. Deşi stătea în picioare de dimineaţa până la închiderea magazinului, îi plăcea munca ei. Colegele erau foarte prietenoase şi în pauze stăteau de vorbă despre iubiţii lor. Deşi Con îi spusese că în curând va câştiga destul ca să poată ține casa, ea nu se gândea să renunţe la slujbă. Ce putea să facă toată ziua acasă, într-o singură încăpere, în Hampstead? Ştia că lui Con nu-i plăcea ca ea să muncească, dar erau deja în 1965. Foarte multe fete îşi câştigau singure existenţa,

iar ea ştia că poate sta pe propriile-i picioare. Şi nişte bani în plus nu stricau niciodată.

Sorcha începu să fredoneze o melodie în timp ce ştergea de praf sticluţele de parfum aşezate pe consolă de marmură. Dacă ea continua să lucreze, îşi vor putea permite un apartament cu dormitor separat şi poate chiar cu baie. Ştia – deja un astfel de apartament care urma să se elibereze în câteva săptămâni, chiar în clădirea lor. Urmări cum paznicul deschide intrarea principală a magazinului şi auzi zgomotul traficului intens din Piccadilly Circus.

— Iar încep alte opt ore în care trebuie să suportăm mirosurile astea îngrozitoare, de la atâtea parfumuri amestecate, mormăi Gladys, fata care lucra cu ea. Eu am deja o greaţă îngrozitoare. Numai mirosurile astea mă fac să vomit.

— Respiră numai pe gură, îi recomandă Sorcha zâmbind; ea se obişnuise deja cu văicărelile continue ale fetei.

— Parcă mă loveşte cineva în cap, când le simt. Cred că nu sunt bună să fac reclamă pentru Elizabeth Arden, glumi ea.

— Scuzaţi-mă dacă vă întrerup glumele, dar aş vrea o sticlă de Blue Grass de cincizeci de ml.

— Desigur, doamnă.

Sorcha o privi pe cea care solicitase parfumul şi i

se păru cunoscută. Parcă o mai văzuse la cantina magazinului.

— Doriţi s-o împachetez?

— Nu, mulţumesc. Pune-o într-o pungă. Mă grăbesc.

— Imediat, doamnă.

Sorcha simţi privirea clientei aţintită asupra ei în timp ce îi întindea parfumul.

— Ce înălţime ai, domnişoară?

Sorcha se uită în jur, ca să se asigure că femeia i se adresase ei. Dar nu mai era nimeni alături.

— Eu, doamnă?

— Tu, desigur, spuse femeia grăbită.

— În jur de un metru şi optzeci.

— Mda. Şi ce greutate ai?

Sorcha se simţi descumpănită.

— Mă tem că nu ştiu.

— Talia? Bustul?

— Nu am nici cea mai vagă idee. Vă costă două lire, şi cinci şilingi.

— Mulţumesc, spuse femeia şi îi întinse banii. La ce oră aveţi pauza de prânz?

— La ora douăsprezece, doamnă.

— Bine. Te rog să vii atunci la mine, la etajul trei; aş vrea să-ţi iau măsurile. S-ar putea să te înscrii în barem. Să nu întârzii. La revedere.

Sorcha rămase cu gura căscată, iar femeia plecă. Observă că şi Gladys o urmărea.

— Ai idee ce-a fost asta?

— Era una dintre directoare, şefa de vânzări, cum îi place ei să i se spună. Lucrează la departamentul de creaţie, deasupra noastră. Dacă vrea să-ţi ia măsurile, înseamnă că doreşte să devii modelul casei.

— Şi ce face acest model al casei?

— Prezintă rochiile pe care vor să le vadă clienţii. Nu vei fi un model cu adevărat, aşa ca Twiggy, dar oricum e ceva mai interesant decât să te învârţi toată ziua pe aici.

— Înţeleg. Dar de ce mă vrea tocmai pe mine?

— Nu arăţi prea rău, Sorcha. Ştii că eşti chiar drăguţă, nu trebuie să-ţi spun eu. Cred că va trebui să-mi caut altă colegă aici. O să mai vorbeşti cu mine când o să ajungi mare, pe la etajul trei?

Sorcha începu să râdă:

— Sigur că da.

În acea seară, la Queen Victoria, îi povesti lui Lulu despre întâlnirea ei cu Marie Elaine, directoarea de vânzări de la Swan şi Edgars. De când erau nevoite să stea împreună la concerte, între ele se legase o prietenie cam ciudată. Sorcha învăţase să ignore comentariile fără noimă ale fetei. Ştia că erau ceva de suprafaţă.

— Mi se pare destul de plictisitor să pierzi vremea pe acolo până ce apare un cumpărător care vrea să vadă o rochie. Dar câştig mai mult decât la parfumerie.

— Draga mea, ai avut o evoluţie spectaculoasă. De la vânzătoare la model, e ceva. Sigur că trebuie să accepţi.

— Nu ştiu dacă o să fie de acord şi Con.

— De ce nu?

— Nu-i place ca eu să muncesc.

— Atunci, Con ăsta al tău ar trebui să coboare din cartea cu poveşti în care se află şi să vadă că femeile de astăzi pot gândi şi singure şi pot sta pe propriile lor picioare. Ar trebui să fie mândru că are o prietenă destul de drăguţă pentru a fi model.

Sorcha îi făcu semn să tacă, pentru că Bo şi Con se apropiau de masa lor.

Freddy Martin îşi privea semnătura pusă pe acest ultim contract. Formaţia ştia că el este acolo şi căuta să evolueze perfect. Renunţaseră până şi la pauza obişnuită dintre cântece, dar se simţea că sunt tensionaţi. Con Daly cânta bas şi vocea a doua, iar Freddy se întrebă dacă a făcut bine că a semnat contractul cu ei.

Grupul mai avea nevoie să muncească mult. Închise ochii, încercând să-şi alcătuiască o imagine în

minte. Băieţii ăştia nu erau făcuţi să se comporte agresiv, să umble prost îmbrăcaţi, să vorbească urât. Erau nişte tineri destul de drăguţi, care aduceau cu Beatles şi cu Stones. Păreau, dacă îi îmbrăcai curat, genul de băieţi pe care ai vrea să-i prezinţi părinţilor.

Freddy urmări cu atenţie pe fiecare membru al formaţiei. Ian era cel mai exaltat, se vedea că a folosit stupefiante; cânta la tobe cu ochii închişi, murmurând versurile. Era genul adorat de adolescenţi, dar dependenţa lui trebuia rezolvată.

Derek, cel cu figura angelică, blond şi scund – Freddy îi observase tocurile cizmelor – nu părea mai mare de cincisprezece ani. Toate fetele simţeau nevoia să-l ocrotească. Bo era genul intelectualului arogant, înalt, subţire, cu trăsături acviline. Con, starul formaţiei, era înalt, întunecat la faţă, dar arăta bine şi orice femeie i-ar fi căzut la picioare datorită fizicului. Avea sex-appeal, dar avea şi o voce nemaipomenită.

Freddy ştia că dacă îl va scoate în faţă, îl va nemulţumi pe actualul şef al formaţiei, dar trebuia să facă asta. Dacă lui Bo nu-i convenea, nu avea decât să plece. Era foarte important ca aceia care rămâneau să fie uniţi, să dorească să lucreze ca o echipă. Piesa se sfârşi într-un ropot de aplauze. Formaţia nu ştia că era ultima oară când evolua într-o bombă ca asta.

Când Derek urcă pe estradă pentru a începe primul set de melodii, inima îi bătea să-i spargă pieptul. Le spusese lui Bo, lui Con şi lui Ian că prietena lui vine să-l vadă la spectacol. Dar fata nu se arătase încă. Derek avea un nod în gât, şi-i venea greu să cânte: îi era teamă la un moment dat că va izbucni în lacrimi, în faţa tuturor. Şi atunci o văzu, chiar înaintea ultimei melodii din set: înaltă, blondă, cu picioare frumoase, lungi, ieşind de sub fusta mini. Era foarte frumoasă. Venise să-l vadă pe el. Deci se pare că îl iubea.

Fata stătea undeva, în spatele sălii, cu mâinile în buzunarele jachetei. Derek îi surprinse privirea şi îi zâmbi, iar ea îi întoarse zâmbetul. Dorind să termine cântecul cât mai repede pentru a i se alătura, Derek ridică chitara deasupra capului şi sări de pe estradă.

— Bună, zise el aproape dărâmând-o, când reuşi să ajungă la ea şi s-o îmbrăţişeze.

— Bună, Derek… îngână ea, abia reuşind să se desprindă din îmbrăţişarea lui.

— Am crezut că n-o să vii.

Derek răsufla greu şi transpira continuu. Fata făcu un pas înapoi.

— Am trecut doar. Puţin pe aici. Eu…

— Vino să te prezint celorlalţi membri ai grupului.

Derek îi puse, protector, o mână pe după umeri şi o conduse spre colţul în care se afla formaţia. Freddy

era în mijloc, iar ceilalţi se învârteau în jurul lui.

— A, ai venit, Derek! Am aranjat o întâlnire săptămâna viitoare la avocatul meu, pentru semnarea contractelor. Crezi că eşti liber marţi, la zece? îl întrebă Freddy.

— Sigur că da. Băieţi, vreau să v-o prezint pe prietena mea, Peggy. El este Freddy Martin, managerul nostru. Con Daly, Bo, pe care îl cunoşti, şi Ian Hancock, bateristul nostru.

— Îmi pare bine că te-am cunoscut, frumoaso. Pot să ţi-l răpesc pe Derek câteva minute? Ne poţi aştepta acolo, lângă ele două, îi sugeră Freddy zâmbind.

— Desigur.

Vădit deranjată, Peggy se întoarse şi se îndreptă spre masa unde se aflau celelalte fete.

— Bună. Deci tu eşti prietena lui Derek. Eu sunt Lulu, iar ea este Sorcha. Vrei un Babycham?

— Mulţumesc. Nu sunt prietena lui Derek, am fost colegi.

— Ei, ai fi putut da peste altul mai rău decât Derek. Mai vrei ceva de băut, Sorcha? Lulu se ridică.

— Da, te rog.

— *Scusa me uno momento,* rosti Lulu într-o italiană chinuită, îndreptându-se spre bar.

— Tu cu cine ai venit?

— Cu Con, cel mai înalt şi brunet. Locuim împreună, zise Sorcha. Îl cunoşti de mult pe Derek?

— Da, de câţiva ani. Am fost colegi de şcoală. Nu l-am mai văzut de mult şi ne-am întâlnit din întâmplare, la un restaurant. M-a invitat la concert şi iată-mă. Formaţia pare foarte bună.

— Da, cântă bine. De fapt, au semnat un contract cu Freddy Martin. Îşi închipuie cu toţii că au dat marea lovitură.

Lulu se întorsese cu cele trei Babychams.

— Haideţi fetelor. Să-i susţinem, că sunt ai noştri. Tu cu ce te ocupi?

— Merg la un colegiu, urmez un curs de afaceri.

— Ce interesant! Sorcha este model la Swan şi Edgars, iar eu sunt actriţă.

— Adevărat? Actriţă de film?

— Da, am jucat într-un film de groază, *Hammer Horror,* iar mâine dau o probă pentru un rol important, într-un film care se toarnă la Elstree.

— Peggy, te simţi bine?

Derek se apropiase şi-i cuprinsese umerii cu braţul.

— Da, mulţumesc, mă simt bine.

— Sorcha şi Lulu ţi-au ţinut de urât, cât timp noi, bărbaţii, am trudit ca să vă menţinem la standardele cu care aţi fost obişnuite?

Fata dădu din cap, roşind.

— Bine, mă duc acum. Trebuie să începem. Ne vedem după concert şi poate mergem undeva să mâncăm.

Sorcha şi Con se întoarseră acasă după miezul nopţii.

— Oh, ce pregătiri pentru gloria şi averea care au să vină, zise Con şi se aruncă pe pat, îmbrăcat.

Sorcha pregăti ceaiul.

— Fata Cu care a venit Derek nu s-a simţit bine.

— De ce? N-am observat nimic deosebit. E înnebunit după această Peggy. O iubeşte de câţiva ani, aşa mi-a spus Bo.

— Cred că ea nu-i împărtăşeşte sentimentele. Bietul Derek, sper să nu sufere prea mult.

— O să se descurce el, sunt sigur. Vino aici.

Con îşi deschise braţele şi Sorcha se lipi de pieptul lui.

— O, ce bine este! El o ţinu strâns, apoi o rostogoli, astfel încât să fie deasupra ei. Ştii, Sorcha, tot ce am visat noi începe să se împlinească. Săptămâna viitoare semnăm contractul cu Freddy, iar el va începe să investească bani, ca să ne facă bogaţi. O să avem salariu săptămânal, aşa că poţi renunţa la slujba ta.

— Dar îmi place să lucrez acolo. Şi am fost deja

promovată.

— Adevărat? Ce faci acum?

— Mi s-a oferit o slujbă ca model. Eu port hainele în faţa clienţilor. Primesc cu două lire mai mult pe săptămână. Este o şansă pentru mine şi n-aş vrea s-o ratez.

— Dar nu ai nevoie de slujba asta. Ţi-am mai spus că salariul meu va fi mult mai mare. Te pot ţine acasă.

Sorcha îl împinse şi se ridică.

— Ai început să vorbeşti ca tata. Foarte multe fete lucrează astăzi, chiar dacă nu au nevoie s-o facă.

— Tu nu faci parte din categoria lor.

— Şi ce-ar trebui să fac eu toată ziua cât eşti plecat, luptându-te să devii un superstar?

Con ridică din umeri.

— Ce fac toate femeile cât timp bărbaţii lor sunt la lucru.

Sorcha îşi strânse pumnii şi lovi cu ei patul, apoi adăugă:

— Așadar a fost bine că am avut serviciu o perioadă. Acum nu mai este nevoie să lucrez și-mi spui să mă opresc? Ce drepturi ai tu asupra mea ca să-mi ordoni asta?

Con o privi.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că nu suntem căsătoriţi şi…

— A, asta era problema!

— Poate că da.

— Bine, o să te iau de nevastă.

— Con Daly, nu m-aş mărita cu tine nici dacă ai fi singurul bărbat de pe Pământ! Am crezut că eşti diferit de oamenii din Ballymore, dar m-am înşelat. Eşti la fel de superficial ca oricare dintre ei. Aşa că eu o să accept slujba ca model şi n-o să-mi pese de ceea ce spui tu!

Sorcha se îndreptă spre uşa de la intrare, o deschise, apoi o trânti în urma ei. Stătea pe coridor plină de furie şi de frustrare. Unde să se ducă? Nu se putea ascunde decât într-un singur loc. O luă la fugă spre baia comună, se încuie înăuntru şi izbucni în lacrimi.

15

— Haideţi, băieţi, haideţi să-i întristăm puţin!

Freddy îl lovi uşor cu palma pe Con, îi zâmbi, apoi îl împinse pe scări. Toţi patru erau nervoşi şi palizi.

— Iar acum, doamnelor şi domnilor, vă prezint un grup nou care a venit ca o furtună în Soho: *The Leopards!*

Se auziră aplauzele şi uralele publicului înghesuit în barul mic şi plin de fum. Freddy îşi croi drum spre

masa lui, care se afla undeva mai în spate. Nu se punea problema ca spectatorii să nu-i placă: optzeci la sută dintre ei primiseră băuturi pe gratis ca să-i aclame. Dar denumirea formaţiei nu era cea mai potrivită. Era prea agresivă. Se străduiseră cu toţii să găsească un nume interesant, dar eşuaseră şi-l acceptaseră pe cel propus de Bo.

— Salut, băieţi! Bine aţi venit la „Subsol “! Eu sunt Bo, acesta este Con, Ian e cel de la tobe şi Derek cântă la chitara ritm. Sper să vă bucuraţi de seara asta, alături de noi. Gata, băieţi, să-i dăm drumul!

Freddy luă o gură de whisky. Simţea adrenalina înmuindu-i venele. Băieţii începură să cânte. Era o melodie menită să încălzească publicul. Freddy zâmbi. Puştii erau atât de diferiţi de ceea ce fuseseră cu numai câteva săptămâni în urmă! Se tunseseră mai scurt (ceea ce le displăcuse total lui Con şi lui Ian) şi se îmbrăcaseră toţi la fel, în costume verzi cu revere negre. Freddy închise ochii şi rămase ascultând muzica. Şi sonorităţile se schimbaseră. Băieţii luaseră lecţii de canto, iar vocile lor, deşi mai trebuiau şlefuite, începuseră să se topească într-un tot unitar, calitate care avea să-i separe de ceilalţi.

Când se stinseră acordurile primului cântec, în sală izbucni un ropot de aplauze. Bo mulţumi auditoriului, iar formaţia începu o baladă compusă

de Con şi Bo, cu câteva săptămâni în urmă.

Cine-mi poate spune unde a plecat ea? auzi Freddy cuvintele baladei care-i produsese fiori când o ascultase prima oară. Era un cântec deosebit. Poate că aceasta ar trebui să fie prima melodie de pe caseta promoţională. Iar din ceea ce compuseseră cei doi până atunci, Freddy înţelesese că urmau şi alte melodii, la fel de bune. Rivalitatea dintre Bo şi Con începuse să lucreze în favoarea lor. Fiecare voia să fie mai bun decât celălalt.

Freddy făcu semn să i se mai aducă încă un whisky. În câteva săptămâni caseta promoţională avea să fie gata şi atunci o va putea arăta celor care aveau un cuvânt de spus.

Lulu stătea într-un colţ mai retras al clubului şi îl urmărea. Şi-l imagină gol şi se simţi cuprinsă de fiori. Se gândi la mâinile lui care ar fi mângâiat-o. La dreapta ei, Sorcha privea tristă paharul gol.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

Sorcha ridică din umeri.

— Nu, nimic grav.

— Mie poţi să-mi spui. Cine ştie, s-ar putea să te ajut.

— Nu cred. De fapt, nimeni nu mă poate ajuta.

— E vorba despre Con? Umblă cu altele?

— Nu, nici vorbă. E supărat pe mine pentru că am

acceptat slujba de model.

— O să se obişnuiască.

— Poate, dar mai sunt şi alte probleme.

— Care anume? întrebă Lulu, bătând din palme pentru că se terminase o melodie.

— Ieri a venit o doamnă la salonul în care lucrez şi eu am expus două rochii şi o jachetă pentru ea. După ce le-a vizionat, mi-a spus că are o agenţie de modele. M-a întrebat dacă vreau să merg acolo. Zicea că felul în care arăt îmi va asigura multe contracte, poate chiar şi la televiziune.

— Asta ar fi nemaipomenit! exclamă Lulu, ridicând vocea pentru că grupul începuse un alt cântec. Ce ocazie extraordinară!

— Poate, dar Con n-ar vedea asta cu ochi buni!

— I-ai spus?

— Nu, a venit târziu aseară şi, de fapt, ştiu ce mi-ar răspunde. Ce crezi că ar trebui să fac, Lulu?

— Du-te la doamna cu care ai vorbit. Nu ai ce să pierzi. Ştiu că-l iubeşti pe Con, dar nu are voie să-ţi controleze viaţa. De fapt, nici nu-ţi este soţ.

Sorcha roşi.

— Ştiu. Îmi vine destul de greu să-l înţeleg, Lulu. N-am gândit rău despre el până acum, dar mi-am dat seama că nu este aşa cum am crezut eu. Şi lipseşte atât de mult de acasă, cu formaţia asta! Numai

propria mea muncă îmi mai menţine echilibrul în condiţiile astea. Ce aş putea face toată ziua, dacă n-aş avea nicio ocupaţie?

— Dacă ar fi fost bogat, i-ai fi cheltuit banii, spuse Lulu râzând. Nici eu nu-l. Prea văd pe Bo. Acum sunt ocupaţi cu munca lor care începe, în sfârşit, să prindă contur. Dacă aş fi în locul tău, mi-aş face viaţa aşa cum aş dori.

— Ai dreptate. Nici nu mai avem timp să vorbim, ca înainte. Nu mai suntem apropiaţi.

— Băieţii sunt presaţi de timp acum. Freddy cere mult de la ei.

Sorcha dădu din cap.

— Ai dreptate. Sunt sigură că după înregistrarea primului disc, Con se va potoli. Iar până atunci, o să hotărăsc singură în problemele mele.

— Bravo, aşa te vreau! Lulu urmări, nu tară oarecare satisfacţie, cum Sorcha îşi întoarse atenţia spre formaţie.

— Deci, Sorcha, o să ai nevoie de nişte fotografii. Apoi, voi începe să-ţi caut nişte contracte. Ar fi cel mai indicat să te duci la John O’Hara. El le-a fotografiat pe Jean și pe Twiggy. Cred că te vei descurca destul de bine, declară Audrey Bennington clătinând din cap, de parcă ar fi vrut să-și susţină vorbele. Chiar foarte bine. Asta este culoarea ta

naturală de păr?

— Da.

— Urmezi vreun regim de slăbire?

— Nu.

— Foarte bine. Ai vreo întrebare, draga mea?

— Mda. Sorcha ar fi vrut să pună multe întrebări, dar se limită la una singură: Ar trebui să plec de la Swan și Edgars?

— Nu, nu este cazul deocamdată. Să vedem mai întâi cum merge. O să-ți aranjez niște vizionări, dar le voi fixa pe la ora prânzului, ca să poți pleca în pauza de masă. Sunt multe magazine pe lângă tine, prin Soho. În jumătate de oră te poți duce și întoarce. Acum lasă-mă să-l sun pe John, să vedem când te programează.

Audrey începu să formeze un număr, iar Sorcha se uită la pozele de pe pereți. Erau fotografii ale unor fete foarte frumoase, figuri pe care ea le mai văzuse pe copertele revistelor. Nu-i venea să creadă că fusese selecționată și că putea sta alături de aceste fete.

— Bine, John. Rămâne pentru joi, la ora șase. O să-i spun. Noi ne vedem la parada modei, care are loc mâine seară. La revedere, dragule. Audrey lăsă receptorul jos și scrise ceva pe o bucată de hârtie. Aici este adresa lui John. Ia niște schimburi cu tine, o

fustă mini şi un costum-pantalon. John îmi va trimite fotografiile. Sună-mă în fiecare dimineaţă la zece şi o să-ţi spun dacă este ceva pentru tine.

Sorcha se ridică.

— Aşa voi face. Vă mulţumesc, doamnă Bennington.

— Spune-mi Audrey, te rog. La revedere.

Pe drumul spre Swan şi Edgars, Sorcha se opri la piaţa de pe strada Berwick să cumpere varză, cartofi și o bucată de şuncă. Avea de gând să pregătească mâncarea preferată a lui Con, apoi să stea de vorbă cu el. Dacă o iubea, se gândi ea trecând pe lângă Eros strălucind în lumina soarelui de iunie, ar fi trebuit să se bucure pentru ea. Dacă nu… asta era problema lui, nu a ei.

Masa era frumos aranjată, acoperită cu o faţă de masă nouă. În mijloc se găsea un buchet de maci şi frezii. Şunca mirosea minunat, amintindu-i lui Sorcha de bucătăria mamei, de acasă. Con îi spusese că se va întoarce pe la opt şi ea pregătise totul. Sorcha scoase dopul sticlei de vin pe care o cumpărase şi care era o extravaganţă pentru veniturile lor dar nu mai conta. La opt şi jumătate, sună telefonul.

— Întârzii, Sorcha. Mie şi lui Bo ne-a venit o idee extraordinară, scriem un cântec, aşa că mai întârzii.

— Da, dar eu am pregătit ceva bun. Îmi pare rău.

Nu mă aştepta.

— Con, eu… oftă Sorcha.

— Ce este?

— Nimic. La revedere.

Sorcha puse receptorul în furcă. Se hotărâse. Încercase să-i spună, dar era clar că nu ea ocupa primul loc în viaţa lui. Lulu avea dreptate. Trebuia să se gândească la viitorul ei.

16

— Aşa că am semnat contractele, studioul este închiriat pentru săptămâna viitoare. A mai rămas o singură problemă care mă nemulţumeşte. Numele formaţiei.

Cei patru membri ai grupului se aflau în camera de zi a lui Freddy. Acesta desfăcea o sticlă de şampanie.

— Mie mi-a plăcut *The Leopards,* insistă Bo.

— Îmi pare rău, dar nu se potriveşte. Vom păstra numai articolul hotărât, care se poate adăuga la orice alt cuvânt. Are cineva vreo idee?

— *The Ants* (Furnicile) sau ce-aţi zice de *The Flies* (Muştele)? Numele de insecte sunt la modă acum, zise Derek.

— Bine, Derek, dar hai să găsim ceva mai interesant, zâmbi Freddy.

— *Blue Heaven* (Cerul albastru), mi-ar plăcea asta,

zise Ian.

— Nu. Ce părere aveţi de *The engineers* (Inginerii), sugeră Freddy.

Băieții dădură din cap dezamăgiți.

— Am putea găsi zeci de denumiri.

— Ce-aţi zice de *The Fishermen* (Pescarii)? Mi s-a părut întotdeauna că este un nume extraordinar pentru o formaţie, propuse Con.

— Cred că ţi-ar plăcea; eşti un irlandez catolic, răspunse Bo cinic.

— *The Fishermen.* Da, mi-ar plăcea, aprobă Freddy.

— Şi mie, zise Ian.

— Da, ar fi bun, adăugă și Derek.

Bo dădu ochii peste cap.

— Ei, dacă vine vreunul dintre voi cu ceva mai bun, nicio problemă. Acum, să bem şampania. Să toastăm pentru cel mai bun grup muzical.

— Sperăm că aşa va fi, spuse Bo, luând paharul de la Freddy.

— Deocamdată, să nu mai vorbim despre asta. Trebuie să credem în ceea ce facem. Noroc! închin acest pahar pentru *The Fishermen.*

— Pentru succesul formaţiei *The Fishermen,* toastară cu toţii.

— Deci, marţea viitoare ne întâlnim la studio. O să încercăm o combinaţie între ceea ce au creat Con şi

Bo şi nişte melodii consacrate şi testate la public. Am luat deja legătura cu câteva companii şi le-am spus că li se pregăteşte o casetă promoţională.

— Am şi eu câteva cântece, Freddy, spuse Derek.

— Adu-le să le auzim.

— Le voi aduce, răspunse el şi faţa i se lumină dintr-o dată.

Freddy îl luă pe Ian într-un colţ să discute despre tobele care erau prezentate în câteva reviste. Bo se îndreptă spre Con.

— Vrei să ne întâlnim la sfârşitul ăsta de săptămână, să mai compunem?

— Sigur, răspunse Con.

— La tine sau la mine acasă?

— Oriunde.

— Atunci vino la mine. Apartamentul lui Lulu este mai mare. Îţi convine sâmbătă dimineaţa, la unsprezece?

— Este perfect, spuse Con.

— Totul merge bine, Con?

— Nu am de ce să mă plâng.

— Îmi pari puţin schimbat, nu eşti ca de obicei.

— N-am nicio problemă, zise Con.

— Trebuie să plec, băieţi, spuse Derek. Mă întâlnesc cu Peggy în seara asta.

— Noi voiam să sărbătorim astăzi, spuse Bo, dar

Derek pune jos paharul de şampanie.

— Îmi pare rău băieţi, dar am alte planuri. Mulţumesc, Freddy. Ne vedem săptămâna viitoare. Derek părăsi apartamentul şi se îndreptă spre staţia de metrou. Urcat în trenul care îl ducea spre West End, scoase plicul maro pe care îl dăduse Freddy fiecăruia dintre ei. Simţi bancnotele dinăuntru – avansul pe o lună. Deja ştia bine ce va face cu banii.

Uşa de la intrare se afla între restaurant şi o agenţie de turism. Vopseaua de pe pereţi se cam dusese, iar butonul soneriei atârna. Cu inima bătându-i nebuneşte, Derek sună. Nu primi niciun răspuns.

— La naiba, zise el, apoi încercă din nou soneria. Tocmai când voia să plece, se deschise o uşă.

— Tu eşti, Peggy?

Uşa se mai deschise un pic.

— Mda, eu sunt.

Derek observă că fata era îmbrăcată în capot. Părul pe care îl pieptăna cu atâta grijă era azi cam încurcat, iar sub unul dintre ochi i se întinsese rimelul.

— Peggy, nu cumva eşti bolnavă?

— Da, asta este. Am gripă.

— Sărmana de tine! Cu ce pot să te ajut?

— Cu nimic, trebuie să stau în pat şi să dorm.

— Ce păcat, oftă Derek. Am rezervat o masă la

restaurantul indian, la ora şapte şi jumătate. Voiam să te invit să sărbătorim.

— Ce să sărbătorim?

— Am semnat contractele în dimineaţa asta.

— Felicitări!

— Mulţumesc. Eu… eu ţi-am cumpărat ceva. Derek îi întinse o cutie mică împachetată în hârtie.

— De ce ai făcut asta, Derek? Nu trebuie să-ţi risipeşti banii cu mine, se încruntă fata.

— De mult timp am vrut să-ţi fac un cadou. Te rog să-l iei. Mă supăr dacă nu-l primeşti.

— Bine. Fata întinse o mână şi Derek îi puse pacheţelul în ea. Mulţumesc.

— E un fleac. Spune-mi, pot să trec mâine să văd cum te simţi?

— Nu te deranja. Probabil o să mă duc acasă la ai mei, dacă o să mă simt tot aşa. Şi ştii că de tata trebuie să te fereşti.

— Da, ai dreptate. Atunci, o să mai trec săptămâna viitoare pe aici, să te invit la restaurantul indian.

— Bine, Derek. Mulţumesc pentru dar. Trebuie să mă duc înapoi în pat. Nu mă simt bine deloc. Ea revedere.

Fata încercă să împingă uşa, dar Derek o opri cu mâna.

— Ştii ce mult mi-ai lipsit Peggy, ştii, nu? Te-am

iubit în toţi aceşti ani.

— Eu… figura fetei se întunecă. Trebuie să intru în casă. La revedere.

Închise uşa, puse lanţul, apoi o luă pe scări şi intră în bucătăria apartamentului. Se duse la fereastră şi ridică un colţ al perdelei. Îl văzu stând acolo, pe bancă. Oftă şi lăsă perdeaua la loc, se aşeză la masă şi desfăcu pacheţelul. Era o cutie mică, acoperită cu catifea. Pe capac era scris numele unui faimos bijutier: Hatton Garden. Înăuntru găsi un medalion de aur, în formă de inimă. Îl deschise şi citi: *Peggy, vei fi totdeauna în inima mea. Derek.*

Fata se înfioră. Apoi se întrebă de ce, după atâtea necazuri pe care le avusese cu el, se mai dusese la concert? Nu acceptase decât din curiozitate şi pentru că nu avusese nimic mai bun de făcut în seara respectivă. Şi de ce insista să folosească acel diminutiv stupid cu care o strigau colegii la şcoală? Chiar dacă era un tip ciudat, ea simţise, întotdeauna, compasiune pentru el. Puse medalionul la loc, deschise un sertar de la dulap şi ascunse cutia acolo. Apoi se duse iar la fereastră. Banca era goală. Răsuflă uşurată.

— Unde eşti, iubito?

Ieşi din bucătărie şi se îndreptă spre dormitor. Draperiile erau trase.

— Ce-ai făcut acolo atâta timp?
— Îmi pare rău că am întârziat.
— Cine a fost la uşă?
Ea îşi scoase capotul.
— Un prieten, răspunse şi se strecură în pat, sub îmbrăţişările lui.

17

Helen coborî din autobuz şi o luă pe strada Baker. Era ultima zi a trimestrului, iar vremea era superbă. Fata ridică privirile şi văzu doi tineri pe o schelă, care începură să imite urletul lupilor la vederea ei. Nu mai era nicio altă femeie prin preajmă, deci complimentul îi fusese adresat ei. Zâmbi încântată şi se gândi că trebuie să fi făcut progrese considerabile de când a străbătut pentru prima dată acest drum către colegiu. Acum nu mai era fata aceea banală, stângace şi greoaie.

Avusese multă voinţă. Helen nu fusese niciodată slabă, iar orice fel de prăjituri sau bomboane pe care le mânca nu numai că se adăugau imediat la greutatea ei şi aşa excesivă, dar făceau ca faţa să i se micşoreze şi să i se umple de coşuri, iar părul să arate de parcă n-ar fi fost spălat vreodată. Helen fusese neîndurătoare cu ea însăşi, dar obţinuse rezultatele scontate. Se gândi fericită că trebuia să

plece la Ballymore peste două săptămâni. Se întreba câtă lume o va mai recunoaşte, după felul în care se schimbase. Îşi spuse că nu era corect ca lumea s-o judece după figură; cu toate acestea, schimbările pe care le iniţiase cu câteva luni în urmă îi aduseseră prietenia fetelor din clasă. Şi dacă mai adăugăm faptul că scrisul şi cititul ei se îmbunătăţiseră în ultima vreme, putem înţelege de ce se simţea atât de bine şi de ce era atât de încrezătoare.

Helen urcă treptele în grabă şi intră în şcoală. Îşi salută colegii, trecând pe lângă ei, apoi se îndreptă spre sala de clasă, aflată la ultimul etaj al clădirii, şi-şi aminti brusc de ziua care marcase acest început pentru ea.

— Salut, Helen. Aştepţi vacanţa, nu? o întrebă una dintre cele mai frumoase fete din clasă, Samantha White.

— Da, răspunse ea, apoi îşi lăsă jos poşeta şi se dezbrăcă de jachetă.

— Ce costum frumos! Culoarea merge perfect cu pielea ta. E nou, nu-i aşa?

— L-am primit de la Biba, sâmbăta trecută. Chiar crezi că-mi stă bine cu el? roşi ea de plăcere.

— Da, crede-mă.

— Mulţumesc. Bună, Mags.

— Bună dimineaţa la toată lumea.

Mags se aşeză la acelaşi pupitru cu Helen, apoi începu să caşte zgomotos.

— Ai avut o noapte grea? o întrebă Samantha.

— Mda…

— Nu-i nimic, de acum înainte o să te poți odihni, spuse Helen ca s-o consoleze.

— Dar nu cred c-o să pot. Trebuie să plec la ora şase la Devon, cu părinţii. Mergem în vacanţa anuală de vară. Mă gândesc la ce mă aşteaptă: o lună întreagă cu ploi zilnice, într-o casă umedă, înconjurată de sumedenie de veri şi verişoare. Mags dădu din cap plictisită. E ultima dată când mă mai duc acolo. Am încheiat o înţelegere cu tata. Fac optsprezece ani în noiembrie şi scap de familie.

Helen îi privi strâmbăturile dezgustate şi se gândi ce mult i-ar plăcea să plece în concediu cu familia.

— O să pierdeţi petrecerea mea de sfârşit de trimestru, zise Samantha. Ce păcat! Fratele meu o să-şi invite o droaie de prieteni scandalagii şi cred c-o să apară şi iubitul nostru profesor. Vorbeşti de lup – iar el e deja la uşă, șopti ea. Domnul Sex pe Picioare, în persoană. Arată mai rău decât tine astăzi, Mags!

Tony Bryant se îndreptă spre catedră. Ca de obicei, Helen simţea că începe să-i bată inima mai tare numai când se pomenea numele lui.

— Bună dimineaţa tuturor. Tony puse servieta pe

scaun, apoi se aplecă înainte, privind de jur împrejurul sălii. Nu v-am văzut până acum aşa radioase, cu ochii atât de strălucitori. Ce se întâmplă cu voi? Deschise servieta şi scoase un teanc de hârtii. Sam, vrei să mă ajuţi şi să împărţi tu lucrările? Numele sunt scrise în stânga sus.

— Da, domnule Bryant.

Samantha se ridică, luă lucrările şi începu să le împartă.

— Dragele mele eleve, acestea sunt lucrările pentru primul vostru an, corectate şi notate. Dacă aş fi în locul unora dintre voi, n-aş mai zâmbi. Ştiu că este ultima zi a trimestrului şi n-aş vrea să vă strict bucuria vacanţei, dar cred că unele dintre voi ar trebui să se gândească, înainte de a reveni în septembrie, dacă sunt pregătite să recupereze timpul pierdut. Oricum – zise Tony ridicând din umeri – irosiţi banii voştri sau pe ai părinţilor voştri, nu pe ai mei. Gata, am terminat cu predica. Acum am să vă spun cine a luat cele mai mari medii în acest an. De altfel, cred că aceasta este singura persoană care are dreptul la cele opt săptămâni de vacanţă şi la o sărbătorire a realizărilor din ultimele nouă luni. Helen, vino să-ţi iei premiul, care constă într-o cutie de ciocolată Milk Tray.

Deşi ştia că este singura din clasă cu acest nume,

Helen nu reacţionă imediat, din cauza uimirii.

— Haide, Helen, surâse Tony, întinzându-i cutia cu ciocolată.

Fata se ridică şi clasa izbucni în aplauze. Se înroşi până în vârful urechilor şi, neputând să-l privească pe Tony în ochi, luă cutia cu ciocolată.

— Felicitări, îi zâmbi el.

— Mulţumesc, şopti şi se duse la locul ei.

Restul zilei trecu într-o permanentă surpriză pentru Helen. În acea seară se duse acasă, puse cutia cu ciocolată pe o măsuţă, se aşeză în fotoliu şi rămase privind-o. Se întrebă cât aveau să reziste bomboanele, pentru că ea nu dorea să le mănânce. Simţea nevoia să le pună mai degrabă în ramă.

Dimineaţa următoare, Helen se duse la Mary Quant şi îşi cumpără o rochie mini, de culoarea cojii de lămâie, pe care s-o poarte la petrecerea Samanthei. Trecu pe la coafeza ei, pentru a-şi spăla şi aranja părul, apoi îşi petrecu după-amiaza lăcuindu-şi unghiile, îmbăindu-se în apă parfumată şi încercând diferite feluri de machiaj, ca să vadă care se potriveşte mai bine cu rochia. Pe la ora şapte, era gata. Se hotărî să ia un taxi ca să nu-şi strice părul. Opri unul şi se aşeză în spate.

— Unde te duc, iubito?

— Strada Sydney. Este aproape de King’s Road.

— Bine.

Lui Helen îi plăcu această traversare a Londrei. Era o seară minunată, caldă, şi lumea devenea tot mai plăcută pentru ea. Coborî din taxi în faţa unei case cu frontispiciul alb şi cu terasă. Se auzea muzica răzbătând printr-o fereastră deschisă, de undeva, de la etajele superioare. Uşa de la intrare era deschisă şi Helen urcă pe o scară, ţinând cele patru sticle de Babycham în mână.

— Arăţi nemaipomenit, zise Sam care o aştepta la uşă, strigând cât o ţinea gura ca să acopere muzica. Intră, dacă te poţi strecura. E cam aglomerat aici.

Holul era plin de musafiri, la fel ca şi apartamentul propriu-zis. Helen îşi făcu loc printr-o mare de trupuri, fără să ştie încotro se îndreaptă. Se trezi în bucătărie, iar Sam se pierduse pe undeva pe drum. Puse sticlele cu băutură pe un raft cam murdar, cu urme de bere şi rămase acolo, neştiind ce să facă.

— Ei, frumoaso, nu te-am mai văzut pe aici, cum te cheamă?

Helen se întoarse şi văzu un tânăr înalt, care se aplecase deasupra ei şi mirosea îngrozitor a bere.

— Helen mă cheamă.

— Cum? tună el.

— Helen.

— Acum am înţeles. Salut, Helen, ce vrei să bei?

— Mi-am adus eu băutura.

Se întoarse cu spatele la el şi deschise o sticlă de Babycham. Nici nu apucă să ducă sticla la gură, că se simţi ciupită de fund. Se întoarse îngrozită şi băutura o făcu să se înece şi să înceapă să tuşească. Tipul cel înalt îi puse o mână păroasă pe spate şi începu s-o lovească încet, ca să-i oprească tuşea, dar nu făcu decât să-i verse băutura pe rochia cea nouă.

— Opreşte-te! strigă ea. Uite ce-ai făcut! Se întoarse spre el, cu faţa congestionată de mânie.

— Îmi pare rău, îmi pare rău.

— Dă-mi voie să trec.

— Poftim, zise tânărul. Oricum, vreau să-ţi spun că ai un fund cam fleşcăit, iubito, strigă el când Helen încercă să iasă din bucătărie.

Când în cele din urmă găsi baia, Helen închise uşa după ea. Se aşeză pe marginea căzii încercând să-şi recapete respiraţia normală. Îi ardeau obrajii de ruşine şi de mânie. Asta fusese toată imaginea ei cea nouă; acum, jumătate din cei de la petrecere ştiau că are fundul fleşcăit. Se hotărî să plece acasă. Nu făcea parte din mulţimea de acolo şi se amăgise cu schimbarea propriei ei imagini. Sub hainele scumpe, sub machiaj şi coafură se afla aceeaşi Helen proastă şi grasă. Deschise uşa de la baie şi se îndreptă spre ieşire, sperând că se va putea strecura fără să fie

observată. Reuşi să ajungă aproape de ieşire, mulţumită că n-a oprit-o nimeni, când simţi că o bate cineva pe umăr.

— Ei, unde crezi că pleci aşa, dintr-o dată? o întrebă o voce destul de cunoscută. Se opri, se întoarse şi îl văzu pe Tony Bryant, care îi zâmbea.

— Eu… aveam nevoie de aer curat. E mult fum acolo, şopti ea.

— Da, ai dreptate, hai să ieşim puţin.

Helen se întoarse şi porni pe scări.

— Era imposibil de respirat acolo. Tony scoase o batistă şi îşi şterse fruntea. Cred că sunt prea bătrân pentru genul ăsta de petreceri. O dată ajuns afară, se aşeză pe trepte şi-i indică locul de lângă el.

Helen se aşeză, atingându-l cu coapsa.

— Arăţi destul de bine ca să poţi mânca undeva în seara asta, domnişoară McCartney.

Helen nu-i răspunse.

— De ce eşti aşa de supărată? Am crezut că dacă ai fost declarată cea mai bună elevă din clasă, o să fii mai veselă. Ar trebui să fii mândră de tine, Helen. Ai muncit mult, numai eu ştiu asta. Tot ce ai scris ţi-a luat de trei ori mai mult decât celorlalţi şi totuşi ai reuşit.

Helen dădu din cap, în tăcere. Îi venea să plângă şi de aceea nu voia să vorbească.

— Vrei să intrăm cumva?

Helen făcu un semn negativ cu capul.

— Nici eu nu mă mai întorc. Nu prea am chef de petrecere în seara asta, dar am fost nevoit să vin. Ce zici dacă am merge la un restaurant, unde să bem ceva şi să vorbim?

— Eu voiam… Helen îl privi. Bine, merg.

— Atunci, haide.

Tony se ridică şi-i oferi braţul, apoi o conduse încet. Găsiră un local la cinci minute depărtare de King’s Road. El se duse să comande băuturile, iar Helen luă loc la o masă.

Tony puse băutura lui şi Babycham-ul ei pe masă.

— Era mai bine dacă beai ceea ce ţi-ai turnat pe rochie, râse el. Nu ştiu cât au băut cei de acolo, dar cred că beau de mult timp, după felul în care arătau. Oricum, să bem pentru vacanţa de vară! Vocea lui răsuna de o falsă veselie. Observ că nici ţie nu-ţi plac prea mult vacanţele, ca şi mie, de altfel, zise el luând o gură de băutură.

— De ce nu-ţi plac vacanţele? se aventură Helen, simţindu-se încă ridicolă.

— Îmi plac, dar de astă dată doamna visurilor mele îşi va petrece zilele libere departe de mine.

— Înţeleg, zise Helen, a cărei stare mizerabilă se accentua. De ce nu te duci cu ea?

— O, Helen, dacă s-ar putea, dacă s-ar putea, oftă Tony. Din păcate, nu este chiar aşa de simplu. Viaţa mea n-a fost niciodată simplă.

— Nici a mea, fu ea de acord şi sorbi din băutură.

— Ei, văd că am devenit o pereche, nu? îi zâmbi Tony. Ţi-am spus ce probleme am eu, acum poţi să mi le spui tu pe ale tale.

— Nu este nimic deosebit, m-a supărat un individ care a făcut comentarii deplasate.

— Numai atât? O, Doamne, la ce se uită băieţii din ziua de azi? Pentru mine, de exemplu, tu reprezinţi idealul de femeie. Frumuseţe şi inteligenţă. Sincer să fiu, am fost mereu fascinat de tine. Ești o fată deosebită.

— Nu știu dacă este chiar aşa, zise Helen ridicând din sprâncene.

— Vorbind foarte cinstit, îmi poţi spune de unde ai căpătat complexul ăsta de inferioritate? Tu iei tot ce ţi se spune drept critică.

— Atunci, şi tu mă critici, nu?

Tony începu să râdă.

— Ţi-am spus că eşti o persoană deosebită. Eu consider asta un compliment. Invers vorbind, dacă mie mi-ar fi spus careva că sunt un om comun, aş fi fost nefericit.

— De fapt, asta am vrut eu mereu să fiu, zise Helen

terminând băutura din pahar.

— Îţi mai aduc ceva de băut şi apoi poţi să-i spui unchiului Tony ce naiba te-a făcut să devii aşa de ambiţioasă. Să nu fugi cumva.

Helen îl urmări în timp ce se îndrepta spre bar. Indiferent cine era cea care îi furase inima, ea era cea mai norocoasă fată de pe lume.

După alte şase pahare de Babycham, îi veni cheful de vorbă. Tony Bryant ştia acum despre ea mai mult decât oricine altcineva.

— Biata de tine, o compătimi Tony. Iar eu, egoistul, mă gândeam numai la suferinţele mele. N-aş fi crezut că altcineva are probleme mai mari decât mine.

— Nu este cazul să mă compătimeşti, îmi displace total.

— Nici nu voiam să fac asta. Ascultă, Helen, spuse Tony şi îi luă mâna într-a lui. Aş vrea să-ţi spun ceva, la care tu să te gândeşti când vei fi singură. Ai deja nouăsprezece ani. Ştiu că ai avut până azi o viaţă care nu ţi-a adus nimic bun. De acum, lucrurile încep să se deruleze în favoarea ta. Ai o moştenire importantă şi, mai presus de toate, ai un dar pe care nu îl au mulţi oameni în viaţă.

— Ce dar?

— De când sunt profesor, n-am întâlnit o persoană cu un creier mai bine structurat decât al tău, mai

priceput în ale matematicii. Când este vorba de cifre, eşti mult mai bună decât noi. Asta ca să nu mai vorbim de faptul că poţi fi un profund analist de management. În concluzie, eşti capabilă să iei decizii – logice.

— Probabil că la nivelul clasei, o pot face. Nu ştiu cum m-aş descurca în lumea reală.

— O vei face foarte bine. Gândeşte-te la o afacere pe care s-o porneşti tu. Ceva care să nu necesite prea mari investiţii de la început – iar apoi bazează-te pe instinct. Nu vei da greş.

— Chiar crezi că mi-aş putea dezvolta o afacere?

— Fără îndoială. Mai ales că ai şi banii necesari pentru investiţii. Dacă eu aş avea banii tăi, în mod sigur nu mi-aş pierde vremea predând la şcoală, ci aş aplica ceea ce predau acum.

— Ce fel de afacere ai porni? îl întrebă Helen.

— De când mă ştiu, mi-am dorit să am o casă de discuri şi să descopăr talente. Dar cine nu are visuri de acest fel? ridică el din umeri. Sau o agenţie de turism. Vacanţele petrecute peste ocean vor fi tot mai interesante în viitor – vei vedea singură ce amploare vor lua.

— Ultima comandă de la bar, se auzi glasul barmanului.

— Mai vrei un ultim pahar, Helen?

— Nu, mulţumesc, am băut deja prea mult.

— Poate că-ţi este foame.

Helen dădu din cap. Îi era cam rău şi numai gândul că ar putea să mănânce o făcea să se simtă și mai rău.

— Scuză-mă, dar aş vrea…

Peste zece minute, Helen se întorcea de la toaletă.

— O, draga mea, îmi pare rău. Te-am încurajat să bei prea mult.

— Nu-i nimic. Vrei să-mi… comanzi un taxi? M-aş duce acasă. Nu mă simt bine.

— Sigur că da. Te conduc ataşă.

— Scuze, zise ea şi se năpusti din nou la toaletă. Când se întoarse, îl găsi pe Tony aşteptând-o la uşă.

— Am chemat un taxi.

— Sper să nu mai am probleme până acasă.

— Ştii ce? Eu locuiesc foarte aproape de aici. Să mergem la mine şi te duc acasă când îţi revii.

Helen acceptă, fiindu-i prea rău ca să se împotrivească.

Peste zece minute era în baie din nou. Nu putea crede că mai are ce să vomite. Se îndreptă spre camera de zi, unde îl găsi pe Tony străbătând încăperea cu paşi mari, îngrijorat.

— Cum te simţi?

— Mai bine. Cred că dacă o să stau puţin întinsă, o să-mi revin.

— Sigur că da. Hai în dormitor.

O conduse cu grijă spre un dormitor aflat undeva în dreapta. Helen se întinse pe pat. Închise ochii, dar încăperea părea că se învârte cu ea.

— Îmi pare rău, Tony, spuse şi adormi.

Se trezi într-o stare ciudată, de confuzie. Se uită înjur, apoi văzu că lumina cam cenuşie de afară se strecura prin draperiile portocalii ale încăperii şi se simţi mai dezorientată ca oricând. Tâmplele îi zvâcneau. Se ridică cu grijă de pe pat şi se duse în camera de zi. Îl văzu acolo pe Tony care dormea pe sofa, sforăind uşor. Fiind încă ameţită, dădu să între în debara, apoi în bucătărie, iar în cele din urmă nimeri baia. Îşi aruncă multă apă rece pe faţă şi folosi peria de dinţi a lui Tony. Simţindu-se ceva mai bine, se duse înapoi în dormitor. Tocmai când era să adoarmă, simţi patul cum se lasă în dreapta ei.

— Cum te simţi?

Deschise ochii şi îl văzu pe Tony alături, privind-o.

— Mă simt mai bine, dar am o durere îngrozitoare de cap.

— Să-ți aduc o aspirină?

— Nu, cred că nu mi-ar face bine la stomac.

— Bine, zise el şi-i dădu la o parte o şuviţă de pe frunte. Am fost îngrijorat. Helen simţea că va izbucni în lacrimi.

— Îmi pare atât de rău! Nu sunt bună de nimic. Nici măcar de băut fără să fac probleme.

— Hai, Helen, lasă văicărelile astea fără sens. Nu eşti obişnuită cu băutura, asta-i tot. Dar mie mi se pare că arăţi superb şi aşa. O sărută încet, pe gură, apoi din ce în ce mai profund.

— Îmi pare rău, nu voiam decât să te sărut, zise el.

— Iar eu… aş vrea s-o mai faci, şopti ea.

— Eşti sigură?

— Da.

De astă dată, Helen îl înlănţui cu braţele şi îl trase cu putere spre ea.

Se trezi tot în braţele lui, mângâiată, şi avu impresia că murise şi înviase. Niciodată, în toate încercările ei de a-şi produce singură plăcere, nu atinsese o asemenea intensitate ca acum, când se întâmplase cu adevărat. Era şi pentru ea o surpriză faptul că propriul ei trup putea să-i producă atâta plăcere, că putea să răspundă la mângâierile lui şi să fie destul de relaxată ca să se bucure de această nouă experienţă ce era un miracol.

— Eşti o sursă continuă de surprize, îi spuse el zâmbind, în timp ce mâinile lui se mutau de pe pântece pe sânii ei.

— Ce vrei să spui?

— Ai fost atât de nesigură de tine, dar acum, Helen,

eşti minunată. Nu-mi vine să cred că a fost prima experienţă de acest gen pentru tine.

— Dar aşa a fost.

— Atunci, sunt mândru că am fost eu primul. Cred că după ce vei căpăta mai multă experienţă vei şti să faci un bărbat să se simtă foarte bine.

— Crezi?

— Sunt sigur. Eşti o femeie senzuală. Şi ai un fund superb, care nu este deloc fleşcăit, mai zise el.

— Mulţumesc.

Tony se sprijini într-un cot şi rămase privind-o.

— Helen, regreţi ceea ce s-a întâmplat între noi?

— Nu, deloc.

— E bine, atunci. N-aş fi vrut să crezi că am profitat de tine.

— Nu, mă gândeam că şi eu am profitat de tine, deci suntem chit.

Rămaseră tăcuţi sub razele soarelui care se insinuau prin draperia portocalie.

— Helen?

— Da?

— Ştii care este situaţia mea. Doamna mea este plecată o vreme şi… uite, nu-mi place să te fac să speri în ceva ce nu va exista. Aş înţelege dacă n-ai mai vrea să mă vezi, dar…

— Dar ce?

— Cred că ne-ar face plăcere amândurora să ne mai vedem, până când se va întoarce ea. Nu este cinstit să-ţi vorbesc aşa, dar nu vreau să-ţi faci iluzii.

— Înţeleg ce vrei să spui, Tony.

— Dacă nu te deranjează, aş vrea să rămânem prieteni, deşi cred că-mi va lipsi ceea ce tocmai am făcut.

Helen îşi întoarse faţa. Ea era acolo, iar misterioasa doamnă departe. Asta era în avantajul ei. Poate că el se va îndrăgosti de ea atât de mult, încât cealaltă să nu mai aibă loc în viaţa lui. Era un risc pe care trebuia să şi-l asume. Durerea avea să vină mai târziu, iar ea se pricepea s-o îndure.

— Tony?

— Da.

Helen se întoarse cu spatele la el şi zâmbi.

— Vrei s-o mai facem o dată?

18

— Deci, tu ce crezi, Ben?

Ben ridică din umeri.

— Cred că e bine, un fel de a spune bine.

— Atât?

— Aşa cred.

— Deci nu e cazul să-ţi mai răpesc timpul. Sunteţi prima companie căreia îi fac această propunere. Reg,

de la REA, mă aşteaptă. I-am spus că-ţi rezerv ţie plăcerea de a mă refuza primul.

Freddy Martin se ridică.

— Din păcate, a trebuit să te refuz, amice. Ben se ridică şi el şi înconjură masa ovală, de sticlă.

— Cred că faci o mare greşeală. Ar trebui să-i vezi *live.* Sunt superbi.

— Poate, dar pe noi ne interesează alte lucruri acum. Îmi pare rău, Freddy, dar sunt prea multe formaţii deja consacrate. Poate o să ai noroc în altă parte, ce zici?

— Sigur, Ben. Ne mai vedem.

— Ne mai vedem.

Freddy se îndreptă spre coridor, trecu de recepţie şi luă liftul până în holul de la intrare. Traversă apoi Golden Square şi găsi o bancă pe care se aşeză.

— Împuţitul! Neisprăvitul! Gunoiul!

O doamnă în vârstă, care stătea la celălalt capăt al băncii, nu ştiu cum să plece mai repede. Freddy era foarte supărat. Abordase deja patru dintre cele cinci mari companii de discuri, dar niciuna nu manifestase vreun interes deosebit faţă de propunerea lui. Dacă şi REA îl refuza săptămâna următoare, nu-i mai rămâneau decât firmele mici, independente, care nu aveau puterea financiară pentru a-i propulsa grupul. Oare greşise de la început? Sau aceşti băieţi nu aveau

nimic deosebit? Era cazul să renunţe? Freddy dădu din cap. Instinctul, cel care îl condusese şi în cazul primei formaţii, Tin Men, pe care o dusese la faimă, era încă prezent, pe undeva, şi îi spunea să insiste. Aceşti *Fishermen,* aveau ceva aparte. Trebuia însă ca şi alţii să descopere acest ceva şi să investească în formaţia lor – aşa cum făcuse şi el, de altfel. Freddy se ridică. Peste câteva zile se întâlnea cu REA. Dacă nu se rezolva nimic nici cu ei, trebuia să se orienteze spre independenţi.

Derek revenise de multe ori la uşa albastră care se găsea între restaurant şi agenţia de voiaj. După ce sunase de sute de ori, recursese la bătăi cu pumnul în uşă, dar tot fără rezultat. Era duminică, nouă fără zece. După alte zece minute de sunat şi de bătut în uşă, apăru o femeie de la agenţia de voiaj.

— Aplecat.

— Când? Unde?

— Nu te aprinde aşa de tare, iubitule. Cred că a plecat în concediu. În perioada asta a anului, ce-ar putea să facă altceva?

— Da, probabil. A spus cât lipseşte?

— Nu. Ştiu că a plecat pentru că m-a rugat să-i ud florile.

— Deci se întoarce.

— Sigur. Majoritatea oamenilor pleacă în concediu,

dar se mai şi întorc, nu? zise femeia râzând.

— Da, acum îmi amintesc că mi-a spus ceva despre asta.

— Bine, asta este, zise femeia şi rămase acolo, cu braţele încrucişate.

— Cred că ar trebui să plec.

— Mda.

— La revedere.

— La revedere, iubitule.

Femeia îl urmări cum se îndepărtează pe drum, mergând cu mâinile în buzunare. Dădu din cap. Ce oameni ciudaţi, îşi spuse ea, apoi intră în agenţie să sorteze ziarele de duminică.

Sorcha intră în casă, tocmai când începuse să sune telefonul.

— Alo?

— Bună, Sorcha. Am veşti bune pentru tine. Ţi-am obţinut prima slujbă ca model.

— Adevărat?

— Este o şedinţă de câteva ore, într-o singură dimineaţă, la o revistă de tricotaje. Pentru început, nu e rău.

— Când va fi şedinţa?

— Miercurea viitoare. Vei poza în parcul St. James. Trebuie să fii acolo la ora opt.

— Va trebui să-mi iau o zi liberă de la serviciu.

— Da, spune-le că te duci la dentist, sau ceva în genul ăsta. O să mai vedem pe parcurs dacă vei putea renunţa la slujba ta. Te vor plăţi bine. Douăzeci de lire.

— Douăzeci de lire?

— Nu eşti mulţumită?

— Ba da, mi se pare grozav.

— Bine. Am dat numărul tău de telefon magazinului de tricotaje care scoate revista. Te vor suna în următoarele zile. Gata, fetiţo, apucă-te de treabă. La revedere.

— La revedere, Audrey, şi multe mulţumiri.

Sorcha puse receptorul în furcă şi se aşeză pe cel mai apropiat scaun. Îi apăru un zâmbet triumfător pe faţă. În ultimele zile fusese la diferite prezentări de modă şi începuse să creadă că Audrey se înşelase în privinţa ei. Apoi îi dispăru zâmbetul de pe buze, pentru că îşi aminti de Con. La câteva minute după acest telefon, se auzi cheia în broască şi Con apăru în cameră cu un ziar de seară sub braţ.

— Bună, îi zâmbi el.

— Bună.

— Ce seară frumoasă!

— Da. Con? Ea îl urmări cum se aşază pe un scaun.

— Poftim?

— Am nişte veşti bune.

— Spune!

Fata se îndreptă spre el şi se aşeză la picioarele lui:

— Trebuie să-mi promiţi că n-o să te superi.

— Cum să-ţi promit, dacă nu ştiu ce ai să-mi spui?

— Am mai încercat să-ţi vorbesc despre asta, dar niciodată n-a fost momentul potrivit.

— Bine, Sorcha, sunt numai urechi. Dă-i drumul.

— O agenţie de modele m-a luat în evidenţă. Şi astăzi mi-au dat prima slujbă, ca model pentru o revistă de tricotaje. Ştii cu cât mă plătesc pentru asta? Douăzeci de lire. Te rog, spune-mi că te bucuri pentru mine. Agenta mea e de părere că ar putea fi începutul unei cariere frumoase.

Con împături ziarul pe care îl avea în mână şi o privi.

— Aş putea să-ţi spun asta, dar nu e adevărat. Ştii cum gândesc eu în privinţa serviciului tău. Nu-mi schimb convingerile aşa uşor. Dar este numai hotărârea ta, dacă vrei să-ţi expui trupul.

— Con, nu fi atât de dur! Este o revistă pentru femei!

— Şi dacă va trebui să pozezi pentru costume de baie sau pentru lenjerie intimă?

— Atunci, o să refuz. Sorcha îşi clătină capul. Gândeşte-te la bani, Con! Douăzeci de lire? Ca să nu mai vorbim despre ceea ce va urma!

— Crezi că banii mă fac să mă simt mai bine când ştiu că sunt un nimic pentru că nu pot să-mi întreţin femeia, ca orice bărbat normal?

— Con, greşeşti! Uită-te la Bo şi la Lulu. Bo nu se simte întreţinut.

— Lulu are altă situaţie.

— De ce, Con? De ce?

— Pentru că ea este englezoaică.

— Şi în ce constă diferenţa?

— Este o foarte mare diferenţă.

— Ceea ce îmi spui nu constituie un răspuns, iar tu ştii asta, zise Sorcha, încercând să-şi reţină lacrimile. N-am ştiut că eşti aşa, Con!

— Aşa, cum aşa?

— Eşti un şovin.

— Cine te-a învăţat cuvântul ăsta, Lulu?

— Nu. Chiar dacă vin din orăşelul ăla atât de mic, din Irlanda, asta nu înseamnă că sunt o incultă! Dacă ne tot certăm aşa, nu vom ajunge nicăieri, Con.

— Ai dreptate.

Fata îl privi cu atenţie.

— Con, mă mai iubeşti?

El oftă.

— Desigur că te iubesc, Sorcha. De asta nu vreau să te văd expunându-te.

— Dar nu se întâmplă ceea ce crezi tu! Pentru mine

este esenţial să muncesc, Con. Munca îmi conferă independenţă. Iar până când vei da tu lovitura, mai durează, aşa că banii ne vor fi de folos.

— A, banii. Totul se reduce la bani, nu-i aşa? Nu mai vreau să mă cert cu tine. Am întârziat deja, trebuia să fiu la Bo. Se ridică.

— Nu pleca. Avem de discutat. Fata îl urmări, dar el se îndreptă spre uşă. Te rog, Con, nu…

Uşa se trânti în urma lui.

— Salut, Con. Bo nu a venit încă.

— Oh! Con rămase în prag, stânjenit de ţinuta în care îl întâmpinase Lulu. Mi-a spus că vine pe la şapte.

— Mda, aşa mi-a spus şi mie. Sunt sigură c-o să apară. Hai, intră, înainte ca tot cartierul să mă vadă în *deshabille.*

— Da, mulţumesc. Con o urmă în camera de zi.

— Pot să-ţi ofer o băutură?

— Nu, mulţumesc.

— Eu îmi pregătesc una, oricum. Am primit un telefon de la agentul meu. Tocmai m-a anunţat că am primit rolul în filmul lui Hammer.

— Asta este o veste mare. Felicitări, Lulu.

— Mulţumesc. Trebuie să admit că sunt destul de mulţumită.

Lulu se apleca pentru a scoate o sticlă din bufet,

oferindu-i priveliştea a două fese pline şi rotunde. Eşti sigur că nu vrei să bei cu mine?

— Da, mulţumesc. Con se întoarse şi se duse să privească pe fereastră.

— Un irlandez care refuză băutura! Lulu îşi turnă o cantitate apreciabilă în pahar şi adăugă: S-avem noroc, orice-ar urma!

— Noroc şi ţie!

— Încă n-ai primit nicio veste de la Freddy?

— Nu. Con oftă. El nu ne spune prea multe, dar mă întreb dacă nu cumva are greutăţi în a ne face rost de vreun contract.

— Freddy o să vă încheie sigur un contract, Con. Am deplină încredere atât în el, cât şi în formaţie. Lulu se aşeză pe canapea şi-şi strânse picioarele sub ea, apoi bătu cu palma pe sofa. Ia un loc lângă mine.

Con o ascultă fără prea multă tragere de inimă.

— Iartă-mă pentru că-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, dar totul merge bine? Arăţi teribil de rău. Bo spunea că te-ai purtat ciudat în ultima vreme.

— Totul îmi merge minunat, Lulu.

— Eşti sigur?

— Da.

Lulu întinse mâna şi-l bătu prieteneşte pe genunchi.

— Uite ce e, Con, eu te privesc ca pe un prieten şi

sper că sunt văzută de tine în aceeaşi lumină. Dacă vei dori vreodată să-ţi descarci sufletul, ştii unde mă găseşti.

Con privi mâna de pe genunchiul său:

— Drăguţ din partea ta, dar totul este în regulă.

Se auzi zgomotul făcut de cheie în broască. Con sări în picioare, aruncând mâna lui Lulu de pe genunchi şi vărsându-i toată băutura pe picioarele goale.

— Calmează-te, Con. Eşti sperios ca un pisoi.

— Scuză-mă. Con se retrase în colţul său de lângă fereastră exact în momentul când Bo intra pe uşă.

— Salut tuturor. Îmi pare rău c-am întârziat. Metroul a staţionat secole întregi la Earl’s Court.

— Iubitule, ghici ce s-a întâmplat! Lulu se ridică, aşeză paharul şi-şi aruncă braţele în jurul gâtului lui Bo, acoperindu-i faţa cu sărutări.

— Ei bine, ce s-a întâmplat?

— Am primit rolul Veronicăi! O să devin o adevărată vedetă de film.

— Fantastic, iubito! Mă bucur pentru tine. Bo o îmbrăţişă, apoi îi desprinse braţele din jurul gâtului. Nu crezi c-ar trebui să te duci şi să pui ceva pe tine?

— Îmi pare rău, dar Con m-a prins exact când făceam o baie şi apoi am avut o discuţie atât de interesantă, nu-i aşa, Con, dragă?

El mormăi ceva drept răspuns.

Bo îi dădu lui Lulu o palmă peste fund:

— Hai, fugi, Con şi cu mine avem treabă.

— N-o să ţină prea mult, nu? se bosumflă ea. Aş dori să ieşim în oraş ca să sărbătorim.

— Cu cât pleci tu mai repede, cu atât mai devreme suntem noi gata.

— OK. Pa, Con. Lulu îi trimise o bezea şi părăsi camera.

Bo ridică din sprâncene:

— Ce ți-e și cu femeile astea!

— Am să beau în cinstea lor, oftă Con.

— Vrei un pahar?

— Da.

— Ai vreo problemă cu Sorcha?

Bo turnă băutură în două pahare.

— S-a angajat la o agenţie de fotomodele fără să-mi spună și acum se pare că are o slujbă.

— Şi? Cu atât mai bine pentru ea. Care-i problema?

Con clătină din cap:

— Nu mă aştept ca tu să înţelegi, Bo. Noi facem parte din două lumi diferite.

— Da, iar tu trăieşti în lumea mea. Nu crezi că eşti un pic demodat în privința asta?

— În Irlanda femeile stau acasă şi au grijă de copii. Gătesc, spală şi văd de familie.

— Hm, scuză-mă, Con, dar nu pot crede că aud aşa

ceva. În primul rând, tu şi Sorcha nu sunteţi căsătoriţi. Voi trăiţi împreună, ceea ce e un lucru destul de modem. În al doilea rând, nu aveţi o familie de care să îngrijească Sorcha. Şi în al treilea rând, suntem în 1965, nu în 1865.

— Auzi, uită că ţi-aş fi spus ceva! N-ar fi trebuit să-ţi povestesc nimic. Nu mă aşteptam ca tu să înţelegi.

— Ba înţeleg foarte bine. Totul se reduce la un simplu caz de orgoliu masculin. Te-ai gândit vreodată la ce-şi doreşte Sorcha?

— Hai s-o lăsăm baltă, nu vrei?

Bo ridică din umeri:

— Bine. Oricum, trebuie să trecem la treabă. Poţi să-ţi verşi toată furia în versuri. Dar am un singur sfat pentru tine, Con, şi sper să-l primeşti aşa cum trebuie. Sorcha este o fată minunată. Evident că te idolatrizează şi ţi-a acordat tot ajutorul de care ai avut nevoie de când ai venit în Anglia. Dacă te vei purta aşa în continuare, o vei pierde. Şi-o să-ţi pară rău. Gata, lecţia s-a terminat. Bo se îndreptă spre pian, îl deschise şi se aşeză pe scăunel. Cum te-ai descurcat cu octava aia?

Era trecut de ora unsprezece când Con ajunse acasă. Plecase de la Bo pe la nouă, apoi făcuse o plimbare lungă pe Chelsea Embankment. Priveliştea şi zgomotul apei îl liniştiseră şi începuse să

gândească mai limpede.

Simţi că Sorcha nu dormea şi că se prefăcea doar. Se dezbrăcă şi se sui în pat, punând o mână pe umărul ei:

— Dormi?

— Nu.

— Putem sta de vorbă?

— Bineînţeles. Ea se întoarse pentru a-l privi.

— Voiam să-ţi spun că-mi pare rău, Sorcha. M-am purtat ca un prost. Mă ierţi?

— Sigur că da.

— Ce bine! Vino aici. El se întinse pe pat, iar ea se cuibări în braţele lui. Probabil dacă încerc să-ţi explic, vei înţelege.

— Chiar te rog.

— Ştii cum am trăit eu şi ce copilărie am avut, dacă o poţi numi aşa.

— Da, ştiu.

— Am văzut cum mama se lupta pentru a mă hrăni şi pentru a ţine casa, în timp ce tatăl meu se îmbăta în fiecare noapte prin baruri. Apoi, când se întorcea acasă, îşi vărsa toată disperarea şi nefericirea pe ea. Am fost de faţă când mama a născut şi, treizeci şi şase de ore mai târziu, au murit şi ea şi copilul, fără ca tatăl meu să fie măcar de faţă.

Sorcha îl privea în tăcere.

— Atunci mi-am promis că o să întreţin orice femeie care va fi a mea, că o să-i asigur o viaţă de lux, că o să mă asigur că nu va munci nici măcar o oră în viaţa ei. Când locuiam în dărăpănătura aia din Swiss Cottage, am observat că istoria se repetă.

— Con, asta-i o prostie! Tu nu bei şi nici nu eşti violent. Şi lucrurile merg din ce în ce mai bine. Ai un viitor în faţă, ne aşteaptă lucruri bune, şi nu sunt foarte departe. În afară de asta, sunt fericită să câştig nişte bani.

— Acum știu asta, Sorcha. M-am plimbat şi mi-am dat seama ce tâmpit am fost. Acum doar îţi explic de ce m-am purtat aşa. Eu vreau să-ţi pun lumea la picioare, Sorcha, asta-i tot. Apoi o luă de mână: Dacă te face fericită să fii fotomodel, dă-i drumul, eu sunt de acord.

— Mulţumesc, să știi că mă face fericită.

— Mai este ceva, Sorcha, un lucru la care m-a făcut Bo să mă gândesc. Ştiu că ţi-am promis o nuntă grandioasă, dar cred că cea care contează e bucata de hârtie. Dacă nu te superi, atunci hai să ne căsătorim cât mai repede.

— Con, m-aş mărita cu tine în orice condiţii. Nu mi-a păsat de ele niciodată. Tu ai fost cel care a ţinut la aparenţe.

— Oare nu spui asta ca să mă faci pe mine să mă

simt mai bine?

— Nu, nu, nu, nu! Am şi eu mintea mea. Nu trăiesc şi respir doar ca să te mulţumesc pe tine, a spus ea râzând.

— Atunci totul e stabilit. O să ne căsătorim cât de repede.

— Perfect.

Con se întinse, stinse lumina şi adormiră amândoi, ţinându-se de mână.

19

Helen semnă scrisoarea, zâmbind. Era un triumf pentru ea să termine o scrisoare. Mai citi o dată cuvintele aşternute pe hârtie.

Dragă mătuşă Betty, îmi pare atât de rău că nu voi putea să vin acasă, la Ballymore, aşa cum mă gândisem să fac. Am mult de învăţat şi timpul nu-mi ajunge. Sper că mă înţelegi. Voi încerca să vin în octombrie, în cealaltă vacanţă. Nădăjduiesc că scrisoarea mea te va găsi într-o stare bună.

Nepoata ta, Helen împături scrisoarea în trei şi o introduse în plic. Nu era o capodoperă, dar se descurcase. Nu trebuia să-şi explice acţiuni le faţă de nimeni… aşa îi spusese Tony.

Tony… Tony… Tony… Helen rămase cu ochii pe fereastră. De când se terminase şcoala, cu câteva zile

în urmă, petrecuseră mult timp împreună, e drept că în pat. Gândul că ar fi trebuit să-l lase şi să plece la mătuşa Betty, la Ballymore, nu-i convenea. Asta se datora şi faptului că *ea* avea să se întoarcă în curând. Poate că mai erau doar două săptămâni în care putea să-l facă pe Tony s-o uite complet, dacă nu cumva o şi făcuse…

Helen se uită la ceas. Tony trebuia să vină peste o oră. Avea timp destul ca să se ducă la poştă, să se întoarcă şi să se schimbe cu ceva mai confortabil. Îşi aminti de compleul negru pe care şi-l cumpărase în acea dimineaţă. În timp ce se îndrepta spre poştă, Helen se gândi că învăţase foarte multe despre bărbaţi în ultimele zece zile. Calea spre sufletul lor nu trecea prin stomac, aşa cum îi spusese mătuşa Betty. O, nu, această trecere se făcea printr-o altă parte a trupului lor.

Introduse scrisoarea în cutie şi se întoarse acasă. Era mai mult decât sigură că, deşi Tony spusese la început că între ei doi nu va exista o relaţie serioasă, ci numai câteva momente plăcute petrecute de doi adulţi, de acum îşi schimbase convingerile. Cu o seară în urmă, ea auzise rostite de el cuvintele magice: „Te iubesc”.

Apoi ea îl făcuse s-o spună mai tare, şi mai tare. Întoarsă acasă, puse şampania în frigider. Mai

cumpărase căpşuni şi frişcă, pe care aveau să le mănânce în pat. Helen se studie în oglindă. Dragostea şi exerciţiile fizice o făcuseră să piardă mult în greutate. Deşi nu era încă o femeie slabă, pentru prima dată îşi putea vedea oasele şoldurilor. Sutienul negru, nou, îi ridica sânii, care apoi se revărsau puţin peste marginea dantelei, începu să se atingă încet, cu mâinile, în interiorul pantalonilor negri pe care îi purta. Se simţea deja udă, aproape de a ajunge la orgasm. Numai avea nevoie să-şi folosească degetele. Tony ştia toate locurile unde trebuia s-o atingă.

Helen se hotărî să se schimbe într-o rochie neagră mini, îşi turnă un pahar de şampanie şi începu să-şi aştepte iubitul.

— Eşti incredibilă.

— Mulţumesc. Vrei ceva de băut?

— Da. După atâta agitaţie…

Helen întinse mâna spre capătul patului şi umplu două pahare cu şampanie. Unul i-l dădu lui Tony.

— Noroc.

— Da, noroc! El ridică paharul şi sorbi încet. Ei, cine ar fi crezut?

— Ce să creadă?

— Că noi doi o să ne petrecem luna iulie în pat.

— E uimitor, într-adevăr.

— Este cu atât mai uimitor, cu cât ştim amândoi că

trebuie să ne înscriem într-o limită de timp.

— Ce vrei să spui?

— Doamna mea se va întoarce curând.

— A, înţeleg.

— Nu mă privi aşa, Helen. Mă faci să mă simt vinovat şi mi-ai promis că n-o vei face.

— Îmi pare rău. Hai să vorbim despre altceva, vrei?

— Sigur. Ieri, mă gin de am că ai nevoie de experienţă, trebuie să lucrezi cu oamenii.

— Adică să am o slujbă temporară?

— Da, am un prieten care are nevoie de o telefonistă.

— Telefonistă? Ce aş putea să învăţ răspunzând la telefoane?

— Ai putea ajunge să ştii multe despre o firmă, uneori mai mult chiar decât directorii ei.

— Dar mie îmi place să stau aşa, tară să fac nimic.

— Este un loc în care îţi face plăcere să lucrezi, o companie de discuri, pe strada Camaby. Postul e liber doar în luna august. Telefonista lor a plecat în Australia, la o nuntă.

— Dar eu nu am nevoie de bani.

— Ştiu că nu ai nevoie, Helen. Voiam numai să capeţi puţină experienţă, să te distrezi puţin şi să-ţi faci noi prieteni în Londra. Dar acum, hai să lăsăm asta deoparte.

— Bine. Vrei nişte căpşuni?

Tony lăsă paharul gol pe masa de lângă pat şi o trase spre el.

— Mai târziu.

Peste trei zile, Helen se afla la recepţia studioului Metropolitan Records. Era acolo numai pentru că Tony insistase atât de mult. O examină pe cea care se afla la recepţie în acel moment, o fată care semăna cu Bărbie, şi se gândi că dacă cei de aici aveau nevoie de o blondă cu părul lung și coapsele subţiri, ea nu corespundea deloc cerințelor.

— Brad te va primi imediat. Urcă la etajul unu, biroul lui este primul pe dreapta.

— Mulţumesc.

Helen urmă instrucţiunile fetei. Ciocăni de câteva ori la uşă, înainte de a i se răspunde. Brad vorbea la telefon, dar îi făcu semn să ia loc. Helen îi studie trăsăturile în timp ce tânărul vorbea. Era scund, cu părul închis la culoare, genul de bărbat meridional.

— Bine, Freddy, băiete. Ne vedem vineri la ora unu, la locul ştiut.

Brad lăsă receptorul și se aşeză pe marginea biroului, cu braţele încrucișate.

— Helen, îmi pare bine să te cunosc. Tony mi-a vorbit foarte frumos despre tine. I-ai cam luat minţile, sau ce i-ai făcut băiatului ăsta? Brad chicoti,

apoi observă că Helen se înroşise. Îşi drese glasul, apoi se aşeză la birou. Probabil Tony ţi-a spus că slujba este numai pentru o lună. Jilly, cea pe care a cunoscut-o, pleacă în ţara ursuleţilor koala, la nunta fratelui ei. Slujba asta nu presupune nimic deosebit, în afara unei centrale telefonice, care este ocupată permanent. Ridici receptorul, răspunzi, apeşi pe un buton, apoi ne conectezi pe unul dintre noi, cei care lucrăm aici. E cam plictisitor, dar ai ocazia să cunoşti câte o stea rock, din când în când.

Tony vorbea îngrozitor de repede, abia lăsându-i lui Helen timp să deschidă gura:

— Nici salariul nu e prea mare. Noi suntem o companie mică, împlinim în curând doi ani de activitate şi abia am început să ne extindem. Asta înseamnă că suntem destul de strâmtoraţi. În schimb, vei găsi aici o atmosferă destinsă şi întotdeauna ne distrăm după orele de program. O să cunoşti o mulţime de oameni. Ne extindem tot timpul şi, dacă faci o treabă bună, s-ar putea să se deschidă nişte posibilităţi pentru tine în viitor. Deci, ce părere ai? Vrei?

— Păi…

— Ştii ce, sună-mă tu mâine dimineaţă. Eşti singura pe care am intervievat-o până acum. Arăţi fantastic şi Tony spune că eşti şi isteaţă, pe deasupra.

Telefonul sună. Te superi, iubito, dacă nu te conduc? Apelul ăsta e din State. Vorbim mâine, OK?

Helen aprobă din cap, se ridică şi coborî scările spre recepţie. Ieşi pe aleea îngustă şi merse până ce dădu în Camaby Street.

Era o amiază arzătoare, iar soarele încă domina cerul de culoarea albăstrelei. Animaţia străzii era incredibilă. Toată lumea în jurul ei părea că zâmbeşte, că emană tinereţe şi că vibrează. Helen avu brusc o senzaţie de fericire cum nu mai avusese niciodată. Tocmai i se oferise o slujbă în inima celui mai captivant oraş al lumii. Experienţe noi, prieteni noi. Ar fi nebună să refuze o asemenea ofertă.

Întorcându-se brusc, porni înapoi. Deschise cu putere uşa de la Metropolitan Records. Fetiţa Bărbie o privi întrebător:

— Aţi uitat ceva?

— Nu. Eu… Aş putea lăsa un mesaj pentru Brad? Transmiteţi-i că primesc slujba. Ne vedem lunea viitoare.

Fetiţa Bărbie zâmbi:

— Bine, îi spun.

— Mulţumesc. Helen îi întoarse zâmbetul şi ieşi din clădire.

20

Con, Sorcha, Lulu şi ceilalţi. Trei membri ai formaţiei stăteau în faţa ghişeului, aşteptând să fie chemaţi. Sorcha purta o fustă mini crem de la Biba, cumpărată cu cele douăzeci de lire primite de la agenţia de fotomodele. Un voal scurt era ţinut de o coroniţă cu perle, iar minunatul ei păr roşcat era strâns în vârful capului.

Con ţinea mâna lui Sorcha foarte strâns în a sa. Când funcţionarul apăru, grupul se ridică în picioare. Con se opri şi-i lăsă pe ceilalţi s-o ia înainte, apoi se întoarse spre Sorcha şi o sărută foarte uşor pe buze.

— N-am să uit vreodată cât de frumoasă eşti azi şi ce bărbat norocos sunt că te am. Tu eşti iubirea vieţii mele. Te idolatrizez. Voiam ca tu să ştii asta.

Ochii ei se umbriră de lacrimi:

— Şi eu te iubesc.

— Iar într-o bună zi jur că voi avea posibilitatea de a-ţi oferi tot ce e mai bun.

— Con, n-are nicio importanţă. Astăzi devin soţia ta şi numai asta contează.

— Atunci, hai. Să mergem, Sorcha O’Donovan. E ultima dată când te strig pe numele de fată.

Ceremonia a fost scurtă şi fără pretenţii. Bo şi Lulu erau martorii, iar în timp ce Sorcha şi Con coborau

scările oficiului de ceremonii, ceilalţi îi întâmpinau cu o ploaie de confeti.

După aceea intrară cu toţii la o cârciumă de după colţul străzii ca să bea ceva, apoi reveniră în apartamentul lui Bo şi al lui Lulu, care pregătise o masă cu came de vită; şampania curgea în valuri.

— Nu ştiam că poţi găti atât de bine, spuse Bo punându-şi îndemânatic cuţitul şi furculiţa pe farfuria goală.

— Nici nu pot, surâse Lulu afectat, dar bucătarul restaurantului de după colţ poate. Mai vrea cineva şampanie?

— Da, umple toate paharele. E timpul să ţină un toast cavalerul de onoare. Şi cum eu sunt acela, îmi asum responsabilitatea, glumi Bo.

Lulu umplu paharele şi Bo se ridică.

— Doamnă şi domnule Daly, îmi pare rău că nu pot povesti nimic ruşinos din tinereţea lui Con. Tot ce pot spune e că de când sunteţi împreună, se pare că aţi adus asupra noastră proverbialul noroc irlandez. Sunt sigur că nu peste mult timp Freddy ne va face rost de afacerea pe care o merităm.

— Aşa să fie, murmură Lulu.

— Sorcha, eşti o femeie curajoasă dacă l-ai luat pe Con de bărbat. Eşti frumoasă, blândă, dulce şi devotată, pe când el e un golan cu caracter dificil,

hotărât şi încăpăţânat… Bo se opri şi-l privi pe Con… Cu alte cuvinte, are toate calităţile necesare pentru a ajuta formaţia *Fishermen* să reuşească. Şi, deşi îmi vine greu să recunosc, este al dracului de talentat. Cu o soţie ca Sorcha şi cu talentul tău, ar trebui să te urăsc. Apoi zâmbi şi ridică paharul. Dar sunt foarte fericit că aţi pătruns în vieţile noastre. Felicitări amândurora. În cinstea fericitului cuplu!

— În cinstea lui Con şi a lui Sorcha! Toţi ridicară paharele şi băură.

— Bun, bun. Acum avem un cadou pentru voi. Bo scoase un plic din buzunarul jachetei. Acesta e cadoul nostru de nuntă. Toţi am contribuit. Deschide-l tu, Sorcha.

— Mulţumesc.

Sorcha deschise plicul cu grijă. Înăuntru găsi două bilete de tren de la Londra până la Brighton, plus o scrisoare de confirmare pentru o cameră cu servicii complete la Grand Hotel.

— Trenul vostru pleacă diseară la ora șase. Cu toţii am vrut ca voi să mergeţi undeva într-un fel de lună de miere, spuse Lulu. ’ – Eu… Sorcha era atât de emoţionată încât abia putea vorbi. Priveşte, Con, adăugă, arătându-i conţinutul plicului.

— Să nu zici nimic, Con. Ştiu cât de mândru eşti, dar dacă ţii neapărat, ne vei da banii înapoi când o să

fim milionari, adăugă Bo văzând grimasa lui Con.

— Toast, toast! strigă Lulu. E rândul tău, Con.

El se ridică şi privi adunarea din jurul mesei:

— Vă mulţumesc. A fost o zi minunată. Ridic paharul în cinstea prietenilor noştri.

— Pentru ca *Fishermen* să aibă succes, adăugă Ian.

— Aşa să fie, spuse Bo.

Derek nu rosti niciun cuvânt.

O oră mai târziu, Con şi Sorcha plecau ca să prindă trenul spre Brighton. Lulu a început să spele vasele şi Ian intră cu ea în bucătărie s-o ajute.

— Ce s-a întâmplat, Del băiatule? întrebă Bo văzând că Derek stătea morocănos într-un colt şi bea al treilea whiskey.

— Nimic.

— Probleme cu femeile?

Derek dădu din umeri.

— Sper că nu tot cu Peggy ai necazuri!

— Nu, bineînţeles că nu.

— Foarte bine, pentru că în curând o să ai femeile la picioare.

— Chiar crezi?

— Sigur că da. O să avem admiratori care o să strige în faţa hotelului nostru, puicuţe fierbinţi nonstop.

— Sigur, Bo, sigur. Derek privi ceasul. Trebuie să

plec. I-am promis mamei că mă întorc la ceai.

— Spărgătorule de petreceri! OK, tovarăşe, cum vrei tu. Bo îi arse o palmă pe spate. Din fericire, o să avem ceva de sărbătorit în curând. Freddy mi-a spus ieri că a găsit un producător de discuri foarte interesat de noi, Ne vedem vineri.

Derek dădu din cap şi se ridică în momentul când Lulu intră în cameră.

— Mulţumesc, Lulu. A fost o petrecere grozavă.

— E-n regulă, Derek.

— Atunci eu plec. Nu mă conduceţi.

Lulu şi Bo îl priviră cum părăseşte cameră, iar Lulu dădu nedumerită din cap:

— Ce naiba e cu el? Avea o faţă de ai fi putut să tai lemne pe ea.

— Iubire, Lulu, oftă Bo. Iar Derek al nostru e îndrăgostit până peste urechi.

Derek merse pe jos primele trei mile, apoi prinse un autobuz până acasă. De când cheltuise aproape toţi banii pe medalionul pentru Peggy, era foarte atent cum îşi drămuieşte fiecare bănuţ, în aşteptarea avansului din partea lui Freddy.

Coborî din autobuz în staţia din faţa restaurantului. În mod sigur ea trebuia să se fi întors. Trecuse deja mai mult de o lună; Stătu pe partea cealaltă a străzii, aşteptând să se rărească traficul

pentru a putea traversa, când văzu cum un bărbat apăsa pe soneria din stânga uşii albastre. Câteva secunde mai târziu, uşa se deschise şi apăru Peggy, arătând la fel de frumoasă cum şi-o imagina el mereu. Inima lui Derek se umplu de uşurare şi de fericire la vederea ei, apoi de groază când văzu cum Peggy îşi arunca braţele de gâtul bărbatului.

Vreun vechi prieten, vreo rudă… îşi spuse Derek în sinea lui. Până când văzu cum se ridică pe vârfuri şi-l sărută. Sărutul continuă câteva minute, până când bărbatul îşi puse braţul în jurul taliei ei şi intrară în casă. Uşa se închise în urma lor.

Derek rămase pe loc, parcă paralizat. Ameţise şi simţea că-şi va pierde cunoştinţa. Stomacul începu să-i palpite şi vomită peste celebrele lui cizme cu tocuri.

— Ei, iubito, eşti nouă pe aici?

— Da, sunt telefonistă, dar este o slujbă temporară.

— Dar unde este Jilly? A fugit cu vreo stea a rock-ului?

— Nu, a plecat în Australia.

— Înţeleg. Oricum, aş vrea să vorbesc cu Brad.

— Cine îl caută? Domnul…?

— Spune-i că-l caută Freddy.

— Bine.

Helen îl sună pe Brad.

— Da?

— Cineva care se numeşte Freddy este la telefon.

— Spune-i că o să-l sun eu. Am o întâlnire importantă acum.

— Da. Helen reveni la Freddy. Brad vă cere scuze, dar nu poate vorbi acum. Are o problemă.

— Îmi pare rău pentru el, zise Freddy.

— A spus că vă sună el, mai târziu.

— Bine, dar atrage-i atenţia că dacă nu mă sună până la trei și jumătate are numai de pierdut.

Helen lăsă receptorul jos. Telefonul sună din nou. Ridică iarăși, cu speranța că ar putea fi Tony. Dar nu era așa. Inima îi spunea că, dacă nu sunase până acum, nu avea s-o mai facă. Lucra deja de o săptămână. Îi luase ceva timp până când învățase să opereze cu panoul de comandă şi să nu între în panică atunci când cădeau toate liniile și nu era nimeni sus, la etaj, ca să răspundă. Dar acum devenise stăpână pe ea şi chiar îi plăcea această muncă. Se confrunta zilnic cu tot felul de oameni, care intrau şi ieşeau pe la recepţie.

Brad era un individ dezlânat, lucra haotic, fixa tot felul de întâlniri şi apoi le anula, lăsând-o pe ea să se ocupe de directorii care urlau din răsputeri sau de starurile pop. Chiar şi în acest scurt timp de când lucra, Helen înţelese că firma trebuia reorganizată,

astfel încât să aibă mai mult personal. Dar, desigur, ea nu dădu glas opiniilor ei. Era o telefonistă angajată temporar, dar în timpul ei liber nimeni nu o împiedica să se gândească la felul în care ar trebui reorganizată compania.

Tony avusese dreptate. Această experienţă era folositoare. Helen se gândi că, după câteva luni, slujba ar putea deveni foarte plictisitoare, dar pe moment era nouă şi incitantă. Primise vreo trei invitaţii de la diferite grupuri care cântau în Soho. Îl întrebase şi pe Tony dacă ar vrea s-o însoţească, dar el pretextase că este ocupat, iar ea nu se dusese singură.

— O, sună, te rog, zise Helen uitându-se fix la panoul de comandă, dorindu-şi ca Tony s-o sune. Cuvintele magice avură efect. Telefonul zbârnâi.

— Metropolitan Records.

— Bună, iubito, eu sunt.

— Bună. Ne întâlnim la prânz?

— Din păcate, nu.

— Dar la cină?

— Da, de asta te-am sunat, să ne întâlnim diseară. O să te iau de la serviciu şi mergem în oraş, să petrecem o seară plăcută.

— O, ultimele zvâcniri, zise Helen, tristă.

— Ne vedem la şase.

Telefonul se închise. Helen rămase privind undeva, în gol. Deşi Tony nu spusese nimic, ea ştia că cealaltă se întorsese. Probabil că revenise cu câteva zile în urmă, fiindcă Tony scurta convorbirile, atunci când era acasă. Mai bine că avea slujba asta: dacă ar fi stat tot timpul în casă ar fi înnebunit.

Oftă. În această seară avea să afle.

Pe la şase, Tony intră la Metropolitan, se aplecă peste biroul ei şi o sărută.

— Arăţi minunat. Munca îţi prieşte.

— Aşa este.

— Bun, hai să mergem de aici.

Deşi era o seară toridă de august şi căldura se suporta destul de greu la Londra, Helen nu-şi putea ascunde supărarea. Intrară într-un bar apropiat, ca să bea ceva rece. Vorbiră despre Metropolitan Records sau, mai precis, Tony îi punea întrebări, iar ea răspundea monosilabic. La un moment dat, conversaţia începu să lâncezească, iar după câteva secunde se instală tăcerea.

— O, draga mea, oftă Tony. Ştii totul, nu?

Ea încuviinţă.

— Ce-aş mai putea spune? Dacă asta schimbă în vreun fel situaţia, aş vrea să ştii că eram gata să mă îndrăgostesc iremediabil de tine.

— Nu, nu schimbă nimic.

— Ei, asta este.

— Te-ai întors la ea, nu?

— Da.

— Iar cu noi, totul s-a terminat?

— Te rog, nu spune asta, Helen. S-a terminat o anume parte a relaţiei noastre, dar n-aş suporta ideea că te-am pierdut. Tony întinse palma spre ea, dar mâna ei era surprinzător de rece pentru seara aceea toridă. Eşti o femeie cu totul specială, Helen.

— Te rog, opreşte-te înainte să vomit.

— Îmi pare rău, n-am vrut să fiu nesincer, dar eşti una dintre cele mai interesante femei pe care le-am cunoscut.

Fata îl privi.

— Bine, dar dacă sunt atât de interesantă, de ce te-ai întors la ea?

Tony ridică din umeri.

— Poate c-o iubesc. Şi pentru că are nevoie de mine.

— Şi eu crezi că n-aş avea?

— Nu. Tu poţi să-ţi porţi singură de grijă. Dar ea nu este puternică, aşa cum eşti tu. Se lăsă tăcerea. Tony oftă. Uite ce este, Helen, nu vreau să ne despărţim aşa. Am fost amândoi de acord că va fi o relaţie temporară. Acum, suntem pe punctul de a ne pierde şi prietenia şi asta n-ar fi bine. Eşti de acord?

— Da, cred că da, îi răspunse ea tristă.

— Aş vrea să cred că, dacă vreodată o să ai nevoie de un sfat sau de ajutor, o să apelezi la mine. Înţeleg dacă n-o să vrei să mă mai vezi o perioadă, dar dacă o să te gândești mai bine, o să-mi dai dreptate.

— Sigur că sunt de acord. Sigur că vreau să rămânem ’ prieteni. Toţi avem nevoie de prieteni, nu? îi zâmbi, apoi îşi goli paharul. Acum trebuie să plec.

— Așa de repede? Cum rămâne cu cina?

— Am promis că mă duc la o audiţie, la care am fost invitată.

— Sigur. Se pare că te-ai acomodat la Metropolitan.

— Chiar aşa este.

— Să nu te obişnuieşti acolo. Vreau să-ţi văd figura în clasa mea, peste o lună.

— O să fiu acolo. Helen îl sărută pe obraz. La revedere, Tony.

— La revedere, Helen.

Fata părăsi barul fără a se mai uita înapoi. În acea noapte, nu dormi. Dar în loc să se simtă dezolată încercă să-şi spună că vor veni şi vremuri bune. Relaţia cu Tony îi dăduse încrederea pe care n-o avusese până atunci. El făcuse mult pentru ea în anul care trecuse. Acum nu se mai simţea ca un buştean şi tot mulţumită lui ştia că are capacitatea de a face

fericit orice bărbat. Tot el îi dăduse încredere în propria-i inteligenţă. Dar toate aceste gânduri nu-i puteau alunga tristeţea pe care i-o produsese pierderea lui. Cum putea el să fie atât de dur, să nu sufere deloc pentru ea? Helen nu ştia cum îşi întăreau aceşti oameni inima, dar avea să afle curând.

21

Derek sună din nou la uşa albastră. Îi tremurau picioarele aşteptând acolo. Sună din nou şi, în cele din urmă, se auzi zgomotul unor paşi. Uşa se deschise. Fata îi zâmbi cam ciudat.

— Bună, Derek, ce faci?

— Bine, bine.

— În ordine.

— Unde ai fost?

— În vacanţă.

— Ar fi trebuit să-mi spui, Peggy. Am fost atât de îngrijorat!

— Eu… scuză-mă, Derek.

— Bine, nu-i nimic. Acum, dacă te-ai întors, numai asta contează. Uite, pentru tine, fiindcă te-ai întors. Îi întinse un buchet mare de trandafiri.

— O, mulţumesc, eşti foarte amabil.

— Pot să intru?

— Uite ce este, Derek, nu cred că e momentul potrivit. Trebuie să ies într-o jumătate de oră şi…

— Numai câteva minute stau, se rugă el.

— Bine.

Ea deschise uşa, aşa încât Derek să poată pătrunde, apoi o închise în urma lor. Urcară până la apartamentul ei, oprindu-se în camera de zi.

— Ce frumoase sunt florile! Le mirosi, apoi le puse pe o masă. Deci, ce mai faci, cum o mai duci? Cum merge formaţia?

— Îmi merge bine şi vom avea un contract foarte curând.

— Asta e foarte bine, cred că eşti şi tu o dată mulţumit.

— Sunt.

Ea nu-l invitase să ia loc, dar Derek o făcu oricum.

— Am venit să te întreb ceva.

— Ce?

Derek trase aer adânc în piept.

— Păi, cred că ştii că te iubesc de mult, Peggy. Te iubesc şi te voi iubi mereu. Nu va mai exista o altă fată pentru mine. Iar acum se pare că voi putea să-ţi ofer destul de multe. Adică o viaţă frumoasă, bani mulţi, o casă a ta. Aşa că… Derek căută în buzunar şi scoase o cutie mică, îmbrăcată în piele, pe care i-o întinse. Aş vrea să te măriţi cu mine.

Ea luă cutia, o deschise şi văzu acolo, pe catifeaua neagră, un diamant fixat pe un inel delicat. Îl privi un moment, apoi dădu din cap.

— O, Derek, eşti un scump! Se aplecă spre măsuţa din faţa ei, puse cutia acolo şi-şi luă pachetul de Embassy. Vrei una?

— Nu, mulţumesc, nu fumez. Îmi strică vocea.

— Desigur. Ea luă o ţigară din pachet, o aprinse şi inhală fumul. Se aşeză în faţa lui şi îl privi în tăcere, înainte de a vorbi.

— Derek, sunt flatată de cererea ta. Nu m-a mai cerut nimeni în căsătorie până acum.

El o urmări, frângându-și degetele.

— Deci?

— Sunt chiar stânjenită fiindcă îmi acorzi o asemenea onoare mie, care. Nu merit aşa ceva.

— Ba da, o meriţi, de ce spui că nu? Eşti cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o în viaţa mea, Peggy.

Fata mai trase un fum din ţigară.

— Derek, te rog să-mi spui cinstit dacă eu te-am făcut să crezi, prin comportamentul meu, că aş accepta propunerea ta?

— Nu, zise el ridicând din umeri.

— Îmi pare bine că admiţi asta. Pentru că eu ţin mult la tine. Am ţinut întotdeauna. Şi cine ştie? Dacă

situaţia ar fi fost diferită, atunci… vocea fetei pieri deodată şi ea rămase cu ochii aţintiţi undeva, departe.

— Despre ce situaţie vorbeşti, Peggy? întrebă el, simțindu-și gura atât de uscată, încât vocea îi devenise de-a dreptul stridentă.

Ea mai trase un fum, apoi aruncă ţigara într-o scrumieră.

— Problema e, Derek, şi din păcate nu pot să ţi-o spun mai pe ocolite, că nu accept propunerea ta, pentru că iubesc pe altcineva. În câteva săptămâni ne vom muta împreună. Vreau să-mi petrec tot restul vieţii alături de el.

Derek nu răspunse. Nu putea. Inima lui bătea atât de tare încât o putea auzi.

— Te simţi bine, Derek?

Din nou nu-i răspunse, ci doar o privi îngrozit.

— Îmi pare atât de rău! Eu chiar nu vreau să te supăr sau să te rănesc. Mă simt groaznic ştiind că s-ar putea să-ţi fi lăsat o impresie greşită, dar nu puteam proceda altfel. La urma urmei, eu doar am venit o dată la unul dintre concertele tale. Nici măcar n-am avut o întâlnire adevărată, nu-i așa, Derek?

El continua să o privească.

— Derek! strigă fata aruncându-şi părul pe spate cu o mişcare violentă. Spune ceva, te rog.

În cele din urmă el dădu din cap.

— Nu pot. Se ridică, iar corpul îi tremura violent. Trebuie să plec.

— Derek, te rog nu pleca aşa! Nu putem să discutăm? Trebuie să înțelegi, eu vreau să rămânem prieteni. Şi…

Fata îl privi în timp ce el se năpustea spre uşă şi era gata să cadă pe scări în graba lui de a pleca.

— Derek, inelul! Ai uitat inelul!

El trânti uşa în urmă.

— La dracu'! La dracu'! La dracu'!

Ea se îndreptă încet spre sufragerie, se trânti pe scaun şi-şi mai aprinse o ţigară. Luă inelul din suportul lui de catifea şi-l probă. Era perfect. Oftă şi, scoţându-l de pe deget, îl aşeză la loc în cutie. Când termină ţigara, duse cutia în bucătărie şi o ascunse în spatele dulapului, lângă colier.

22

Brad apăru şi îi aduse o mulţime de documente.

— Helen, poţi să rămâi pe metereze jumătate de oră? Ştiu că este pauza de prânz, dar au plecat toţi ceilalţi. Când mă întorc poţi să-ţi iei tu pauza. Nu lipsesc mult.

— Sigur că da.

— Eşti o fată bună. O, ai putea să sortezi toate

hârţoagele astea? Unele sunt vechi de câteva luni, dar n-am avut timp să le citesc. Păstrează ce trebuie citit, iar restul aruncă.

— Dar eu…

— Mă bazez pe bunul tău simţ şi pe discernământul tău. Ai aceste calităţi din belşug. Vin imediat.

Între ora unu şi două nu se petrecu nimic. Helen se gândea la sandvişul ei cu salată, pe care şi-l lua de la cafeneaua din colţ. Oftând, trase hârtiile lăsate de Brad mai aproape şi începu să sorteze documentele. Peste jumătate de oră, biroul îi era plin de hârtii. Helen se îngrozi de ceea ce văzu. Douăsprezece facturi neplătite care erau acolo de vreo patru luni şi şapte dispoziţii finale de urmărire fiscală care nici măcar nu fuseseră deschise. Erau şapte acţiuni legale. Dar ceea ce era mai rău, exista şi o citaţie de la Oficiul de taxe şi impozite, care îl chema pe Brad în faţa instanţei peste două săptămâni. Numai pentru plata acestor taxe avea nevoie de mii de lire.

Helen nu înţelegea cum putuse Brad să ignore asemenea scrisori agresive, de ameninţare. Dacă nu răspundea repede, Metropolitan putea să aibă probleme mari. Helen dădu din cap a uimire şi începu să sorteze scrisorile pe trei feluri de documente: Incredibil de urgente, Foarte urgente şi

Urgente. Trebuia să-i comunice neapărat lui Brad când se întorcea.

— Îmi place muzica, îmi place cum arată şi cred că au ceva aparte, zise Brad sorbind din paharul cu băutură.

— Bine. Atunci, ai de gând să ne faci vreo ofertă?

Brad ridică din umeri.

— Nu ştiu. Noi suntem o companie mică, Freddy. Avem doar patru formaţii de succes şi un megastar. Pentru lansarea grupului tău este nevoie de timp şi de investiţie serioasă. Noi nu avem resurse. Dacă asta se întâmpla acum un an, era altceva, mai găseam bani, dar acum nu ne descurcăm nici pentru cei cu care lucrăm.

— Trebuie să-i vezi *live,* Brad. Sunt de viitor.

— Sigur că da. Aş vrea s-o fac. Numai că eu ştiu ce fel de afacere te interesează pe tine, şi Metropolitan Records nu are resursele necesare.

— Brad, tu ştii cât te admir pe tine ca producător. Eşti unul dintre cei mai buni, iar Metropolitan va cunoaşte o dezvoltare tară seamăn în anii următori. Deci, dacă tu vrei să le oferi o şansă băieţilor, ne putem înţelege asupra părţii financiare. De exemplu, suntem de acord să luăm noi mai puţin la început, iar pe urmă să primim mai mult ca drepturi de autor.

Brad bău şi ultima picătură şi-i zâmbi lui Freddy:

— Bine, ai câştigat. O să vin la o vizionare săptămâna viitoare.

— Joi au spectacol la Civic. O să fie cam multă lume. Deja sunt cunoscuţi şi fanii lor îi urmează oriunde cântă.

— Bine. Acum trebuie să plec, amice. Deja am întârziat la următoarea întâlnire.

— Nicio problemă. Te aştept joi, la șapte treizeci, la Civic, încearcă să demarezi lucrurile.

— Bine. La revedere.

Freddy îl urmări cu privirea până ce Brad părăsi localul, apoi îi făcu un semn lui George să-i mai aducă o băutură. Se gândi că poate acţionase ca un disperat în faţa lui Brad, dar Metropolitan Records era ultima lui şansă, înainte dea se declara înfrânt.

Era șase treizeci și niciun semn de la Brad. Toată lumea plecase acasă. Helen se tot învârtea prin birou, întrebându-se dacă ar fi fost bine să lase hârtiile pe biroul lui Brad cu o notă ataşată. De fapt, nu era problema ei dacă Brad nu-şi deschidea corespondenţa. Dacă el nu apărea în zece minute, era mai bine să plece. Tocmai când își pusese haina şi începuse să stingă luminile, Brad apăru.

— Hei, copilule, mai eşti încă aici?

— Da.

— Ai stat peste program deşi nu eşti angajată

permanent? Jilly va trebui să se teamă pentru slujba ei. Ea dispare mereu pe la cinci şi jumătate. Du-te acasă, acum. Ne vedem mâine.

— Brad, de fapt te-am aşteptat ca să discutăm.

— Da? Ce să discutăm?

— Despre astea. Helen luă actele şi i le puse în mână.

— Ce sunt astea?

— Actele pe care mi le-ai dat tu să le sortez. Cred că ar fi bine să te uiţi peste ele.

— O să mă uit mâine.

— Cred că ar fi mai bine s-o faci acum.

Brad ridică din umeri. Se aşeză pe o canapea, citind în treacăt unele documente şi încruntându-se la altele. Helen se aşeză şi ea.

— O, ce pacoste!

Cum Helen nu zise nimic, Brad îşi ridică privirea spre ea.

— Mare încurcătură, nu?

— Dacă poţi plăti imediat, nu este.

Se lăsă tăcere, iar Brad o privi.

— Nu cred că avem cu ce, iubito. Chiar acum, nu cred că avem cu ce. Vrei ceva de băut?

Brad părea atât de nefericit, încât Helen nu-l putu refuza.

Peste vreo jumătate de oră, în barul din colţ, Brad

era la al patrulea scotch.

— Problema este că eu sunt producător de discuri, nu contabil. Am mai lucrat şi pentru alţii, trebuia să descopăr talentele şi să realizez LP-urile, atâta tot. Acum câţiva ani am pornit pe cont propriu şi mi s-a părut uşor. Am luat un împrumut de la bancă, mi-am pus toate economiile în Metropolitan şi totul a mers destul de bine. Ce vreau să spun e că Trojans ne vor aduce o grămadă de bani în cazul în care vor cuceri America, şi se pare că o vor face.

— Dacă aşa stau lucrurile, nu te supăra că te întreb, de ce îţi vine atât de greu să plăteşti aceste facturi?

Brad oftă din greu şi goli paharul:

— Din lipsă de lichidităţi, draga mea. Magazinele de discuri ne datorează mii de lire. Fiind o firmă mică, primim banii abia după ce se vând discurile. Evident că noi ne străduim să introducem cât mai multe dintre albumele formaţiilor noastre în magazine. Astfel că trebuie să suportăm toate costurile până când suntem plătiţi. De asemenea, afacerea asta constă în a specula pe piaţă pentru a scoate un profit. Am plătit formaţiilor noastre avansuri din banii ce li se cuvin, am suportat cheltuielile de producţie şi de distribuţie. Tot ce putem face e să stăm şi să aşteptăm roadele. Care vor

veni în mod sigur. Brad își dădu părul negru pe spate cu o mişcare stereotipă a mâinii. Problema e dacă or să vină înainte ca noi să dăm faliment.

Helen aprobă. Brad o privi cu interes:

— Ai vreo idee? Tu ești cea care face cursuri de economie. Suntem cumva pe ducă?

— Nu sunt expertă și, în plus, ar trebui să vă examinez bilanţurile ca să cunosc cheltuielile şi profiturile înainte de a mă pronunţa. Ca să fiu sinceră, ar trebui să angajaţi un contabil care să vă dea cele mai calificate sfaturi.

— Şi cu ce să-l plătesc? Cu nasturi?

— Nu aveţi bani în cont?

— Câteva sute de lire.

— Asta nu e prea bine. Atunci de ce nu te repezi peste drum să aduci registrele, iar eu în timpul acesta îți voi pregăti încă o băutură?

— E ceva când secretara îţi face contabilitatea şi se ocupă de facturi. Sigur că mă duc, îi zâmbi el recunoscător.

Trei sferturi de oră mai târziu, erau amândoi aplecaţi asupra registrelor.

— O, Brad, lucrurile chiar stau prost. Se pare că facturile primite azi au umplut paharul.

— Ştiu. Am avut un contabil, dar acum șase luni ne-a părăsit şi n-am avut inspiraţia de a-l înlocui. Am

crezut că pot eu să mă ocup de treaba asta, dar sunt aglomerat până peste cap cu lot felul de alte lucruri și, ca să fiu sincer, speram că problemele vor trece de la sine. Nu e bine deloc, nu-i aşa?

— Nu, Brad, nu e. În domeniul ei, avântându-se printre coloanele de cifre, se simţea mult mai sigură pe ea și pe răspunsurile ei. Mi-e greu să studiez registrele aici, în zgomot. Aş putea să le iau însă deseară acasă şi să le examinez cu grijă. Nu-ţi promit nicio soluție, dar măcar vei ști în ce situație te afli.

— Helen, eşti o scumpă! Brad se uita la ea ca la ultima salvare. Ştii că nu te pot plăti.

— Da, Brad, măcar atât am înţeles, zâmbi ea. O să câştig experienţă. Îmi prinde bine. Helen închise cele două registre şi le îndesă sub braţ. E timpul să plec. Mâine la prima oră eşti aici?

— Trebuie să fiu.

Cei doi se ridicară şi se îndreptară spre uşă?

— Încearcă să nu te îngrijorezi prea tare. Sunt sigură că există o cale de ieşire.

— De ce, sunt cumva tunele săpate în închisoarea datornicilor? Noapte bună, Helen.

— Noapte bună, Brad.

În dimineaţa următoare, Helen intră în biroul lui Brad. El era îmbrăcat tot cu hainele din seara precedentă. Nu era bărbierit şi se vedea că nu

dormise prea mult. Helen puse registrele pe birou şi se aşeză:

— Să-ţi dau veştile bune sau pe cele proaste?

Brad îşi sprijini capul în palme:

— Ei, hai, dă-mi veştile proaste.

— Compania are datorii în valoare de douăzeci de mii de lire. Chiar dacă ţi-ai primi fiecare bănuţ din datorii săptămâna viitoare, tot ai avea o lipsă de cinci mii lire.

Brad dădu din cap în tăcere.

— Oricum, am făcut o prognoză pe termen mediu pentru compania ta, la o creştere aproximată a vânzărilor de cincisprezece la sută, fără a mai lua în calcul sumele pe care le-ar putea aduce Trojans pentru Metropolitan, dacă vor cânta în SUA, aşa cum credem noi. Concluzia este că, atâta timp cât compania va fi condusă cu mai multă prudenţă, cifra de afaceri se va îmbunătăţi anul viitor.

— Toate bune şi frumoase, dar cum să fac să trec de situaţia asta? oftă Brad.

— Ai trei posibilităţi, dar oricum trebuie să consulţi un expert.

— Te ascult cu cea mai mare atenţie, Helen.

— În primul rând, declari imediat falimentul şi îţi iei mâinile de pe companie. Astfel te vor lăsa toţi în pace. A doua soluţie ar fi să găseşti un cumpărător

pentru Metropolitan Records care să aprecieze prognoza pe termen mediu şi să-ţi acopere măcar datoriile, dacă nu să-ţi ofere un preţ foarte bun pe companie. Iar ultima soluţie ar fi să găseşti un investitor care să procedeze la o infuzie de capital cât mai repede.

— Înţeleg, aprobă Brad cu o mişcare a capului. Niciuna dintre ele nu sună prea agreabil. Oricum aş proceda, pierd controlul asupra micului meu imperiu. De asta nu mi-am părăsit poziţiile de până acum, pentru a avea autonomie.

Helen ridică din umeri:

— Dar aseară ai recunoscut, Brad, că nu eşti contabil. Dacă ai de gând să conduci o companie, îţi trebuie cel puţin un asociat care să se ocupe de partea financiară.

— Ştiu, ştiu. Am greşit totul, Helen. Nu mai are rost să lungim povestea. Cred că singura mea soluţie este să declar faliment. La urma urmelor, cine ar dori să cumpere o grămadă de datorii?

Helen îşi luă inima-n dinţi:

— Eu.

Această idee îi venise în primele ore ale dimineţii. Mintea îi rămăsese undeva, cuplată tot la registre, deşi le închisese de mult, se culcase şi stinsese lumina într-o încercare disperată de a dormi puţin.

Dacă se făcea o infuzie de capital şi compania era condusă cu atenţie şi pricepere, Helen întrevedea posibilitatea unei redresări rapide şi chiar a unor profituri. Dar cea mai mare achiziţie a firmei Metropolitan era Brad. Într-un timp destul de scurt, el descoperise formaţii de succes.

Lumea muzicală îl respecta. Avea nevoie să facă din când în când câte o astfel de descoperire, iar firma ar fi ajuns la câştiguri bune. Dar cine ar fi putut convinge banca să accepte acest punct de vedere? Nicio instituţie financiară de renume nu ar fi riscat. Ar fi fost nevoie de un investitor privat, care să cunoască potenţialul firmei, iar ea era gata să rişte.

Se ridică imediat în capul oaselor. Răspunsul era chiar în faţa ei. Aprinse imediat lumina, luă registrele și un carneţel de notiţe şi încercă să-și dea seama ce sumă ar fi putut să investească şi cam ce procent i-ar fi revenit din Metropolitan. Helen ştia că Brad era disperat şi că nu avea niciun ban. Asta îi întărea ei poziţia, dar nu avea de gând să abuzeze prea mult. Dacă urma să investească în Metropolitan, să devină asociat, trebuia ca lucrurile să fie cinstite de la început.

Ar risca aproape douăzeci şi cinci de mii de lire doar ca să pună compania pe linie de plutire, iar apoi i-ar mai trebui nişte bani ca s-o menţină în

următoarele douăsprezece luni, până când banii datornicilor începeau să vină.

— Tu? întrebă Brad înmărmurit.

— Da, eu.

— Nu vreau să par mitocan, Helen, dar de unde ai tu atâţia bani?

— Părinţii mei au murit când eram copil, iar banii lor au rămas pe numele meu. S-a strâns o dobândă impresionantă. I-am moştenit pe toţi când am împlinit optsprezece ani.

— Doamne, scumpo, eşti plină de surprize, spuse Brad. Şi de ce anume ai vrea tu să mă ajuţi?

— Întrucât vreau să-mi investesc banii şi-mi dau seama că Metropolitan are viitor.

Telefonul de pe biroul lui Brad sună. Helen răspunse şi i-l dădu lui Brad.

— E Billy Friar, managerul formaţiei Trojans, din State.

— Ăsta o să mă ţină mult. Probabil iar au distrus camerele hotelului. Hai să ne întâlnim la ora unu la masă ca să discutăm.

— OK.

Helen coborî şi se aşeză la biroul ei de secretară. Când răspunse la telefon, era plină de emoţie şi nu se putea concentra:

— Alo, Metropolitan Records. Cu ce vă pot ajuta?

— Cu Brad, te rog. Freddy Martin la telefon.

— Din păcate, e într-o şedinţă. Îi lăsaţi vreun mesaj?

— Spune-i să nu uite de întâlnirea de deseară de la Civic. Ne întâlnim acolo pe la şapte şi jumătate.

— O să-i spun, Freddy.

— Foarte bine. Vrei să vii şi tu ca să vezi cea mai tare formaţie?

— Din nefericire, sunt ocupată. Poate altă dată.

— Sigur. Nu uita să-i transmiţi.

— OK. Pa, Freddy.

— Pa, dragă.

O oră mai târziu, Helen şi Brad mâncau sandvişuri în restaurantul de la colţ.

— Deci tu spui că eşti gata să plăteşti datoriile firmei şi, de asemenea, să investeşti destui bani ca s-o menţii pe linia de plutire în următorul an?

— Da.

— Iar în schimb vrei 50 din companie?

— Da.

Brad oftă şi clătină din cap:

— Ştiu şi eu? Sunt atât de obişnuit să lucrez pe cont propriu! Va trebui să te întreb pe tine de fiecare dată când voi avea de luat o hotărâre?

— Da, când va fi o hotărâre cu caracter financiar. Iar în ceea ce priveşte partea muzicală a companiei,

mă voi lăsa pe mâna ta. Sunt conştientă de faptul că nu mă pricep deloc la formaţii; când vei dori să închei un contract cu una dintre ele, eu voi fi de acord atâta timp cât partea financiară îmi va părea în regulă.

— OK, OK, hai să facem o probă, spuse Brad, luând o îmbucătură din sandviş şi mestecând gânditor. Deseară am de gând să văd o formaţie. Le-am ascultat caseta demo şi dacă sunt la fel de buni şi *live* mi-ar plăcea să semnez un contract cu ei. Ei bine, am libertatea de a semna acest contract?

— Presupun că ar trebui să discutăm pe îndelete condiţiile contractului. Dar dacă tu spui că sunt buni, accept să merg pe mâna ta.

— Deci eşti gata să laşi partea asta în seama mea?

— Absolut.

— OK. Acum, trebuie să spun asta, tu eşti doar o telefonistă angajată temporar, cu o moştenire şi cursuri economice de un an. Crezi că vei putea să te ocupi singură de partea financiară de la Metropolitan?

— Nu, nu imediat. M-am gândit să angajăm ian contabil pentru o vreme, cineva care să aibă experienţă în domeniul muzical. El ar putea să pună ordine în afacerile companiei şi în acelaşi timp să mă înveţe şi pe mine. Numai când o să fiu pe deplin

încrezătoare în forţele mele am să preiau frâiele. Nu uita că sunt banii mei în joc şi nu vreau să încurc lucrurile.

— Mi se pare logic. Cunosc un contabil bun, care a plecat de curând de la Parlophone. Dar nu va fi ieftin.

— Atunci va trebui să învăţ repede, nu? zâmbi ea.

Brad îşi frecă faţa cu palmele, apoi căscă:

— Sunt frânt!

— Te cred. Uite ce e, Brad, du-te să te culci şi te mai gândeşti. Dar cred că ar trebui să te hotărăşti până la sfârşitul săptămânii, cel târziu. Cu cât te decizi mai repede, cu atât mai curând începem să rezolvăm problemele cu fiscul şi să plătim din datorii. Altfel s-ar putea ca Metropolitan Records să nu mai existe.

— Da, ai dreptate. Helen, numai destinul te putea aduce în calea mea. Cel puţin acum am de ales. Şi oricum aş hotărî, eu îţi sunt recunoscător. Brad se ridică. Mă duc acasă. Trebuie să dorm puţin înainte de a lua o decizie. Pentru restul lumii sunt într-o şedinţă, OK?

— OK.

Helen îl urmări cum ieşea din restaurant cu mâinile înfundate în buzunare. Ştia că va accepta. Ce altă şansă ar fi avut? Zâmbi, gândindu-se ce plăcută este puterea şi ce uşor putea înlocui durerea din

viaţa ei de până acum.

Brad se trezi, mahmur, la ora şase. Făcu un duş, bău o cafea tare, apoi îi telefonă lui Tony Bryant.

— E adevărat tot ce ţi-a spus ea. Este o ţipă foarte bogată, iar mintea îi stă numai la cifre. Dar nu prea are experienţă de viaţă. N-aş vrea să profiţi de lucrul sta, Brad.

— Nici vorbă, cred că ea o să profite de mine. Ea este cea care are asul în mânecă şi vrea jumătate din companie.

— Fata asta ştie ce doreşte. Şi a avut un profesor foarte bun. Nu uita asta, prad, insistă Tony.

— Crezi că e o ţipă cinstită, în care să pot avea încredere?

— O, da, poţi avea încredere totală. Helen e o femeie cu multe calităţi. Dacă aş fi în locul tău, n-aş lăsa să mi-o ia altul. Nici pe ea, nici banii ei.

— Crezi că ar fi bine să-i dau jumătate din companie?

— Din câte am înţeles, nu ai şanse s-o păstrezi. E mai bine să ai jumătate din ceva decât totul din nimic.

— Da, cred că ai dreptate. Oricum, îţi mulţumesc pentru sfat.

— Pentru puţin. Mai ţine-mă la curent.

— Te mai sun să-ţi spun ce-am făcut. La revedere,

Tony.

— Mult noroc, Brad.

Brad ieşi din casă la ora opt şi se îndreptă spre Civic, un club din strada Brewer. Nu se gândea să semneze vreun contract cu formaţia aceea, mai ales acum, când situaţia companiei era atât de incertă, dar îi promisese lui Freddy c-o s-o asculte, îşi croi drum prin mulţime şi ajunse aproape de bar, unde comandă o bere, apoi se aşeză într-un colţ mai întunecat, astfel ca Freddy să nu-l repereze. Grupul apăru pe scenă, aclamat îndelung. Fără îndoială, băieţii erau interesanţi.

Începură să cânte una dintre melodiile de pe caseta demonstrativă. Cântau bine, iar publicul reacţiona frumos la prestaţia lor. Apoi chitaristul bas veni în faţă și luă microfonul.

— Aș vrea să interpretez o melodie nouă. Se numeşte „Cine-mi poate spune unde a plecat ea? "

Era un cântec simplu, tânărul bas cântă primul vers singur, acompaniat numai de chitară. Avea o voce foarte bună, profundă și melodioasă. La refren, formaţia interveni cu armonicele şi cu un aranjament bine construit. Era o melodie remarcabilă – cu câteva mici retuşuri ar fi devenit, cu siguranţă, un succes. Brad simţi o emoţie deosebită. Spectatorii erau cu toţii tăcuţi, dar după ultimele acorduri un ropot de

aplauze răzbătu în sală. Cântecul îl impresionă. Ar fi fost potrivit pentru un debut de Crăciun. Erau în august… ar fi durat patru luni să înregistreze un single, să organizeze totul și să lanseze grupul în viaţa muzicală. Dacă acești băieţi puteau compune atât de bine, succesul le era asigurat.

Brad se opri. Nu avea rost să se entuziasmeze, până când nu ştia clar ce se va întâmpla cu Metropolitan. Pe de altă parte, dacă se hotăra să-i vândă jumătate din companie lui Helen McCarthy, această formaţie ar fi fost a lui. Brad consideră că ascultase destul muzica lor şi-şi făcuse o idee. Părăsi Civicul și se îndreptă spre birourile de la Metropolitan. Deschise uşa de la intrare, apoi urcă în biroul lui, unde își căută agenda. Găsi adresa lui Helen, ieşi, încuie biroul și opri un taxi.

— Bună.

Fata purta o rochie de casă, iar faţa îi era lucioasă de la nişte cremă pe care încercase s-o şteargă în grabă, înainte de a deschide uşa.

— Îmi pare rău că te deranjez, Helen. Pot să intru?

— Sigur că da. Fata îi făcu loc să între.

— Ce casă frumoasă ai, spuse el, rămânând în mijlocul camerei.

— Mulţumesc. Ia loc, Brad.

— Uite pentru ce te deranjez, Helen. Am venit să-ţi

spun că, dacă oferta ta mai este valabilă încă, o accept. Am muncit serios şi am pus mult suflet în Metropolitan, aşa că n-aş suporta s-o pierd. În acest fel, pierd numai jumătate.

Helen dădu din cap:

— Bine. Trebuie să încheiem documentele cu ajutorul unui avocat.

— Cât se poate de repede.

— Da, aşa este mai bine.

— Bănuiesc că vei renunţa la cursurile de afaceri, acum.

— Da, n-ar avea rost să mai continuu, dacă. Pot să mă apuc de propria mea afacere. Fata zâmbi încântată.

— Am auzit de la profesorul tău că te descurci foarte bine cu cifrele, dar vreau să ştii că mai ai multe de învăţat.

— Ştiu, şi tocmai de asta o să angajez un contabil cât de repede.

— Cred că este cea mai bună soluţie. Iar dacă tu o sa mă laşi să mă ocup de partea de creaţie, tară să te amesteci câtuşi de puţin, nu vor fi probleme. Hai să ne apucăm de treabă cât mai curând. Brad îi zâmbi, întinzându-i tovărăşeşte mâna. Bate palma, Helen. Ea întinse mâna şi Brad i-o scutură cu putere. Bine ai venit, partenere! Bine ai venit la Metropolitan

Records!

— Mulţumesc.

— Uite ce este. Acum te las să-ţi faci somnul de frumuseţe şi continuăm discuţia mâine dimineaţă.

— Sigur.

— A, am uitat ceva.

— Da?

— Tocmai am văzut o formaţie care are ceva deosebit și cred că ar putea scoate multe melodii bune. Ştiu că nu este momentul să facem acum vreun contract, dar mă tem să nu ni-i sufle alţii de sub nas. Aş vrea să-l caut pe managerul lor şi să le fac o ofertă mâine. Asta implică plata unui avans, dar cred că merită, fiindcă putem scoate mai mult de pe urma lor după aceea.

Helen se întrebă dacă nu cumva Brad o testează. Ridică din umeri, cu oarecare nepăsare.

— Dacă tu consideri că Metropolitan Records ar avea nevoie de acest grup, nu mai este nevoie să argumentezi. Eu nu pot să apreciez cât valorează o formaţie.

— Depinde și de gradul de disperare în care se află ei, zise Brad râzând. Cred că pe ăştia îi putem angaja la o sumă destul de mică.

— Ar fi un început bun.

— Bine, oricum, trebuie să te las acum. Brad se

ridică şi se îndreptă spre uşă. Noapte bună, Helen, şi îţi mulţumesc pentru ajutor.

— E în ordine. Dar ar mai fi un lucru pe care ar trebui să-l discutăm.

— Care?

Helen clipi des, apoi se hotărî:

— Ar trebui să găsim o altă telefonistă, nu crezi?

23

— S-a lăsat convins?

Şase perechi de ochi îl priveau pe Freddy cu nerăbdare. Acesta ridică din umeri.

— Nu ştiu ce să vă spun, Bo, nu ştiu. Dacă a venit şi v-a văzut, n-a considerat necesar să-mi comunice şi mie părerea lui. Cam aşa fac ăştia. O să-l sun eu mâine dimineaţă, oricum.

— La naiba, zise Bo.

— Ei, mai dă-l dracului, interveni Ian.

— Nici nu ştie ce a pierdut, spuse şi Con.

— Nu vă lăsaţi doborâţi de insucces, băieţi. Chiar dacă n-a venit aseară, nu văd de ce n-ar apărea la vreun spectacol săptămâna viitoare. Haideţi să bem ceva. Cu ce vă servesc?

— Cred că toată lumea vrea bere, răspunse Bo.

— Şi gin pentru fete, Freddy, zise Lulu.

— Bine.

Freddy se ridică şi se îndreptă spre bar.

— Nu ştiu de ce, dar rămân la aceeaşi părere pe care am avut-o de la început, despre Freddy. Poate ar trebui să ne căutăm alt manager. El ne tot promite afaceri, dar până acum toţi barosanii ne-au refuzat.

— Mai lasă omul în pace, Bo, spuse Con. Face şi el tot ce poate. Şi s-ar putea ca de vină să fim noi şi muzica noastră. Poate nu suntem atât de buni pe cât ne considerăm.

— Prostii, Con! Chiar dacă stilul nostru nu era prea grozav cu câteva săptămâni în urmă, acum suntem al dracului de buni.

— Şi cine ne-a ajutat? Chiar el, Freddy, murmură Con.

— Băieţi, băieţi, liniştiţi-vă! N-are niciun rost să vă certaţi, spuse Lulu.

— Gata, băieţi. Totul e-n regulă. Vrea cineva un fum? Ian zâmbi plin de beatitudine, agitându-şi ţigara cu marijuana în aer.

— Nu, mulţumesc. Unde-i Derek? întrebă Bo.

— Ultima dată când l-am văzut, se îndrepta spre toaletă. A fost foarte supărat în seara asta, spuse Ian.

— În mod sigur are probleme cu femeile, răspunse Bo, în timp ce Freddy se întorcea cu o tavă cu băuturi.

— Noroc, spuse Freddy ducând paharul la buze.

Nimeni nu-i răspunse. Haideţi, măi băieţi. Nimeni n-a zis că drumul spre glorie şi avere va fi uşor. V-am spus că o să dureze ceva timp.

— Freddy are dreptate, zise Lulu. Trebuie să aveţi încredere în voi înşivă. Altfel, nici alţii nu vor avea.

— Cred că Derek are iarăşi probleme, zise Freddy. Îi privi pe Ian, Bo şi Con, care îşi sorbeau băuturile. Unde este?

— Poate că a plecat acasă, zise Lulu.

— Nu l-am văzut ieşind de la toaletă. Mă duc să-l caut.

Bo se ridică şi se îndreptă spre partea din spate a clubului.

Împinse uşa de la toaletă şi-l izbi un miros puternic de urină.

— Derek, mai eşti aici?

Nu primi niciun răspuns.

— Derek? Bo încercă toate uşile, deschizându-le cu piciorul. Ultima era încuiată. Derek, bătrâne, vrei să baţi recordul mondial la statul în toaletă sau ce dracului faci? Ţi se încălzeşte berea, Derek!

Bo lovi uşa cu piciorul. Nu se auzi nicio mişcare. În acel moment, văzu o dâră de sânge care se prelingea pe sub uşă.

— La dracu', Derek, ce-ai făcut acolo? Deschide odată!

Bo se ridică dintr-o mişcare deasupra uşii, încercând să vadă cât mai mult de partea cealaltă. Derek se încolăcise într-o poziţie ca de fetus, iar sângele îi curgea din belşug din vene.

— Doamne, Dumnezeule! Bo sări jos şi începu să lovească uşa cu piciorul, până când aceasta cedă, se repezi şi-l trase pe Derek de umeri.

— Ţine-te bine, prietene. Sunt aici, cu tine. Bo, prietenul tău, a venit să te ajute. Mă duc să aduc un doctor.

— Nu mă salva, nu vreau să fiu salvat, lasă-mă să mor, şopti Derek. Încercă să deschidă ochii, dar îi fu greu, aşa că îi închise la loc. Peggy, murmură el. Peggy…

Derek fu transportat la spitalul Charing Cross. Bo și Lulu îl însoțiră în ambulanță, iar restul grupului îl urmă în maşina lui Freddy. Abia după o oră şi jumătate veni un medic să le spună ceva despre prietenul lor.

— Din fericire, nu s-a priceput să-şi taie venele cum trebuia. Nu este chiar atât de grav, cum părea, deşi a pierdut destul de mult sânge. Numai e în pericol, dar o să-l ţinem aici peste noapte. Nu are nevoie decât de odihnă şi de un tratament psihiatric. Ştiţi de ce a făcut fapta asta necugetată?

Nimeni nu răspunse.

— O să vedem ce-o să spună când o să-şi revină. Cred că a fost mai degrabă un strigăt disperat de ajutor, decât o sinucidere. Acum mergeţi acasă să mai apucaţi câteva ore de somn. Mâine cred că-l vom externa, pe la prânz. Ar fi bine să vină unul dintre voi ca să-l ia.

Doctorul le ură noapte bună, apoi plecă.

— Nu mai are rost să pierdem vremea pe aici. Vrei să te duc până la Hampstead, Con?

El dădu din cap, privind-o pe Sorcha, care părea foarte obosită.

— Mulţumesc, Freddy, ar fi minunat.

— Vino să stai cu noi la noapte, Ian, zise Bo. Ian?

Acesta adormise în şezut pe una dintre banchetele atât de incomode ale spitalului. Bo îl zgâlţâi.

— Hai, bătrâne, hai să mergem acasă.

Ieşiră pe aleile din faţa spitalului şi observară că se iveau zorii.

— Vin eu să-l iau mâine, zise Bo.

— Dacă vii, ar trebui să lămureşti ce naiba nu-i merge bine băiatului ăsta. Nu-i o notă bună pentru grupul nostru faptul că unul dintre membrii lui are o instabilitate psihică atât de pronunţată.

— Am eu grijă de el, Freddy, nu-ţi face probleme.

— Bine. Noapte bună, băieţi.

Freddy se îndreptă spre maşină, însoţit de Con şi

de Sorcha.

— Noapte bună, Freddy, lua-te-ar dracu', şopti Bo.

— Nu mă interesează ce vrei tu, Derek! Dacă mama ta stă la Bournemouth, cu mătuşa, nu te las singur acasă. Vei sta cu mine următoarele zile şi nopţi.

— Eu mă simt mai bine singur, încercă Derek să scape, când Bo îl introduse cam forţat în maşină.

— De ce vrei să stai singur? Ca să încerci din nou? Urcă mai repede în maşină şi nu mai scoate niciun cuvânt. Bo trânti portiera din dreapta a maşinii, apoi o ocoli şi se aşeză pe scaunul şoferului.

— Nu se supără Lulu dacă mai apar şi eu?

— Nu, pentru că ea pleacă spre Wales de mâine, aşa că mă bucur că nu rămân singur.

Bo porni motorul celebrei sale maşini Ford Anglia şi dădu în marşarier. Se uită la Derek. Acesta era palid, dar în rest nu arăta prea rău.

— Deci te-a văzut şi psihiatrul?

— Mda.

— Şi?

Derek ridică din umeri.

— M-a întrebat de ce am făcut-o.

— Şi tu ce i-ai spus?

— Este foarte clar, nu? Am vrut să mă omor.

— Noi ştim asta cu toţii, Derek, dar care a fost motivul?

Derek privi pe fereastră.

— Are vreo legătură cu Peggy? Bo îl privi şi văzu că obrajii lui palizi se colorară. Aşa este? Ţi-a dat papucii?

El nu răspunse.

— Fii cinstit, Derek, cu tine însuţi. Eşti un idiot! O cunoşti de la treisprezece ani şi nu ţi-ai dat încă seama că nu te iubeşte? O fi arătând ea bine, dar nu e ceva nemaipomenit. Crede-mă, sunt multe fete mai frumoase decât ea.

— Ce ştii tu despre ea? Este cea mai bună, cea mai frumoasă şi cea mai blândă fată din lume. Nu mai este alta ca ea!

— Bine, bine, lasă, calmează-te. Bo scoase maşina pe porţile spitalului şi intră în trafic. Chiar dacă ar fi cea mai grozavă fiinţă, tot nu merită să-ţi pui capăt vieţii pentru ea. La ce bun?

— Nu mă aşteptam să mă înţelegi. Hai să nu mai vorbim despre asta, da?

— Bine, îmi pare rău.

Merseră în tăcere câteva minute.

— De fapt, nu ea este vinovată.

Bo îl privi.

— Ce vrei să spui?

— El poartă toată vina.

— Care el?

— Tipul cu care iese ea. Dacă nu era el, mă accepta pe mine. Individul nu-i de nasul ei.

— Vrei să spui că ai cerut-o în căsătorie şi ea te-a refuzat? Derek dădu din cap. Acum devine totul foarte clar. Şi zici că te-a respins pentru că are alt prieten?

— Da, însă ea nu-l iubeşte, ştiu eu că nu-l iubeşte. Derek dădu din cap, de parcă ar fi vrut să-şi susţină spusele.

Bo începea să se dumirească.

— Psihiatrul ţi-a mai fixat vreo întâlnire?

— Mda, săptămâna viitoare.

— Ar trebui să te duci, Derek. Poate că ai nevoie de ajutor. Oricum, hai să nu mai vorbim despre asta acum. Vrei o bere aşa, pe drumul spre casă?

— Dacă vrei şi tu.

— Da, eu vreau.

Bo deschise radioul maşinii şi traversară Londra pe muzică, dar şi pe căldura aceea imposibilă, de august.

Brad ridică receptorul şi formă numărul lui Freddy Martin. Îi făcea plăcere să dea astfel de telefoane. Aparatul sună de două ori, apoi cineva răspunse.

— Freddy, sunt Brad.

— Şi unde ai fost noaptea trecută? Noi te-am aşteptat.

— De fapt, am fost acolo. Îmi cer scuze că n-am venit să vorbim, dar mă grăbeam.

— Nu te mai scuza. Ce crezi?

— Despre *Fishermen?*

— Da.

— Cred că au valoare. Şi aş vrea să fac o afacere cu ei.

— Înţeleg.

— Mai e nevoie să se lucreze cu ei, Freddy, este nevoie de timp şi de bani. Ceea ce m-a determinat să le ofer contractul a fost cel de al doilea cântec „Cine-mi poate spune unde a plecat ea? “Iar basistul arăta grozav şi avea o voce deosebită.

— El a compus cântecul împreună cu Bo Bradley.

— Ăsta este cel de al doilea motiv pentru care mă interesează. Metropolitan o să vrea drepturile de autor la cântecele lor.

— Stai puţin, Brad. Dacă tot te-ai hotărât să le oferi băieţilor mei o afacere, de ce nu ne întâlnim să discutăm despre asta? Luăm masa undeva şi vorbim.

— Bine, spune în ce zi.

— Ce zici de marţi, e bine?

— Mi-ar conveni miercuri.

— E bine şi aşa.

— Treci pe la birou, pe la unu. O să rezerv o masă undeva.

— În regulă, ne vedem atunci.

— Sigur. La revedere, Freddy.

Brad lăsă jos receptorul tocmai în clipa în care Helen apăru în uşă. O pofti înăuntru.

— Am stabilit o întâlnire cu un avocat marţi, spuse ea.

I-am spus ce avem de gând să facem, iar el va stabili bazele unui contract.

— E în ordine.

— Cu cât încheiem acest contract mai repede, cu atât mai bine, pentru că pot începe să plătesc din datorii, zise Helen, privind la toate hârţoagele de pe masa lui Brad, care se aflau în dezordine, ca de obicei. Ar fi bine să te mai organizezi puţin. Fata ridică o fotografie alb-negru aflată deasupra unei grămezi de acte. Cine este?

— Grupul pe care vreau să-l înregistrez, *Fishermen.* Ce zici de ei?

Helen studie fotografia.

— Arată bine, toţi.

Tocmai când voia să lase poza din mână, un chip cunoscut îi captă atenţia. Se uită pe spatele ei şi citi: Bo, Con, Ian şi Derek – formaţia *Fishermen.* Brad îi urmărea reacţiile cu atenţie.

— Te simţi bine, Helen?

— Bine, chiar foarte bine, zise ea şi puse fotografia

la loc pe birou. Ai… ai vorbit cu managerul lor?

— Da. Ne întâlnim miercurea viitoare. Iar dacă tu eşti mulţumită cu cifrele pe care le-am anunţat, le voi face oferta.

Helen îşi recăpătă figura obişnuită.

— După cum ne-am înţeles, tu te ocupi de descoperirea talentelor. Ne vedem mai târziu. Fata îi aruncă un zâmbet ciudat şi ieşi.

Miercurea care urmă, Helen aşteptă în tensiune întoarcerea lui Brad de la masa cu Freddy Martin, managerul formaţiei *Fishermen.* Nu voia să se arate prea entuziasmată, dar ştia că dacă grupul ar fi cerut de patru ori mai mult decât i se oferise, ea tot ar fi fost de acord. Şi toate astea numai pentru a vedea ce figură avea să facă celebrul Con Daly când Brad o va prezenta ca director la Metropolitan Records… Şi pentru a nu se mai gândi la ce vor spune Brad şi Freddy, Helen ridică receptorul şi formă numărul lui Tony. Nu mai vorbise cu el de câteva zile şi el nu era la curent cu noutăţile.

— Alo?

— Tony, sunt eu, Helen.

— Bună, Helen, zise el puţin stânjenit.

— Ce mai faci?

— Bine, dar tu?

— Şi eu sunt la fel de bine, Tony. Am nişte veşti

bune. Vorbeşti cu cea care deţine cincizeci la sută din acţiunile Metropolitan-ului.

— Ce spui?

Helen îl puse la curent cu tot ce se întâmplase în ultimele zile.

— O, Helen, e minunat! Te felicit!

— Mulţumesc. Contractul va fi semnat săptămâna viitoare, dar nu cred că vor fi probleme.

— Îmi închipui că ai făcut un contract destul de abil. Brad ştie tot ce trebuie despre muzică. În acest ritm, Helen, vei fi putred de bogată, înainte de a împlini douăzeci şi unu de ani!

— Aşa sper, Tony, spuse ea cu seriozitate.

— Cred că nu te voi mai vedea în clasă la începerea trimestrului, nu?

— Nu.

— O să-mi fie dor de tine. Mi-am pierdut cea mai bună elevă.

— De fapt, ţie îţi datorez totul. De aceea cred că săptămâna viitoare, după semnarea contractului, te voi invita undeva, să sărbătorim. Îţi datorez multe, Tony.

— Nu-mi datorezi nimic, iubito. Nu ţi-am dat decât puţină încredere în tine, nimic mai mult.

— Oricum, aş vrea să sărbătorim. Ne întâlnim la Kettners, la opt?

— Văd că ai început să cunoşti deja localurile elegante. Joia viitoare e perfect, pentru că doamna mea pleacă pentru câteva zile.

— De-abia aştept să te văd.

— Şi eu. La revedere, iubito.

— La revedere, Tony.

24

Freddy îi contactă pe toţi membri formaţiei *Fishermen* și îi convocă la apartamentul lui pentru ora şase treizeci. Apoi coborî şi cumpără patru sticle de şampanie din cea mai bună. Pe drumul de întoarcere din Belsize Park Road se gândi cât de bine se simţea acum, când reuşise să demareze treaba. După atâtea săptămâni când nu făcuse altceva decât să se întrebe dacă situaţia se va rezolva sau nu, ajunsese la acest rezultat numai datorită perseverenţei lui. Nu reuşise el să încheie contractul cu RE A sau cu EMI, dar după patruzeci şi opt de ore de negociere intensă cu Brad ajunse la concluzia că afacerea nu era deloc rea pentru băieţii lui. La şase şi douăzeci și cinci, Bo apăru cu Derek, care era tras la faţă şi mai arăta încă de parcă i s-ar fi înecat corăbiile.

— Intraţi, intraţi, băieţi, le spuse Freddy cu jovialitate şi îi conduse în camera de zi. Cum te simţi,

Derek?

— Bine, mulţumesc, zise acesta şi se aşeză, cu mâinile în buzunare.

Freddy îl privi pe Bo, apoi ridică din umeri.

— Ei bine, Derek, am nişte veşti care te. Vor scoate din starea asta proastă.

— Chiar aşa? întrebă el, cam fără chef.

Se auzi soneria.

— Bo, te rog să ai grijă de ceilalţi, iar eu o să mă ocup de băuturi.

Aşteptându-l pe Freddy şi auzind zgomotul făcut de dopurile de la sticlele de şampanie, băieţii începură să-şi facă mii şi mii de gânduri.

— Credeţi că… începu Bo.

— Dacă bem şampanie, presupun că…

— Ne-ar pica bine un contract acum, ce zici, Derek?

— Mda, n-ar fi rău, replică acesta fără chef.

— Da, haideţi să începem discuţia, zise Freddy, care revenise în încăpere aducând două sticle de şampanie pe care le deschisese, şi cinci pahare. Le puse pe o măsuţă aflată în mijlocul încăperii. Înainte de a turna şampania, vreau să vă spun noutăţile şi să vă explic în mare despre contractul pe care îl vom semna cu Brad Owen de la Metropolitan Records.

— Metropolitan? Ăştia lucrează cu *Trojans,* nu? întrebă Bo.

— Aşa este, iar Brad vrea să adauge şi formaţia *Fishermen* pe listă. Avem posibilitatea unui contract cu ei, băieţi.

Freddy studie figurile celorlalţi. Bo avea un zâmbet tâmp, Con părea uluit, Derek reuşise şi el să ridice din sprâncene, iar Ian era la fel ca întotdeauna.

— Metropolitan, ei! Se pare că am dat lovitura în cele din urmă! … O să fim bogaţi!

Freddy îi lăsă să se bucure de vestea cea mare, apoi începu să toarne șampania.

— Ei, băieţi, zise el, mai este mult de lucru, dar deocamdată să savurăm noutatea. Metropolitan vrea să semneze contractul cu voi pentru două albume şi cinci single, iar primul dintre acestea va fi lansat de Crăciun. Brad Owen consideră că melodia voastră „Cine-mi poate spune unde a plecat ea? "este succesul noului sezon. Freddy făcu o mică pauză, de parcă ar fi vrut să lase vorbele să-şi facă efectul. În ceea ce priveşte partea materială, nu vă veţi trezi bogaţi peste noapte, dar procentul dreptului de autor este cu unu la sută mai mare decât cel obişnuit, pentru a compensa avansul mai mic pe care îl veţi primi. Toate acestea vor lucra în favoarea voastră atunci când veţi avea succese mari. Sunteţi de acord până aici?

Cei patru băieţi dădură fericiţi din cap a aprobare

totală.

— Bine. În ceea ce priveşte Metropolitanul, eu am fost mereu impresionat de numărul de discuri pe care le-au scos. La scurt timp după ce au demarat treaba, au avut succesul cu *Trojans,* după cum aţi aflat. Asta mi-a dovedit mie că ştiu să se orienteze. N-or fi ei REA, dar nu văd de ce n-ar putea ajunge în câţiva ani printre cele cinci mari companii de înregistrări. Iar avantajul de a semna un contract cu o companie mai mică este acela al unui peşte mare care înoată într-un lac mic. Metropolitan va trebui să vă dea de lucru la modul serios, dacă vrea să reuşească prin voi. Asta înseamnă că veţi fi supuşi la un efort destul de mare. Şi nu chiar în cele din urmă, cred că aveţi un manager care nu este oricine în lumea muzicală. Brad Owen a lucrat cu cele mai mari grupuri pe când era asociat la REA. Numele lui este o garanţie a calităţii prestaţiilor voastre. El ştie tot ce trebuie făcut în domeniul ăsta. Desigur, vă recomand să acceptaţi contractul – dacă mai este necesar să vă fac această recomandare.

Băieţii se uitau uimiţi unul la celălalt.

— Eu nu mi-am revenit încă, zise Bo. Nu mai credeam că este posibil, iar acum discutăm despre albume şi singles… ridică el din umeri. E de necrezut.

Ceilalţi îl aprobară.

— Deci credeţi că veţi accepta contractul cu Metropolitan? zâmbi Freddy.

— Ce ziceţi, băieţi? întrebă Bo.

— Cu ce salariu vom începe? se interesă Derek.

— Dublu, cel puţin dublu faţă de cât v-am dat eu săptămânal.

— Oh! exclamă Ian.

— Şi, desigur, când vor începe vânzările, poate că veţi primi de zece, de douăzeci de ori mai mult.

— Cum rămâne cu drepturile de autor, întrebă Con.

— Cred că vor aparţine Metropolitan-ului. Aşa se obişnuieşte de mult timp. Dar compozitorul va primi nişte sume destul de mari, în afara contractului.

Con aprobă în tăcere.

— Mai aveţi vreo întrebare sau putem începe să bem şampania?

— Cred că ar fi o mare prostie dacă n-am semna, zise Bo.

— Şi eu cred asta, spuse şi Derek, care se însufleţise subit. Gândiţi-vă numai la salariu! pe care-l vom avea.

— Dacă producătorul este aşa cum spui, şi eu sunt de acord, zise Con.

— Eu ce să mai zic? zâmbi Ian.

— Atunci, sunteţi cu toţii de acord, încheie Freddy,

ridicând paharul.

Cei patru băieţi confirmară.

— E foarte bine. Pentru *Fishermen,* toastă Freddy.

Bo, Con, Ian şi Derek ridicară paharele.

— Pentru *Fishermen.*

25

Helen semnă actele cu inima împăcată. Îl privi pe Brad, apoi pe avocatul cel tânăr, iar obrajii i se colorară brusc.

— Deci în acest punct al afacerii noastre nu mai este necesar decât transferul banilor de la bancă, ceea ce se va face în după-amiaza asta, apoi cincizeci la sută din capitalul Metropolitan-ului vă aparţine. Felicitări.

Helen îi zâmbi:

— Vă mulţumesc, domnule Brierley.

— Te felicit şi eu, Helen, interveni Brad.

Înţelegând că Brad nu se simţea foarte bine în postura în care se afla, Helen se ridică şi îi întinse mâna avocatului:

— Mulţumesc pentru tot ajutorul dat.

— Cu toată plăcerea, domnişoară McCarthy.

— La revedere.

Brad se ridică şi o urmă pe Helen afară din birou şi apoi pe stradă, în lumina vie de pe Holborn.

— Sărbătorim? sugeră ea.
— Te superi dacă te refuz acum? Trebuie să mă întâlnesc cu Freddy la ora cinci, să mai discutăm contractul. Este patru acum şi mai am de dat nişte telefoane.
— Înţeleg. Atunci eu am să adopt prima decizie din noua mea viaţă de director şi o să-mi iau o după-amiază liberă.
— O meriţi din plin, Helen.
Brad făcu semn unui taxi. Acesta opri şi deschise uşa. Când să se urce, el se întoarse.
— Helen, îţi mulţumesc pentru tot.
Ea îi zâmbi. Brad îi întoarse zâmbetul şi taxiul porni pe holborn.
Înainte de ora opt, în acea seară, Helen intră la Kettners. Se coafase şi îmbrăcase o rochie costisitoare de la Biba. În timp ce îl aştepta pe Tony, comandă o sticlă de şampanie, apoi îşi scoase o agendă din servietă şi începu să facă o listă cu obligaţiile pe care le avea pentru a doua zi. Nick Rogers, contabilul recomandat de Brad, începea să lucreze la Metropolitan. La ora unsprezece avea întâlnire la Fisc, pentru a discuta problema taxelor, apoi la ora unu se întâlnea cu Brad, la prânz, urmând să pună la punct situaţia financiară a companiei pe următoarele şase luni.

— Mulţumesc, îi zâmbi ea chelnerului care îi pusese sticla de şampanie la gheaţă.

— Pentru puţin, doamnă. Doriţi să desfac sticla?

— De ce nu?

Când chelnerul plecă de la masa ei, ridică paharul spunându-şi: „Helen, toastez pentru tine şi pentru viitorul tău “. Apoi lăsă paharul cu şampanie şi începu să se concentreze asupra notiţelor ei. Trebuie să te familiarizezi cu lumea muzicală, se încurajă ea. Acesta era obiectivul ei pe termen scurt. Până când ajungea la o oarecare cunoaştere a lumii muzicale, era conştientă că se află într-o poziţie defavorizată. Brad avea acest atu împotriva ei. Era conştientă că îi era aproape imposibil să schiţeze o situaţie financiară corectă, dacă nu ştia mai nimic despre acest aspect.

„Helen, va trebui să verifici toate formaţiile prezente şi viitoare. Trebuie să-ţi cumperi douăzeci de casete single şi un casetofon”, notă ea, printre altele. „Şi să citeşti numerele din ultimul an publicate de *Melody Maker*… “

Trecuseră patruzeci şi cinci de minute, completase şase pagini din agenda ei, dar Tony tot nu apăruse. Se ridică şi întrebă unde se afla telefonul public. Formă numărul lui Tony. Telefonul sună, dar nu răspunse nimeni. Probabil că întârzia. Atâta doar.

Mai trecu o jumătate de oră şi deveni clar faptul că Tony nu avea cum să mai apară. Telefonul suna, dar tot fără răspuns. Helen îşi comandă o salată şi o mâncă numai aşa, ca să mai treacă timpul. Mai sună la el de vreo patru ori, dar fără succes, în cele din urmă plăti şi plecă. Se întrebă dacă nu cumva el uitase de întâlnire, dar nu acceptă această variantă. Neştiind ce să mai creadă, traversă şi opri un taxi, care o duse pe Mall apoi prin Chelsea pe drumul spre Wimbledon.

— Puteţi opri aici câteva minute? Mă aşteptaţi, da?

— Desigur, domnişoară.

Helen se întoarse şi ajunse la locuinţa lui Tony. Nervoasă, urcă pe vârfuri treptele, gândindu-se ce reacţie ar avea „cealaltă” dacă s-ar întâlni. Ciocăni de trei ori. Uşa se deschise singură, dar nu se afla nimeni în spatele ei. Desigur, nu fusese închisă bine. O împinse. Apartamentul era cufundat în întuneric.

— Tony? Sunt eu, Helen.

Nici un răspuns.

— Tony?

Se îndreptă spre hol, unde spera să găsească un întrerupător şi, găsindu-l în sfârşit, apăsă.

— La naiba! Becul se arsese.

Helen porni, pe pipăite, spre uşa de la camera de zi.

— Tony?

De data aceasta, lumina se aprinse. Încăperea era goală, aşa că se îndreptă spre bucătărie, unde era o mizerie de nedescris. Dinspre aragaz venea un miros neplăcut. Se uită la conţinutul unei tigăi care zăcea pe maşina de gătit, apoi se dădu înapoi dezgustată, punându-şi mâna la nas. Acolo fusese o bucată de carne, care se transformase într-o grămadă colcăitoare de viermi. Helen părăsi bucătăria în grabă şi trânti uşa în urma ei. Rămase în camera de zi, cu inima bătându-i.

— Tony?

Se cutremură. Fără îndoială, Tony nu era acasă, iar după starea în care se afla bucătăria, nici nu fusese de vreo câteva zile. Verifică repede dormitorul. Patul era făcut, iar camera curată. Reveni în camera de zi, luă un stilou şi o bucată de hârtie din biroul lui Tony apoi scrise:

Este joi seara.

Tony, pe unde umbli? Am venit să te caut. Te rog s-o suni pe noua directoare de la Metropolitan Records. Te iubesc şi te sărut. Helen.

Puse biletul pe o măsuţă şi plecă, lăsând uşa aşa cum o găsise. Apartamentul rămase în întuneric; doar în baie, chiuveta curgea cu picături mici. Apa din cadă se colorase în cenuşiu. Înăuntru, cu un săpun în mână, cu ochii aţintiţi fix spre tavan, se afla

Tony.

26

— Bună, Sorcha. Vino şi ia loc. Arăţi minunat. Ţi-ai schimbat coafura?

Sorcha se strecură printre grămezile de fotografii, plicuri şi alte hârtii răspândite pe covorul din biroul lui Audrey. Dădu la o parte un teanc de reviste care zăcea pe un scaun şi se aşeză.

— Da, aşa au vrut săptămâna trecută, pentru o reclamă.

— Da? Şi tu ţi-ai cerut partea ta de bani pentru asta?

— Nu, n-am ştiut că puteam cere.

— Nu-ţi face probleme. O să-i sun eu. Ştiau că dacă îţi vor cere să-ţi schimbi coafura, trebuie să plătească. Oricum, arăţi foarte bine aşa, cred că ar fi bine să te opreşti la acest stil.

— Mulţumesc. Şi lui Con i-a plăcut.

— Bine. Audrey îşi scoase ochelarii şi o privi cu ochii ei imenşi, datorită cărora fusese modelul cel mai bine plătit al anilor patruzeci. Îşi întinse mâinile elegante şi îngrijite şi o privi pe Sorcha. Ai văzut numărul din „Woman’s Own “de săptămâna trecută?

— Da.

— A ieşit foarte bine. Am primit vreo cinci

telefoane ieri, care te solicitau. Cred că acum a venit momentul să renunţi la slujba ta.

— Adică să plec de la Swan şi Edgars?

— Cred că ar fi mai bine. Iată ce am pentru tine. Asta îţi va ridica moralul. Cecul este destul de substanţial.

— Mulţumesc. Sorcha luă plicul şi îl puse în poşetă.

— Cu cât pleci mai repede de acolo, cu atât mai bine. Ce preaviz trebuie să dai?

— O săptămână.

— E perfect. Am două confirmări pentru sfârşitul săptămânii şi alte trei pentru săptămâna viitoare. Toate sunt foarte bune. Am mai primit un telefon de la o agenţie de publicitate, care te-a văzut în „Woman’s Own “. Caută o fată pentru o reclamă la o băutură. Va intra în competiţie pe piaţa din Horlicks, cu Ovaltine. Vor o fată cu un aspect obișnuit, dar frumoasă, nu genul clasic de model.

— Înţeleg.

— Dacă obţii contractul, o să devii celebră, Sorcha. Compania vrea să facă reclame de televiziune, afişe, ca să nu mai vorbim de reviste. Vei munci un an întreg pentru asta. Vei încheia un contract cu ei şi va trebui să refuzi toate celelalte oferte. N-am discutat încă despre bani, dar va fi o sumă mare. Domnul cu care am discutat vrea neapărat să te vadă. Ce spui?

— Mi se pare grozav, Audrey. Dar bănuiesc că vor lua legătura şi cu alte modele din Londra.

— Este normal s-o facă. Să fixez o întrevedere pentru sfârşitul săptămânii? Va fi o întâlnire preliminară cu agenţia de publicitate, iar apoi, dacă ei sunt de acord, va urma discuţia cu şeful lor.

— Da, dar tot ce programezi săptămâna asta, va trebui să fie după orele de slujbă. Nu pot s-o las tară ajutor pe şefa mea, chiar dacă îmi depun preavizul. A fost foarte bună cu mine.

— Ştiu, Sorcha. O să-ţi comunic datele suplimentare.

Audrey zâmbi, iar Sorcha îşi dădu seama că a venit momentul să plece.

— Cred că era mai bine dacă din cecul ăsta îţi cumpăram un dar. Te-ai descurcat minunat.

— Mulţumesc.

Sună telefonul de pe biroul lui Audrey.

— Îmi pare rău, dar nu te mai pot conduce.

— Nicio problemă.

Când ieşi din biroul lui Audrey, plină de curiozitate, Sorcha scoase din poşetă plicul în care se afla cecul, îl desfăcu şi citi suma înscrisă. Zâmbi. Era salariul ei pe patru luni de muncă la Swan Edgars. Puse cecul cu grijă înapoi în plic, apoi în poşetă. Se uită la ceas. Era şase şi zece. Trebuia să se

întâlnească cu Con la şapte, în barul lor preferat.

Bătea vântul destul de puternic. Îşi strânse jacheta mai bine în jurul trupului şi-şi dori să fi avut ceva mai călduros, dar dimineaţa de septembrie fusese însorită şi înşelătoare. Se grăbi spre strada Camaby. Magazinele erau încă deschise. Sorcha tânjea după căldura unui astfel de magazin, în care să poată alege ce dorea şi să se şi încălzească un pic. Trecu printre rafturile cu rochii şi alese un compleu care îi plăcu. Se îndreptă spre cabina de probă. Îşi scoase hainele, apoi probă o rochie scurtă de lână. În timp ce trăgea draperia cabinei, se opri deodată, neputând să creadă ce vedea. Era o figură cunoscută, care vorbea cu una dintre vânzătoare, iar prima reacţie a Sorchei fu să se ascundă pentru a nu fi văzută. Oare putea fi chiar acea persoană încet, trase draperia la loc şi continuă să privească printr-o crăpătură.

Tânăra pe care o urmărea se întorsese cu spatele spre Sorcha. Părul îi era aranjat, îngrijit şi era mult mai slabă… dar până nu-i vedea faţa, nu putea fi sigură. Femeia îşi luă restul şi sacoşa de plastic, apoi dispăru pe uşa din faţă a magazinului.

— Bine, băieţi, ascultaţi.

Brad apăsă pe un buton şi studioul răsună de muzică. Cei patru membri ai grupului ascultară în linişte până când se termină cântecul.

— Ei, ce ziceţi?

— Sună bine, Brad, într-adevăr, zise Con. Ceilalţi dădură din cap, aprobator.

— Eşti mulţumit cu noua instrumentaţie?

— Sună pe placul meu, face cântecul mai melodios.

— Bine, să ne ocupăm de single. În câteva săptămâni o să vă pot arăta câte ceva. Cred că suntem pe calea cea bună, băieţi. Vreau să vorbesc cu Freddy despre asta, dar cred că ar fi bine să cântăm single-ul la *Jukebox Jury,* la sfârşitul lui noiembrie. Spectacolul de televiziune înseamnă multă publicitate.

— Chiar dacă juriul n-o să-l aprecieze? întrebă Bo.

— Să ne rugăm Cerului să nu fie aşa. Oricum, trebuie să mă grăbesc la birou. Vă rog să fiţi aici, la ora zece, mâine, pentru ca toată lumea să poată lucra. Aş vrea să terminăm până seara. Mai sunt şase săptămâni până la lansare.

— Bine, Brad.

— Vă salut, băieţi. Aţi lucrat bine astăzi, foarte bine.

Le făcu un semn de rămas bun, apoi dispăru de la pupitrul de control.

— Care dintre voi vrea să meargă la o bere? întrebă Bo.

— Eu nu merg, am întâlnire cu o ţipă, zise Ian.

— Con, tu mergi?

— Nu pot, Bo, mă întâlnesc cu Sorcha la şapte, pe strada Camaby.

— Derek?

— Nu am chef, Bo, îmi pare rău.

— Tu nu mai ai chef de nimic, de la o vreme; ai devenit un tip imposibil.

— Mda, ne vedem mâine...

— Atunci o să beau singur, zise Bo necăjit.

— Când se întoarce Lulu? întrebă Con.

— Peste două săptămâni. N-aş fi crezut c-o să-i duc dorul chiar atât de mult. De obicei mă cam calcă pe nervi şi am crezut c-o să-mi prindă bine o pauză.

— Ei, dragostea este un lucru deosebit. Poate că ar trebui să mă urmezi şi să te căsătoreşti. Să închid luminile?

— Sigur că da.

Con stinse toate luminile şi ieşiră amândoi în aerul rece de afară.

— Da, poate că ai dreptate, ar trebui să o fac şi gata.

— Ce să faci?

— Să mă însor cu Lulu. Noapte bună, Con.

— Noapte bună, Bo.

Con îşi ridică gulerul jachetei, pentru că bătea un vânt cam rece, şi se grăbi spre întâlnirea cu Sorcha.

Peste zece minute o zări la bar.

— Bună, iubito. O îmbrăţişă şi o sărută.

— Bună, dragul meu. Ţi-am comandat o bere. Sorcha arătă spre paharul de pe masă şi luă o înghiţitură de gin. Con se strecură lângă ea.

— Asta e o rochie nouă?

— Da. Audrey mi-a dat un cec cu o sumă mai mare, aşa că m-am hotărât să-mi iau rochia asta, care mi-a plăcut.

— Ai făcut o alegere bună. Am reuşit şi noi, în cele din urmă, să sfârşim melodia „Cine-mi poate spune unde a plecat ea? “

— Şi cum este?

— Sună grozav.

— Mă bucur pentru voi.

Con o privi atent. Deşi era la fel de frumoasă ca întotdeauna, iar rochia i se potrivea de minune, faţa îi era palidă şi părea absentă.

— Te simţi bine, iubito?

— Da, mă simt foarte bine, de ce mă întrebi?

— Pari… ciudată în seara asta.

— Adevărat? Nu cred că se vede ceva deosebit.

— Hai, Sorcha, ştii că poţi discuta cu mine toate problemele tale. Despre ce este vorba?

Fata oftă.

— Ai să-mi spui iarăşi că sunt o prostuţă şi că îmi

fac probleme inutile, dar astăzi, în magazin, pe când încercam rochia asta, am tras puţin draperia şi deodată am văzut-o pe Helen.

— Care Helen?

— Helen McCarthy, de la Ballymore.

— Zău, chiar ea era?

— Nu ştiu, nu sunt foarte sigură. Când am vrut să mă uit mai bine, s-a întors şi n-am văzut-o la faţă. Sorcha ridică din umeri. Poate că m-am înşelat. Cea pe care am văzut-o eu era mult mai slabă, elegantă, chiar şi părul era frumos aranjat. Dar, cu toate astea.

— Ce să facă Helen McCarthy într-un butic de pe strada Camaby? Probabil că ai văzut pe cineva care îi semăna.

— Cred totuşi că ea era.

— Şi chiar dacă ar fi fost, care e problema? Ea şi Ballymore ţin de trecutul nostru.

— Ştiu, oftă Sorcha. Dar a fost ceva foarte ciudat. Când am văzut-o, parcă aş fi întâlnit o nălucă ce trecea peste mine, peste toată viaţa mea. Nu ştiu de ce m-a marcat atât de puternic.

Con o trase spre el, o luă în braţe şi o mângâie.

— De ce îţi faci probleme că ai văzut-o pe Helen McCarthy, când noi avem atâtea lucruri minunate de făcut?

Soarta este acum de partea noastră şi totul începe

să meargă bine. Cred că îţi faci probleme în mod inutil.

— Ai dreptate. Sorcha scutură din cap, de parcă ar fi vrut să alunge dintr-o dată toate gândurile negre. Şi Audrey mi-a dat o veste bună. Vrea ca eu să-mi las serviciul de la Swan şi Edgars. Am cinci angajamente săptămâna viitoare şi un interviu foarte important, pentru o slujbă de un an întreg. Voi promova o băutură nouă din malţ. Audrey spune că, dacă obţin contractul, o să fiu bogată şi celebră.

— Devii o femeie cu o carieră importantă, nu? o necăji Con.

Fata îl privi îngrijorată.

— Sper că te bucuri pentru mine, nu?

— Sigur că da, Sorcha. Nu sunt încântat că vrei să fii pe picioarele tale, dar am început să mă obişnuiesc cu asta, chiar dacă mie mi-ai plăcea mai mult în picioarele goale, cu burta la gură şi stând în bucătărie.

— Vorbeşti serios?

— Nu arăt ca un om care spune ce gândeşte? Con o sărută pe frunte. Sunt mort de foame. Ce-ai zice dacă ţi-ai duce tovarăşul de viaţă la un restaurant ca lumea? O să mai vorbim acolo despre bani, single-uri, bogăţie şi renume.

Sorcha îşi goli paharul de gin. Când îl lăsă jos, Con

observă că îi revenise culoarea în obraji, iar ochii îi străluceau din nou.

— Con Daly, consideră-te invitat.

27

— Sunt eu, Helen.

— Te aşteaptă inspectorul Garratt, la recepţie.

— Pe mine?

— Da, cere să te vadă urgent.

— Atunci trimite-l sus.

Helen lăsă receptorul, ordonă hârtiile de pe birou şi se întrebă ce naiba avea un poliţist de discutat cu ea. Trei minute mai târziu, se auzi o bătaie în uşă.

— Intraţi, spuse Helen.

Apăru un bărbat înalt, cu o claie de păr grizonat.

— Sunteţi Helen McCarthy?

— Da.

— Sunt detectivul Garratt, inspector la Scotland Yard. Omul îi întinse mâna peste birou. Helen i-o strânse şi simţi forţa extraordinară pe care o degaja.

— Îmi pare rău că vă deranjez, dar mă ocup de nişte investigaţii la care m-aţi putea ajuta.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, dar luaţi loc, vă rog. Detectivul Garratt se aşeză într-un scaun care nu părea potrivit pentru lungimea picioarelor lui.

— Domnişoară McCarthy, cred că îl cunoaşteţi pe

Tony Bryant.

— Da, îl cunosc.

— Domnul Bryant a fost găsit înjunghiat în apartament, acum o săptămână. A fost lovit cu cruzime de o persoană care se pare că are probleme psihice.

Helen era prea șocată pentru a spune ceva. Detectivul Garratt o studie câteva minute înainte de a vorbi din nou.

— Îmi pare rău că sunt purtătorul unei asemenea veşti. Domnul Bryant v-a fost prieten?

Helen simţea că o podidesc lacrimile. Dădu din cap. Aţi fost acasă la el joia trecută?

Ea dădu din nou din cap, incapabilă să rostească vreun cuvânt.

— Am găsit biletul pe care i l-aţi scris. Puteţi să-mi spuneţi cum aţi intrat? Aveaţi cheie?

Helen clătină capul.

— Nu, nu aveam, dar uşa era deschisă. Scuzaţi-mă, eu… fata nu mai putea respira şi îşi rezemă capul în mâini pentru a-și controla ameţeala.

— Vă înțeleg, domnişoară McCarthy. Relaxaţi-vă. Îmi pare rău că v-am creat un astfel de şoc. Presupun că eraţi în relaţii apropiate cu domnul Bryant?

— Da, adică nu mai eram… dar am rămas foarte buni prieteni. El mi-a fost profesor la colegiu şi… şi…

Helen începu să cotrobăie prin poşetă după o batistă. Îşi suflă nasul cu putere. Îmi pare rău. Nu-mi vine a crede ceea ce îmi spuneţi. Sunteţi sigur că este vorba despre Tony?

— Din nefericire, suntem siguri. Tatăl lui l-a identificat. Detectivul Garratt aşteptă ca Helen să-şi şteargă nasul din nou, apoi să-şi aranjeze părul cu mâna, în încercarea de a-şi regăsi echilibrul.

— Din biletul pe care i l-aţi lăsat reiese că nu aţi intrat în baie.

— Nu, m-am uitat în toate celelalte camere, dar nu aveam de ce să intru în baie. Dacă ar fi fost acolo, m-ar fi auzit.

— Sigur. Domnişoară, cunoaşteţi ceva despre vreo persoană care ar fi vrut să-i facă rău? V-a povestit ceva din secretele sale?

— Nu, absolut nimic. Tony era mereu foarte… fericit. Iar cu mine a fost foarte bun. M-a ajutat ca nimeni altcineva.

Domnul Garratt îşi drese glasul.

— Desigur, veţi fi înţelegătoare dacă vă voi întreba despre natura relației dumneavoastră cu domnul Bryant.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Vreau să vă întreb dacă aţi fost amanţi.

— Am fost o perioadă, pe timpul verii, dar apoi s-a

terminat.

— Înţeleg. Pot să vă întreb de ce s-a întrerupt relaţia?

— Pentru că prietena lui Tony s-a întors. Aşa am stabilit de la început – totul se va sfârşi la întoarcerea ei.

— Înţeleg. Nu aveţi idee despre cine este vorba?

— Nu, n-am cunoscut-o. Nici nu aveam cum.

— Dar credeţi că se vedeau în mod constant?

— O, da, sunt sigură de asta.

— Mă surprinde că nu am auzit nimic pomenindu-se despre ea. Dar de fapt abia am început să anchetăm cazul. Poate vom afla mai multe.

— Dacă asta vă ajută, îmi amintesc că Tony a menţionat că ea era plecată de câteva zile. Poate că nu s-a întors încă.

— Poate. Privirea pătrunzătoare a lui Garratt se opri din nou asupra ei. Deci între dumneavoastră şi domnul Bryant n-au fost niciun fel de animozităţi la despărţire?

— Nu, am discutat problema acestei femei chiar de la început. Eu am acceptat situaţia. N-am avut de ales.

— Domnişoară McCarthy, l-aţi iubit pe domnul Bryant?

Helen lăsă ochii în jos, privindu-şi mâinile care se

odihneau pe masă.

— Da. Cred că da. A fost alături de mine când am avut nevoie de un prieten. Apoi îl privi pe Garratt direct în ochi. El a fost prima persoană care m-a făcut să mă simt o femeie deosebită.

— Deci în seara de joi, când aţi fost la apartamentul lui, trebuia să vă întâlniţi undeva?

— Da, trebuia să luăm masa, o masă aniversară. La Kettners. Tony nu a venit, aşa că m-am dus să-l caut. Tot nu-mi vine să cred. Cine ar avea interesul să-l omoare?

— Asta intenţionez eu să aflu. Vă mulţumesc pentru că mi-aţi răspuns la întrebări. O să vă las numărul meu de telefon, iar dacă vă mai amintiţi ceva, vă rog să mă sunaţi.

— Desigur.

Garratt se ridică, iar capul lui aproape că atingea tavanul. Helen încercă să-l urmeze, dar picioarele nu o ascultau.

— Nu vă mai ridicaţi. La revedere, domnişoară McCarthy.

— La revedere, domnule Garratt.

El părăsi biroul, iar Helen rămase privind în gol.

— Tony, Tony, de ce a trebuit să se întâmple asta? se întreba ea mereu. Întinse mâna, îşi luă poşeta şi se ridică în picioare, nu fără a se clătina. Se îndreptă

spre uşa biroului, apoi coborî scările până la recepţie.

— Plec şi nu mă mai întorc astăzi, îi spuse ea lui Jilly.

— Bine, Helen. Te simţi rău cumva? Ai o culoare ciudată la faţă.

— Nu, mă simt bine, Jilly, mulţumesc.

Helen deschise uşa şi porni pe stradă. Se opri în dreptul primului bar şi-şi comandă un whisky dublu. După ce îl dădu peste cap şi se mai puse puţin pe picioare, părăsi barul şi porni spre unul dintre magazinele apropiate. După cinci minute, cu o sticlă de băutură în braţe, făcu semn unui taxi şi se îndreptă spre casă.

28

— Aşa că, domnilor membri ai juriului, vă rog să ascultaţi această melodie. Este un single de debut al formaţiei *Fishermen.* Se numeşte „Cine-mi poate spune unde a plecat ea? “şi este programată pentru Crăciun. S-o ascultăm.

Şapte perechi de ochi priviră la ecranul televizorului, iar sunetul melodiei răzbătu din boxe.

— Dacă nu va fi votată, nu este nicio problemă. Ştiu atâtea melodii celebre care nu au fost votate de la început!

De astă dată, vorbele lui Freddy nu reuşeau să îmbărbăteze pe nimeni. Con o ţinea strâns de mână pe Sorcha. Lulu stătea pe genunchii lui Bo, cu braţele încrucișate de gâtul lui. Lui Derek părea că-i tremură mâna când o întinse după paharul de bere; până şi Ian părea încordat. Rămaseră în linişte, să asculte melodia.

— Indiferent de ce vor spune ăştia, băieţi, este o melodie a naibii de bună, murmură Freddy când se stinseră şi ultimele acorduri ale melodiei, iar imaginea reveni asupra lui David Jacobs.

— Aţi ascultat „Cine-mi poate spune unde a plecat ea? ", melodia de debut a formaţiei *Fishermen.* Jody, hai să începem cu părerea ta.

— Păi…

— Haide, spune-ţi părerea, murmură Bo.

— Mi-a plăcut.

— Extraordinar!

— E fantastic!

— Băieţi, am reuşit!

— Linişte, băieţi, lăsaţi-o să vorbească. Freddy le făcu semne să păstreze liniştea.

— Mi-a plăcut linia melodică, versurile şi cred că după fotografia pe care o am în faţă, îmi plac şi interpreţii.

— Bine, este rândul tău, Jimmy.

— Acum e acum, murmură Freddy.

Acest producător era recunoscut pentru faptul că descalifica şaptezeci la sută dintre melodiile care îi erau prezentate.

— Nu este rea, pentru cei care preferă acest gen. S-ar putea înscrie între melodiile mai siropoase care au trecere de Crăciun, dar dacă reuşesc să dea lovitura cu această melodie, cred că va fi singura, pentru că nu are nimic special.

Atmosfera din cameră devenea tot mai încărcată. Băieţii aruncară cu pernele în ecranul televizorului.

— Şi acum, este rândul tău, John. Ce crezi despre acest cântec?

Disc jockey-ul dădu din cap în semn de aprobare.

— Ca de obicei, mie îmi place tot ce nu-i pică bine lui John. Este o melodie grozavă. Cred că va avea succes teribil la public în următoarele săptămâni şi cred că formaţia *Fishermen* va ajunge departe.

Camera în care se aflau băieţii răsună de bucurie.

— Dar Paul? Tu ce părere ai, Paul?

— Mi-au plăcut mult.

— Asta a fost băieţi, aţi câştigat! zise Freddy.

— Deci am ajuns la vot! Cine este pentru?

Fiecare ridică un cartonaş care îi ilustra punctul de vedere. David Jacobs stabili proporţia.

— Trei la unu pentru *Fishermen.* Acum, trecem la

un alt single…

Freddy se ridică, închise televizorul şi se întoarse spre băieţi.

— Eu şi Brad am adus melodia în faţa juriului, după îndelungi deliberări. Este o problemă de noroc, întotdeauna, dar dacă îl ai, poţi lua startul destul de bine cu ajutorul lor. Sunteţi pe drumul cel bun, băieţi.

Telefonul sună tocmai când Sorcha îşi şampona părul.

— O, Dumnezeule, murmură ea, aplecându-şi capul sub jetul de la chiuveta din bucătărie şi căutând un prosop pe care să şi-l pună pe cap. Acesta căzuse pe podea. Se aplecă, îl ridică, apoi îl înfăşură ca pe un turban în jurul capului şi se repezi spre telefonul care continua să sune.

— Da? răspunse ea agasată.

— Bună iubito, ce-ai păţit?

— Bună, Audrey, îmi pare rău că m-am răstit aşa. Numai că acest telefon nu se mai opreşte, mereu sună câte cineva.

— Asta înseamnă să fii cunoscut de multă lume.

— Nu cu mine vor ei să vorbească, ci cu Con. Nu ştiu de unde au ziariştii numărul nostru de telefon.

— Ăsta este preţul succesului, draga mea. Dar, apropo, am nişte veşti bune. Poţi să treci pe la biroul meu să mai discutăm puţin?

— Va trebui s-o fac în fugă, Audrey. Compania lui Con, cea care se ocupă de înregistrări, dă o petrecere pentru băieţi, fiindcă au ieşit pe locul doi până acum. Astăzi aflăm dacă au trecut pe unu.

— Tipului tău îi merge bine, nu? Chiar dacă mie îmi place numai Beethoven, aceşti *Fishermen* m-au impresionat plăcut. Ce să mai zic de tine, care eşti măritată cu un popstar?!

— Nu prea mai avem timp pentru noi, murmură Sorcha. Pleacă dimineaţa şi vine seara.

— Eu una nu mi-aş face probleme din asta. Am să-ţi dau mult de lucru. Te aştept, deci.

— Bine, Audrey, la revedere.

— La revedere, draga mea.

Sorcha lăsă receptorul şi se duse la chiuveta de la bucătărie. Era o zi friguroasă de decembrie şi i se făcuse deja pielea de găină, aşa cum era, numai în sutien şi chiloţi. Îşi spălă părul în grabă, îmbrăcă un halat de-al lui Con şi puse ibricul pe foc. Îşi făcu o cafea, apoi se aşeză într-un fotoliu să se încălzească. Trecuseră destul de repede ultimele luni. Nici nu-i venea să creadă că peste trei zile era Crăciunul. De când începuse campania şi de la lansarea melodiei „Cine-mi poate spune unde a plecat ea? ", Sorcha de-abia îl mai vedea pe Con. Formaţia petrecuse trei săptămâni pe drum, cântându-şi melodiile peste tot,

în toate cluburile unde Freddy putuse aranja ceva. Când se întorseseră la Londra, fiecare publicaţie muzicală, fiecare emisiune vorbea numai despre *Fishermen* şi voia să le ia interviuri.

Deşi epuizat, Con era fericit, aşa cum Sorcha nu-l mai văzuse vreodată. Şi ea era fericită pentru el şi pentru restul formaţiei, deşi era mai bucuroasă că totul se termina, iar Crăciunul aveau să-l petreacă numai ei doi.

— Fără petreceri, fără lume, numai noi doi, draga mea, spusese Con după ce făcuseră dragoste.

— Nu mai pot continua aşa, replicase ea, îmi este tare dor de tine.

Dacă Audrey îi va da veşti bune, atunci avea şi ea ce sărbători. Sorcha se întoarse şi văzu că geamul de la bucătărie se aburise. Desenă o inimă mică, pe care aplică iniţiala ei, apoi una mai mare, care o reprezenta pe a lui Con. Ambele inimi erau străbătute de aceeaşi săgeată.

— O, Con, cât de mult ne-am înstrăinat!

Helen ajunse acasă la patru şi jumătate. Era important ca în această seară să-şi rezerve mai mult timp pentru a se pregăti. Făcu o baie, îşi puse pe cap o bonetă de plastic pentru a nu-şi uda părul pe care de-abia îl coafase şi rămase în apa fierbinte mai mult timp, privind în tavan şi încercând să se relaxeze.

Numai gândul la ceea ce urma să se întâmple îi dădea fiori. Se asigurase că prezenţa ei la petrecere va fi o surpriză totală pentru Con. Ori de câte ori el şi formaţia fuseseră la Metropolitan, ea nu se prea arătase. Dar acum își tăcuse și noile cărţi de vizită, care aveau tipărit în dreapta *Helen McCarthy, Director.*

Începu să caşte pentru că apa caldă o toropise. Detectivul Garratt apăruse într-o emisiune de televiziune, solicitând tuturor celor care cunoşteau amănunte despre viaţa lui Bryant să le dezvăluie poliţiei. Ea o sunase pe Samantha, o fostă colegă de la cursurile de afaceri, care îi comunicase data și ora la care aveau loc funeraliile. Samantha îi spuse că urma să fie o ceremonie restrânsă, numai între membrii familiei. Oricum, ea trimisese flori la biserică, apoi se dusese şi la cimitir pentru a-și lua rămas-bun de la Tony.

Din câte ştia Helen, crima nu fusese elucidată. Ea îşi petrecuse multe nopţi gândindu-se cine ar fi putut face acest lucru şi, mai ales, de ce. Se întreba ce simţea cealaltă femeie din viaţa lui Tony şi aproape că o bucura gândul că mai exista cineva care îi ducea dorul la fel de mult ca și ea.

— O, Tony, Tony, şopti ea, începând să se săpunească. Dacă n-ar fi fost atât de ocupată cu

Metropolitan, ar fi înnebunit de durere. În timpul zilei muncea din răsputeri în spaţiul acela mic, de la etaj, care se numea biroul ei. Nick Rogers, contabilul şi prietenul lui Brad, îi fusese de mare ajutor. Împreună plătiseră datoriile firmei, ţinuseră documentele la zi şi puseseră compania pe picioare.

Seara, Helen se concentra asupra cunoaşterii fenomenului muzical. Atunci când nu se ducea la audiţii, rămânea acasă şi asculta muzică sau citea revistele de specialitate.

Helen se uscă, dar nu-şi scoase încă de pe cap casca de plastic; se aşeză goală în faţa oglinzii şi începu să se machieze. Se gândise mult la ceea ce voia să poarte la petrecerea celor de la *Fishermen.* În cele din urmă, se hotărî pentru un costum albastru din lurex, a cărui culoare i se potrivea. Peste alte patruzeci, şi cinci de minute, era gata de plecare. Se mai uită o dată în oglindă şi-şi zâmbi satisfăcută. Voia să ajungă o persoană influentă în lumea muzicii. Asta îşi dorea. Dacă nu putea avea dragoste, voia putere.

29

Sorcha plecă de la biroul lui Audrey şi luă un taxi.

— La hotelul Waldorf, vă rog.

— Imediat, domnişoară.

Taxiul porni, iar ea rămase pe bancheta din spate,

cu capul plin de idei. Audrey tocmai îi spusese că i se oferise contractul cu Mighty Malt. Urma să primească o adevărată avere şi să fie la fel de celebră ca şi Con. Se hotărî să păstreze această veste pentru noaptea de Crăciun. Acum era seara lui Con, iar succesul ei mai putea să aştepte. Taxiul opri la Waldorf. Sorcha plăti şi intră în hotel.

— Sorcha Daly, arăţi minunat! Con o îmbrăţişă, apoi o conduse prin mulţimea care se adunase deja pe banchetele închiriate pentru petrecere.

— Mulţumesc. Tu arăţi obosit, Con.

— E adevărat că sunt peste măsură de obosit, dar n-am fost niciodată atât de fericit. Au venit toţi. Masa noastră este acolo, în colţ.

Se aprinseră luminile chiar în faţa lor, pe când îşi croiau drum spre băieţii care ajunseseră deja la a patra sticlă de şampanie. Ian era cu două fete, cu care împărţea o ţigară cu marihuana. Derek avea o ţipă grasă pe genunchi, ce părea să-i astupe faţa cu sânii ei mari. Bo vorbea de zor cu o tânără atrăgătoare, iar Lulu stătea cam bosumflată. Figura ei se lumină când îi văzu pe Sorcha şi pe Con.

— Veniţi, vă aşteaptă formaţia fericiţilor. Staţi aici, ca să putem vorbi. Bo este atât de prins de noua lui prietenă de la *Melody Maker,* încât nici bună seara nu v-a spus, zise Lulu, dându-şi ochii peste cap. Beţi

şampanie?

— Da, mulţumim.

Ea împărţi la trei ceea ce mai rămăsese dintr-o sticlă şi le ură mult noroc.

Noroc, îi răspunseră cei doi. L-ai văzut pe Freddy? o întrebă apoi Con.

— Nu, el şi Brad n-au venit încă. Tu îi cunoşti pe toţi cei de-aici?

— Nu, doar pe unii dintre ei. E ciudat însă cum începi să ai o mulţime de prieteni când devii celebru.

— Ai dreptate, zise Lulu.

— Ei, băieţi, a venit toată lumea? Freddy apăruse de undeva din spatele lui Con, ţinându-l pe Brad de braţ.

— Am crezut la un moment dat că aţi uitat de petrecerea asta.

— Cum aş fi putut să uit, Lulu? S-a ivit ceva important şi a trebuit să discut problema cu Brad. Derek mai trăieşte, sub povara care îi stă în braţe? Freddy se încruntă la vederea acelei femei imense, care părea că îi face respiraţie gură la gură bietului Derek. Ei, băieţi, mă puteţi asculta câteva minute? Aş prefera să vorbim acum, până nu bem prea mult…

Cam fără tragere de inimă, cele două fete ale lui Ian, durdulia lui Derek şi jurnalista de la *Melody Maker* părăsiră masa.

— Ai făcut treabă bună din nou, Freddy, îi spuse jurnalista, trecând pe lângă el. Sunt nişte băieţi grozavi. Trecu o mână uşor, peste faţa lui Brad. Noi trebuie să ne întâlnim. Avem multe de discutat. Lui Bo îi trimise un sărut. Ne vedem mai târziu, iubitule.

Lulu mormăi ceva la adresa ei.

— E cea mai tare ţipă din domeniu. Îi are pe toţi Ia degetul mic, murmură Brad.

Freddy luă două scaune de la o masă apropiată, iar el şi Brad se aşezară lângă ceilalţi.

— Băieţi, vă rog să fiţi atenţi, am veşti pentru voi, zise el. *Trojans* pleacă din nou în SUA, după Crăciun, iar noi am hotărât semnarea unui contract pentru voi, cu aceeaşi companie americană.

Băieţii rămăseseră cu ochii aţintiţi la Freddy.

— Compania americană vrea ca voi să însoţiţi formaţia *Trojans,* ca formaţie secundară. Veţi pleca la New York la sfârşitul lui ianuarie şi veţi fi înapoi la finele lui aprilie, pentru lansarea albumului. Ce ziceţi? îl întrebă Freddy. Nu spune niciunul nimic?

— Este o veste grozavă, băieţi, începu Con.

— Da. Mergem în draga noastră Americă, lumea ne aşteaptă cu braţele deschise, zâmbi Bo.

— Cine n-ar vrea să fie în locul nostru? adăugă Ian.

— Deci toată lumea este fericită? întrebă Brad. Cred că-i o ocazie nemaipomenită. Dacă daţi lovitura

în State, sunteţi nişte oameni făcuţi.

— Nu ştiu dacă n-o să ne pierdem minţile de bucurie, zise Derek.

— Îmi închipui. Dar o să vă las o vacanţă de Crăciun, de vreo săptămână. Sunteţi cam dărâmaţi cu toţii. Ar fi bine să plecaţi pe undeva şi să vă odihniţi. Să vă bucuraţi de succesul vostru. Prima satisfacţie profesională este cea mai puternică. Freddy se uită la sticlele goale de şampanie de pe masă. Dar ştiu că n-aţi stat degeaba aici.

— Mă duc să mai aduc ceva de băut, zise Brad.

— Salut, Freddy, nu te-am văzut de multă vreme. Ai mai avut încă un succes de atunci.

Un bărbat înalt şi slab, pe a cărui figură se vedeau ravagiile făcute de abuzuri, îl bătu pe Freddy pe umăr.

— Mick, ce naiba faci aici? se întoarse el spre cel care îl abordase.

— Hei, Sorcha, ce bine o să fie în State!

— O să vorbesc cu agentul meu să-mi aranjeze nişte vizionări cât suntem acolo. Şi să vezi ce cumpărături grozave o să facem! În timp ce băieţii muncesc, noi o să ne plimbăm pe la Bloomingdale şi Macey. De-abia aştept, zise Lulu.

— Scuză-mă puţin, spuse Sorcha şi se ridică. Mă duc la toaletă.

— Te simţi bine? o întrebă Con, care o văzuse pălind dintr-o dată.

— Da, nu este nicio problemă.

Când Sorcha plecă de la masă, reapăru jurnalista de la *Melody Maker* şi se aşeză din nou lângă Bo.

— Cred că pe asta o s-o strâng de gât în curând, îi şopti Lulu, lui Con, care rămăsese cu privirea aţintită în direcţia în care plecase Sorcha.

Lulu îi puse lui Con o mână pe picior.

— Cred că nici ție nu-ți vine să crezi ce se întâmplă.

— Ai dreptate, mi-e greu să accept dintr-o dată.

— Dar o meriţi, Con. Tu ai dat formaţiei tot ce îi lipsea, eşti foarte talentat.

— Toţi patru am contribuit la acest succes, Lulu, îi răspunse el.

— Şampanie pentru toată lumea!

Brad se întorsese cu o tavă pe care se aflau pahare şi alte sticle cu şampanie. Lulu îşi trase repede mâna de pe piciorul lui Con.

Sorcha se rujă şi se privi în oglindă. Nu era momentul să se gândească la cele trei luni tară Con sau la eventualitatea de a renunța la contractul cu Mighty Malt. Trebuia să ia lucrurile aşa cum erau. Nu trebuia să le strice seara. Pe când se pieptăna, auzi zgomotul tăcut de apa trasă într-una dintre toalete. Nici nu avu timp să-şi pună fardurile la loc în poşetă,

că auzi o uşă trântindu-se şi o voce care i se păru cunoscută îi spuse:

— O, ce mică e lumea asta!

Inima lui Sorcha începu să bată cu putere. Helen McCarthy stătea în spatele ei, zâmbindu-i. Sorcha îi privi imaginea în oglindă. În cele din urmă, reuşi să spună:

— Salut, Helen, ce cauţi aici?

— O, lucrez, ce-aş putea face?

— Adevărat? Lucrezi aici, în Londra?

— Da.

Sorcha încercă să-şi păstreze acelaşi calm pe care îl afişa şi Helen. Fata se schimbase mult, părea atât de plină de ea, de încrezătoare!

— De când eşti la Londra?

— Cred că am venit o dată cu tine. Am plecat din Ballymore o lună mai târziu.

— Adevărat?

— Da.

— Înţeleg.

Se lăsă apoi acea linişte care se aşternea întotdeauna între ele, dar fu întreruptă de un ropot de aplauze ce răzbătu de undeva, din afară. În cele din urmă, Sorcha se îndreptă spre uşă.

— Trebuie să mă întorc.

— Desigur. Oricum, mi-a făcut plăcere să te revăd.

— Şi mie. Arăţi minunat, Helen.

— Mulţumesc. Cred că toţi ne-am schimbat mult de când am plecat din Ballymore.

— Da. Eu m-am măritat cu Con.

— Am auzit.

— Adevărat? Sorcha nu-şi putu ascunde mirarea.

— E uimitor că Londra ne-a făcut să ne întâlnim iar. Există ceva care îmi aminteşte de structura unei localităţi mici, în care totul se află imediat.

— Da, ei bine, la revedere, Helen.

— La revedere. Sunt sigură că o să ne mai vedem.

Sorcha ieşi, iar Helen deschise poşeta şi îşi scoase ruj ul.

Îşi refăcu machiajul, zâmbi satisfăcută în oglindă, apoi desenă pe oglindă cifra unu, pe care o încercui. Era unu la zero pentru ea.

Sorcha se întoarse la masă. Ar fi vrut să vorbească cu Con, dar acesta era ocupat cu o echipă de televiziune.

— Am veşti bune, Sorcha, îi spuse Freddy, prinzând-o de braţ. Tocmai am auzit că single-ul lor a trecut pe locul unu în top, dar nu se va confirma nimic până mâine.

Sorcha încercă să se comporte normal.

— Este minunat, Freddy.

— Nu-i aşa? continuă el. Con şi Bo vor lua cei mai

mulţi bani, pentru că sunt autorii melodiei. Băieţii vor trebui să o cânte şi azi. Apoi seara vă aparţine.

— Sorcha, Sorcha, ai auzit? Con era lângă ea. Cei de la televiziune, discutau acum cu Bo.

— Da, este grozav.

Atenţia ei fu captata de Helen McCarthy condusă prin mulţime de Brad.

— Con, uită-te cine vine. Am întâlnit-o la toaletă. Ţi-am mai spus că mi s-a părut c-o văd într-un magazin.

Con urmări privirea lui Sorcha.

— Dumnezeule! Ea este, deşi trebuie să recunosc că s-a schimbat mult. Urmăriră transfiguraţi cum Brad şi Helen se apropiau de masa lor.

— Con, Sorcha, aş vrea să v-o prezint pe Helen McCarthy!

— De fapt, noi trei ne cunoaştem de multă vreme. Dar îmi pare bine că te revăd, Con, şi sincere felicitări.

— Mulţumesc, Helen, reuşi Con să îngaime. Ce faci aici?

— O, n-ai ştiut? Helen este cel de al doilea director al Metropolitan-ului, zise Brad. Se ocupă de partea financiară. Nu prea are timp să iasă din biroul ei toată ziua, de asta n-ai văzut-o până acum. Aş putea spune că ea este forţa din umbră a companiei.

Poartă-te frumos, fiindcă ea este cea care trage sforile.

— Da, trebuie să te porţi frumos eu mine, Con.

Vorbele fuseseră spuse, printre zâmbete, dar privirea ei arăta altceva.

— Ai cunoscut şi restul formaţiei? o întrebă Brad.

— Nu, nu cred că i-am întâlnit vreodată.

— Atunci, hai să remediem lipsa asta.

Helen întinse mâna către Con.

— Se pare că nici în viitor nu vom scăpa unul de celălalt, Con. De-abia aştept.

Helen rămase cu mâna întinsă în aer. Năucit, el nici n-o observase.

— Da. La revedere şi Crăciun fericit.

— Sorcha, draga mea, zise Con urmărind-o pe Helen care era prezentată celorlalţi, cred că trebuie să beau ceva.

Helen era trează la acea oră, când zorii începeau să apară. Era prea obosită pentru ca să poată dormi. Seara trecută fusese, fără îndoială, cel mai mare succes din viaţa ei. Felul în care o priviseră Con şi Sorcha Daly, când auziseră care este poziția ei la companie, merita imortalizat. Helen se aplecă şi sărută umărul gol de lângă ea. El fusese cam beat seara trecută şi nu avusese cine ştie ce performanţe, dar oricum, nu petrecuse noaptea singură. Poate că

nu-i era ei dat să aibă parte de dragoste în viaţă, dar nu se putea lipsi de sex. Era mai bine să facă şi ea ceea ce făceau bărbaţii: foloseau femeile, apoi renunţau la ele. Întinse mâna spre trupul lui gol. Acesta reacţionă imediat.

— Peggy, murmură el, o, Peggy…

Sorcha îşi lăsă capul pe umărul lui Con, în taxiul care îi ducea spre apartamentul din Hampstead.

— Ţi-a plăcut petrecerea, Sorcha?

— O, da. Dar ţie?

— Da, mi s-a părut o seară minunată. Dar tu n-ai prea fost în apele tale. S-a întâmplat ceva?

— Eu… Sorcha întoarse capul şi privi pe fereastră. Nu, nu s-a întâmplat nimic.

— Eşti sigură?

— Da.

Când ajunseră acasă, făcură dragoste. După aceea, ea rămase în braţele lui, iar Con continuă s-o mângâie.

— Visurile noastre încep să devină realitate.

— Visurile tale?

— Da. Sorcha, nici nu ştii ce bine este să fii recunoscut peste tot şi toate fetele să-ţi ceară autografe. Cred că-mi va plăcea mult celebritatea.

— O meriţi, Con.

— Iar tu meriţi să te bucuri de tot ceea ce aduce

celebritatea. Acum pot să-ţi ofer orice-mi ceri, Sorcha. Nu ne vom mai socoti banii, nu ne vom lipsi de nimic.

— Da.

— Şi gândeşte-te cum va fi când vom ajunge în America. De-abia aştept.

Sorcha păstra tăcere. Con se ridică, pentru a-i vedea faţa.

— Nu te bucură deloc plecarea asta? Freddy spunea că vom călători numai cu clasa întâi peste tot. Maşini de lux, hote lini – totul va fi pe gratis.

— Va fi minunat, Con, numai că…

— Ce?

Ea avusese intenţia să-şi păstreze veştile bune pentru ziua de Crăciun dar, oricum, nu mai erau veşti bune.

— Mi s-a oferit de lucru astăzi. Va fi un contract pentru un an, cu foarte mulţi bani. Audrey spune că mă va face celebră. Problema este că eu încep lucrul cam în acelaşi timp când pleci tu în America. Nu ştiu ce să fac, oftă ea. Aş vrea să accept slujba asta, dar vom fi despărţiţi câteva luni, cam trei luni.

— De asta erai aşa de deprimată?

— Da. Con, ce crezi că ar trebui să fac?

— Cred că este o prostie să lăsăm ca asta să ne strice fericirea. Ştii că n-are sens să mă întrebi pe

mine, Sorcha. Ştii cum gândesc. Despărţirea îndelungată distruge orice căsnicie.

— Deci nu pot avea încredere în tine, asta spui?

— Nu, nu chiar asta. Dar este alegerea ta, Sorcha. Nu te pot opri. Cred că ai luat deja hotărârea. Este doar o problemă de priorităţi.

— Desigur, tu eşti cel care contează pentru mine. Dar ar fi păcat să refuz o asemenea ofertă.

Con se întoarse spre ea.

— Dar ce zici de această ocazie de a vedea America?

— Ştiu că nu te întâlneşti la tot pasul cu aşa ceva. Şi nu suport prea uşor gândul că vom fi despărţiţi trei luni. Dar am muncit mult ca să ajung la succes. Ştiu că nu este la fel de important ca al tău, dar oricum, este un succes şi este al meu.

— Bine, dar unde vom ajunge aşa? Tocmai mă gândeam în seara asta că am putea forma în sfârşit şi noi o familie adevărată. Cum o să procedezi, o să laşi copiii să-i crească altcineva, iar tu o s-o faci pe modelul în continuare?

— Sigur că nu! Dar asta va fi în viitor, nu acum.

El scutură din cap.

— Ah, Sorcha, eu mă gândeam că acum ne-am realizat visul, iar tu vii să-mi spui că ai un altul paralel cu al meu.

— Nu este adevărat, Con.

— Uite, știi ce, hai s-o lăsăm baltă. Nu te reţin, Sorcha. Nu pot să-ţi spun decât că te iubesc şi că vreau să fii mereu cu mine.

Con se trase într-o parte şi închise ochii. După câteva minute, ea se dădu jos din pat şi se aşeză într-un scaun, lângă fereastră. Se iveau zorile. Îşi urmări soţul, care dormea liniştit, într-un târziu se strecură în pat, lângă el, ştiind ce avea de făcut.

DESPĂRŢIREA

30

Londra, iulie 1969

Extras din ziarul The Times, iulie 1969

Ieri s-a anunţat că Metropolitan Records a câştigat licitaţia organizată pentru achiziţionarea mărcii Evergreen. Afacerea îi cuprinde pe toţi artiştii de la Evergreen, înscrişi până în prezent. Evergreen avusese probleme în ultima vreme, iar oferta de la Metropolitan a venit la momentul oportun pentru compania care. Se zbătea în dificultăţi financiare, care îşi începuse activitatea în anii cincizeci şi lansase nume celebre, ca Jimmy Morrison, Peggy Valance şi Richie Davis. Cu patru ani în urmă, Metropolitan era o companie mică, independentă, care lupta să ia în stăpânire un segment de piaţă. De atunci au câştigat

teren cu ajutorul unor formaţii ca Trojans şi Snakes. Dar, desigur, numai introducerea formaţiei Fishermen a adus succesul de azi şi realizarea unor venituri substanţiale. Cu opt hituri, care s-au situat pe locul întâi în cincisprezece ţări în ultimii ani, plus trei albume care au câştigat discul de platină în ţară şi în SUA, Metropolitan se putea considera un nume de mare importanţă în lumea muzicii. Achiziţionarea firmei Evergreen era acel ceva care lipsea Metropolitan-ului pentru a intra în rândul celor cinci mari companii din domeniu.

Helen McCarthy, tânăra directoare a departamentului financiar şi una dintre puţinele femei dintr-o lume dominată de bărbaţi, nu era dispusă să dea declaraţii. Se spune că misterioasa domnişoară McCarthy, care nu prea dădea interviuri, dar care făcuse atât de multe la cârma financiară a Metropolitan-ului, este plecată într-o scurtă vacanţă. Brad Owen, directorul Metropolitan-ului şi forţa creatoare a echipei, a declarat că achiziţionarea firmei Evergreen nu poate decât să îmbunătăţească lista de artişti cu care vor lucra.

„De-abia aştept să lucrez cu noii artişti, a afirmat el în cadrul unei declaraţii. Rămâne de văzut dacă domnişoara McCarthy poate face minuni cu marile datorii financiare ale firmei Evergreen. Metropolitan

se ocupă în prezent de renovarea unei clădiri în piaţa Bedford, unde vor fi situate birourile celor două companii. “

Helen împături ziarul, vechi de două zile, pe care-l avea pe genunchi, apoi îl introduse în buzunarul servietei.

— Doamnelor şi domnilor, vă rugăm să vă reluaţi locuri le, să stingeţi ţigările şi să vă legaţi centurile de siguranţă. Vom ateriza la Heathrow în aproximativ zece minute.

Helen se uită pe hublou, observând că avionul se afla deasupra Londrei şi se pregătea de aterizare. Zâmbi. Cele cinci zile petrecute la Nice îi fuseseră de-ajuns. Era prima vacanţă pe care şi-o permitea în trei ani. Negocierile crunte cu Evergreen îi ocupaseră ultimele două luni. Fusese o bătălie dură, care îi secătuise forţele, lăsând-o epuizată. Avusese şi o întâlnire cu Tom Curry, un producător american din generaţia tânără, care lucra cu EMI, în State. Peste câteva luni, Tom urma să se alăture echipei de la Metropolitan, să preia firma Evergreen şi s-o repună pe picioare. Dacă urma să aibă acelaşi succes pe care îl avea în America, Helen se aştepta să facă minuni şi la ei.

Brad era în declin: devenise un alcoolic supraponderal. Dar tot el era cel care avea fler şi

putea să spună după ce asculta un cântec dacă acesta urma să devină hit sau nu. Cei de la *Fishermen* îl iubeau. De aceea Helen ştia că nu i-ar fi putut convinge să încerce un alt album, cu un alt producător. Ea îi mai dăduse lui Brad încă o şansă. Îl trimisese la dezalcoolizare câteva săptămâni, apoi îi repartizase înregistrările cu *Fishermen* din septembrie. Dacă nu renunţa la alcool nici de data asta, nu mai avea ce să-i facă. Brad se considera invincibil, dar Helen ştia cum se putea debarasa de el. Chiar dacă el înfiinţase Metropolitan, compania fusese recreată de ea. Ea era cea care o condusese de la faliment la succes și îi asigurase profituri considerabile, care ajungeau chiar la cincisprezece milioane de lire pe an. Și nu avea de gând să lase pe nimeni să strice toată munca ei.

Avionul ateriză. Helen se hotărî să meargă mai întâi acasă, în Holland Park, să-şi facă un duş, să-şi schimbe hainele şi apoi să apară neanunţată la noile birouri. Ea trecuse de multe ori cu arhitectul peste toate planurile pe care le făcuse acesta, i le modificase adesea, și acum Metropolitan avea un sediu nou, care lăsa să se vadă opulenţa. Mândria ei o constituiau cele trei studiouri de înregistrări de la parter. Erau ceva de ultimă oră şi costaseră mai mult decât restaurarea întregii clădiri. Era o investiţie pe

termen lung, care avea să dea rezultatele scontate. În câteva săptămâni, Metropolitan urma să se reunească sub acelaşi acoperiş. Artiştii puteau înregistra tot acolo, ceea ce elimina costul închirierii altor studiouri.

Când intră în sala de aşteptare, Helen simţi că prinde aripi. Lucrurile merseseră mai bine decât se aşteptase ea. Era o tânără bogată şi plină de succes. Avea munca ei, care o ajuta să nu simtă lipsa unei vieţi personale. Nu era iubită, dar avea putere.

31

Sorcha ronţăia o bucată de pâine prăjită şi recitea articolul de fond din *Daily Telegraph.* AMERICANII AU PĂŞIT PE LUNĂ. Se uită pe fereastră, la cerul albastru. Neil Armstrong şi Apollo II erau pe undeva, pe acolo, un punct pe imensitatea spaţiului. Sorcha dădu din cap. Era imposibil de înţeles. Ziarul spunea că primele imagini ale primilor paşi pe lună vor fi transmise la televizor pe la ora prânzului. Ea de-abia aştepta să le urmărească la noul aparat color pe care îl instalaseră în sufragerie.

Se ridică, puse farfuria, ceaşca şi cuţitul în chiuvetă, le dăţi şi le lăsă pe uscător. Mai privi o dată pe fereastra pe care se puteau vedea acele pajişti îngrijite şi oftă. Avea o casă frumoasă în Hampstead,

cu vedere spre Heath, un soţ la care visau mii de femei şi mai mulţi bani decât ar fi putut vreodată să cheltuiască. Dar se simţea îngrozitor, se simţea atât de neîmplinită!

— De ce oare am renunţat la contract? oftă ea.

Con fusese impresionat de decizia ei de a-l urma în SUA. Văzuse că soţul ei era pur şi simplu vânat de mii de femei, care îl însoţeau peste tot, şi își dăduse seama că a făcut o alegere corectă. Ştia că poate avea încredere în Con, dar cu atâtea femei… nu se știa niciodată. Într-o noapte, ajungând acasă, găsiră o fată, în pat. Era goală. Con reuşise s-o facă să plece dându-i un autograf şi un tricou vechi, nespălat. Asta îi determinase să se mute într-un loc mult mai sigur. După ce se întorseseră din SUA, închiriaseră un apartament în Chelsea, aproape de Bo şi Lulu, cu portar la intrare. Iar formaţia mersese din succes în succes. În anul acela mai avuseseră încă două hituri. Timpul trecuse repede, ea şi Con fuseseră atât de încântaţi de tot ce văzuseră! La început se simţiseră foarte bine: călătoriseră în toată lumea, stătuseră în cele mai luxoase hoteluri, Se întâlniseră cu oameni despre care ea citise în reviste sau îi văzuse la televizor. Iar Con era mereu atent şi iubitor, scuzându-se dacă trebuia s-o lase singură în camera de hotel, când mergea la interviuri sau la repetiţii. Îi

dădea sume exorbitante pentru cumpărături. Sorcha avea o garderobă impresionantă, alcătuită din cele mai scumpe toalete, achiziţionate din toată lumea.

Apoi, încetul cu încetul, toate călătoriile şi ţipetele fanilor începuseră s-o obosească. Sorcha n-ar fi crezut că poate să se plictisească de cumpărături. Lulu fusese şi ea, iniţial, alături de formaţie, dar apoi, când îşi dăduse seama că îşi risca adevărata ei carieră, cea de actriţă, îl lăsase pe Bo singur. Sorcha începuse să tânjească după stabilitate. Cu doi ani în urmă, găsiseră o casă minunată, în stil victorian, pe Hampstead Heath. Avea nevoie de reparaţii, aşa că Sorcha preferă să se ocupe de ele. Urmă decorarea ei. Nu-şi mai dorea decât ca el să poată sta cât mai mult acasă, să se bucure de ceea ce realizaseră.

Absenţele lui nu slăbeau atenţia fanilor. Erau în permanenţă câte trei sau patru tinere în faţa porţii, disperate în încercarea de a-şi vedea cântăreţul preferat. Zidul înalt care înconjura casa avea acum şi nişte sârmă ghimpată, menită să-i ţină la distanţă pe admiratori. Aceştia o scuipau pe Sorcha când ieşea pe poartă în micul Austin pe care i-l cumpărase Con de ziua ei. Ei îi displăceau toate aceste lucruri, mai ales faptul că oamenii o urau numai pentru că era măritată cu el. De aceea se gândea de două ori când voia să iasă undeva – ştia ce o aşteaptă. Prefera să-şi

petreacă tot timpul acasă.

Mai târziu, se simţi prizonieră în propria-i casă. Vorbise cu Con despre asta, dar el îi sugerase să-l însoțească în turnee, ceea ce ei îi displăcea total, mai ales împachetatul și despachetatul. În ultimele luni, de-abia îl mai văzuse. „Oare el este fericit? “, se întreba ea adesea, apoi se îngrozea pentru că nu ştia răspunsul. Con era soţul ei. Trăiau în aceeaşi casă, împărţeau acelaşi pat, dar ea simţea că sunt ca doi străini, că nu mai există nimic din apropierea de altădată.

„Numai dacă aş putea să rămân însărcinată”, îşi repeta mereu. De doi ani aştepta acest eveniment, care întârzia să apară. Se gândi că o dată, la începutul relaţiei lor, Con fusese îngrozit de faptul că era posibil să apară un copil în acele momente. Iar acum, când asta era ceea ce își dorea ea cel mai mult, Dumnezeu nu o mai ajuta. Poate că asta era pedeapsa ei. Nu ştia de ce, dar în ultimul timp se tot gândea la trecutul ei, la Ballymore. Mama îi scria lunar și-i trimitea articolele de ziar pe care credea că Sorcha nu le-a citit, despre succesele lui Con. Ea îi mulțumea de fiecare dată, fără a-i spune că *Fishermen* aveau propriul lor departament de presă, care se ocupa cu tot ceea ce se publica despre ei. Mama îi dădea veşti și despre tatăl ei în scrisori – îi spunea că afacerile îi

merg bine, că este şeful Camerei de Comerţ şi Industrie din Ballymore. Era totuşi clar din scrisorile acelea că atitudinea tatălui ei nu se schimbase deloc şi ea se consolase cu gândul că, probabil, nu-şi va mai vedea tatăl vreodată.

Sorcha stătea mai mult în bucătărie, cu toate că a doua zi trebuia să vină femeia de serviciu, Miriam, deci nu era nevoie de ceea ce făcea ea. Acesta era un mod de a-şi petrece timpul. Numai atât. Dacă se hotăra să stea în pat o săptămână, singura persoană care ar fi observat şi căreia i-ar fi păsat ar fi fost Con. Dar nu mai era sigură nici de el. Ştia, încă din momentul în care a renunţat la cariera ei, că îşi dedică viaţa lui Con şi familiei lor. Avusese numai gânduri bune, dorind să-l sprijine din tot sufletul încă de la început. Dar acum Con avea o întreagă echipă care se ocupa de el şi de problemele lui. Singurul teritoriu care îi mai aparţinea, era dormitorul. Iar acolo se dovedea că ea nu este capabilă să-i ofere ceea ce el aştepta de atâta vreme, un copil.

Dar dacă voia să fie foarte cinstită cu ea însăşi, trebuia să admită faptul că lipsa unui copil nu era o problemă reală. Pe ea o îngrijora Con, care începuse să se schimbe. Nu se putea obişnui cu ideea asta. Iniţial, ea dăduse vina pe faptul că era în permanenţă

stresat. Nu exista nimeni care să-ţi spună cum să te descurci când eşti în centrul atenţiei. La început, el se comportase bine: se distraseră amândoi pe seama fotografiilor pe care le primea el de la admiratoare, majoritatea expunându-și trupurile goale fără rușine. Dar apoi, după câteva luni, când succesul său atinsese proporţii foarte mari, începuse să se schimbe. Când era acasă stătea mereu îmbufnat. Urmărea ştirile, înjura la adresa celor din Irlanda de Nord sau a războiului din Vietnam. Începuse să aibă aere de atotcunoscător și în public, ba chiar își dorea să participe la marşuri şi raliuri ale păcii. Iniţial, Sorcha nu-și făcuse probleme din cauza acestor ieşiri. Le considera Ca pe o supapă de refulare. Dar cu timpul începuseră să-i influenţeze personalitatea. Atunci îi spusese la un moment dat că lui îi venea uşor să vorbească, locuind în casa aceea elegantă din Hampstead, cu câteva maşini dintre cele mai modeme, pe care nici nu mai avea unde să le parcheze, cu mai mulţi bani decât ar fi putut să cheltuiască vreodată, şi totuși să aibă convingeri de stânga; dar asta însemna că este un ipocrit şi nimic mai mult. Con nu-i vorbise după aceea vreo trei zile.

Se uită la ceas. Era aproape unsprezece. Trebuia să-l trezească. Îl auzise noaptea trecută, când venise acasă foarte târziu. Participase la un marş împotriva

războiului, desfăşurat în centrul Londrei.

Se ridică şi puse ibricul pe foc. În acest week-end nu era programat nimic deosebit. De aceea se însenină brusc. Aveau puţin timp pentru ei doi. Peste zece minute intră în dormitorul lor, care avea draperiile trase. Con dormea cu un braţ deasupra capului, cu o expresie de mulţumire întipărită pe chip. Puse tava pe noptieră şi-l sărută.

— Bună dimineaţa, dragul meu.

Con se trezi, apoi îi zâmbi cu ochii încă închişi. O trase spre el şi o sărută.

— Bună dimineaţa, Sorcha. Ce bine este să te trezeşti aşa!

Con începu s-o mângâie. Ea îl privi şi îi spuse:

— Te iubesc.

— Şi eu, replică el încercând s-o tragă din nou spre el, dar fata refuză.

— Con, m-am gândit să merg şi eu cu tine la New York, la concert. Mai scap de singurătatea de aici.

— E o idee grozavă, Sorcha. Până şi New York-ul se va bucura.

— Sper că nu ai nimic programat pentru sfârşitul ăsta de săptămână.

— Ei…

— Ştiu că nu ai. M-am uitat în agenda ta. Mă gândeam că poate ieşim pe undeva. De mult timp n-

am mai fost doar noi doi.

— Bine, sunt sigur c-o să reuşeşti să mă convingi. Con o trase spre el.

— Bună dimineaţa tuturor! Am auzit glasuri şi ştiu că v-aţi trezit!

Sorcha ridică privirea tocmai la timp ca s-o vadă pe Lulu, somnoroasă, purtând un tricou care o lăsa mai mult dezbrăcată. Aceasta intră în cameră şi se aşează pe pat, între ei. Sorcha simţi că o podidesc lacrimile.

— N-am ştiut că eşti aici, spuse ea, cu calm.

— Era foarte târziu când ne-am întors de la marşul de protest, aşa că am dormit la voi. A ieşit destul de bine, Con, ce zici? O să fie pe primele pagini în ziarele de astăzi.

— Tu vei fi în orice caz, mormăi Con. O binecunoscută actriţă loveşte un poliţist. Ştii că ai avut noroc că nu te-au arestat?

— Era mai bine dacă o făceau. Nemernicul ăla lovea un student cu bastonul, iar eu i-am sărit în spate. Asta o să apară pe primele pagini din *Express.* Ai vreo ţigară?

— Caută în buzunar la mine.

Con îi arătă grămada de haine aruncată pe podea. Lulu sări din pat, scotoci prin buzunarele lui şi scoase pachetul de Embassy. Aprinse una şi se urcă la loc, în pat.

— Bo ştie că eşti aici? întrebă Sorcha.

— Nu, şi nici nu vreau să-i spun. Ne-am cam dondănit înainte de a pleca la marşul de protest. Nu crede că e bine ca nevastă-sa să pozeze în mare militantă.

— Chiar dacă ea este destul de convinsă* zise Con zâmbind.

— Nu e vina mea că mă preocupă tot ce se petrece în lumea asta împuţită. Ai citit ziarele de azi, Sorcha?

— Da.

— Nu scria nimic despre seara trecută?

— Nu, a fost mai important faptul că Neil Armstrong a făcut primii paşi pe lună.

— La naiba! De ce a făcut-o tocmai aseară? Ziarele vor scrie numai despre asta câteva zile. Dacă ştiam, nu ne mai deranjam.

Sorcha se dădu jos din pat.

— Mă interesează imaginile de pe lună. Vrei să le vedem, Con?

— Mai lasă-mă puţin, să mă trezesc, da?

— Bine, să sun undeva să reţin locuri pentru diseară?

— Diseară? Doar nu te gândeşti să ieşi? întrebă Lulu.

— Ba da, aşa stabilisem, zise Sorcha aproape explodând de mânie.

— Dar tu ai uitat, Con, că trebuie să protestăm în faţa Ambasadei Americane? Ar fi de mare ajutor…

Sorcha ieşi din cameră, trântind uşa în urma ei.

32

— Con, ce naiba este porcăria asta?

Con îşi ridică privirea de pe partitura pe care o avea în faţă. Bo îl privea şi aştepta în faţa pianului.

— Porcăria asta, cum o numeşti tu, este un cântec pe care l-am scris săptămâna trecută pentru sprijinirea veteranilor americani.

Bo îl privi cu seriozitate.

— Şi chiar vrei ca *Fishermen* să-l introducă în albumul lor?

— Da, de ce nu? Este un mesaj. Îi poate face pe oameni să se oprească şi să se gândească la ceea ce se întâmplă cu lumea lor.

— Las-o încolo, zise Bo şi îşi trecu o mână prin păr. M-aţi înnebunit, tu şi Lulu! Bo încercă primele acorduri, apoi lovi pianul cu ambele mâini, scoţând o mulţime de sunete discordante. Eu renunţ. În afară de faptul că are în conţinut vreo patru rânduri de înjurături, ceea ce înseamnă că nu va fi folosit de niciun post decent, nu are nici linie melodică. Noi suntem un grup pop, Con. Noi ne-am obişnuit ascultătorii să danseze după muzica noastră. Nu cred

că versuri de genul: „Cei tineri vor muri cu miile şi sângele lor va înroşi câmpiile, iar insectele vor zgârma pământul “le va stimula buna dispoziţie.

Con întinse mâna după pachetul de Embassy şi-şi aprinse o ţigară.

— Bo, de câte ori am mai purtat noi discuţia asta? La ce bun muzica şi renumele nostru, dacă nu-l folosim pentru a schimba lumea? Şi cine crezi tu că vine la toate protestele astea organizate de noi? Tinerii care cumpără şi ascultă muzica noastră. Lumea se schimbă, Bo. Generaţiile noi sunt mult mai informate, mai conştiente de răul pe care părinţii lor l-au adus lumii. Ei vor să oprească tot răul acum. Eu îmi doresc să fiu ecoul sentimentelor lor, m-am săturat să le dau la nesfârşit cântece fără mesaj, muzică comercială, care să ne rotunjească nouă buzunarele.

Bo oftă şi dădu încet din cap.

— Băiete, dar ştiu că te-ai schimbat! Eu am rămas acelaşi; sunt fericit să cânt baladele noastre plăcute. E adevărat, ele mi-au adus o casă frumoasă, mi-au rotunjit veniturile, mi-au adus faimă şi uite că apari tu, deodată, cu încercările tale de a transforma muzica noastră într-o formă de protest care nu ştiu ce naiba reprezintă pentru tine.

Con îşi fuma în continuare ţigara. Bo oftă.

— E păcat, Con. Nu ştiu ce se întâmplă cu tine, dar aminteşte-ţi cât de mult îţi doreai cu câtva timp în urmă faima şi recunoaşterea.

Con păstra aceeaşi tăcere.

— Şi faci abuz de poziţia ta. Bine, eşti un star pop, dar nu eşti politician. Ce rost are să atragi atenţia atâtor persoane, mai ales când faci referiri la Ulster?

— Eu…

Bo întinse o mână.

— Te rog, Con, lasă-mă cu politica ta. Scuteşte-mă. Am mai auzit minunile astea. Nu pot să-ţi înţeleg vehemenţa decât în ceea ce priveşte situaţia Irlandei. Asta este zona din care vii. Dar nu pricep de ce te amesteci şi în alte cauze, care nu sunt ale tale? De exemplu, războiul din Vietnam. Tunici măcar nu eşti american, totul se petrece la sute de mii de kilometri depărtare şi…

— Da, dar atitudinea asta a ta, de neimplicare, nu stopează schimbarea? Nu înseamnă de fapt o filosofie a statului pe post de spectator, cu mâinile în sân, când lumea aşteaptă altceva de la tine? Con se ridică. M-am săturat de discuţiile cu tine. Mă duc acasă.

— Bine, Con, du-te acasă. Iar nu ajungem la nicio concluzie. Măcar o dată în viaţă ar trebui să ştii care îţi sunt priorităţile. Trebuie să înregistrăm un nou

album peste două luni. În momentul de faţă nu avem decât două cântece şi jumătate, sau de fapt trei cântece şi jumătate, dacă incluzi şi rahatul pe care l-ai compus acum. În ritmul ăsta n-o să mai scoatem niciun album, pentru că, sincer să fiu, m-am săturat să tot fac încercări disperate de a menţine formaţia în timp ce tu o faci pe bolşevicul şi o mai tragi şi pe nevastă-mea după tine. Peste trei săptămâni avem concert în Central Park. Vor veni un sfert de milion de oameni să ne vadă, iar noi încă nici nu ştim ce vom cânta. De asta spun că îi vei dezamăgi pe toţi cei care de-abia aşteaptă să ne asculte…

Uşa de la sala de repetiţii se trânti cu putere. Con ieşise.

— Dobitocul, murmură Bo. La naiba cu el!

Bo se reaşeză la pian. Dumnezeule, ce era de făcut? Con se comporta ca un iresponsabil de mai multe luni. Nu mai compuseseră niciun cântec împreună, aşa cum făceau altădată. Con şi Bo fuseseră cuplul cel mai unit din lumea compozitorilor. La începutul colaborării lor, se stimulau reciproc. Bo, care era mai interesat de aspectul comercial al melodiei, se simţea temperat de Con, pe care-l interesa mai mult partea lirică. Scriseseră împreună cântece minunate, pe care acum Con le califica drept gunoaie. Munciseră nopţi întregi stimulaţi de ceea ce puteau să creeze

împreună. Iar acum se puteau considera fericiţi dacă rezistau alături câteva ore. Nu mai exista nicio comunicare între ei. Navigau în direcţii diferite. Bo se întreba dacă vor reveni vreodată la colaborarea iniţială. Oare se instalase şi la ei neînţelegerea, ca şi la restul grupurilor care sfârşiseră prin a se destrăma? Toată lumea știa că formaţia trăia numai prin Bo Bradley şi Con Daly. Dacă situaţia persista sau dacă se înrăutăţea, ce viitor mai avea formaţia *Fishermen?*

Şi mai era şi Lulu. Ei se căsătoriseră cu patru ani în urmă, înainte de plecarea în SUA, când i-au secondat pe *Trojans.* Avuseseră o cununie frumoasă, invitaseră o mulţime de prieteni vechi şi noi, ca să nu mai vorbim de lumea care se înghesuise să-i vadă în Chelsea. În următorii ani, cariera lui Lulu începuse să înflorească. Ea jucase într-o piesă în West End şi primise un premiu şi comentarii favorabile din partea criticii. Pe atunci, se părea că nimic nu-i va opri din succesul lor. Dar ce se întâmplase după aceea?

Lulu se luase după Con și îi îmbrățișase preocupările politice, devenind tot mai implicată în ceea ce Bo considera o cauză fără sens şi fără sorţi de izbândă. În loc să se bucure de succesul lor, ea încerca să salveze omenirea, îndrăznind să-și aducă

şi acasă, în Chelsea, tovarăşii ei de luptă. În ultimele luni, Bo n-o prea mai văzuse. Ea petrecea mai mult timp cu Con şi Sorcha, în Hampstead. Numai făcuseră dragoste de o lună. Cu o zi înainte, el încercase să se apropie de ea, dar fusese refuzat. Se certaseră, iar ea plecase. Nu ştia pe unde umbla, dar nu i se mai părea ciudat. Poate că avea o aventură cu Con. Era un gând care nu-i dădea pace de câtăva vreme, dacă se gândea la timpul pe care îl petreceau ei doi împreună sau la afinităţile lor.

Dumnezeule, dar el o iubea! Era dificilă, răzgâiată şi egoistă, dar el o adora. Bo se întreba ce credea Sorcha despre relaţia dintre cei doi. În ultima vreme, Sorcha arăta mizerabil. Poate că era cazul s-o sune, să se întâlnească şi să discute situaţia. Oricum, nu trebuia să se perpetueze ceea ce era între cei doi. Bo vedea cum i se distruge căsnicia. Trebuia să facă ceva, şi asta repede de tot.

Uşa de la studioul de înregistrări se deschise încet. Bo se întoarse când auzi paşi.

— Bună, Derek, ce te aduce pe aici?

— Eram în trecere, mă duceam să mănânc ceva. M-am gândit să trec pe aici. Unde este Con? Am crezut că lucraţi astăzi.

— Lucram, dar… Bo ridică din umeri. Am făcut o pauză.

— Zău? Derek îl privi cam fără convingere.

— Ce este?

— Am compus un cântec. Aş vrea să-l asculţi. Eu… mi-ar face plăcere să-l includem în albumul următor. Cred că a Venit timpul să am şi eu un single.

— Sigur. Ai muzica la tine? Noddy ar putea începe să scrie pentru album şi mie mi-ar conveni asta, zise Bo. Apoi, văzând figura lui Derek, spuse: îmi pare rău, amice, te necăjeam doar. Hai să auzim ce-ai scris.

Derek scoase partitura pe care o avea în buzunarul jachetei şi i-o dădu.

— Tu ai impresia că eu nu pot să scriu cântece care să merite atenţie, dar le-am arătat unui producător săptămâna trecută şi lui i-au plăcut. M-am săturat ca numai tu şi Con să luaţi frişca de pe tort, aşa că, dacă nu-ţi place, îl dau altcuiva.

Derek arăta ca un puşti pus pe fapte mari, cu toate că era atât de emoţionat. Bo nu mai avea chef de discuţii. Îşi întinse mâinile spre Derek:

— Bine, Derek, uite ce este. Nu te mai necăjesc. Hai să vedem ce ai scris. Tu îl cânţi, iar eu te acompaniez.

Era o baladă care nu avea nimic special, dar dovedea că stilul lui Derek se îmbunătăţise.

— Cred că există şanse s-o folosim la noul album, zise Bo dându-i caseta înapoi.

— Mie mi se pare foarte bună aşa cum este acum,

zise Derek cu încăpăţânare. Crezi că trebuie modificată?

— Nu prea mult. Trebuie accentuată partea corală, trebuie modificată puţin orchestraţia.

— Mie mi se pare la fel de bună ca şi „Cine-mi poate spune unde aplecat ea? “Faci toate comentariile astea numai pentru că este piesa mea. Eu cred că melodia are potenţial. O să i-o arăt lui Con.

— Nu-mi pasă de părerea lui Con. Vreau s-o includem în album.

— Bine.

— Dar cum se numeşte?

— „Peggy “. Atât, „Peggy “.

Bo ridică din sprâncene şi zâmbi.

— Desigur. De ce am mai pus această întrebare? Vrei să pleci sau mergem să bem ceva la Dog and C on?

Derek îşi privi Rolex-ul.

— Am douăzeci de minute la dispoziţie, apoi mă întâlnesc cu ea.

— Grozav. Bo se ridică.

— Cine este ea? întrebă el curios, apoi stinse luminile şi părăsiră studioul, ieşind în căldura care pusese stăpânire pe Soho.

— Este un model, am cunoscut-o la club ieri.

— Crezi c-o să te îndrăgosteşti din nou şi o să te

stabileşti? Cu toate femeile astea care îţi trec prin pat, te-ai gândit vreodată la căsătorie?

Derek se întoarse spre el.

— Da, spuse el, o dată. Dar n-aş mai face-o.

33

Gus Steward, agentul care se ocupase de cariera multor actriţe, îşi urmări clienta care îşi făcea loc prin restaurant spre el. Se ridică şi o sărută:

— Lulu, draga mea, arăţi… Dumnezeule, arăţi îngrozitor!

— Mulţumesc din suflet, Gus, zise Lulu aşezându-se în faţa lui.

— Draga mea, tu nu ştii că atunci când intri într-un restaurant ca L'Escargot, e ca şi cum te-ai aşeza într-o vitrină? Ştii că toţi producătorii şi directorii de film iau masa aici. Nimeni nu te va mai distribui în roluri de femeie fatală, dacă o să continui să arăţi aşa. Cel puţin piaptănă-te, draga mea. Mă surprinde că te-au lăsat să intri aşa cum eşti îmbrăcată.

— Asta este o jachetă pentru ofensivă, cea mai confortabilă piesă de îmbrăcăminte care s-a inventat. Vezi? Are o mulţime de buzunare şi buzunăraşe, în care pot să-mi păstrez toate fleacurile. Lulu scoase o cutie mică de aur şi începu să-şi pregătească o ţigară.

— O, draga mea, oftă Gus. Nu pot să cred că tu şi

bărbatul tău treceţi prin asemenea crize financiare încât să nu-ţi poţi permite un pachet de ţigări ca lumea! Marcel! îl strigă el pe chelner.

— Nu, Gus, nu asta este problema. Lulu scoase altă cutie de Swan şi Vestas. Le prefer pe astea şi…

— Îmi pare rău, draga mea, dar totul are o limită. Gus îi smulse ţigara din gură.

— Ce poftiţi, domnule? întrebă chelnerul.

— Te rog să-mi aduci douăzeci de ţigări Embassy pentru doamna.

— Imediat, domnule. Chelnerul dispăru în grabă.

— Deci, Lulu, poţi să-mi spui ce naiba ai început să faci cu tine? După felul în care arăţi, nu s-ar spune că ai mai trecut pe la vreun cabinet cosmetic.

— O, Gus, las-o naibii! Sunt lucruri mai importante în viaţă decât aspectul fizic!

— Din păcate, nu prea sunt multe în domeniul tău, draga mea, ripostă Gus. Scoase un plic din buzunar. Îl deschise şi luă din el o fotografie a lui Lulu, cu ochii larg deschişi, cu părul în vânt, sărind în spatele unui poliţist. Ce naiba e asta, Lulu?

— Cel puţin o imagine datorită căreia ziarul s-a vândut foarte bine vreo patru zile. Sinceră să fiu, n-am suportat să văd cum porcii ăia îi maltratau pe demonstranţi. Era dezgustător. Îi tratau cape animale. Şi protestul fusese paşnic. Dar se vărsase

sânge pe tot traseul.

— Bine, lasă asta. Înainte ca să-mi piară orice chef de mâncare, spune-mi ce-ai vrea să comanzi? Eu iau, ca de obicei, miel. Este foarte bine făcut aici, e specialitatea casei. Vrei şi tu o porţie?

— Nu, mulţumesc, sunt vegetariană. Am deja şase luni vechime. Eu vreau o salată de peşte.

— O, Dumnezeule, dă-mi putere să rezist, zise Gus, dând ochii peste cap. De asta ai început să arăţi ca o victimă a lui Belsen?

— Nici vorbă, Gus. Toată lumea judecă greşit aceste lucruri. Este mult mai sănătos să ai o dietă de fructe şi legume, decât să te îndopi cu came. Ştii ce fel de hormoni li se injectează vitelor? Cred că în vreo treizeci de ani, femeile vor avea barbă, iar bărbaţii sâni. Şi…

Gus ridică mâinile.

— Te rog, încetează. Am de gând să mă bucur de mielul ăsta, aşa cum am făcut mereu. Mulţumesc, zâmbi ei chelnerului care adusese pachetul de Embassy pe o farfurioară de argint. Acum eşti gata să iei comanda?

— Desigur, domnule.

— Supă şi miel pentru mine, iar doamnei o salată de ton. Da, domnule. Ce fel de vin vă servesc?

— Vrei vin, Lulu, sau o să-mi spui că şi strugurii au

sentimentele lor proprii şi că este o cruzime să fie călcaţi în picioare?

— Astea sunt prostii, Gus. Mi-ar plăcea să beau puţin vin.

— Mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta. Vom servi nişte Alsace, numărul şapte. Te rog să ni-l aduci, Marcel.

Lulu deschise cutia de ţigări şi aprinse una. Gus scoase bricheta şi-i oferi un foc.

— Aşadar, m-ai invitat la masă ca să petrecem o oră plăcută, insultându-mi felul în care arăt şi ridiculizându-mă pentru convingerile mele politice, dragă Gus?

— În parte da, Lulu. Este departe de mine gândul de a mă amesteca în vieţile clienţilor mei, dar mi se pare cel puţin deprimant să pierd şase ani, încercând să fac o stea din tine, pentru ca mai apoi tu să dai cu piciorul la totul.

— N-am dat cu piciorul la nimic, Gus, mă folosesc doar de faima mea. Este o diferenţă.

— Uite ce e, dragă, zise Gus, în ultimii trei ani tu ai făcut numai progrese. Ai trecut de faza în care nu te accepta nimeni decât pentru felul în care arătai şi ai demonstrat că ai şi ceva minte. Criticii te-au luat în serios datorită acelei piese din West End. Eşti cunoscută ca actriţă în Anglia, eşti consacrată

datorită inteligenţei şi abilităţii taie, iar acum vei putea avea un rol mare dincolo de ocean.

— La Hollywood?

— Da, la Hollywood. Am primit un telefon de la un director acum câteva zile. Îmi spunea că l-ar interesa să dai o probă pentru o producţie la care filmările vor începe în vară. Dar…

— Dar ce?

— Dar comportamentul tău mă îngrijorează. Ştii care este atmosfera la Hollywood. Ei preferă încă stelele cu un aspect imaculat, atât personal, cât şi profesional, şi…

— Nu-i adevărat, Gus. Acum câteva săptămâni a fost un protest împotriva războiului din Vietnam, protest care a implicat şi stele de la Hollywood, îl corectă Lulu.

— Ai dreptate, dragă. O dată ce ţi-ai câştigat locul şi supremaţia la Hollywood, poţi să faci ce vrei. Studiourile știu că aceste staruri umplu sălile de spectacole şi de aceea le mai trec cu vederea micile lor giumbuşlucuri. Dar atâta vreme cât eşti un nimeni, nu ai nicio șansă.

— Spuneai însă că aici mi-am cucerit deja o poziție stabilă.

— Da, dragă. Iar dacă vrei să ignori Hollywood-ul şi mâna pe care ţi-o întinde, n-ai decât. Continuă cu

protestele, atacă poliţaii pe străzile Londrei, arătând de parcă nu te-ai mai fi spălat de mult timp. Dar dacă vrei să dai lovitura în State, ar trebui să te mai gândeşti. Mă asculţi, Lulu?

— Da, sigur că da, zise ea trăgând din ţigară.

— Şi?

— Şi ce?

— Nu mai face pe nebuna, Lulu! Ştii perfect ce vreau să spun. Tu eşti cea care trebuie să-şi cunoască priorităţile. Pot să-ţi aranjez două săptămâni la Los Angeles. Poţi merge acolo să discuţi cu directorul, să dai probe, să vezi cum merg treburile. Dar dacă te mai ţii de prostii de genul ăstora publicate în ziare, îmi pare rău, trebuie să mă gândesc şi la reputaţia mea. Nu vrea nimeni să aibă probleme în timpul unei filmări, iar eu nu am de gând să le dau bătaie de cap.

— Supa de peşte, domnule.

— Mulţumesc, Marcel.

— Dar, Gus dragă, tu ştii că eu nu sunt chiar aşa de rea. Eu…

— Gata, dragă, lasă-mă să-mi savurez supa. Continuăm conversaţia la cafea.

Peste o oră şi jumătate, Lulu plecă din restaurant. Se opri acolo unde era, în stradă, îşi aprinse o ţigară şi se gândi încotro ar fi fost mai bine s-o apuce. Acasă se afla Bo, cu figura lui dezaprobatoare, deci nu era

bine de mers. Se gândi să se ducă la Con şi Sorcha, în Hampstead. Ar fi discutat cu ei despre ce îi spusese Gus. Dar și acolo era o problemă: Sorcha, cu expresia ei de îndelungă suferinţă întipărită pe figură. Lulu se mira cum de putea Con s-o mai suporte. Sorcha nu făcea nimic, n-o interesa decât curăţenia casei. Şi avea un soţ nemaipomenit, un bărbat care gândea, simţea, trăia, era talentat şi sexy. Lulu se hotărî să între în prima cârciumă care îi ieşi în cale, ca să-şi pună gândurile în ordine. Îşi comandă o votcă și un tonic, se aşeză într-un separeu și fumă. Dumnezeule, cât îi plăcea! Cât îl iubea! Avusese totdeauna ceva anume pentru el, iar acel ceva se transformase în altceva, care depăşise atracţia fizică din prima etapă. Cu cât petrecea mai mult timp alături de el, cu atât era tot mai convinsă că soarta îi menise să fie împreună. Nu știa cum se păcălise de atâta vreme, crezând că-l iubeşte pe Bo.

Lulu se gândi ce minunat ar fi dacă Bo şi Sorcha ar dispărea dintr-o dată și ar lăsa locurile libere. Ca parteneri, erau inseparabili. De fapt, era păcat că nu puteau face un schimb direct. În mod sigur, Sorcha ar fi fost partenerul ideal pentru un soţ mai conservator, mai ponderat. Lulu goli paharul. Desigur, se punea problema dacă şi Con simţea la fel. Ea așa credea. Petreceau mult timp împreună, aveau

aceleaşi preocupări şi convingeri, râdeau de aceleaşi lucruri. Dar el nu trecuse niciodată dincolo de acest prag. Şi de fapt nici nu avuseseră ocazia s-o facă. În permanenţă se afla Sorcha sau Bo cu ei. Dacă ar avea câteva zile pe care să le petreacă împreună, şansa de a începe o relaţie n-ar întârzia să apară. Oare va veni acel moment?

Lulu se ridică. Trebuia să vină. Şi destul de repede. Altfel, ea trebuia să pună cărţile pe masă şi să lase prietenia în patru deoparte. Avea gânduri mari cu Con… în privinţa carierei auzise tot ce-i spusese Gus, dar problema n-o interesa. Ar fi însemnat să nu-l mai vadă pe Con. Şi nu concepea asta.

34

Sună telefonul. Sorcha deschise ochii şi se izbi de o dimineaţă cenuşie, mohorâtă. Telefonul se afla pe noptiera lui Con. Aşteptă câteva momente, în speranţa că el se va trezi şi va răspunde. Dar în cele din urmă aruncă pledurile şi ocoli patul pentru a ridica receptorul.

— Alo?

— Pot vorbi cu Sorcha Daly?

— Mama? Eu sunt.

— Sorcha, ce faci tu?

— Bine, chiar foarte bine. Şi tu? Tu ce faci, mamă?

— Am nişte veşti cam rele, Sorcha.

— Ce este mamă, despre ce e vorba?

— Tatăl tău a murit ieri. A avut un atac de cord. Te-am sunat ca să ştiu dacă poţi veni la înmormântare. Va fi mâine.

— O, mamă, tu te simţi bine?

— Încerc să fac faţă situaţiei. Vecinii m-au ajutat foarte mult. Eu am fost luată prin surprindere, şocată. Tatăl tău venea de la o întrunire, de la primărie, şi a murit subit, în mijlocul străzii Connolly.

— O, îmi pare atât de rău! Deşi Sorcha încerca să simtă durere pentru tatăl ei mort, simţea mai multă compasiune faţă de mama ei. Spui că înmormântarea este mâine?

— Da.

— Atunci, o să încerc să vin de astăzi.

— O, Sorcha, poţi veni? Poţi veni? Se simţea atâta disperare în glasul mamei.

— O să văd eu cum ajung.

— Îţi mulţumesc mult. Şi lăsând toate celelalte la o parte, mă bucur că am să te văd. Şi pe Con, dacă vrea să vină. Eu… aici vocea lui Mary se întrerupse… Sunt multe de făcut.

— Mamă, nu pot să-ţi promit nimic, dar fac tot posibilul. Te sun imediat ce ştiu ceva concret.

— Ai numărul de telefon de la oficiul poştal?

— Îl am pe undeva, dar mai dă-mi-l o dată. Sorcha căută în noptiera lui Con, unde găsi un pix şi un pachet gol de ţigări. Scrise numărul de telefon şi adăugă: Te sun imediat.

— La revedere, Sorcha.

Puse receptorul şi rămase cu ochii aţintiţi în gol. Simţi o mână care i se aşează pe spate şi, fără să vrea, tresări.

— Nu te speria, eu sunt. Cine era la telefon?

— Mama.

— Mama ta? Ce voia?

— A sunat să-mi spună că tata a murit ieri.

— Oh! Con tăcu, încercând să vadă care era reacţia ei. Ce simţi acum, Sorcha?

Fata se întoarse spre ei şi îi privi.

— A fost tatăl meu şi e normal să-mi pară rău că a murit. Nu avea decât cincizeci de ani.

— Şi mama ta cum se simte?

— Nu cred că s-a obişnuit cu ideea că el este mort. Con, mâine e înmormântarea. Trebuie să merg acasă și să stau câteva zile.

— Desigur. Jenny vine la ora nouă. O s-o rog să-ţi facă o rezervare pentru primul zbor. Jenny era secretara lui Con, care venea patru ore zilnic şi se ocupa în principal de munţii de corespondenţă de la admiratoare.

— Dar tu…?
— Ce este cu mine?
— Nu crezi că ar trebui să vii şi tu la înmormântare, cel puţin?
El o privi surprins.
— Eu? Să merg la Ballymore, la funeraliile unui om care a vrut să mă vadă în puşcărie? Cori dădu din cap. Nu, nu cred c-o să merg.
Sorcha îşi muşcă buzele.
— Nu-ţi aminteşti ce spuneai cândva, că o să ne întoarcem la Ballymore când vom avea o poziţie socială şi vom fi oameni respectabili? Nu crezi că ăsta este momentul?
— Eu nu sunt ipocrit, Sorcha. Nu cred că ar trebui să iau parte la înmormântarea unui om care nu mi-a plăcut şi care m-a detestat la rându-i.
— Dar cu mine cum rămâne? Nu crezi că voi avea nevoie deţine?
— Dacă eşti sinceră cu tine însăţi, nu-ţi poate părea rău după el. L-ai urât.
— Nu asta este problema.
Con întinse mâna după ţigări.
— Nu este?
Dacă nu înţelegi de ce aş vrea să fii cu mine, când mă întorc acasă după atâţia ani, hai s-o lăsăm baltă. Nu are sens să mai discutăm. Sorcha se ridică şi-şi

căută capotul. Am o mulţime de lucruri de făcut dacă vreau să plec după-amiază.

— Sorcha, hai să nu ne mai certăm. Dacă ţie îţi*pare rău după tatăl tău, atunci îmi pare şi mie. Dar nici dacă aş fi vrut s-o fac, tot n-aş fi putut să vin cu tine la Ballymore astăzi. Ştii că suntem în miezul repetiţiilor pentru concertul din Central Park, de săptămâna viitoare.

— Dar cred că repetiţiile n-ar mai conta dacă ai fi avut vreun marş de protest, nu? De asta mă gândesc la faptul că trebuie să mă obişnuiesc cu ideea că. Sentimentele mele contează mai puţin, că tu ai alte priorităţi. De fapt, sunt numai nevasta ta, nimic altceva! Nu-ţi pasă ce simt!

— Sorcha, Sorcha, te rog!

Dar ea ieşise deja din încăpere, trântind uşa în urma ei. Cu un oftat, Con se lăsă la loc, pe pernă.

Sorcha auzi apoi maşina lui care pornea spre studioul din centrul Londrei. Se duse la biroul secretarei să discute despre cursa cu care urma să plece.

— Te căuta Con.

— Am ieşit puţin la plimbare, simţeam nevoia de aer curat.

— Ah! A spus că o să încerce să vină acasă înainte de plecarea ta, dar dacă nu reuşeşte s-o facă, te roagă

să laşi un număr de telefon unde să poţi fi contactată. Eu am sunat deja la Aer Lingus. Pentru zborul direct spre Cork nu mai sunt locuri. Va trebui să schimbi cursa la Dublin. Avionul tău pleacă de la Heathrow la două și jumătate și ajunge la Dublin la patru şi jumătate. Iei apoi avionul de şase fără zece, care ajunge la Cork la şapte fără zece. Am făcut rezervările, dar voiau să ştie când te întorci.

Poate că nu mă mai întorc, se gândea Sorcha, privind biroul la care stătea Jenny. Fata îşi lipise pe el tot felul de scrisori amuzante de la fanii lui Con şi materiale promoționale cu el și cu formaţia. Ridică din umeri:

— Nu ştiu când mă întorc.

— Atunci o să-ţi iau un bilet deschis.

— Bine, Jenny, procedează cum crezi că e mai bine. Mă duc să-mi fac bagajele.

— Desigur. O să-ţi comand o maşină pentru douăsprezece şi jumătate. O să ai destul timp. Sorcha… îmi pare foarte rău pentru tatăl tău.

— Mulţumesc, Jenny, ne vedem mai târziu.

Taxiul lui Sorcha ajunse la Ballymore după ora opt şi jumătate. Era epuizată după o zi atât de lungă, cu atâtea schimbări de avioane. Îşi spuse că nu are rost să se gândească nici la durerea pe care o lăsase în urmă, nici la cea care o aştepta în casa mamei ei.

Preferă să se îngroape în maldărul de reviste pe care și-l cumpărase la plecare.

Se lăsase seara peste localitatea ei. Își aminti cum se ducea la culcare, copil fiind, la ora nouă, când soarele de-abia apunea. Faptul că se aflau într-o zonă atât de. Vestică limita noaptea doar la şase ore, pe timpul verii.

Sorcha privi pe geamul taxiului, spre locurile care îi erau atât de familiare. Nu se schimbaseră prea mult: un magazin se închisese pentru că murise proprietarul, într-un colţ al străzii se deschisese o ceainărie. Când trăia pe aceste meleaguri, de-abia aştepta să le părăsească, să înceapă acea viaţă pasionantă alături de Con, la Londra. I se părea că Ballymore este un ţinut uitat de lume, cu oameni prea simpli, provinciali. Pe atunci, nu înţelegea de ce unii oameni voiau să-și trăiască vieţile într-un astfel de loc. Dar acum simţea ceva anume, care îi dădea siguranţă şi încredere în ea.

— Face cinci lire, Sorcha.

Taxiul se opri în faţa casei părintești. Faptul că îi spunea cineva pe nume după atâta vreme, un om pe care nu-l cunoştea, i se păru complet diferit de atitudinea impersonală a celor din Londra. Şoferul taxiului coborî, îi deschise portiera şi îi puse valiza pe trotuar.

— Am ajuns, poftiţi şi bacşişul dumneavoastră.

— Mulţumesc. Îţi doresc să te simţi bine acasă.

Sorcha zâmbi ironic.

— Mulţumesc şi eu. Noapte bună.

Când taxiul plecă, Sorcha îşi luă bagajul şi se îndreptă spre partea din faţă a casei. Sună. După câteva secunde, uşa se deschise.

— Sorcha! Sorcha! O, nu pot să cred că ești chiar tu!

Mama o îmbrățișă. Sorcha lăsă valiza jos și se aruncă în braţele ei. Când se despărţiră, amândouă aveau ochii plini de lacrimi.

— Vino, hai să intrăm. Mary luă valiza şi porni pe scări. Se simţea acel miros familiar al casei părinteşti, acel miros de alamă curățată proaspăt, de dezinfectant care se aplica la două zile pe mânerele uşilor și pe podelele de gresie. Deodată, Sorcha simţi că ameţeşte şi se prinse cu mâna de balustrada scării. Mary se opri şi se întoarse spre ea.

— Te simţi bine?

— Da, mamă.

— Tatăl tău este acolo, dar haide să bem o gură de whisky, înainte de a merge la el.

Mary ajunsese la capătul scărilor şi arăta spre sufragerie. Apoi îi făcu semn să între şi închise uşa în urma lor.

— Ei, acum lasă-mă să mă uit puţin la tine. Cred, Sorcha O'Donovan, că te-ai făcut foarte frumoasă.

— Nici tu nu ai îmbătrânit deloc, minţi Sorcha.

— Oare? E drăguţ din partea ta să spui asta, dar anii nu prea m-au cruțat. Mary încercă să-şi netezească rochia peste şoldurile-i cam pline. Stai jos, stai jos, o să tom câte un whisky.

Pe masă se afla o sticlă de băutură, goală pe sfert. Mary umplu două pahare şi unul i-l dădu Sorchei.

— Ei, nu ştiu ce să mai spun. Mi-am pierdut soțul, dar mi-am regăsit fiica. Sănătate! Mary ridică paharul şi luă o înghiţitură. Dacă beau doar un pahar mă calmează, dar dacă beau mai mult, am probleme.

— Ai toate motivele să te ameţeşti puţin, mamă. Cred că şocul a fost teribil.

— A fost, da. Sean Moloney, paznicul cel tânăr, a bătut la uşă noaptea trecută ca să-mi spună ce s-a petrecut. Au chemat doctorul, dar a fost prea târziu, nu s-a mai putut face nimic. Mary începu să sughiţă şi se înroşi. Scuză-mă, nu prea sunt obişnuită cu băutura. Aşa că I-au adus acasă, iar John, antreprenorul de pompe funebre, a venit a doua zi la prima oră. L-am îmbrăcat în cel mai bun costum de duminică pe care-l avea şi am ales un coşciug din lemn de cedru. Am petrecut toată ziua închizând şi deschizând uşa. Ştii cum este la ocaziile astea. Toată

localitatea a venit să-şi ia adio de la el. Am rămas fără vişinată pe la prânz şi am dat fuga la Nora Connolly ca să mai iau.

— Cred că te-ai descurcat foarte bine, mamă.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, s-a sfârşit destul de repede. Aşa mi-a spus toată lumea. Cred că el nici n-a simţit nimic, a murit pe loc.

— Cred că aşa e.

Mary mai luă o înghiţitură de whisky, golind paharul.

— Îţi mai pun un pahar?

Sorcha clătină din cap.

— Aşa, ca să am curajul să fac faţă tatălui tău. Apropo, întotdeauna mi-a trebuit curaj ca să-l înfrunt, zise ea zâmbind.

— La ce oră e înmormântarea?

— La ora două, dar vin să-l ia de la nouă dimineaţa. La unsprezece este slujba pentru familie. Părintele Moynihan ar fi vrut să-l ia din seara asta, ca să-l ţină peste noapte la capelă, dar i-am spus că tu vei dori să-ţi iei rămas-bun de la el.

Sorcha făcu o grimasă.

— Haide, mamă, hai să mergem şi să terminăm odată.

— Da, cred că ar fi mai bine.

Se ridicară şi Sorcha o luă înainte, spre uşa de la

sufragerie. Trase aer în piept, apoi deschise şi intră. Coşciugul era pus pe masa din mijlocul încăperii. Sorcha îşi făcu cruce, aşa cum văzu că procedase şi mama ei. Apoi, Sorcha o luă de mână şi, împreună, ridicară capacul şi se uitară în coşciug. În afară de faptul că pierduse cam mult păr în ultimii şase ani, tatăl ei arăta cam la fel. Cu toate astea, se vedea că îmbătrânise mai mult decât nevasta lui. Moartea îi învineţise buzele, iar pielea îi era ca de alabastru.

— Să te las singură cu el câteva minute?

— Nu, mamă, stai, te rog.

Sorcha o prinse pe Mary de mână, găsind că tatăl ei o intimida la fel de tare ca şi atunci când era în viaţă; Ambele femei se uitau la cadavru în tăcere.

— A făcut treabă bună, nu?

— Cine?

— John, antreprenorul, şopti Mary, de parcă n-ar fi vrut să-l deranjeze pe Seamus din somnul lui etern.

— Da.

— Dar costumul crezi că e potrivit?

— Perfect.

— Ei, mai vrei să mai stai?

Sorcha dădu din cap şi amândouă ieşiră din încăpere.

— Deci l-ai văzut. Faţa lui Mary era parcă mai relaxată când porni spre bucătărie. Să-ţi dau ceva de

mâncare? Poate că ţi-e foame după atâta drum.
— Nu, mamă, mi-a trecut foamea.
— Atunci, mâine o să-ţi pregătesc un mic dejun irlandez.
— Ar fi minunat, dar nu ştiu dacă o să avem timp.
— A, nu durează mult. Acum poate vrei să faci o baie? Am auzit că avioanele alea sunt destul de murdare.
— Nu, zâmbi Sorcha. Aş vrea un ceai.
Mary traversă bucătăria şi puse ibricul pe sobă. Vizita pe care o făcuse în sufragerie o mai trezise puţin.
— Îmi pare rău că n-a putut să vină şi Con.
— Da, din păcate, pleacă în State săptămâna viitoare. Au un concert important la New York şi repetă în neştire.
— Ce cunoscut a devenit. Cine ar fi crezut? Și nu era decât un derbedeu care trăia într-o cocioabă, la malul mării. Cei care aşteaptă să-l vadă vor fi dezamăgiţi că n-a venit cu tine.
— Adevărat? Sorcha îşi urmări mama, care turna apă în ceainic. Am crezut că el este ultimul om din lume pe care.ar vrea cei de pe aici să-l vadă. L-au urât întotdeauna, nu ştiau cum să scape de el mai repede.
— A, dar acum toată lumea întreabă de el. Anul

trecut a venit un ziarist care a pus mii de întrebări despre Con şi despre felul în care a trăit el. Nici nu-ţi închipui câţi au declarat că i-au fost prieteni adevăraţi. Şi câte femei au spus că i-au fost iubite. A venit şi pe aici.

— Adevărat? Şi ce i-ai spus?

— N-am avut ocazia să vorbesc cu el. Taică-tău i-a trântit uşa în nas. Asta a fost singura dată când Seamus a făcut ceea ce trebuia. Uite, e foarte fierbinte, nu bea acum, adăugă Mary şi puse ceaşca în faţa fiicei ei.

— Mulţumesc. Ah, mamă, nimeni nu face un ceai aşa de bun ca tine, în toată lumea asta.

— Eşti drăguţă, Sorcha. Mary zâmbi şi se aşeză la masă. Sunt atât de multe lucruri pe care aş vrea să le discutăm! Nici nu ştiu cu ce să încep.

— Aşa este.

— Poate că de poimâine o să avem timp să vorbim. Sau te grăbeşti să pleci?

— Eu… nu m-am gândit încă la asta, mamă. Nu mă întreba acum.

— Desigur.

Sorcha încercă să-şi înăbuşe un căscat.

— Draga de tine. Tu eşti epuizată, iar eu m-am pus pe vorbă, ca nevestele de pescari. Hai să te duc la culcare. Trebuie să dormi puţin mai mult, mâine te

aşteaptă o zi grea. Toată lumea va fi cu ochii pe tine. Cred că o să fie cea mai mare înmormântare din Ballymore, iar toată lumea va încerca să-l vadă pe ginerele lui Seamus O'Donovan.

— Ei, îmi pare rău c-o să-i dezamăgesc, zise Sorcha cu amărăciune.

— Mie îmi pare bine că n-a venit şi el. O să avem mai mult timp să discutăm, după o despărţire aşa de lungă. Acum, gata, la culcare cu tine. E aproape miezul nopţii.

Sorcha o urmă pe Mary spre dormitor. Suspină când văzu că nu se modificase nimic, totul era la fel ca acum șase ani.

— Am lăsat totul neschimbat. Am aspirat şi am șters praful în fiecare săptămână, ca să păstrez curăţenia.

Sorcha mângâie colecţia ei de animale din porţelan, pe care o avea de când era copil.

— Mă mir că tata n-a dat foc la tot ce era în camera mea, începu ea să râdă.

— Mi-a sugerat la un moment dat să redecorăm camera și să aruncăm lucrurile tale, dar eu m-am împotrivit. Camera asta era tot ce mai aveam de la tine şi nu l-am lăsat să facă nicio modificare.

— Cred că mă ura cu adevărat, nu? zise Sorcha aşezându-se pe pat, cu un ursuleţ în braţe.

— Nu, Sorcha, nu ai dreptate. El te-a iubit, te-a divinizat. Zece ani şi-a dorit să aibă un copil. Când ai apărut, te-a considerat un dar de la Dumnezeu. Când a auzit că te-ai îndrăgostit de Con a avut un şoc. N-a putut face altceva decât să te scoată din viaţa lui. Avea gânduri mari cu tine, Sorcha. Mary oftă. Este vina mea, în cea mai mare parte. Dacă aş fi reuşit să-i dăruiesc mai mulţi copii, aşa cum fac femeile de pe aici, poate că toată dragostea lui, care pe tine te-a împovărat, s-ar fi împărţit şi la ceilalţi fii. Şi dacă tot vorbim despre copii, tu şi Con ce aveţi de gând?

— Până acum nu s-a întâmplat, oftă Sorcha.

— Într-o bună zi va veni şi un copil. Nu trebuie să-ţi faci probleme în privinţa asta. Ai lucrurile pentru noapte cu tine?

Mary ridică valiza şi o deschise. Sorcha se întinse pe fostul ei pat şi o urmări pe Mary, care îi punea rochiile pe umeraşe şi-i aşeza trusa de machiaj pe masa de toaletă.

— Gata, ţi-am sortat lucrurile. Te las ca să te poţi dezbrăca, zise mama ei, îndreptându-se spre uşă, dar ezitând încă în prag.

Sorcha o înţelese. Se ridică, se îndreptă spre ea şi o îmbrăţişă.

— Dacă îţi este urât la noapte, vino şi trezeşte-mă.

— Bine, nu-ţi face probleme din cauza mea.

— Mamă, este atât de bine să fiu din nou acasă!
— Adevărat?
— Da.
— Noapte bună, Sorcha.
— Noapte bună, mamă.

Sorcha se aşeză pe pat simţind că fiecare os o doare; tare mult ar fi vrut să poată dormi tură probleme. Dar de fiecare dată când aţipea, îi revenea în minte imaginea acelui cadavru cu buzele cenuşii, îmbrăcat în costumul de duminică, aflat pe masa din sufragerie. În cele din urmă, ca să poată adormi, aprinse lumina şi luă o carte de pe raftul de la capătul patului.

După câteva minute, i se păru că aude un plânset. Coborî din pat şi se îndreptă spre camera mamei. Când era copil, nu avea voie să între acolo fără să bată la uşă. Acum, deschise uşa fără să-și facă probleme.

— Mami? Mami? Sorcha se urcă în pat alături de ea. O luă încet de mână.

— Îmi pare rău, Sorcha. N-am vrut să te deranjez. Eşti atât de obosită!

— Nici eu n-am putut dormi. Probabil că ne va fi mai bine o dată ce-l vor lua pe tata de aici.

— Da, cred că aşa va fi. O, Sorcha… eu încerc să fiu curajoasă, dar nu pot să cred că s-a dus. Şi ştii care

este cel mai rău lucru?

— Care, mami?

— Nu-mi dau seama dacă l-am iubit vreodată. Au fost perioade în care chiar l-am urât. Dar el era tot ce aveam. Și în felul lui a fost un soţ bun.

Sorcha se lipi mai mult de ea.

— Lasă-mă să mă aşez mai bine, o să dorm aici în noaptea asta. Se cufundă în pernele care cu numai două zile în urmă sprijiniseră capul lui Seamus, apoi căută mâna mamei.

— Mi-a fost tare dor de tine, mami, câteodată nu mai ştiam ce să fac de atâta dor.

— Adevărat? Mary părea mai calmă.

— O, da! Şi acum, înainte de răsăritul soarelui, hai să încercăm să aţipim puţin. Noapte bună, mami.

— Noapte bună, copila mea.

35

Con se trezi dis-de-dimineaţă, contrar obiceiurilor sale. Rămase cu ochii închişi, dorindu-şi ca somnul să-i revină. Ziua care de-abia trecuse fusese plină de activităţi. Repetase până seara în studio, apoi luase cuvântul la o întrunire politică organizată de Luptătorii pentru Pace, în Trafalgar Square.

După jumătate de oră de încercări renunţă, apoi întinse mâna după pachetul de ţigări. Aprinse una, se

lăsă iarăşi pe perne şi trase un fum. Se simţea, ca în ultima vreme, nefericit şi singur.

— De ce? şopti el, dar nu-i răspunse decât ecoul.

Con Daly, băiatul venit de nu se ştie unde, căruia nu-i dădea nimeni nici cea mai mică șansă de reușită în viaţă, ajunsese celebru şi foarte bogat. Şi atunci, de ce nimic nu-i mai făcea plăcere, de ce nu-l mai mulţumea nimic? Ştia că nu se purtase prea blând nici cu Sorcha, nici cu Bo sau cu restul formaţiei, dar nici pe sine nu se menajase. Oare la cei douăzeci şi cinci de ani ai lui nu era prea devreme pentru o criză de genul acesta, care de obicei survine pe la mijlocul vieţii?

Nici măcar muzica, marea lui prietenă de totdeauna nu-l mai mulţumea, nu-i mai făcea inima să tresalte. Se gândi la săptămâna care începea, la concertul din Central Park. Nu mai. Aștepta cu nerăbdare evenimentul, ca altădată. Nu se gândea decât la viermuiala de corpuri care se călcau în picioare lângă limuzina lui, la cei care erau plătiţi ca să-i deschidă drumul. Nici repetiţiile nu mai mergeau bine. El și cu Bo nu făceau altceva decât să se certe în privinţa melodiilor noi. Bo își păstra convingerea că, în faţa a cel puţin un sfert de milion de oameni era important să menţină linia cu care aceştia erau obişnuiţi, linia care le asigurase succesul. Pentru asta

veneau fanii lor să-i vadă. Şi probabil că el avea dreptate.

Con se simţea deprimat. Renumele, faima care îi dăduse atâta putere îi luase libertatea şi nu se mai putea exprima nici profesional, nici personal. El nu mai putea merge unde voia, nu mai putea scrie ce voia. Nici nu mai simţea bucuria de a compune. Ştia că Bo nu-i împărtăşea convingerile politice, dar de fapt Bo era un băiat care aparţinea clasei de mijloc, care niciodată n-a ştiut ce înseamnă să te duci seara flămând la culcare şi să nu poţi dormi din cauza stomacului prea gol, sau să fii scuipat pe stradă şi insultat numai pentru faptul că lumea făcea legătura între tatăl lui, care murise din cauza beţiei, şi el…

Con stinse ţigara în pământul florii care se afla lângă pat. Nici el nu ştia de ce este atât de nemulţumit. Ce avea să se întâmple cu el? îşi mai aprinse o ţigară. Uneori i se întâmpla să bea excesiv, chiar până la uitare, deşi la moartea tatălui îşi jurase că niciodată nu va pune strop de băutură în gură. Câteodată surprindea figura Sorchei privindu-l intens, ea însăşi o expresie a tristeţii. Se purtase îngrozitor cu ea şi era conştient de asta. Ieri îi ceruse dragoste, atenţie, sprijin, iar el nu-i oferise nimic. În curând o va pierde, ştia asta. Dar numai încăpăţânarea îl făcea să nu întreprindă nimic în

acest sens. Se dădu jos din pat, făcu un duş, coborî şi-şi pregăti un ibric plin cu cafea. Îşi puse cafeaua şi un pachet de biscuiţi pe o tavă şi le duse în birou, apoi luă chitara şi încercă să contureze o melodie care îl obseda de câteva zile.

— La dracu'!

Melodia nu voia să se lege.

— Ce naiba se întâmplă cu mine? Con îşi luă ceaşca de cafea, apoi se ridică şi se duse la fereastră. Era o dimineaţă frumoasă de august. Văzu cum se deschid porţile, iar maşina secretarei lui intră pe alee. În acelaşi timp o zări pe una dintre cele mai fidele admiratoare ale lui încercând să se strecoare înăuntru. Ca de obicei, porţile se închiseră şi fata rămase pe dinafară.

Con dădu din cap disperat. Oare fata asta se va trezi la realitate cândva şi se va întreba pentru ce şi-a irosit atâţia ani aşteptând la porţile lui Con Daly?

Sorbi din cafea, apoi privi spre Jenny, care deschidea uşa din faţă. Se gândi să se ducă la ea, să mai stea de vorbă, să-şi mai alunge din gândurile negre. Îşi aminti cum obişnuia să stea în coliba lui de pe malul mării, fără să schimbe o vorbă cu nimeni timp de două, trei zile. Iar acum se temea să mai rămână singur cu el însuşi. Dar seara va ieşi cu Lulu. Ea era singura persoană care îl mai scotea din starea

asta proastă. Con îi admira hotărârea de care dădea ea dovadă, entuziasmul, dorinţa de a face ceva. Ei nu-i păsa de ceea ce gândeau alţii despre ea şi era gata să facă orice pentru a-şi îndeplini obiectivele. Iar lui începuse să-i placă poate mai mult decât ar fi trebuit. Con deschise uşa biroului şi porni spre hol. Se auzea vocea lui Jenny, care răzbătea din biroul ei. Se opri să asculte.

— Da, domnule inspector, a mai primit una… este a șasea… Da, cam acelaşi conţinut, cu litere decupate din ziar, ameninţarea obişnuită. De astă dată este expediată de la Southampton. E probabil de la vreun trăsnit. Nu, nu încă, dar a venit vremea. Da, o veţi face şi dumneavoastră? Bine, o să vă sun din nou după ce vorbesc cu Metropolitan. La revedere, domnule inspector.

Con auzi clinchetul receptorului pus în furcă. Deschise uşa.

— Bună dimineaţa, Jenny.

Fata se întoarse.

— Bună, Con, te-ai trezit devreme.

— Mda.

El luă hârtia din mâna ei şi o privi. Era scrisă cu litere mari: O SĂ TE OMORÂM ÎN CURÂND, GUNOIULE IRLANDEZ. Con se cutremură, apoi lăsă hârtia pe biroul lui Jenny.

— Am auzit bine când ai spus că este a șasea de genul ăsta?

— Da. Uite ce e, Con, nu te speria. Situaţia este sub control. Am intenţionat să-ţi spun, dar n-am vrut să-ţi faci probleme degeaba.

— Nu ştiu cum vine treaba asta. Primesc ameninţări cu moartea şi nimeni nu se deranjează să-mi spună, măcar? Mă crezi un copil, Jenny?

— Îmi pare rău, Con, crede-mă. Dar am făcut tot posibilul ca să fii în siguranţă. A fost în permanenţă un echipaj de poliţie, fără număr, care aştepta în faţa porţii. Te-a urmărit pretutindeni, în ultima lună.

— Chiar așa? Poliţia asta are atâtea mașini și echipaje, încât se poate debarasa așa ușor de unul dintre ele? îşi pot permite un ofiţer care să facă pe bona cu mine? Am mai avut seturi de ameninţări şi nimeni nu s-a gândit să le considere altceva decât simple aberaţii.

— Eu am vorbit cu Helen McCarthy, când au sosit primele scrisori şi ea a hotărât că situaţia este de competenţa poliţiei, ca urmare a problemelor din Ulster și a atitudinii pe care ai luat-o în mod public împotriva lor. Scrisorile care soseau la început nu subliniau naţionalitatea ta.

— Oricum, am vorbit cu inspectorul şi el ar vrea să discute cu tine.

— Suntem la studio, avem repetiţie toată ziua, dar… spune-i că poate să vină pe la prânz. O să-l invit la o bere şi un sandviş.
— Bine.
Con se ridică.
— Simt nevoia să iau puţin aer curat. Mă duc să mă plimb înainte de a pleca la studio.
— Bine. Nu-ţi face probleme, Con. Are cine să-ţi poarte de grijă.
El zâmbi cam neconvins şi plecă. Deschise uşa de la intrare şi păşi în aerul proaspăt de afară. Se îndreptă spre poarta de la mijlocul grădinii, care ducea spre Heath. Îi bătea inima foarte tare, dar reuşi să descuie lacătul. Se simţi dintr-o dată înfierbântat, iar o bandă dureroasă părea că-l strânge de gât. Deschise poarta, apoi încuie lacătul pe partea cealaltă. Porni repede, cu răsuflarea întretăiată.
În cele din urmă se opri, nu mai putea respira şi simţea nevoia să se aşeze. Se ghemui la poalele unui copac, cu capul în mâini.
— O, Doamne, şopti el. Sorcha… New York… noul album, iar acum, aceste ameninţări.
Nu mai putea suporta presiunea. Îşi dori deodată să dispară undeva unde să nu-l mai găsească nimeni. Să poată fi singur, cu gândurile lui. Îşi şterse fruntea, se ridică şi trase aerul proaspăt adânc în piept. De

fapt, întotdeauna există o alternativă. Gândul acesta îl reconforta. Poate că era doar obosit, măcinat de probleme şi de orarul chinuitor din ultimii patru ani. Poate că nu avea nevoie decât de o vacanţă. Se uită la ceas. Întârziase deja la repetiţie. Se simţi mai calm şi porni spre casă.

36

Sorcha se afla în faţa mormântului tatălui ei, alături de Mary. Urmăreau cum sicriul lui Seamus este coborât în pământ.

Se uita la figura mamei ei. Aceasta era palidă, dar nu avea lacrimi în ochi. Mai erau câteva rude în jurul lor. Sora lui Seamus suspina, dar Sorcha își aminti că de obicei aceasta plângea de rupea pământul la toate cununiile și botezurile.

— Haide, Mary, e rândul tău acum, îi spuse părintele Moynihan cu blândeţe. Du-te.

Mary înaintă câţiva paşi, îngenunche şi luă o mână de pământ care avea să-i acopere bărbatul pentru totdeauna. Aruncă pământul peste coşciug, risipindu-l pe capacul de cedru, frumos ornamentat. Sorcha se surprinse gândind ce risipă de bani însemna un asemenea coşciug – dacă l-ar fi înfăşurat numai în linţoliu ar fi fost mai practic. Opreşte-te! Opreşte-te! O voce interioară îi spunea că ar trebui să

aibă remuşcări – sau ceva, acolo – dar ea nu simţea nimic. Încercă să-şi ţină ochii închişi.

— Iartă-mă, Doamne. Nu pot pretinde că l-am iubit.

Deschise ochii şi urmări cum celelalte rude ale lui Seamus treceau pe lângă groapă, aruncând câte o mână de pământ.

— Este rândul tău, Sorcha, îi spuse mama. Sorcha îi îndeplini dorinţa.

— Bine. Acum totul s-a terminat, Mary, spuse părintele Moynihan. Vă conduc pe tine şi pe Sorcha la maşină.

— Mulţumesc, părinte. Vreţi să ne însoţiţi până acasă, ca să bem un pahar de vişinată?

— Desigur, Mary.

Sorcha îi urmă, trecând printre toţi cei care participaseră la înmormântare. Văzu multe figuri cunoscute. Merse cu capul în jos, ca să evite contactul cu cei prezenţi. Mulţi dintre ei erau invitaţi acasă după înmormântare, aşa că avea timp să discute cu ei atunci.

Un fotograf de la ziarul local aştepta la poarta cimitirului. Rămăsese acolo când cortegiul funerar se oprise în faţa bisericii şi aşteptase ca Sorcha şi Mary să revină.

— Soţul dumneavoastră nu este aici, doamnă Daly?

o întrebase el pe Sorcha când şoferul închisese portiera.

— Nu.

— Este la Londra?

Sorcha dăduse din cap şi se grăbise spre biserică. După ceremonie, el veni din nou şi făcu fotografii ale celor trei, care înaintau spre maşină. Sorcha se întoarse înfuriată.

— Dumneata nu ai niciun fel de scrupule?

— Scuzaţi-mă, dar pe aici nu avem ocazia să întâlnim prea multe neveste de pop-staruri, aşa că am profitat de acest prilej.

Sorcha nu-i mai răspunse, pentru că se grăbi să-i ajungă din urmă pe Mary şi pe părintele Moynihan, care se îndreptau spre maşina funerară. Aceasta porni din scurt, cu un scrâşnet de roţi. Mary luă mâna lui Sorcha şi o strânse într-a ei.

— Te simţi bine?

— Da, dar tu?

— Şi eu. Este aproape gata, Sorcha.

Fata sesiză o oarecare uşurare în glasul mamei. Îndată ce ajunseră acasă, Sorcha îşi instală mama şi pe părintele Moynihan în sufragerie, le oferi câte un pahar de vişinată, iar ea se duse la bucătărie să supravegheze activitatea de acolo. Două dintre prietenele lui Mary munciseră toată dimineaţa,

pregătind masa pentru invitaţi.

— Sorcha, vrei să torni tu vişinata în pahare? apoi eu şi Eileen putem servi mai uşor când vine lumea.

Doamna Hurley, pe care o cunoştea de când era copil, i se adresa cu timiditate.

— Sigur că o să am eu grijă de musafiri și o să fac tot ce este necesar.

— Da, Sorcha, ocupă-te de ceea ce mai este de făcut.

Timp de o jumătate de oră, Sorcha se achită de datoria ei de fiică şi, le oferi invitaţilor câte un pahar de vişinată sau de suc de portocale. Erau oameni pe care îi cunoştea din copilărie, care câteodată o certaseră pentru că dăduse peste ei pe stradă sau pentru că făcuse prea multă gălăgie jucându-se cu prietenii, iar acum i se adresau cu reținere, de parcă ar fi venit de pe o altă planetă. Atitudinea lor o mâhni mai mult decât moartea tatălui. Ei nu făceau decât să sublinieze lipsa ei de identitate, precum și faptul că ea nu-și putea găsi locul nicăieri.

Soarele ardea cu putere, ferestrele erau deschise, sandvişurile fuseseră consumate, se mai adusese vişinată şi whisky de la magazinul doamnei Connolly, de după colţ. O dată ce Seamus fusese înmormântat aşa cum se cuvenea, bărbaţii îşi scoaseră cravatele şi hainele, doamnele renunţară la pălării şi se relaxară.

Sorcha nu voia decât să-i vadă plecaţi mai repede la casele lor, dar ştia că trebuia să reziste până seara târziu. În camera de zi era o atmosferă sufocantă. Deodată simţi că ameţeşte. Avea nevoie de aer. Văzând-o pe mama ei antrenată în conversaţie cu Georgie O'Hea, una dintre patroanele de magazin din localitate, cu faţa înroșită din cauza căldurii și a vişinatei, se hotărî să iasă puţin. Părăsi încăperea şi coborî la parter. Afară aerul era plăcut, proaspăt, şi Sorcha rămase aşa, trăgând aer în piept câteva clipe. O luă apoi pe drum, spre piaţa publică. Împinse poarta şi tocmai când să treacă, se auzi strigată.

— Sorcha O'Donovan! Tu eşti?

Se întoarse. Maureen se apropia în fugă.

— Sorcha! Maureen îşi desfăcu braţele-i dolofane și o îmbrățișă. Ah, Sorcha!? Mi-a fost tare teamă că te-am pierdut, m-am gândit că de la înmormântare ai plecat direct la Londra; eu n-am avut cum să ajung mai devreme, pentru că n-am găsit pe nimeni să stea cu copiii, dar… Maureen încercă să-şi tragă răsuflarea. Ah, ce bine că te văd!

— Şi eu mă bucur că te văd, Maureen! Arăţi minunat!

— Oare? Cu trei copii mici, veniţi unul după altul, nu mai pot fi suplă, dar de fapt niciodată n-am fost o Twiggy, nu? Fata zâmbi. Unde te duceai?

— În piaţa publică, să iau puţin aer curat. E sufocant acolo. Sorcha indică etajul al doilea al casei părinteşti.

— Bine, aşa o să putem sta şi noi puţin de vorbă. Maureen o prinse de braţ şi se aşezară pe o bancă. Hai, spune-mi, spune-mi totul, totul, chiar de la început. De-abia aştept să aud cum ai făcut de ai plecat atât de rapid în Anglia, cu Con Daly. Maureen îi dădu un cot puternic. Să ştii că am fost tare supărată pe tine, fiindcă tocmai mie nu mi-ai spus secretul tău. Şi eu care credeam că sunt cea mai bună prietenă a ta!

— Îmi pare rău, Maureen, te rog sa mă crezi. Lucrurile s-au precipitat. Regret că nu ţi-am scris, dar am hotărât asta împreună cu Con.

— Să știi că la un moment dat am vrut să deschid scrisorile pe care le trimiteai pe adresa mea pentru mama ta. Voiam să ştiu ce s-a întâmplat, dar am reușit să mă controlez. Cred că trebuie să te iert. Cel puţin ne-ai dat nouă, fetelor, un subiect fierbinte de discuție. Câteva luni n-am făcut decât speculaţii, chicoti ea. Fetele spuneau că ai plecat pentru că erai gravidă cu Con. E adevărat?

— Nu, zâmbi Sorcha, melancolică. Nu eram. Totul a pornit de la faptul că tata a descoperit că mă întâlneam cu Con. Mi-a interzis să-l mai văd, iar noi

ne-am hotărât să fugim.

— Şi te-ai măritat! El a ajuns celebru şi bogat şi… oh! oftă Maureen visătoare, este ca un roman de dragoste. Con a venit cu tine, Sorcha? Toată localitatea de-abia aşteaptă să-l vadă. Se zvonea că o să vină toată formaţia. Şi eu speram asta. Îmi place mult Bo Bradley, e un tip grozav.

— Nu, Con nu este cu mine. Formaţia are repetiţii la Londra, este foarte ocupată. Pleacă peste câteva zile în SUA.

— A, pentru concertul din Central Park. Ştiu. Sunt membră a fan clubului de aici.

— Aşa deci, zise Sorcha, disperată că nu putea scăpa de acelaşi subiect, soţul ei. Aş vrea să-mi povesteşti despre tine.

— Nu sunt lucruri prea interesante de povestit. Nu am o viaţă palpitantă, ca a ta. Poate ai auzit că m-am măritat cu Tommy Dalton, la câteva luni după ce ai plecat.

— Da, mi-a scris mama.

— Locuim într-un apartament deasupra magazinului, cu cei trei copii, Tommy junior, Sean şi Teresa, cea mai mică dintre ei; Tommy munceşte pe brânci în magazin, iar când nu munceşte el, o fac eu în locul lui, râse Maureen. Ne luptăm din răsputeri să supravieţuim, pentru că suntem în competiţie cu

supermarketul care s-a deschis la marginea localităţii, dar acum lucrurile încep să meargă bine. Am economisit ceva bani, ca să cumpărăm o bucată de pământ. Primăvara viitoare o să ne construim o casă. O să avem bucătărie, cameră de zi, sufragerie şi trei dormitoare. În prezent avem unul singur. Copiii dorm acolo, iar eu dorm cu Tommy într-un pat din sufragerie. Ah, Sorcha, nu mai pot aştepta. Când mă gândesc cât spaţiu o să avem! O să fie grozav!

— Așa o să fie, Maureen. Deci, eşti fericită?

— Asta este fericirea mea, dacă se poate numi fericire. Ridică din umeri. Îmi amintesc ce visuri ne făceam despre felul în care urma să trăim, despre cât voiam să ne deosebim de mamele şi de taţii noştri, dar totul a rămas doar vis. Eu locuiesc tot în Ballymore, sunt nevasta unui băcan şi am trei copii. Am o viaţă aproape identică cu aceea a mamei mele, numai că eu mă gândesc să mă opresc la patru sau cinci copii, zise Maureen zâmbind. Acum înţeleg de ce mama a îmbătrânit prea devreme. A avut zece copii. Am citit în reviste că tu şi Con nu aveţi niciunul.

— Deocamdată nu avem, dar sperăm că vom avea şi noi într-o zi.

— A, trebuie să aveţi copii. Ei sunt substanţa unei căsnicii. Câteodată, când sunt obosită seara, mă duc

la ei în dormitor, le văd mutriţele şi îmi dau seama că am pentru ce să trăiesc.

— Dar ce este cu Mairead? Cu Katherine?

— Mairead s-a măritat cu individul ăla îngrozitor, John Donohue, îl ţii minte, cel care mirosea mereu a bălegar şi avea faţa plină de bube.

Sorcha începu să râdă.

— Mi-l amintesc. Dar de ce s-a îndrăgostit Mairead de el?

— Pentru că a început să mai facă din când în când câte o baie, iar acneea i-a dispărut subit. Acum este un tip frumos, Sorcha. Locuiesc la ferma părinţilor lui, în afara oraşului. Ne mai întâlnim uneori, dar are şi ea doi copii sub trei ani, şi tară maşină îi e destul de greu. Cât despre frumoasa noastră Katherine… vocea lui Maureen coborî aproape de şoaptă… ei, ea are o poveste interesantă.

— Ce s-a întâmplat?

— Katherine a intrat la universitate, după cum se aştepta toată lumea, dar apoi s-a răzgândit şi a anunţat că se mărită cu Angus Hurley.

— Angus Hurley? M-am dus o dată cu el la cinema. N-am ştiut că ea îl plăcea.

— Nici fratele meu n-a ştiut. Ei ieşeau împreună când Katherine a anunţat că se logodeşte cu Angus.

— O, draga de ea! Dar fratele tău ce-a tăcut?

— Era disperat. Din cauza asta mama l-a expediat la Dublin, la mătuşa şi la unchiul meu. Nu s-a mai întors de atunci. Este agent de vânzări, are un apartament în Ballsbridge şi o maşină nouă. Acum a devenit partener la firmă. Nici nu se gândeşte să se mai însoare. Katherine i-a frânt inima.

— Dar tu n-ai întrebat-o niciodată de ce s-a măritat cu Angus?

— Nu ne mai vedem decât rareori, la slujbă. Îi ştii pe cei din familia Hurley, au impresia că sunt buricul pământului pentru că bunicul lor are fabrica aia. Şi Katherine a ajuns ca ei. Locuiesc la fosta casă parohială, cea care dă spre mare. Maureen ridică din umeri. Arată mereu ca la o paradă de modă, dar are o faţă lungă ca predica părintelui Moynihan. Ei, uite că te-am pus la curent cu toate noutăţile despre noi trei. Cât stai la Ballymore?

Sorcha era pierdută în gândurile ei.

— Poftim?

— Te-am întrebat cât mai rămâi aici?

— Nu ştiu deocamdată. Trebuie să mă întorc la Londra la sfârşitul săptămânii. Marţi plec cu Con la New York.

— O, ce interesant! Şi presupun că ai o casă ca în poveşti!

— Da, casa noastră este destul de frumoasă.

— Şi ai bani să cumperi tot ce-ţi doreşti?

— Cred că da.

— Atunci de ce nu eşti fericită, Sorcha? o întrebă Maureen studiind-o atent.

— Eu…

— Te-a mâhnit moartea tatălui tău, nu? A, în ceea ce ne priveşte pe noi, aş vrea să te invit mâine, la ceai, dacă mai eşti aici. O să-mi cunoşti copiii, pe Tommy, dacă o să pot să-l scot din magazin.

— Mi-ar plăcea să vin, dacă mama se va simţi bine. Mă gândeam să mai stau măcar o zi.

— Sigur. Acum trebuie să plec acasă. I-am promis lui Deirdre că lipsesc doar câteva minute. Dacă se întâmplă ceva deosebit, treci pe la magazin. Dacă nu, te aştept mâine pe la şase jumătate, zise Maureen ridicându-se. Îmi pare rău că tatăl tău a murit, dar cel puţin am avut şi noi ocazia de a mai discuta. Pa, Sorcha.

— Pa, Maureen.

Fosta ei prietenă o luă spre High Street. Din spate, arăta exact ca mama ei. Sorcha mai rămase câteva minute ascultând o bocitoare care cânta o baladă veche, irlandeză. Ridicându-se, o porni înapoi spre casă şi deschise uşa din faţă. Trecu pe lângă biroul tatălui ei, în faţa căruia se opri, întrebându-se dacă ar trebui să între şi să-i telefoneze lui Con. Era sfâşiată

de sentimente contradictorii, o parte din ea tânjea după el, iar cealaltă se lăsa dominată de mândrie. După un timp, se hotărî să urce scările.

37

Lui Lulu îi tresări inima când auzi zgomotul unei chei introduse în broască. Ar fi vrut să fie deja plecată când Bo se întorcea de la repetiţie. Din nefericire, el venise mai devreme, iar ea, ca de obicei, întârziase.

— Ai ajuns devreme.

— Da, au fost nişte repetiţii enervante. Am mai avut una dintre certurile obişnuite cu Con, în privinţa concertului din Central Park.

— O, dragul meu, zise ea trecând pe lângă el şi întinzând mâna după jacheta ei de combatant.

— Şi Ian a întârziat două ore, ştii cum e el. Acum are o prietenă japoneză cu chimono şi a ţinut-o cu noi în timpul repetiţiilor.

— Mda. Lulu îşi căuta cheile maşinii în nenumăratele buzunare ale jachetei.

— Şi Derek mă bate mereu la cap cu cântecul lui cel nou. Nu numai că vrea să-l includem în noul album, dar vrea să-l cântăm şi în faţa a unui sfert de milion de oameni în Central Park.

— Înţeleg.

— Atunci, a intervenit Con şi i-a spus ce rahat este cântecul lui şi că, oricum, nu va fi în album. Derek a plecat furios şi nu s-a mai întors, aşa că noi ceilalţi am aşteptat, în timp ce Ian stătea pe podea cu japoneza lui şi recitau o mantră!

— Adevărat? Ce interesant! Dacă nu mai pleci cu maşina astăzi, pot s-o iau eu? Nu-mi găsesc cheile nicăieri.

Bo o privi.

— Cred că n-ai auzit nicio vorbă din tot ce ţi-am spus, nu?

— Pardon?

— Lasă, nu-i nimic.

— Îmi pare rău. Pot S-o iau?

— Ce să iei?

— Pot să iau maşina ta?

— Sigur că da. Bo îi dădu cheile. Şi unde te duci?

— Mă întâlnesc cu Gus la biroul lui, trebuie să discutăm despre rolul nou ce mi-a fost oferit.

— Ce rol este?

— Ţi-am mai spus despre asta.

— A, cel în care trebuie să te despoi pentru individul ăla care se pretinde un regizor serios, iar în realitate filmele lui sunt nişte pornografii împuţite?

— Bo, câteodată, vorbeşti ca un moralist din clasa de mijloc, care trăieşte fericit într-o suburbie.

— Probabil că asta şi sunt.

— Dar pretinzi că eşti o vedetă rock, iubitule.

— Ei, bine! o să mă duc să mormăi câteva rânduri şi pe urmă o să sar în pat cu o gaşcă de golani şi o să fac o mică orgie, asta-i tot.

— Cred că ţi-ar prinde bine, mormăi Lulu.

— Ce-ai spus?

— Nimic, oftă ea. Mă surprinde că eşti atât de plictisitor, câteodată.

— O, mulţumesc! Bine…

Bo o trase spre el, o propti de perete şi o sărută. Îşi strecură o mină spre sinii ei.

— Opreşte-te! Lulu reuşi să se elibereze din îmbrăţişarea lui.

Bo urmări cum îşi ştergea buzele cu dosul palmei.

— Dumnezeule, ar trebui să vezi ce figură ai. Te dezgust atât de mult?

— Nu, îmi pare rău, dar nu este perioada propice.

Bo se aşeză pe scaun lângă măsuţa de telefon, în hol, şi oftă.

— Ce se întâmplă, Lulu? N-am mai făcut dragoste de câteva săptămâni, iar tu mă eviţi în permanenţă. Noaptea, când vin acasă, eşti plecată. Nu-mi amintesc de când n-am mai petrecut o seară împreună.

— Îmi pare rău. Asta este, ridică ea din umeri.

— Eşti prea ocupată cu munca ta, cu cauzele

pentru care lupţi şi cu Con, aşa că nu mai ai timp şi pentru mine?

— Ai atâtea locuri şi petreceri unde ai putea merge, Bo.

— Da, aşa este. Dar ce să fac dacă aş prefera să stau acasă cu soţia mea?

— Dumnezeule, ce plictisitor eşti.

Bo dădu din cap.

— Bine, renunţ. Continuă, Lulu, du-te şi expune-ţi farmecele pentru prietenul tău. Presupun că faci asta şi pentru Con.

— Nu te comporta ca un puştan, Bo. Ştii ce? în seara asta vin târziu.

— Ce surpriză!

— La revedere.

— Pa.

Lulu trânti uşa şi Bo făcu un semn de drum bun şi călătorie sprâncenată în direcţia ei.

Con rămăsese cu ochii aţintiţi la telefon. Ştia că ar fi trebuit s-o sune pe Sorcha, dar vocea ei îndurerată, rănită, era ceva de nesuportat pentru el în această seară. Ieşi din birou şi se îndreptă spre bucătărie să-şi ia o bere din frigider. Fusese o repetiţie imposibilă, se certase cu Derek, apoi venise inspectorul Cross, care stătuse şi privise câtva timp prin glasvandul studioului. La restaurant se mai calmaseră. Se pare

că se descoperise o listă a loialiştilor, pe care fusese inclus numele lui Con alături de politicieni şi alţi activişti. Inspectorul îi sugerase lui Con să-şi restrângă activităţile politice, pentru siguranţa lui, şi-i recomandase lui Helen McCarthy să angajeze bodyguarzi, pe lângă cei repartizaţi de poliţie.

— Crezi că scrisoarea de ameninţare provine de la vreun grup loialist?

— Este o posibilitate. Poate fi o coincidenţă faptul că noi am descoperit lista în acelaşi timp în care tu ai primit scrisoarea. Poate e scrisă de un nebun, care se bucură de astfel de măgării, dar este mai bine să fim vigilenţi decât să ne pară rău. Ar fi bine să te păzeşti, domnule Daly, până ce se mai calmează spiritele.

Detectivul plecase şi Con îşi comandase un whisky dublu, apoi încă unul. După aceea plecase spre casa lui, unde nu-l aştepta nimeni şi unde încercă să uite totul, concentrându-se asupra unui cântec nou. La patru şi jumătate se plictisi şi se consolă cu ce mai era în frigider. Luă câteva înghiţituri de bere. Lulu trebuia să sosească. Ea îi alunga de obicei toate gândurile negre. Venea să discute despre o idee a ei privind o eventuală întâlnire dintre Con şi John Lennon, la New York, dar Con era sigur c-o va putea convinge să rămână. N-avea chef să fie singur în seara aceasta.

Sună telefonul. Con traversă holul spre birou şi ridică receptorul.

— Da?

— Con, sunt eu, Helen.

— O, bună, Helen.

— Ce mai faci?

— Nu pot spune că am o zi bună.

— Da, cred că nu eşti în apele tale, se simte. Uite ce este, Con, aş vrea să vorbim. Pot să vin mâine la tine, pe la ora nouă? Ştiu că este devreme, dar Metropolitan îşi mută birourile şi toate sunt într-o dezordine totală. Dar aş vrea să-ţi vorbesc înainte ca tu să pleci la New York.

— Înţeleg.

— Îmi pare rău, dar avem de discutat. Pe diferite teme.

Da?

— Bine, Helen, la revedere.

Lăsă receptorul jos. El şi Helen păstraseră o relaţie distantă, profesională, de-a lungul anilor de colaborare. Dacă ei i se întâmpla să devină ceva mai apropiată, repara totul cu eficienţa ei rece. Iar din cauză că Brad bea foarte mult, Con se bucura că exista cineva la cârma Metropolitan-ului care să aibă mintea limpede, pentru că Brad nu o mai avea de multă vreme. Din toate astea mai rezulta o problemă.

Brad nu se ocupa de producerea noului lor album.

— La dracu'! Con se simţi neputincios în faţa tuturor complicaţiilor care apăreau în ultima vreme şi, dorind să se exteriorizeze cumva, aruncă sticla de bere. Aceasta lovi peretele, dar nu se sparse, ci continuă să se deplaseze înainte şi înapoi pe pardoseală. Uşa se deschise deodată.

— Bun, mă predau, stai calm! Lulu se afla în faţa uşii de la bucătărie, cu mâinile ridicate, cu o teamă falsă întipărită pe faţă.

— Nu-ţi era destinată ţie, draga mea. Am avut câteva zile mai proaste, iar Heil Helen tocmai m-a sunat ca să pună capac şi… Con ridică din umeri neputincios. Îmi pare rău.

— O, dragul meu. Lulu se rezemă de uşă. L-am suportat pe Bo cu toate inepţiile lui, chiar înainte de a pleca. Şi el părea la fel de fericit ca şi tine. Ce naiba se întâmplă cu voi?

— Eşti liberă toată noaptea?

— M-aş putea face liberă, zise Lulu cu ochii scânteind.

— Atunci, o să-ţi povestesc. Dar înainte de asta, ar trebui să mănânc ceva. N-am mâncat de dimineaţă.

— Adevărat? Unde este Sorcha? Mă aşteptam să ne servească fix la ora şapte musacaua ei celebră, care te balonează.

— Lasă, Lulu. De fapt, Sorcha este în Irlanda. A murit tatăl ei şi ea a plecat la înmormântare.

— Înţeleg. Când se întoarce?

— Nu ştiu.

— Şi te încântă situaţia, nu?

— Posibil.

— Cred că deocamdată îţi trebuie ceva de mâncare. Problema este că, spre deosebire de drăgălaşa ta nevastă, eu nu. Prea ştiu să gătesc. Va trebui să ieşim undeva.

— Este un restaurant franţuzesc prin preajmă. Hai să mergem acolo.

— Bine. Crezi că ai putea mânca melci prăjiţi în unt, cu usturoi? I-ai putea considera drept un fel de mâncare?

— Cred că aşa vom veni în sprijinul grădinarilor locali. A fost o invazie de melci anul ăsta, zise Con zâmbind.

Când ieşiră pe poartă, el uită să facă semne fanilor care îl aşteptau, ca de obicei, stând pe trotuar. Privi apoi în oglinda retrovizoare şi văzu Roverul care porni din faţa casei şi îi urmă spre Hampstead Village.

— Vezi maşina care ne urmăreşte?

— Da.

— Fac pariu cu tine pe cinci lire că parchează în

spatele nostru. Con opri maşina în faţa restaurantului. Lulu privi cu surprindere cum Roverul trase la câţiva metri în spatele lor.

— De unde ai ştiut?

— O să-ţi povestesc eu mai multe, Lulu. Con coborî din maşină. Dar hai să mâncăm mai întâi.

Şeful de sală le oferi o masă într-un loc mai retras. Con se aşeză cu spatele la fereastră şi la ceilalţi meseni, sperând că nu va fi recunoscut. După melci, Con mâncă muşchi împănat, iar Lulu ceru un sufleu, la care băură două sticle dintr-un vin roşu foarte bun. Lulu vorbi tot timpul despre o vizionare pe care o avusese pentru un nou film.

— Vor să apar fără sutien. Desigur, Bo nu va fi de acord. Dar ce vede el rău în nuditate, pentru numele lui Dumnezeu? Dacă mi se oferă rolul, o să-l accept. Regizorul este un tânăr minunat, cu vederi largi, şi arată formidabil. Ne vom simţi ca pe foc.

Con îşi bău vinul, dar chelnerul avea mereu grijă să-i umple paharul. O privi pe Lulu care vorbea atât de pasionat despre romanul victorian după care se făcea filmul acela. Ochii ei verzi străluceau, părul ei ca abanosul cădea în cascadă pe umeri şi i se oprea pe sânii plini. Dumnezeule, ce femeie sexy, se gândi el.

— Cafea pentru domnul şi doamna?

— Da, eu aş vrea, zise Lulu. Deci, când se întoarce Sorcha?

— După cum ţi-am mai spus, nu ştiu. Cred că la sfârşitul săptămânii. Con întinse mâna după pachetul de ţigări.

— Dar vine cu noi la New York marţi?

— Aşa ar trebui. Oricum, hai să schimbăm subiectul.

— Bine. Povesteşte-mi despre maşina care ne aşteaptă în faţa restaurantului. Eşti urmărit?

— Ăsta este adevărul până la urmă. Sunt sub protecţia prietenilor tăi de la Scotland Yard. Am primit mai multe ameninţări cu moartea. Poliţia nu ştie încă dacă ele aparţin unui fan nebun sau unui loialist militant. Oricum, nu este prea plăcut.

— O, Con, îmi pare rău. E îngrozitor.

— Mi s-a spus să stau deoparte o vreme. Fără marşuri, proteste, fără nimic de genul ăsta. Îmi pare rău că te las singură cu toate astea, dar nu am ce face.

— E păcat, dar nu trebuie să-ţi pui viaţa în pericol pentru aşa ceva.

— Deci nici tu nu mă sfătuiești să nu iau în considerare ameninţările şi să continuu cu acelaşi stil de viaţă? Am crezut că aşa vei face.

— Nu, nici vorbă. Nu are rost să rişti. Eşti mai de preţ viu decât mort. Şi n-aş suporta să te pierd.

— E bine, pentru că n-am de gând să dispar deocamdată.

Lulu îl privi fix.

— Viaţa fără tine ar fi cam fără sens.

— Adevărat?

— Este cât se poate de adevărat.

Con stinse ţigara şi îi privi ochii ei verzi, profunzi.

— Mergem?

— Da, sigur, zise ea.

Con se trezi a doua zi dimineaţa la sunetul insistent al soneriei. Aplecându-se deasupra lui Lulu, se uită la ceas. Era nouă fără cinci.

— La dracu'!

Simţi o mină care se retrase de pe trupul lui, când Lulu căscă şi deschise ochii.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

— E Helen, Helen McCarthy. M-a sunat ieri şi mi-a spus că vrea să ne vedem astăzi dimineaţă. Eu uitasem.

Con sări din pat, îşi trase pantalonii şi un tricou.

— Dumnezeule, mă simt cam ameţit. Am băut cam mult aseară, nu?

— Ai fost minunat aseară, Con.

El se aplecă şi o sărută.

— Acum trebuie să rămâi aici sus, ca o fată cuminte, iar eu o să vin la tine, după ce pleacă Helen.

Lulu zâmbi adormită, se întoarse şi închise ochii. Con ieşi din dormitor şi o porni în goană pe scări, să deschidă uşa de la intrare.

— Bună dimineaţa, Helen.

Fata arăta impecabil, într-o rochie de bumbac crem, midi, şi o jachetă asortată; era perfect machiată. Îl examină din cap până în picioare.

— Ai avut o noapte cam grea, nu? Arăţi îngrozitor.

— Aşa mă şi simt. Te rog, intră.

— Mulţumesc. Eu te-am trezit?

— Da, tu. Ceasul meu deşteptător este la Ballymore.

— Vorbeşti despre Sorcha? Helen se încruntă, mergând după Con spre bucătărie. De ce a plecat?

— Tatăl ei a murit acum câteva zile. S-a dus la înmormântare.

— A, îmi pare rău.

— Oare? Con deschise frigiderul şi luă o sticlă cu lapte.

— Da. Seamus O'Donovan s-a ocupat de averea mea de la Ballymore. A făcut treabă bună. Înseamnă că va trebui să găsesc pe altcineva în locul lui. Sau s-o vând, gândi ea cu voce tare. Oricum, îmi oferi o cafea, sper?

— Să fii sigură de asta. Con turnă lapte din sticlă, se îndreptă spre aragaz şi puse ibricul pe foc. Helen

își lăsă servieta pe masă și își trase un scaun.

— Unde e Bo?

— Ce vrei să spui? Cred că e acasă.

— Păi, am văzut mașina lui în parcare latine. Am presupus că ați făcut-o lată amândoi aseară, de asta arăți așa.

Con continuă să amestece cafeaua și zahărul în două căni.

— Cam așa am făcut. El a fost prea beat și n-a mai putut să conducă. A luat un taxi.

— Oh, zise Helen, privind jacheta care atârna pe spătarul scaunului ei.

— Asta e jacheta lui Lulu, nu?

— Da, a fost și ca cu Bo, și a uitat-o ieri aici. Era destul de cald aseară.

Con puse cele două căni pe masă și se așeză în fața lui Helen.

— Deci ce te-a adus aici, așa devreme, în această minunată zi de vineri?

— Stai o secundă – Helen sorbi din cafea. Am vrut să-ți spun că Metropolitan va angaja câțiva bodyguarzi, chiar de mâine. Domnul Cross ne-a sugerat s-o facem. Te vor însoți douăzeci și patru de ore pe zi.

— Și o să doarmă pe saltele la ușa mea?

— Con, nu bagateliza ceea ce se petrece. Cred că

Scotland Yard ia totul în serios. Deşi nu-mi place ceea ce-ţi spun, eu cred că ţi-ai făcut-o cu mina ta. Ai cam exagerat cu vederile tale politice. Ţi-aş sugera să te mai reţii, de acum înainte.

— Doamne, mă simt ca un şcolar! Este a treia predică pe care o primesc în ultimele douăzeci şi patru de ore. Con luă o gură de cafea. Te rog, Helen, încetează.

— Îmi pare rău, Con. Fac asta numai pentru că ne pasă de tine.

— Desigur. Dacă aş muri, ce-ar face *Fishermen?*

— Dacă ai muri, s-ar face multă publicitate şi am vinde milioane de copii ale hiturilor formaţiei, îi replică Helen rece. Nu te mai prosti, băiete.

— Îmi pare rău. Con se întinse peste masă, ca să-şi ai ţigările. Luă una din pachet şi o aprinse. N-am avut o săptămână bună.

— Aşa am auzit. Derek a venit ieri la mine la birou şi s-a plâns că l-ai insultat şi că nici nu te gândeşti să-i introduci noul cântec în album.

— Are dreptate, n-o să-l includ.

— De ce nu?

Con o privi.

— L-ai ascultat?

— Nu.

— Dacă ai face-o, ţi-ai da seama de ce.

— Bine, Con. Tu ştii că nu m-aş amesteca în probleme de creaţie, dar întrucât Freddy este în SUA, iar Brad e plecat…

— Da? Unde?

— E plecat… la ţară.

— Vrei să spui că e la dezalcoolizare din nou.

— Nu e bine să dăm cu pietre în semenii noştri, Con. După cum te-am văzut când am venit şi după ce am mai auzit şi eu, nu e bine să emiţi judecăţi prea aspre la adresa altora. Oricum, aşa cum îţi spuneam, deoarece Brad o să lipsească vreo lună sau două, trebuie să aibă cineva grijă şi de problemele astea.

— Corect.

— Derek mi-a mai spus că nu merg bine repetiţiile pentru săptămână viitoare. Tu şi cu Bo vă certaţi tot timpul.

— Derek m-a pârât la tine, nu?

— Nu. În afara faptului că i-ai refuzat cântecul, este îngrijorat de faptul că formaţia se va destrăma.

— Ascultă, Helen, totul merge bine. Fiecare grup are şi momente mai proaste. Suntem împreună de câţiva ani şi e normal să apară şi neînţelegeri când şi când. Vom trece noi peste asta.

Se auzi zgomotul unei uşi trântite la etaj.

— Ce-a fost asta?

— Am lăsat uşa deschisă la balcon. Se trânteşte

mereu.

Helen privi pe fereastră, era o zi frumoasă, nu se mişca nicio frunză.

— O să ne întâlnim astăzi la studio şi totul va decurge perfect. Noaptea e un sfetnic bun, deşi…

— Deşi, ce?

— Mai avem o problemă. Eu şi Bo am vrut să aşteptăm până când Freddy pleacă la New York, dar…

— Continuă.

— Este vorba despre Ian. E tot mai dezechilibrat. Se scoală foarte târziu, cu capul ameţit, şi insistă să-şi aducă tot haremul la studio. Nu mai cântă ca altădată. Uită melodia pe la mijlocul cântecului şi începe să îndruge altceva.

Helen dădu din cap.

— Bine, din câte înţeleg, eu nu prea am ce face până ce nu se întoarce Freddy.

— Îmi pare rău de el, dar dacă nu-şi revine până la înregistrările din septembrie, va trebui să-l înlocuim.

Helen îl privi atent pe Con.

— Poate ar trebui să te îngrijoreze mai mult faptul că nu prea aveţi ce înregistra. Câte melodii ai?

— Trei, poate patru, zise el, ridicând din umeri a neputinţă.

— Şi mai sunt alte opt care ar merge. Dar Bo?

— Mai are şi el câteva. Uite ce este, Helen, nu-ţi face probleme, totul va fi bine.

— Bine, am încredere În ceea ce-mi spui. N-aş vrea să văd că se dezintegrează *Fishermen.* Atâtea grupuri se despart, dar eu aş vrea să intervenim înainte de a se produce ruptura. Cred că tu şi Bo ar trebui să ajungeţi la o înţelegere, la un compromis muzical. Este prea mult de pierdut, miza este prea mare pentru ca să ne permitem să ratăm. Helen se uită la ceas. Gata, am întârziat. O, era să uit. Tu trebuie să pleci la New York cu două zile înaintea celorlalţi, pentru siguranţă. Biletul îţi este rezervat sub numele de Jonathan Healy, dar compania British Airways ştie totul despre problema ta. Vei fi, desigur, însoţit de bodyguarzii tăi.

— Vrei să spui c-o să plec duminică?

— Da.

Con ridică din umeri.

— Dacă asta te face mai fericită.

— Important este ca tu să fii ferit de pericole. Armă ai?

— Nu, şi n-aş vrea să am una vreodată.

— Eu am. Un pistol pe Care îl ţin într-un seif, în biroul meu. În zilele noastre nu poţi şti niciodată ce se poate întâmpla. De ce nu-ţi cumperi una, ca să fii mai liniştit?

— Ah, Helen, aş vrea să las asta în scama poliţiei.

— Cum doreşti, Con. Bine, zise ea şi se ridică.

Se îndreptă spre uşa de la bucătărie, o deschise, apoi păşi pe hol. Deodată, ea şi Con îşi ridicară privirile în sus şi în capul scărilor o văzură pe Lulu, care ezita să mai coboare vreo treaptă din cauza scârţâitului acestora.

— O, Helen, ce mai faci?

— Bine, Lulu, dar tu? o întrebă ea cu răceală.

— Bine, mă pregăteam de plecare. N-ai văzut cheile mele de la maşină, Con?

Acesta îşi trecu o mână prin păru-i des şi oftă adânc.

— În mod sigur sunt în buzunarul jachetei tale, Lulu. Ai lăsat-o pe spătarul scaunului de la bucătărie.

— Mersi, trebuie să plec, sunt în criză de timp. La zece şi jumătate mă întâlnesc cu agentul meu.

Se năpusti pe scări, apoi în bucătărie. Helen se îndreptă spre ieşire.

— La revedere, Con.

— La revedere, Helen.

Fata făcu un pas afară, apoi se întoarse din nou spre el:

— Faptul că te culci cu nevasta lui nu te va ajuta să-ţi rezolvi problemele cu Bo. Helen îl privi tăios. Te deplasezi pe o gheaţă prea subţire, Con. Ar trebui să

ai grijă.

Con o urmă până la automobilul ei, un Porsche, trânti portiera, apoi îi arătă pumnul când maşina se puse în mişcare.

— Îmi pare rău, Con. Am încercat să mă furişez, dar n-am găsit cheile.

Lulu rămăsese în faţa lui, cu o figură contrariată. Con nu zise nimic, doar ridică din umeri.

— Eu… Lulu îi puse o mână pe umăr. Noaptea trecută a fost ceva de vis, Con, sunt atât de fericită! îl sărută încet, pe gât. Nu-ţi face probleme cu Helen. Este destul de discretă, ştie ce are de făcut, nu o interesează decât aspectele profesionale ale problemei.

El dădu din cap.

— Nici nu-ţi închipui cine este această Helen McCarthy, Lulu, nu ai nici cea mai vagă idee.

38

Sorcha trecea pe lângă biroul tatălui ei, când auzi sunând telefonul. Deschise uşa, se duse spre pupitru şi ridică receptorul.

— Alo?

— Sorcha?

— Con!

— Ce faci?

— O, sunt… bine.

— L-aţi înmormântat?

— Da.

— Ce face mama ta?

— Având în vedere prin ce trece, se descurcă foarte bine. Dar tu? Ce faci?

— Eu sunt bine, mulţumesc. Vii mâine?

— Mă gândeam să plec duminică spre casă, dar am sunat la agenţie şi nu mai erau locuri. De aceea o să vin cu zborul de luni, tocmai la timp ca să plec cu tine la New York.

— Ei, tocmai de asta te-am sunat. S-a schimbat programul. Eu plec sâmbătă.

Sorcha îşi muşcă buzele.

— De ce?

— Dintr-un motiv foarte întemeiat. Dar nu va fi nicio problemă. Tu întoarce-te acasă, apoi vii marţi la New York. E bine?

— Bine. Atunci, ne vedem în State.

— Da. La revedere, Con.

Sorcha lăsă receptorul jos. Era gata să izbucnească în plâns. Con îi vorbise frumos, dar nu simţise niciun fel de căldură în glasul lui, nici măcar o undă de duioşie. Oare n-o mai iubea? Nu ştia ce să creadă.

Oftă, închise uşa de la birou şi ieşi pe hol. Când deschise uşa de la intrare, se auzi un trăsnet. Se

înfioră şi se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să se întoarcă în casă şi să-şi ia o haină de ploaie, dar era deja târziu şi-şi spuse că Maureen îi va da una pentru drumul de întoarcere. Sorcha închise uşa în urma ei şi se hotărî să-l scoată pe Con din gândurile ei deocamdată, ca să se bucure de seara petrecută cu vechea ei prietenă. Traversă piaţeta, apoi o luă pe High Street spre magazinul lui Maureen.

I se tăcu pielea de găină pe braţe, după cele zece minute de mers pe jos. Intră. Tommy se afla în spatele tejghelei, zâmbindu-i cu o figură copilăroasă, acoperită de pistrui.

— A, Sorcha, cât mă bucur că te văd! Arăţi foarte bine.

— Şi tu, Tommy.

— Maureen e sus. Trebăluieşte prin bucătărie, de parcă ar veni o zeitate la cină. Hai să te conduc la ea.

Tommy ieşi de după tejghea şi deschise o uşă în spatele magazinului. O luară pe un coridor întunecat, presărat cu tot felul de cutii. Sorcha se strecură printre ele şi îl urmă pe scara de lemn.

— Am avut astăzi o livrare. O să vin şi eu mai târziu, dar mai întâi trebuie să sortez marfa. Oricum, cred că Maureen ar vrea să staţi între patru ochi o vreme. Uite aici, zise Tommy împingând o uşă care ducea într-o bucătărie mică şi plină de aburi. Ţi-a

sosit musafirul, iubito.

Maureen, cu faţa înroşită din cauza căldurii, îşi şterse mâinile pe şorţ şi veni s-o sărute pe Sorcha.

— Ce mai faci?

— Bine, foarte bine.

— Mă bucur.

Înainte ca Sorcha să facă vreo mişcare, apărură trei căpşoare roşietice din încăperea învecinată şi se atârnară de fusta lui Maureen, cu ochişori curioşi care iscodeau de lângă picioarele mamei, unde se simţeau în siguranţă.

— Ea este, mami? E doamna măritată cu un cântăreţ mare? întrebă cel mai înalt dintre băieţi.

— Da, aşa este, zâmbi Maureen.

— Eu cobor la magazin, iubito. Sună-mă când eşti gata.

Maureen dădu din cap.

— Haideţi, copii, daţi-mi drumul ca s-o pot conduce pe Sorcha în sufragerie, zise Maureen dând ochii peste cap şi traversând bucătăria cu cei trei copii agăţaţi de poalele ei. Vino şi așează-te pe undeva, unde găseşti un loc.

Sorcha o urmă într-o încăpere mică, mobilată destul de sărăcăcios, cu o măsuţă pentru cafea şi cu un televizor albnegru înghesuit pe un fel de raft. Podeaua era plină de cărţile şi jucăriile copiilor.

— Ah, voi cei trei! Uite ce-i aici, după ce mi-aţi promis c-o să faceţi ordine! îi certă Maureen, aplecându-se să ridice o păpuşă de cârpă şi o maşinuţă. Se duse spre fereastră şi oftă. I-aş fi trimis la joacă, în grădină, dar parcă s-au rupt cerurile. Așează-te şi fă-te comodă, Sorcha. Ia o gură de whisky, dacă vrei.

— Nu, aş prefera un pahar cu suc de portocale.

Sorcha se aşeză. Când luă loc, cel mai mic dintre copii, cu feţişoara acoperită cu pistrui şi cu o claie de păr roşiatic, ondulat, veni spre ea, se rezemă de genunchii ei şi începu să-şi sugă degetul.

— Teresa, eşti incorigibilă. E lipicioasă cu toată lumea, zise Maureen mândră de odrasla ei. Este foarte îndrăzneaţă. Mi-e şi teamă să mă gândese cum o să fie pe la șaisprezece ani cu băieții.

— Acum, prezintă-mi-i şi pe cei doi, o încurajă Sorcha.

— El este Tommy junior.

— Bună Tommy, Câţi ani ai?

— Cinci, domnişoară.

— Ei, eşti băiat mare. Dar fratele tău câţi are?

— Sean are numai patru. Este încă un puşti. Ambii băieţi se apropiară de Sorcha.

— O să-ţi aduc ceva de băut, zise Maureen. Să aveţi grijă de mătuşica Sorcha.

După vreo oră, după ce Sorcha le citise câteva povești, după ce se jucaseră cu mașinile și desenaseră, Maureen îi chemă la ceai. Ea o luă pe Teresa și se duse la bucătărie. Masa din mijloc fusese acoperită cu o dantelă, iar în mijloc era un aranjament floral într-o vază.

— Masa arată nemaipomenit, zise Sorcha entuziasmată.

— Mulţumesc. Așează-te unde te simţi mai bine. O să-l chem şi pe Tommy.

Cei doi băieţi se și ridicaseră, dar Sorcha se strecură lângă ei şi o luă pe Teresa în braţe.

— Gata, vine şi Tommy. O să încep să servesc. Am gătit şuncă cu varză şi cartofi, ca să ne amintim de vremurile de odinioară, zâmbi Maureen.

Soţul ei intră în bucătărie cu o sticlă sub braţ.

— Ai adus și vinul, Tommy? Sorcha, cred c-o să-ţi placă, o necăji Maureen, în timp ce Tommy căuta prin sertare după tirbuşon. Se aşezară cu toţii la masă, iar Teresa fu luată din poala ei, nu fără să protesteze, şi aşezată într-un scaun de lemn, mai înalt. Sorcha se uită la muntele de şuncă, varză și cartofi, care fusese pus în dreptul ei.

— Miroase foarte bine, Maureen.

— Aş vrea să văd cum cureţi farfuria. Eşti prea slabă.

— N-o lua în seamă. E geloasă, pentru că ea s-a cam împlinit, zâmbi Tommy.

— Şi datorită cui am ajuns aşa, Tommy Dalton? Cu trei copii născuţi în cinci ani!

— Iar eu sunt mort după ei, după cum prea bine ştii. Sean, nu mânca decât cu lingura!

În timp ce mâncau, Sorcha ascultă discuţia plină de afecţiune care se desfăşura între cei doi soţi, precum și felul în care îşi lăudau progeniturile. Îşi dădu seama că invidia o astfel de familie unită, de care ea nu avusese parte niciodată.

Mai târziu, după ce copiii fuseseră duşi la culcare, Tommy începu să vorbească despre noua lor casă, ba chiar le arătă şi planurile acesteia. Maureen îi explică fiecare detaliu.

— Știi că noi facem tot posibilul să economisim. Va mai dura ceva timp până va fi gata, dar o să merite, mai ales că al patrulea copil este şi el pe drum.

Sorcha o privi surprinsă pe Maureen care aprobă.

— Aveam eu o oarecare bănuială, dar azi-dimineaţă doctorul mi-a confirmat-o. Cel puţin vom avea în continuare pentru ce să luptăm. Şi ne-am mai dorit încă unul, nu-i aşa, Tommy?

— Mie îmi spui, iubito? O luă de după talie şi o sărută.

Sorcha îi felicită şi băură destul de mult whisky.

— Dumnezeule, e trecut de ora zece! Ar trebui să plec. Mama se comportă bine în timpul zilei, dar noaptea nu rezistă singură.

Maureen trase perdeaua şi privi afară.

— Cred c-o să te ude până la piele, Sorcha. Stai să-ţi aduc o umbrelă şi o jachetă.

— Mulţumesc. Îţi sunt recunoscătoare pentru cina asta minunată. Mă simt atât de plină!

— Nu eşti la fel de plină cum o să fiu eu după câteva luni, râse Maureen, plecând să aducă o jachetă și o umbrelă.

— La revedere, Tommy. Poate când o să mai vin pe aici o să aveţi o casă nouă.

— Cu ajutorul lui Dumnezeu, cred că vom avea.

— Te conduc, zise Maureen, care se afla pe undeva pe la jumătatea scărilor.

Sorcha coborî și o luă pe urmele ei. Deschizând ușa de la intrare văzu că pe High Street erau numai bălţi.

— Asta îţi va reaminti că te-ai întors la Emerald Isle, râse Maureen. Își îmbrăţişă prietena şi o strânse la piept. Să nu te prind că nu-mi mai scrii, Sorcha. O s-o faci, nu?

— Desigur. Îţi promit. Nici nu ştii cât de bine mi-a făcut reîntâlnirea cu tine. Şi mă bucur mult că eşti fericită. Ai o familie grozavă.

— A, în privinţa asta, nicio problemă. Am tot ce mi-

am dorit. Tu trebuie să ai grijă de tine, Sorcha. Am impresia că te frământă ceva. Am dreptate?

— Eu… Sorcha ezită câteva secunde, apoi își dădu seama că era mai bine să-și păstreze mândria și să nu dezvăluie necazurile ei sentimentale. Mă preocupă mama. Sper că nu vor fi probleme când va trebui să plec și s-o las singură.

— Dar chiar nu-ţi mai aminteşti cum este viaţa aici, la Ballymore? Toată lumea va veni mereu pe capul ei. Nu va duce lipsă de companie, de asta poţi fi sigură.

— Da, știu. Are mulţi prieteni. Eu mă simt parcă puţin vinovată că trebuie să plec.

— Cred că mama ta va înţelege că e normal să fii cu soţul tău. Dacă al meu ar fi fost o stea de muzică pop, ca al tău, n-aş fi stat departe de el nicio secundă.

Sorcha deschise umbrela.

— Trebuie să plec. Pa, Maureen.

— Pa, Sorcha.

Ploaia bătea acum din spate, aşa că ajunse acasă udă până la piele.

— Doamne, Dumnezeule! Ai venit ca un șobolan ud! Dezbracă-te ca să-ți usuc hainele și fa o baie fierbinte, să nu răceşti!

Mary se învârtea în jurul fiicei ei, scoţându-i hainele ude și vorbind mereu. În cadă fiind, Sorcha reluă filmul serii pe care o petrecuse în casa lui

Maureen. Se întrebă cum putea supravieţui în înghesuiala aceea, cu cei trei copii frumoşi, dar gălăgioşi.

— Dragostea. Asta este, îşi spuse ea ştergându-se pe faţă. Tommy şi Maureen se iubeau cu adevărat şi îşi adorau copiii. Nu mai conta că nu erau bogaţi sau că munceau din greu pentru ceea ce aveau. Poate că ea şi Con avuseseră prea mult dintr-o dată. Dar oare s-au iubit vreodată cu adevărat? De iubit se iubiseră, dar se pare că nu îndeajuns. Sorcha refuza să creadă că dragostea lor se stinsese. Ştia că se aflau la o răscruce. Dacă lăsa lucrurile aşa cum erau, nu mai exista nicio speranţă. Dar dacă mai avea puterea s-o ia de la capăt, să treacă peste toate lucrurile care îi făcuseră să se despartă astfel, dacă – şi asta era cel mai important lucru – dacă îl putea face pe Con să gândească la fel ca ea, poate că mai aveau o şansă. Şi ştia că este posibil.

Sorcha termină baia.

— Te iubesc, Con Daly, strigă ea spre tavan. Şi pentru dragostea ei era pregătită să lupte.

— Eşti sigură că nu vrei să mergi cu mine?

— Nu, vreau să rămân aici. Am multe lucruri de rezolvat. Tata mi-a lăsat destui bani, iar cineva din oraş este interesat să-i preia afacerea. Cred că ar fi mai bine să vând totul. O să cumpăr o casă mai mică.

— Mă gândeam să pleci de aici câteva zile, doar. Aş vrea să vii la Londra, să-mi vezi casa.

— O să vin, Sorcha, poate la toamnă. Acum nu pot.

Sorcha o privi cu atenţie, de parcă ar fi vrut să se convingă că mama ei nu va face vreo prostie, şi ajunse la concluzia că o putea lăsa singură.

— Sigur c-o să vin, dar aici am primit deja o mulţime de invitaţii de la prietene. De fapt, toate s-au purtat ireproşabil, zâmbi Mary. Acum te rog să-ţi pui haina. Vine taxiul imediat.

Peste zece minute, într-adevăr, taxiul ajunsese, iar cele două se îmbrăţişau. Ploua cu găleata, iar Sorcha începu să tremure.

— Sper că n-o să te îmbolnăveşti. Te rog să te îmbraci gros.

— Așa o să fac. Sorcha îşi îmbrăţişă mama. Ştiu că n-ar trebui să spun asta, din cauza morţii tatei, dar mi-au plăcut mult zilele pe care le-am petrecut împreună.

— Iar acum nu văd de ce n-ai veni mai des pe aici. Data viitoare adu-l și pe bărbatul ăla al tău.

— O să-l aduc, îţi promit.

Fugi spre maşină, se urcă, iar Mary o urmă, cu umbrela.

— Dumnezeu să fie cu tine, Sorcha! Mama se lupta să-şi reţină lacrimile.

— Ne vedem curând, mamă. O să-ţi dau telefon ca să-ţi spun cum am ajuns. La revedere.

Mary rămase pe trotuar, urmărind maşina care dispăru după colţ, având senzaţia că n-o va mai vedea vreodată.

Sorcha îşi luă rămas-bun de la Ballymore. Simţea o vagă durere în gât şi nu putea să înghită. Mama avusese dreptate, răcise zdravăn. Privi străzile spălate de ploaie. De aici începuse totul pentru ea şi Con. Iar acum era hotărâtă să nu lase povestea dintre ei să se termine aici.

39

— Bună dimineaţa, Katie.

— Bună dimineaţa, domnişoară McCarthy.

— Este o zi atât de frumoasă, încât am să iau micul dejun afară.

— Desigur. Doriţi micul dejun obişnuit?

— Da. Mulţumesc.

Helen se îndreptă spre curtea interioară, trecând dincolo de ferestrele franţuzeşti. Puse corespondenţa pe masă, trase un scaun de fier forjat şi se aşeză. Închise ochii şi rămase aşa, la soare. Slavă Domnului, era sâmbătă. Cu o seară înainte, în sfârşit, mutaseră totul din vechiul în noul sediu al Metropolitan-ului.

Clădirea va arăta grozav când va fi finisată. Helen își mutase propriul ei birou la un etaj superior. Acesta fusese decorat corespunzător, cu mobilă stil, cu covoare verzi în care se afunda piciorul, cu draperii care mascau ferestrele. Avea și o baie, pentru situaţiile în care îi era imposibil să mai ajungă acasă.

Helen întinse mâna și luă plicul cel mare, maro, care se afla pe măsuţă. Avea acolo amănunte privind o casă de vacanţă lângă Cobham, în Surrey, dotată cu sală de gimnastică şi piscină interioară. Se uită la detalii. I se părea un proiect promiţător şi oarecum familiar. Privi adresa și își dădu seama că aceea fusese locuinţa unui cântăreţ celebru, care trecea prin momente grele, din cauza consumului de stupefiante. Își aminti că fusese cândva acolo, la o petrecere. Casa era splendidă și nu dăduse prea mulţi bani pe ea. Bietul om era, probabil, disperat.

Helen dădu din cap. Nu putea să înţeleagă ce se petrecea cu cei din lumea muzicii, care se lăsau pradă viciilor. Ea bea foarte rar şi, dacă o făcea, se limita la câteva pahare de șampanie, urând sentimentul că-şi pierde controlul de sine, iar capul îi este greu. O fostă secretară, pe care o concediase, o numise maniacă a controlului de sine. Poate că avea dreptate, dar era mai bine aşa decât să sfârşească pe

jumătate senilă.

— Poftiţi micul dejun, domnişoară McCarthy.

Katie, servitoarea ei filipineză, îi aduse tava cu suc de fructe, ceai, un croasant şi o puse pe măsuţa din faţa ei.

— Mulţumesc, Katie.

Helen sorbi sucul şi se hotărî să vadă casa din Cobham. Puse schiţa cu detaliile la loc în plic şi desfăcu un croasant. După ce îl termină, se lăsă pe spate pentru a se mai bucura câteva minute de soare. Nu dormise prea bine noaptea trecută, din cauza gândurilor pe care şi le făcea în legătură cu noua clădire, şi ca urmare a revelaţiei produse de legătura dintre Con şi Lulu Bradley. Se gândise toată noaptea la felul în care ar putea opri toată afacerea înainte ca Sorcha sau Bo să afle. Dacă s-ar fi aflat, asta ar fi fost picătura care să umple paharul. Ar fi însemnat despărţirea formaţiei *Fishermen.* Ceea ce se traducea în pierderea unei afaceri deosebit de prospere pentru ea.

Helen se gândise să coteze Metropolitan-ul la bursă, imediat ce era posibil. Asta i-ar fi adus o mulţime de bani, oferindu-i posibilitatea de a-şi extinde imperiul. Cu acest plan în minte, trebuia să facă totul pentru a-i opri pe cei din formaţie de la autodistrugere. Oftă. Ea avea puterea de a controla

lucrurile din punct de vedere financiar, dar vieţile oamenilor, mai precis ale starurilor, nu-i aparţineau. Helen se gândi la ironia situaţiei, pentru că timp de mai mulţi ani îşi dorise să-i despartă pe Con şi Sorcha. Dar acum interesele îi dictau contrariul.

Sorcha veni acasă luni seara, pe la zece şi jumătate. Se simţea devastată. Tremurase în avion spre Dublin, apoi descoperise că zborul avea o întârziere de două ore, din cauza vremii rele. Sfârşită, deschise uşa din faţă, îşi lăsă valiza în hol şi urcă spre dormitor. Fără a se mai dezbrăca, se aruncă pe pat cu ochii închişi. La un moment dat se ivi lumina zorilor. Sorcha gemu, dar nu se mişcă. Sudoarea îi curgea pe frunte, pătând feţele de perne. Sună telefonul, dar zgomotul n-o trezi. Mai percepu la un moment dat că se lăsa întunericul. Se auziră tunete destul de puternice, iar cerul fu luminat de fulgere. Apoi începu ploaia, întrerupând atmosfera aceea apăsătoare, umedă.

Sorcha începu să tremure. Avea vise confuze. La un moment dat, se afla în patul ei, la Ballymore. Uşa se deschise şi apăru tatăl ei, cu buzele cenuşii, îmbrăcat în costumul de duminică. Dar el este mort, îi spunea o voce. Auzi un strigăt:

— Sorcha! Sorcha! Ce se întâmplă?

Nişte mâini delicate o scuturară încet… era tatăl ei, care încerca s-o ia cu el…

— Sorcha, sunt eu, Helen, trezeşte-te! Este doar un vis. Totul va fi bine, Sorcha.

Deschise ochii. Încăperea era plină de umbre. Helen McCarthy stătea aplecată deasupra ei. Încercă să se ridice în coate, dar nu reuşi, apoi se lăsă la loc cu un geamăt. Helen îi puse mâna pe frunte.

— Ai temperatură mare. Cred că delirezi. O să chem un doctor, da?

Sorcha dădu din cap. O dureau ochii dacă încerca să-i deschidă, aşa că îi închise la loc şi adormi. Fu trezită de o mână care se aşezase pe fruntea ei.

— Sunt doctorul Harris, Sorcha. Vreau să-ţi fac un control.

— O, mă dor ochii atât de tare, gemu ea.

— Poţi să deschizi gura mare?

— Medicul îi examină gâtul, amigdalele, îi ascultă inima şi, în final, îi puse un termometru sub limbă.

— Nu e foarte rău. Doctorul Harris îşi strânse instrumentele şi le puse în trusă. Ai o gripă destul de puternică. Îţi recomand aspirină şi repaus la pat.

Sorcha începea să-şi revină. O sâcâia o idee, care îi stăruia undeva în minte. Deodată îşi aminti despre ce era vorba.

— Cât este ceasul?

O durea gâtul prea tare pentru ca să poată vorbi.

— Şapte şi jumătate, seara.

— Dar ce zi este?

— Marţi, nouăsprezece august. Eşti acasă, în patul tău, în Hampstead, zise doctorul.

— „Oh, nu, oh, nu! “se lamenta Sorcha luptându-se să se ridice. Intenţionam să fiu în dimineaţa asta în avion, zburând spre New York! Con! Eu…

— Nu intra în panică! spuse Helen, apărând în spatele doctorului Harris. Con a telefonat la Metropolitan când nu a reuşit să te prindă noaptea trecută. El o sunase pe mama ta în Ballymore şi îi spusese că tu ai reuşit să-ţi aranjezi zborul înapoi. Tu nu ai verificat zborul la Heatrow în dimineaţa asta, aşa încât am dat pe acolo să văd dacă totul e bine. Am făcut o treabă bună cu această verificare. Ce ai făcut cât ai fost plecată?

— A plouat mult. Cred că am răcit. Helen, poţi să-mi rezervi un zbor mâine dimineaţă? Trebuie să ajung la New York. Eu…

— Nu fi absurdă, dragă, spuse doctorul Harris. Tu nu mai eşti în stare să iei avionul mâine, prin urmare o să-ţi crească aripi ca să zbori tu însuţi. Eşti bolnavă, Sorcha, şi trebuie să stai la pat până îţi revii. Ordin de la doctor. Şi încă ceva. Ai un prieten sau o rudă care ar putea veni şi sta pentru câteva zile să te îngrijească şi să te supravegheze?

— Eu… Sorcha îşi şterse lacrima prelinsă din ochii

ei.

— Nu te îngrijora, doctore, voi face ceva în privinţa asta, spuse Helen.

— Desigur, dar te avertizez, fata mea, fără prostii, dacă nu vrei să ajungi într-un spital, cu pneumonie.

Doctorul se ridică.

— Ne mai vedem!

— Mulţumesc. Pa, Sorcha, ai grijă de tine.

Helen urcase din nou scările aducând un pahar cu aspirină efervescentă.

— Bine, bea asta.

O ajută pe Sorcha să se ridice la căpătâiul patului observând grimasa pe care o făcu când ajunse la fundul paharului.

— Bună fată. Şi acum voi sta cu tine până te înzdrăveneşti. Mâine pot folosi biroul lui Jenny pentru a primi telefoanele urgente de la Metropolitan. Apropo de telefoane, trebuie să merg şi să-i telefonez mamei tale. Se pare că ea şi-a făcut fel de fel de gânduri groaznice. Apoi vreau să-l sun pe Con. Poate că nu va fi de găsit pe moment, dar am să-i las un mesaj la hotel spunându-i că eşti bine.

— Foloseşte acest telefon. Sorcha arătă spre aparatul de lângă pat.

— Bine.

Helen ridică receptorul.

— *Ar* fi bine să vorbeşti cu mama ta, pentru că nu vrea să creadă că eşti bine. Dă-mi numărul.

Imediat ce Sorcha reuşi să-i îngaime câteva cuvinte mamei, îl sunară şi pe Con, la New York. Helen se ridică.

— Mă duc să-mi fac nişte supă. Am văzut tot ce-mi trebuie în dulap. Ai vrea şi tu?

Sorcha dădu din cap.

— Bine, dar de mâine trebuie să începi să mănânci.

— Promit.

— Îţi mai trebuie ceva?

— Nu, mulţumesc, Helen.

— Nu ai pentru ce.

Helen ieşi din încăpere şi se duse la bucătărie. Desfăcu o conservă, turnă conţinutul într-un vas, apoi îl încălzi. Când termină de mâncat, se retrase în camera de zi, ca să prindă ştirile. Peste câteva minute urcă spre dormitor şi deschise uşa. Sorcha dormea. Helen îi luă temperatura şi văzu că îi mai scăzuse. Făcu o baie, apoi veni din nou în camera bolnavei, după care se duse într-o cameră de oaspeţi, se aşeză pe mai multe perne şi-şi deschise servieta. Documentaţia pregătită de serviciul public de audiții sosise în acea dimineaţă. În faţa ochilor ei începură să se perinde coloane de cifre şi, deodată, obişnuita ei concentrare o părăsi.

Când auzise că Sorcha nu era la bordul avionului spre New York, se gândise că a aflat despre Con şi Lulu. De asta venise ea aici în Hampstead. Dar acum era sigură că Sorcha nu ştia nimic. Păruse destul de fericită când sunase la hotelul lui Con. Fusese o simplă coincidenţă că nu putuse zbura, din cauza bolii.

Helen nu se simţea în largul ei. Cu cifrele îi era mai uşor, dar sentimentele oamenilor erau mai greu de controlat.

Apartamentul lui Con de la Sherry Netherland era plin de oameni pe care nu-i cunoştea, reprezentanţi ai companiilor americane de înregistrări, ziariști şi fotografi care fumau, beau și vorbeau. Era o petrecere improvizată. Aceasta era scena de început, cu care formaţia pornea să cunoască și să încânte oraşul, dar, de astă dată, Con nu avea chef de așa ceva. Și-ar fi dorit să se culce devreme și să fie odihnit pentru concertul de a doua zi. Membrii formaţiei avuseseră un fel de repetiţie în acea după-amiază în Central Park. Având în vedere că nu se pregătiseră deloc, lucrurile nu merseseră tocmai rău. Dar se putea observa uşor tensiunea dintre ei: Derek nu-l prea băga în seamă pe el din cauza cântecului respins, Ian era pe altă lume, ca de obicei; doar Bo, cu obişnuitu-i profesionalism, încerca să ţină lucrurile

sub control. Con simţi o mână pe spate.

— Bună, iubitule.

— Lulu!

El se întoarse şi îi zâmbi:

— Unde este Bo?

— S-a dus sus, în cameră. Lulu îi strecură o mână sub cămaşă.

— Te rog să scapi de toată lumea.

— Ferească Dumnezeu, Lulu, tot apartamentul meu este plin de ziarişti!

— După cum ţi-am mai spus, trebuie să scapi de ei. Eşti cam tensionat. O să te fac să te relaxezi.

— Taci!

— Numai dacă îmi promiţi.

— Bine, bine. Con îşi drese glasul. Doamnelor şi domnilor, petrecerea s-a terminat. Am nevoie de odihnă.

Se lăsă o tăcere de câteva secunde, cam descurajantă, apoi volumul conversaţiei redeveni acelaşi.

— Numai scap odată de ăştia, sunt ca lipitorile, oftă Con. Dacă te-au apucat, nu-ţi mai dau drumul.

— Hai să-i dăm afară. Adu şi bodyguarzii, că pentru asta îi plăteşti, zise Lulu, privind la cei doi coloşi care stăteau în uşă.

— Ivan, strigă Con.

— Da, ce doreşti?

— Aş vrea să goleşti încăperea asta. M-am săturat de ei.

— Sigur, Con. Lasă-i pe seama mea.

Peste zece minute, în cameră nu mai rămăseseră decât Lulu, Con şi Freddy.

— Cam devreme pentru tine, nu? remarcă Freddy.

— Mă simt epuizat.

— Bine, du-te şi fă-ţi somnul de frumuseţe. Te las în pace. Hai, Lulu, te duc până la apartamentul vostru.

— Cred că pot să-l găsesc şi singură, mulţumesc, îi răspunse ea.

— Bine, ne vedem mâine, Con.

Uşa se închise în urma lui. Lulu nu mai pierdu timpul şi se năpusti în braţele lui Con, sărutându-l.

— Dacă ai ști cum m-am gândit toată ziua numai la tine, cum ţi-am urmărit toate mişcările, cum te-am dorit! începu să-i desfacă nasturii cămășii.

— Dar Bo unde îşi închipuie că eşti?

— Lasă-l pe Bo, nu-mi pasă ce crede.

Trăgându-l spre podea, ea îi desfăcu fermoarul şi îşi strecură o mână înăuntru.

— Relaxează-te, Con, şi bucură-te de clipele astea.

Con se ridică deasupra ei şi făcură dragoste, cu pasiune, în timp ce ea şoptea neîncetat „Te iubesc, te

iubesc. Noi suntem făcuţi unul pentru celălalt, am ştiut asta dintotdeauna. Con nu-i răspunse, ci se rostogoli alături de ea. Rămase pe podea, epuizat fizic. Lulu se ridică, se propti într-un cot, în timp ce părul ei de abanos, care contrasta atât de puternic cu pielea-i albă, i se revărsa pe umeri. Îşi plimbă încet un deget pe pieptul lui:

— Nu mai fi atât de trist. Mă deranjează.

— Îmi pare rău.

— Ce se întâmplă, Con?

El rămase cu privirea aţintită în tavan.

— Chiar nu înţelegi? Vina este o emoţie negativă. Ascultă, Con, nu-ţi face probleme. Lasă-mi-le mie pe toate. Aranjez eu totul.

Îi puse un deget pe buze, apoi îl sărută încet. Con începu să caşte.

— Plec, zise Lulu şi îşi încheie nasturii bluzei, ridicându-se în picioare. Vise plăcute, iubitul meu.

Apoi ieşi. Con se ridică şi se îndreptă spre dormitor. Se aruncă pe pat şi adormi în cinci minute.

Derek, care se afla în baie, auzi deodată un geamăt, încheindu-şi pantalonii, deschise uşa şi privi în jur. Con şi Lulu, erau pe podea, înlănţuiţi, şi păreau că se bucură în egală măsură de acele momente. Închise uşa, întrebându-se cât va trebui să stea închis acolo.

— Ei, ca să vezi drăcie, zise el şi-şi zâmbi în

oglindă. Con și Lulu?

Auzi la un moment dat cum se închide o uşă, apoi o alta. Încet, deschise din nou uşa de la baie. Încăperea în care fuseseră cei doi era acum goală. Ieşi încet, pe vârfuri, simţind că acest secret nou descoperit de el îi dădea mari speranţe.

Cu toate că nu-i făcea plăcere, să recunoască, Sorcha trebuia să admită că Helen se purtase admirabil; fără ea, poate că nici n-ar mai fi fost în viaţă. În ultimele patruzeci şi opt de ore Helen o îngrijise ca pe un copil. Pe la sfârşitul săptămânii Sorcha simţea că se va putea bucura de cea de a douăzeci și doua aniversare a ei. Cineva ciocăni la uşă, apoi Helen apăru cu tava pe care îi aducea micul dejun. Era, ca întotdeauna, perfect machiată şi îmbrăcată impecabil, într-un costum cu pantalon.

— Cum ne simţim în dimineaţa asta? întrebă ea, aşezându-i tava cu mâncare. Arăţi mai bine. Asta mă bucură. Se duse la fereastră şi trase draperiile. O altă zi, la fel de frumoasă. Mănâncă, apoi vei face o baie pe care o să ţi-o pregătesc eu acum. Dacă o să stai în apa caldă, o să te simţi mult mai bine.

Sorcha încuviinţă, dar Helen ieşise deja din cameră. Aceasta avea aptitudini de matroană, în mod sigur. Își bău sucul de portocale, apoi începu să învârtă fulgii de porumb cu linguriţa în bol. Nu avea

poftă de mâncare – de fapt, numai la vederea ei simţea că i se face rău.

— Asta nu e bine, Sorcha, zise Helen care revenise în încăpere. Cum vrei să-ţi recapeţi puterile dacă nu mănânci?

— Îmi pare rău, Helen, dar nu pot. Mi-e rău.

— Nu mai merge aşa, zâmbi ea. Nu mai am grijă de tine dacă nu vrei să mă asculţi. Acum, du-te, ţi-am pregătit baia şi poate că după asta o să vii să stai puţin la soare.

Sorcha dădu din cap, apoi se îndreptă spre baie. Se privi în oglindă şi oftă. Era palidă şi trasă la faţă, cu cearcăne mari, negre, sub ochi. Dacă arăta aşa, erau slabe speranţe să-şi poată reface căsnicia. Intră în cadă, lăsându-şi trupul acoperit de spumă. Peste câteva ore, Con intra în obiceiurile dinaintea concertului, obiceiuri din care, odată, făcea și ea parte. Îşi aminti cum stătea într-o latură a sălii, iar el venea să se şteargă cu un prosop, o săruta, îi spunea cât de mult o iubeşte…

După altă jumătate de oră, Sorcha se afla pe terasă, soarele cald calmându-i nervii. Helen plecase după provizii, insistând ca înainte de plecare să-i pună Sorchei un pled pe picioare. La un moment dat se trezi auzind nişte zgomote care veneau din bucătărie. Helen se întorsese şi despacheta

cumpărăturile.

— Te-ai odihnit?

— Da, mulţumesc.

— Astăzi arăţi mult mai bine. Nu ştiu ce-ai vrea să mănânci, aşa că am cumpărat mai multe, ca să te tentez.

— Helen, voiam să-ţi spun… să-ţi mulţumesc pentru că ai avut atâta grijă de mine. Nu ştiu ce aş fi făcut fără tine.

— Nu-i nimic, îi răspunse ea, punând plicurile de supă pe raft. Cred că și tu ai fi avut grijă de mine.

— De fapt, nu ştiu dacă aş fi făcut-o, Helen. Uite ce vreau să-ţi spun. Ţie n-ar fi trebuit să-ţi pese de ceea ce s-a întâmplat cu mine. Hai să uităm totul și să fim prietene.

Helen se opri cu o cutie de fasole înmână. Se întoarse şi o privi pe Sorcha plăcut surprinsă.

— O, ceea ce s-a întâmplat între noi a fost cu mult timp în urmă. Eram copii pe atunci. Era o altă viaţă. Nici nu vreau să-mi amintesc de vremurile acelea.

— Sunt de acord că te-ai schimbat, zâmbi Sorcha, relaxându-se puţin.

— Mă surprinde că tu ţi-ai imaginat că aş mai avea ceva împotriva ta. Eram copii atunci. Acum suntem amândouă femei în toată firea și am uitat totul.

— Mă bucură ce spui, Helen. Și îmi pare rău pentru

felul în care m-am purtat cu tine.

— Am uitat totul. Helen continua să aranjeze cumpărăturile pe rafturi.

— De acum mă simt mult mai bine. De ce nu te-ai duce acasă? Cred că ai multe de făcut.

— Eşti sigură, Sorcha?

— Absolut sigură.

— Bine. O să mă duc pe la birou Câteva ore. Nu pot să cred că Metropolitan merge şi fără mine. Aş putea veni mai târziu să-ţi mai pregătesc ceva de mâncare.

— Nu este nevoie, Helen.

— Bine, eu tot o să te sun înainte de a pleca de la birou. Helen insistă să-i lase nişte pâine prăjită cu fasole înainte de a pleca. Sorcha îşi făcu datoria şi mâncă totul, la gândul că altfel Helen n-ar mai pleca.

— Ştii unde mă găseşti, dacă ai nevoie de mine.

— Da, dar nu cred c-o să am.

— Bine. La revedere, Sorcha.

— La revedere, Helen.

Sorcha se ridică uşor şi o sărută. Helen se înroşi. Îşi luă servieta şi se îndreptă spre Porsche-ul ei. Îşi aruncă lucrurile pe scaunul pasagerului, porni motorul şi plecă. Sorcha petrecu după-amiaza pe terasă, citind o carte. Mai apoi lăsă un mesaj la hotelul lui Con, şi vorbi cu mama ei. La ora cinci, Helen verifică dacă se simţea bine. Tocmai când puse

receptorul jos, telefonul sună din nou. Ea ridică, în speranţa că era Con.

— Alo?

— Doamna Daly?

— Da?

Vocea ei era vocea unui om bolnav.

— M-am gândit că ar trebui să ştiţi despre legătura dintre soţul dumneavoastră şi Lulu Bradley.

— Poftim? Eu… Cine sunteţi?

— Cel mai bine ar fi să-i întrebaţi pe ei doi. La revedere.

Telefonul se închise. Sorcha rămase privind receptorul, fără să poată crede. Apoi, începu să tremure de mânie. Încercă să se sprijine de spătarul scaunului.

„Con şi Lulu… nu, sunt numai prieteni… Con şi Bo sunt prieteni… el n-ar… n-ar face asta… “După ce se opri din tremurat, se duse în camera de zi şi deschise televizorul ca să asculte ştirile de la ora şase. Nu putea să creadă asta. Nu-i venea să creadă nici că soţul ei nu se deranjase s-o sune. Peste câteva zile el va veni acasă. Atunci vor discuta. Cu toate bunele ei intenţii, Sorcha rămase trează ore întregi, cu acele cuvinte răsunându-i în urechi.

Comitetul care trebuia să-i întâmpine pe *Fishermen* la Heathrow, la întoarcerea de la New York, era ca întotdeauna la datorie. Galeriile de fani erau şi ele pe poziții. Securitatea aeroportului, solicitată de Freddy, reuşi să-i înghesuie pe toţi într-o maşină, dar fanii porniră imediat pe urmele lor, ca nişte câini de vânătoare care simţiseră mirosul sângelui.

— Ce mult îmi displac manifestările ăstora, mormăi Con, care era înghesuit lângă geam şi încerca fără succes să-l deschidă.

— Ar fi fost mai rău dacă nu veneau să ne întâmpine, comentă Bo.

În cele din urmă, limuzina reuşi să scape de urmăritori şi şoferul o luă spre centrul Londrei. Con privi în urmă şi văzu maşina poliţiei care îi urmărea îndeaproape.

— Bun venit acasă, murmură el.

— Ăsta a fost un alt succes, băieţi, spuse Freddy de pe scaunul din spate. Aţi fost la înălţime, ca de obicei.

— Nu ştiu cum ne-ai mai putut auzi, la concertul de vineri, Freddy. Erau vreo două sute cincizeci de mii de fani care urlau şi ţipau, aşa că puteam să le cântăm şi cântece de leagăn, tot nu se auzea nimic, nu-i puteam acoperi şi nimeni n-ar fi observat vreo diferenţă, zise Derek.

— Cu toate astea, concertul a intrat în istoria rock-

ului. Aţi adus în sală la fel de mulţi fani ca şi Beatles pe vremuri, la Flollywood Bowl. Nu încape îndoială. Mai faceţi faţă încă mult timp de acum.

— Te-ai îndoit de asta, Freddy? îl întrebă Bo încet.

— Repetiţiile nu m-au făcut să sper la ceva prea bun.

— Ştii ce se spune: dacă repetiţiile nu sunt grozave, nu înseamnă că spectacolul nu va fi bun.

— Freddy, nu te culca pe o ureche cu concertul ăsta de sâmbătă. Trebuie făcut ceva cu individul de acolo. Con îl arătă pe Ian, care dormea cu gura deschisă. Nu mai risc vreun concert cu el, până nu se limpezeşte la cap.

Freddy aprobă.

— Rezolv eu cu el, în felul meu. Trebuie să ne întâlnim la sfârşitul săptămânii, să mai discutăm despre noul album. Mă întâlnesc şi cu Heil Helen, miercuri la prânz. Avem de vorbit. Mai are cineva ceva de spus?

Nimeni dintre cei prezenţi şi conştienţi nu spuse nimic.

— Opreşte aici, iar eu şi Con vom lua un taxi spre nord. O să ajungem mai repede pe acolo. Pe voi vă va duce şoferul acasă, zise Freddy.

— Con, vii mai târziu la mine? îl întrebă Bo. Lulu este plecată la Los Angeles câteva zile, aşa că suntem

singuri.
Freddy opri un taxi.
— Sună-mă mai târziu, Bo.
— Bine, Con.
Freddy şi Con se urcară în taxi şi porniră spre Belsize Park.
— Ce ai de gând cu Ian, Freddy? Dacă vrem să mai scoatem vreun album, trebuie să-l punem pe picioare. Sincer să fiu, dacă nu-şi revine, ar trebui să renunţăm la el.
— Am spus c-o să iau măsuri şi o să mă ţin de cuvânt. Con, pari foarte încordat, nu eşti ca de obicei. Aşa ai fost toată săptămâna. E ceva ce nu ştiu eu?
— Nu, nu am niciun fel de probleme.
— Te îngrijorează ameninţările cu moartea?
— Ei, n-aş putea spune că-mi face plăcere să mă ştiu pe lista neagră a cuiva, dar mă descurc.
— Vor fi prinşi în curând, sunt sigur.
— Da, şi eu cred asta.
— Mai ai vreo altă problemă?
— Nu. Con se uita pe geam.
— Bine, oftă Freddy. Indiferent ce se întâmplă, dacă ai nevoie de ajutor, nu ezita, sună-mă. Nu stau prea departe. Aici e bine dacă opreşti.
Maşina frână, iar Freddy coborî cu sacul de voiaj pe umăr.

— Sărutări lui Sorcha. Helen spunea că i-a fost foarte rău.

Con încuviinţă.

— Pa, Freddy.

— Unde mergem acum? întrebă şoferul.

— Hampstead.

— Bine.

Taxiul porni. Curând ajunse şi porţile se deschiseră. Con îi plăti şoferului.

— Păstrează restul.

— Mulţumesc, domnule.

Con se îndreptă spre uşa cea mare de la intrare, o deschise şi intră.

— Sorcha? Sorcha?

Traversă rapid casa cufundată în linişte şi o găsi pe Sorcha pe terasa din spate, stând la soare. Ea se întoarse şi se ridică.

— Con, nu te-am auzit. Veni spre el, îşi puse braţele de gâtul lui şi îl sărută.

— Cum te simţi? Freddy îmi spunea că ţi-a fost cam rău. Arăţi ca o sperietoare.

— Mulţumesc pentru compliment. Am fost destul de bolnavă. Dar acum sunt mai bine.

— Mă bucur.

Dacă văzu că nu este îmbrăţişată, Sorcha rămase cu braţele atârnând pe lângă corp. Rămaseră aşa,

întrucât niciunul nu ştia ce să facă. Apoi amândoi vorbiră deodată.

— Vrei ceva de băut?

— Cred că ar fi mai bun un duş.

— Du-te sus, fa un duş, iar eu o să-ţi aduc ceva de băut.

— Pare o idee bună.

— De ce nu m-ai sunat, ca să ştiu că vii?

— Mda, scuză-mă. Con îşi trecu o mână prin păr, apoi ridică din umeri. Totul s-a desfăşurat prea repede. A fost ca o nebunie.

Sorcha rămase în capul scărilor urmărindu-l cum dispare spre baie. Simţea cum lacrimile o podidesc. Haide, încearcă, altfel lucrurile nu se vor normaliza niciodată. Se duse la bucătărie şi îşi tăcu nişte ceai, iar lui Con îi aduse o bere. Când urcă, baia era goală, dar plină de aburi. Intră în dormitor şi îl găsi întins pe pat, gol, fumând o ţigară.

— Ţi-am adus o bere rece de la frigider.

— Mulţumesc.

Sorcha se aşeză pe pat şi îi dădu berea, pe care el și-o aşeză pe stomac. Simți că-l doreşte. Trecuse aproape o lună de când nu mai făcuseră dragoste. Se apropie de el şi începu să-l mângâie. De obicei orice atingere a ei nu rămânea fără reacţie, dar de astă dată nu-i trezi nici măcar o urmă de interes. Fără a fi

afectată de lipsa lui de reacţie, continuă să-l mângâie. La un moment dat, mâna lui mare se aşeză peste a ei.

— Nu acum, iubito. Sunt epuizat. Aş vrea să dorm puţin.

Încercând să-şi biruie lacrimile, îşi trase mâna.

— Con, trebuie să discutăm.

— Acum? Ţi-am spus că sunt frânt. Şi ştii ce rău îmi face zborul cu avionul.

— Da, vom discuta acum.

— Grozav, oftă Con, schimbându-şi poziţia şi luând o gură de bere. Despre ce vrei să vorbim?

— Despre noi.

— Ce să vorbim despre noi?

— Ultimele săptămâni pe care le-am petrecut împreună au fost foarte tensionate. Se pare că nu mai comunicăm. Tu eşti mereu plecat la repetiţii sau la acţiunile de protest cu Lulu, iar când eşti acasă nu scoţi nicio vorbă. Ai ştiut că am fost foarte bolnavă, dar nu te-ai deranjat să-mi dai un telefon cât ai fost la New York. Încep să mă întreb…

— Ce? Con o privi plictisit.

— Dacă mă mai iubeşti.

El oftă şi închise ochii.

— Dumnezeule, de-abia am venit din SUA, după un concert în faţa unui sfert de milion de oameni. Am rău de avion. Nu-mi doresc decât puţină linişte şi

pace, dar nici în propria mea casă nu pot s-o găsesc, sunt supus la presiuni.

— Nu fi necinstit, Con. Nu te supune nimeni la presiuni. Ţi-am pus o singură întrebare. Ştii cât de mult mă zbat ca să-ţi fac viaţa cât mai uşoară. Dar tu şi atitudinea ta mă puneţi într-o postură imposibilă.

— Ce vrei să spui?

— Eşti atât de rece, de distant. Mi se pare că nu te mai cunosc deloc, e ca şi cum aş trăi cu un străin. Nu mai eşti tu cel cu care îmi plăcea să mă relaxez, acel Con pe care nimic nu părea să-l afecteze.

El îşi ţinea privirea în tavan. Apoi spuse:

— Poate că asta este problema, poate că nu mai sunt Con cel de odinioară.

— Înţeleg. Deci ai devenit ceva mai bun. Sau este doar o fază prin care treci acum.

El ridică din umeri, neinteresat de discuţie.

— Cine ştie?

Sorcha trase aer adânc în piept.

— Noul Con îşi mai iubeşte soţia? Sau şi ea aparţine trecutului?

El nu răspunse, continuând să ţină privirea în tavan.

— Cred că şi tăcerea e un răspuns. Dar Lulu face parte din viitorul tău?

El se întoarse şi o privi.

— Ce vrei să spui?

— Cineva a avut amabilitatea să-mi dezvăluie că voi doi aveţi o legătură. N-am vrut să cred, dar poate că ăsta este adevărul.

— A spus Helen ceva? Afurisita aia… Nu poţi avea încredere în ea.

— De fapt, ea a fost un fel de înger salvator săptămâna trecută pentru mine. A fost bunătatea întruchipată. Sorcha se ridică, picioarele începură să-i tremure, gura i se uscă. Deci este adevărat.

El nu spuse nimic.

— Atunci, cred că ar fi mai bine să plec o perioadă. Nu mai suport să stau aici.

— Faci cum vrei. Sunt prea obosit ca să mă mai cert cu tine. Dar nu te dau eu afară, să ţii minte asta.

Ea rămase privindu-l câteva secunde. Figura lui nu exprima nimic.

— O să-mi împachetez câteva lucruri.

— Cum doreşti.

Sorcha părăsi încăperea şi luă o valiză. O aduse din nou în dormitor, o deschise şi începu să împacheteze. Con stătea întins pe pat, cu ochii închişi. Sorcha închise valiza, încercând să-şi reţină lacrimile. Se îndreptă spre uşă.

— La revedere, Con.

El nu răspunse.

Sorcha închise uşa în urma ei şi porni pe scări, apoi se opri în bucătărie. Acolo avea nişte cecuri. Trebuia să plătească hotelul, sau poate să plece acasă, la Ballymore… Nu ştia decât că vrea să iasă din casă şi să fugă cât mai departe de el. Nu putea să creadă că se despărțiseră atât de calm. El acţionase de parcă nu i-ar fi păsat deloc dacă ea pleca sau rămânea. Poate că nici nu-i păsa.

Aruncă valiza pe bancheta din spate a maşinii şi demară. Un grup de fani se afla la poartă. Frânând, Sorcha coborî geamul şi privi fetele care aşteptau:

— Eu am plecat. E al vostru de acum. Ridică geamul, observând că tinerele o priveau nedumerite.

41

Joi după-amiaza formaţia avea programată o discuție referitoare la albumul care trebuia să apară. Discuţia se desfăşura într-unul dintre studiourile de la Metropolitan. Freddy era aşteptat şi el să vină la masă. Derek, care sosi primul, îl găsi pe Con acordându-şi chitara.

— Salut, Con.

El nici nu-l băgă în seamă.

— Am sperat să te găsesc aici. Aş vrea să vorbim.

— Las-o moartă. Con se ocupa în continuare de chitara lui.

— Ştiu că te-am cam agasat cu asta, dar aş vrea să includem cântecul meu în noul album. Altfel mă gândesc să mă separ de formaţie.

— Ce spui?

— Nu cred că-mi mai convine să fac parte din *Fishermen.*

— Ai vorbit cu Freddy?

— Nu cu el, am vorbit cu Helen. Ea este de acord. E convinsă că m-aş descurca mai bine singur.

— Așa gândeşte ea acum? E interesant, mai ales că n-a ascultat cântecul.

— L-a ascultat. I-am trimis o înregistrare şi a considerat-o bună, insistă Derek.

Con se opri şi îl privi.

— Îţi mai spun o singură dată ce am de spus, apoi considerăm subiectul închis. Cântecul tău este o porcărie, Derek. Ne aflăm într-o situaţie tară ieşire. Noi nu suntem nişte amatori, care pot să introducă orice fel de muzică în albumul lor. Şi îţi repet: cântecul tău nu are nimic bun, este un rebut. Dacă nu-ţi convine, fa aşa cum ai spus şi părăseşte formaţia. Nu va plânge nimeni după tine. Acum te rog să mă laşi în pace, sunt ocupat.

Con continuă acordarea chitarei. Derek rămase uluit, prea uluit pentru ca să mai poată vorbi.

— Nu știu ce se întâmplă cu tine în ultima vreme.

Erai un tip decent. Dar cred că celebritatea te-a făcut să devii o jigodie. Dacă aşa crezi tu că e bine, aşa o să fac. Găsiţi-vă alt chitarist.

Con ridică din umeri, dar nu răspunse.

— Te previn, Con Daly. Eşti un bastard irlandez arogant, care nu prea mai vede realitatea. În curând o vei păţi.

Derek părăsi studioul. Con oftă, dar continuă să lucreze. Cântecul pe care îl visa el trebuia să prindă contur, și asta foarte repede.

La trei şi zece uşa studioului se deschise. Bo se îndreptă spre el şi îi trânti un pumn puternic în faţă. Lovitura îl trimise pe Con la pământ.

— Nenorocitule! Nenorocitule! Bo se repezi din nou la el, confundându-i faţa cu un sac de box.

Con nu putea face altceva decât să se apere cu mâinile.

— Cine dracului te crezi? Jigodie ordinară! Bo continuă să-l lovească, deşi faţa lui Con era deja plină de sânge.

— Dumnezeule, Bo, mă omori, opreşte-te!

— Dă-mi măcar un argument pentru care să nu te omor! Te-ai culcat cu nevastă-mea! Cu nevastă-mea! Cu nevasta prietenului tău! Bo îi mai trase un pumn în stomac. Am iubit-o, am iubit-o atât de mult! Și tu ştii cel mai bine cât de mult am iubit-o. Aseară m-a

sunat cineva şi mi-a spus că te culci cu nevasta mea. I-am cerut şi ei să nege, dar n-a făcut-o. Ei, de astă dată ţi-ai dat în petic. S-a terminat totul, s-a terminat. Ai stricat totul.

Bo încerca să-şi stăvilească lacrimile. Con era trântit la pământ, cu faţa plină de sânge.

— Ai distrus formaţia, căsătoria mea şi pe a ta. N-aş vrea să-ţi mai văd mutra vreodată.

— Ce naiba se petrece aici?

Bo se întoarse şi îl văzu pe Freddy în uşă.

— Întreabă-l pe Con, să-ţi spună el ce dracu' se petrece aici. Scuză-mă, acum.

Bo îl împinse, trecu de camera de control şi plecă.

— Ce dracului ai făcut, Con, ca să meriţi asta?

Freddy îngenunche şi-l ajută să se ridice. Con se dezechilibră, dar reuşi să se aşeze pe un scaun.

— Stai aici. O să aduc pe cineva să aibă grijă de tine, să te cureţe puţin.

Freddy intră în chicineta de la capătul coridorului. Lângă cafetieră erau nişte prosoape. Le udă şi i le aduse lui Con.

— Arăţi de parcă te-ai fi luptat cu Muhammadali, zise el, ştergându-i sângele de pe faţă. Cred că ai nasul rupt. Mai bine te-am duce la spital.

— Nu, mulţumesc, Freddy. Mă simt mai bine acum. Sunt sigur că arată mai rău decât este.

— Bine. O să-ţi chem o maşină. Du-te acasă şi Sorcha o să aibă grijă de tine. Poate că acum este momentul să-mi spui ce s-a întâmplat.

Con nu voi să vorbească, iar Freddy se duse la camera de control şi formă numărul de la recepţie.

— Am comandat maşina. Unde sunt ceilalţi?

— Derek a plecat, iar Ian urmează să vină, murmură Con.

— Dă, e tipic pentru voi. Deci renunţăm la masă?

— Cam aşa ceva.

— OK. Haide, maşina ne aşteaptă. Cred că fanilor tăi nu le-ar plăcea să te vadă aşa cum arăţi acum. Poţi să stai în picioare?

Con se ridică de pe scaun şi îl urmă pe Freddy spre recepţie. O maşină aştepta afară şi claxona.

— Uite aici, îi spuse Freddy. Urcă imediat. Mâine o să-ţi dau un telefon ca să-mi spui cum te simţi. Ar trebui să mă pui la curent cu ceea ce s-a petrecut.

— Aşa o să fac, Freddy, mulţumesc pentru ajutor.

— Cu bine.

Ian se îndrepta spre ei pe coridor. Era îmbrăcat cu un caftan lung şi arăta de parcă ar fi înotat. Făcu semnul păcii către Freddy.

— Ei, omule, ce se întâmplă? Unde sunt ceilalţi?

La vederea lui Ian, care venise cu două ore mai târziu decât trebuia, transpus într-o lume total

diferită de a lor, lui Freddy îi veni să râdă.

— Au plecat, i-ai pierdut. Mai stai o secundă până sting eu luminile pe aici şi te duc la o bere.

— Nu merg la bere, omule. Nu-mi place.

— Atunci la altceva. Eu simt nevoia să beau ceva, orice.

Se întoarseră la recepţie şi Freddy se aplecă peste biroul secretarei, zâmbind:

— Ai putea trimite pe cineva la studioul numărul trei? Este cam multă dezordine acolo, trebuie curăţat. Rămâne totul între noi, nu?

— Desigur, domnule.

— Mulţumesc, Melody. Pe curând.

Freddy îl luă pe Ian de umeri şi-l conduse spre ieşire.

Hai să bem ceva, bătrâne, zise el.

Con îşi examină nasul în oglindă. Părea cam descentrat; îl mai avusese rupt o dată, în copilărie. Urma să vadă a doua zi cum arăta şi să meargă la un doctor dacă erau probleme. Restul tăieturilor şi rănilor păreau superficiale. Con le dezinfecta.

— Ce zi, ce zi, se lamentă el.

Decise să ia nişte aspirină pentru durerea de cap şi să se culce devreme. Îi era şi foame, dar de la plecarea lui Sorcha nu prea se mai găsea nimic prin casă. Dacă ea ar fi fost cu el, l-ar fi îngrijit, desigur. O,

cum îi mai ducea dorul… Deschise dulăpiorul de baie, unde găsi aspirinele, își umplu o cană cu apă și le înghiţi. Își scoase hainele pătate de sânge și, simţindu-se prea obosit pentru a mai face duș, se duse în dormitor. Când era gata să adoarmă, auzi soneria de la intrare.

— La dracu’! murmură el și rămase nemișcat, în speranţa că persoana va pleca. Dorea să fie singur și să-și lângă rănile, în cele din urmă, soneria se opri. Con răsuflă ușurat și încercă să adoarmă.

— Con! Con! Eu sunt! Deschide-mi!

Vocea era însoţită de zgomotul pietrelor aruncate în geam.

— Iisuse! Con sări din pat, se duse la fereastră, o deschise și scoase capul.

— Nu mai da cu pietre! Spargi geamul!

Lulu era cea care îl asedia.

— Vino și deschide ușa, îi spuse ea.

Cu o înjurătură numai de el auzită, Con își trase la loc pantalonii și coborî să deschidă. Lulu își duse mâna la gură când văzu cum arăta.

— O, Doamne, ce ţi s-a întâmplat?

— S-a întâmplat că soţul tău m-a pocnit așa de tare.

— La dracu’. Îmi pare rău.

— Poate că și eu aș fi făcut același lucru în locul lui,

zise el ridicând din umeri.

— Mda, bine. Ai de gând să mă inviţi să intru sau rămân pe trepte toată noaptea?

Con se dădu la o parte, cam fără chef, ca s-o lase să treacă.

— Nevastă-ta a plecat, nu? zise ea, făcându-și loc spre bucătărie, unde puse două valize pe masă.

— De unde ai aflat?

— Ştii că lumea e mică. I-ai spus despre noi? De asta te-a lăsat?

Con dădu din cap.

— Nu, Helen McCarthy a făcut-o.

— Probabil că tot ea i-a spus şi lui Bo. Lulu veni mai aproape de el şi-l îmbrăţişă. E mai bine aşa? Vor fi probleme cu formaţia *Fishermen,* dar cel puţin acum nu mai trebuie să ne ascundem.

— Con căscă.

— Lulu, aş vrea să mă întind puţin. Nu mă simt prea bine.

— O, dragul meu! Hai să te duc în pat.

Peste cinci minute, Con era culcat, cu o pungă de gheaţă pe nas. Lulu aprinse două ţigări şi îi dădu una. El trase un fum, cu colţul gurii.

— Aş putea sta aici o perioadă? Bo m-a dat afară.

— Sigur, zise Con şi închise ochii.

Ea îl urmări cum adoarme, apoi îi scoase ţigara din

gură, înainte ca să-i ardă cearşaful. Îl sărută pe creştet şi ieşi din cameră.

— Noapte bună, iubitule.

42

Con Daly s-a despărţit de soţie. Sorcha încercă să se întărească singură pentru a citi articolul.

„Aflată în binecunoscutul triunghi al dragostei, soţia lui Con Daly, Sorcha, a părăsit ieri domiciliul conjugal din Hampstead. Locul i s-a şi ocupat, la numai două zile, de către Lulu Bradley, actriţă, luptătoare pentru pace şi soţia lui Bo Bradley.

Con Daly şi Bo Bradley au refuzat să facă orice fel de comentarii, dar managerul formaţiei, Freddy Martin, ne-a spus că problema este tratată amiabil de ambele părţi şi nu va afecta viitorul grupului Fishermen.

Cu toate acestea, o sursă din interiorul companiei Metropolitan Records ne-a declarat că au fost chiar şi bătăi într-un studio de înregistrări, înainte ca doamna Bradley să se mute la Con Daly. De asemenea, am aflat de la registratura Royal Free Hospital, că domnul Daly a venit la secţia de urgenţă cu nasul spart şi cu mai multe tăieturi pe faţă, la prima oră, vineri dimineaţa. A fost tratat, apoi i s-a dat drumul să plece acasă, la conacul său somptuos din Hampstead, Heath.

Rămâne de văzut dacă această situaţie delicată va

afecta una dintre cele mai îndrăgite formaţii, precum şi parteneriatul celor care au scris celebrele melodii ale formaţiei; cuplurile Daly şi Bradley, au fost în relaţii de prietenie. Nu se prea cunosc multe despre Sorcha Daly. Purtătorul de cuvânt al companiei a refuzat să comenteze, sugerând doar că doamna Daly a plecat la rude, în străinătate. “

Sorcha reciti rândurile referitoare la bătaia cu Bo, nu fără oarecare plăcere. Dacă era adevărat ce se scria, era prea puţin faţă de ceea ce merita Con. Dar când citi că Lulu se mutase deja în casa ei, cu soţul ei, simţi ca un cuţit în inimă. Sună telefonul. Fără să se mai gândească, Sorcha ridică receptorul.

— Alo?

— Aici este recepţia. Avem o convorbire pentru dumneavoastră, doamnă Daly.

— OK. Aşteptă.

— Doamna Daly?

— Da.

— Doamna Sorcha Daly?

— Da, eu sunt.

— O, mă bucur că v-am găsit. Sunt de la ziarul *Mirror.* Am vrea să ne oferiţi un interviu în exclusivitate despre relaţia dintre soţul dumneavoastră şi Lulu Bradley. Suntem dispuşi să vă plătim o sumă mare de bani sau s-o donăm în

numele dumneavoastră unei organizaţii de caritate. Desigur, vom fi foarte discreţi. Cum vă simţiţi după…

Sorcha trânti receptorul. De ce nu se gândise oare să facă rezervarea pe un alt nume? Cu mâinile tremurând, formă numărul de la recepţie:

— Vă rog să nu-mi mai faceţi legătura pentru niciun fel de convorbiri. Sunteţi amabil să spuneţi tuturor că am plecat din hotel?

— Desigur, doamnă Daly.

— Mulţumesc.

Sorcha puse receptorul în furcă. Hampstead Post House fusese considerat ca locul cel mai discret şi mai îndepărtat din localitate, un loc unde ea se hotărâse să stea câteva zile, până ce va şti încotro s-o apuce, după ce plecase de la Con. Se aşeză pe marginea patului, să se mai gândească. Toată presa era orientată asupra ei de acum. În câteva ore, pâlcuri de reporteri se vor aduna la uşa hotelului. Trebuia să se mute repede, dar unde să se ducă? Acasă la mama ei în Irlanda? Cu toţi reporterii şi vâlva creată de ei? Nu era bine să-i creeze probleme mamei, să dea apă la moară gurilor ne ferecate din Ballymore.

— Ajutor, murmură ea. Niciodată nu se simţise atât de singură. Oare era bine să se mute la alt hotel? Nu, nu era o soluţie. Se simţea atât de singură şi

vulnerabilă. Ajungea ca un singur recepţioner să fie mituit de presă şi liniştea ei era perturbată. Mai exista o singură persoană de la care se aştepta să primească ajutor. Ridică receptorul şi formă numărul pe care îl ştia atât de bine.

— Aici Metropolitan Records.

— Cu Helen McCarthy, vă rog.

— Îmi pare rău, dar domnişoara McCarthy este într-o şedinţă şi nu poate fi deranjată.

— Este o problemă urgentă. Spune-i că o caută Sorcha Daly. Trebuie să vorbesc cu ea imediat.

— Bine, doamnă Daly, vă rog să rămâneţi la aparat.

Sorcha aşteptă, cu receptorul în mână.

— Sorcha, aici Helen. Unde te afli?

— Sunt la Post House, în Hampstead. Oh, Helen… Ai citit *Daily Express?*

— Da.

— Îmi pare rău că te-am deranjat, dar am fost contactată şi de *Daily Mirror.* Presa ştie unde mă aflu şi în curând toţi vor fi aici. Eu… nu ştiu ce să fac.

— OK. Nu-ţi mai face probleme. Te voi scoate eu de acolo. Strânge-ţi lucrurile, iar eu îţi trimit imediat o maşină. Te duci acasă la mine, în Holland Park. Nu te găseşte nimeni acolo. Katie, intendenta, îţi va pune la dispoziţie tot ce-ţi trebuie. Aşteaptă-mă până vin acasă, apoi mai vorbim. Nu ştii, hotelul mai are şi o

altă intrare?

— Nu ştiu nimic despre asta.

— Hai, Sorcha, adună-te. După ce vorbesc cu tine, îl sun pe directorul hotelului. Îi spun să-ţi aranjeze o escortă până la maşină, da?

— Da. Mulţumesc, Helen. Îmi pare rău. Dar totul este atât de… urât.

— Ştiu. Te sun din nou peste o oră. Atunci tu vei fi deja în Holland Park. Pa, Sorcha.

— Pa.

Sorcha lăsă receptorul şi luă valiza. Înghesui în ea cele câteva lucruri pe care le luase de acasă. Apoi se îmbrăcă şi îşi puse ochelari de soare pentru a-şi ascunde faţa palidă şi trasă, în eventualitatea unei întâlniri cu camera de luat vederi.

— La naiba!

Erau deja postaţi într-o maşină, în parcare. Nici pe Marte n-ar fi scăpat de ei. Închise valiza şi se aşeză pe pat, aşteptând. După câteva minute se auzi o bătaie în uşă.

— Cine este?

— Adams, directorul hotelului. Am vorbit cu domnişoara Helen McCarthy.

— O, da. Sorcha descuie uşa. Directorul îi zâmbi.

— Domnişoara McCarthy mi-a cerut să vă însoţesc până la maşină. A sosit şi aşteaptă la intrarea din

spate a hotelului.

— Mulţumesc.

— Vă rog să mă urmaţi. El luă valiza Sorchei, apoi porniră spre lift. Mi-e teamă că deja sunt câţiva reporteri postaţi la intrarea din faţă, aşteptându-vă. Nu este decât o singură ieşire pentru maşini, aşa că va trebui să treacă printre ei în cea mai mare viteză. Asta este tot ce putem face.

Luară liftul care îi duse la parter, apoi Sorcha îl urmă printr-o serie de coridoare, care o ameţiră.

— Am ajuns, zise el în cele din urmă. Directorul se opri în faţa unei ieşiri în caz de incendiu şi împinse barele. În faţă aştepta o maşină. Sorcha se grăbi spre ea, deschise uşa din spate şi urcă, iar directorul puse valiza în portbagaj. Apoi îi bătu Sorchei în geam, făcându-i semn să-l coboare.

— Mi-a făcut plăcere să vă am oaspete, doamnă Daly. Sper că veţi recomanda hotelul şi cunoştinţelor dumneavoastră. Poftiţi nota. Îi întinse un plic alb.

— Mulţumesc. Vă sunt recunoscătoare pentru aj…

— Hei! Este aici! Sorcha este aici! se auzi o voce.

Sorcha ridică geamul, apoi maşina demară în viteză. Când dădu colţul, reporterii și fotografii veniră fugind după ea.

— Nu-ţi face probleme, dragă. Scăpăm noi de ei. Nu mai durează niciun minut. Dacă e cazul, trec şi peste

ei, şoferul, un om mai în vârstă, claxonă continuând să înainteze spre grupul care venea în fugă spre ei. Se observară luminile aparatelor de fotografiat, reporterii începură să bată în geamurile maşinii, spunând cuvinte pe care Sorcha nu le auzea. Ea privea numai în faţă, străduindu-se să nu plângă. Ajunseră la ieşirea din parcare, apoi îi observă cum încep să se risipească şi să se îndrepte spre vehiculele lor.

— Acum, domnişoară, ţine-te bine ca să scăpăm de ei.

Maşina intră dintr-o dată în trafic, stârnind o mulţime de claxoane. După vreo zece minute de mers pe nişte străzi despre care Sorcha nici nu avea idee că există în Hampstead, taxiul intră pe Swiss Cottage. Deviind când pe stingă, când pe dreapta, şoferul se îndreptă spre St. John Wood şi apoi spre centrul Londrei. Se uită în oglindă şi spre ea.

— Gata, ne-au pierdut. Fii liniştită.

— Luaţi-vă geamantanul, doamnă Daly. Şoferul îi puse valiza în holul casei lui Helen. Sorcha îi zâmbi, recunoscătoare.

— Vă mulţumesc.

— Pentru puţin. A fost o schimbare şi pentru mine. Aveţi grijă de acum. La revedere.

— Vă conduc în camera dumneavoastră.

Sorcha o urmă pe Katie, servitoarea filipineză a lui Helen, care urca pe scările cu trepte înguste.

— Când sunteţi gata, vă, voi servi pateu cu pâine, doamnă.

— Mulţumesc. Cobor imediat. Se aşeză pe pat, îşi luă capul în mâini şi dădu frâu liber lacrimilor.

După-masă, Katie o anunţă că trebuie să plece la cumpărături, apoi să ia hainele lui Helen de la curăţătorie. Imediat după ce servitoarea plecă, sună telefonul. Şovăind, Sorcha ridică receptorul.

— Alo? şopti ea.

— Sunt Helen. Pe viitor vom stabili un cod. Eu o să sun de trei ori, apoi închid şi formez din nou. Te simţi bine?

— Acum da, mă simt mai bine. Şoferul a fost extraordinar.

— Îl cunosc de mulţi ani. Este un om de încredere. Oricum, te-am sunat ca să ştiu dacă te simţi bine. Am o şedinţă acum, dar pe la şase voi fi acasă. Simte-te ca la tine. Uită-te la televizor sau fa orice îţi face plăcere.

— Mulţumesc, Helen. Ne vedem când soseşti.

— Pa, Sorcha.

Puse receptorul jos, apoi începu să privească în jurul ei. Casa era foarte curată şi ordonată, de parcă n-ar fi locuit nimeni în ea. În încăpere nu se aflau decât două sofale crem, într-un colţ o măsuţă cu

sticla fumurie, cu un maldăr de reviste care păreau neatinse şi nimic altceva. Pereţii albi păreau cam goi, doar din loc în loc se mai afla câte un tablou vechi. Mai exista o combină Bang şi Olufsen, cu difuzoare foarte mari, care ocupa un perete, iar televizorul se afla într-un colţ.

Sorcha se duse sus şi deschise prima încăpere. Era destul de mică, avea un birou stil şi scaune de piele. Pe pereţi erau rafturi pline cu cărţi. Sorcha luă una, la întâmplare. *Legea copyright-ului în industria muzicii,* ediţie nouă, revizuită.

Ieşind din încăpere, încercă uşa următoare, care era baia mică – dar de care te puteai servi fără probleme. Cea de a treia uşă ducea la camera de oaspeţi ce-i fusese rezervată. Pe pat găsi prosoape pufoase şi o tavă cu un ibric, ceşti, cafea și ceai.

Ultima cameră trebuia să fie a lui Helen. Sorcha deschise uşa şi se opri în prag, surprinsă. Această încăpere era total diferită de eleganţa restului casei. Patul dublu era acoperit cu o pătură colorată, iar pe rafturile de fier forjat se aflau multe jucării. O măsuţă de toaletă, stil vechi, era plină cu tot felul de loțiuni şi pudre, iar pe un perete întreg se afla un dulap care avea la exterior oglinzi. Pe ceilalţi pereţi se vedeau poze care de obicei se găsesc în camerele copiilor, cu ursuleţi sau copii jucându-se cu portocale şi lămâi.

— Este o cameră de copil, murmură Sorcha. Îi amintea de camera ei din casa părintească, din Ballymore. Deschise un sertar de la un dulap mare de stejar. Găsi acolo ciorapi negri de mătase, atât de moi la atingere, camizole, bustiere, centuri, chiloţi, toate negre. Era genul de lenjerie pe care îl folosesc amantele care ştiu să atragă. Sorcha închise sertarul şi zâmbi. Poate că nu era chiar camera unui copil. Închise uşa, apoi coborî. Se auzi ceasornicul din bucătărie. În afara lui, nimic din casă nu mai producea vreun zgomot. Îşi luă o revistă, se aşeză pe sofa şi începu să citească articolul despre minunata grădină a unei actriţe renumite. Pe la ora şapte se auzi cheia în uşă şi apăru Helen.

— Bună, ce faci?

— Bine.

— Ai cunoscut-o pe Katie, te-ai obişnuit cu ea?

— Da. Mi-a arătat unde ţi-a pus hainele de la curăţătorie, ţi-a pregătit apoi salată şi homari, pe care le-a pus în frigider.

— Femeia asta este o comoară, zâmbi Helen. Acum o să-mi fac un duş. E cam mare căldură la birou. Mă gândeam că poate plouă în seara asta. Hai să ducem masa în curtea interioară, să mâncăm homarii acolo. Poate că n-o să mai avem ocazia în vara asta. Nu-ţi face probleme, nu vine nimeni aici. O să găseşti şi o

sticlă de vin în frigider. Eu aş bea un pahar şi cred că ţi-ar prinde bine şi ţie.

Sorcha se duse la bucătărie, destupă sticla cu vin, aduse două pahare, tacâmuri și farfurii. Deschise ușile care dădeau în curtea interioară şi se simţi mai bine când văzu un perete de cărămidă care o înconjura, ferind-o de privirile celor din vecini. Helen coborî în cincisprezece minute, arătând destul de bine, îmbrăcată într-o bluză şi pantaloni. Sorcha o studie când aduse salata, homarii, le puse pe masă, apoi se aşeză şi ea. Nu se putea spune ca era o femeie drăguţă, dar ştia cum să pună în valoare tot ce avea.

— Noroc, zise Helen, ridicând paharul. Nu cred că tu ai pentru ce să bei în prezent şi, sinceră să fiu, nici eu. Aşadar, să bem pentru speranţa de mai bine.

Sorcha ridică paharul și luă o gură de vin.

— Ai fost atât de bună că m-ai adus aici, Helen. Am făcut o greşeală stupidă. Nu mi-am închipuit că lumea este atât de mică.

— Data viitoare când îţi părăseşti bărbatul, alege şi tu un loc mai potrivit, nu tocmai Hampstead Post House. Helen zâmbi și luă furculiţa.

— A fost primul loc la care m-am gândit, asta e. Sorcha încercă să ia o bucată de homar cu furculiţa.

— Sorcha, nu te urmăreşte nimeni aici! Ia homarul cu mâna. Helen apucă o bucată mai mare, pe care o

rupse cu degetele. Ce planuri de viitor ai? Te gândeşti serios la despărţire?

— Nicidecum. Sinceră să fiu, mi-am dat seama că am fost laşă. Poate că gripa de săptămâna trecută a lăsat urme, dar nu mă simt bine. Cât am stat la Hampstead, am dormit mai tot timpul. Niciodată n-am fost atât de obosită până acum.

— Este şi şocul de vină. Helen se şterse pe mâini şi la gură cu un şervet. Uite ce este, Sorcha, n-are rost să ne ascundem după deget. Vrei sau nu să vorbim despre tine şi Con?

— Eu… Sorcha ridică din umeri. Nu ştiu. Chiar dacă nu vorbesc, tot la el îmi este gândul mereu, aşa că dacă vrei, putem discuta.

— Bine. Ai bănuit ceva despre Lulu?

— Nu prea, dar cred că ar fi trebuit s-o fac. Ştiam că petrec mult timp împreună, iar Lulu era de-a casei. Am crezut că este numai prietenie sau că au preocupări comune. Am crezut că sunt iubită de Con. Dar el s-a schimbat prea mult în ultimul timp. Uneori mi se pare că nu l-am cunoscut niciodată cu adevărat.

— Da, s-a schimbat mult, oftă Helen. Şi asta îmi face mari probleme.

— De multe ori mi-am dorit ca *Fishermen* să nu fi ajuns la celebritate atât de rapid, ca să avem timp să

ne obişnuim. Nu pot spune că acum sunt o admiratoare a lui Con, dar îmi dau seama la ce presiuni este supus.

Helen puse furculiță lângă farfurie.

— Vrei să știi ce gândesc eu, Sorcha?

— Da, Helen.

— Con al tău se îndreaptă spre un fiasco. Lui i se pare acum că nu mai poate face faţă. Eu vreau să-ţi spun că n-ar trebui să te gândeşti la căsătoria asta ca fiind definitiv pierdută. Con este înnebunit în prezent. El n-o iubeşte pe Lulu.

— Aşa crezi?

— N-o iubeşte deloc. El este vulnerabil şi prostuţ. Lulu, pentru propria ta informare, îl pândeşte de multă vreme şi a profitat de ocazie. Eu nu le dau mai mult de câteva săptămâni împreună. Și are nevoie de tine, Sorcha. Acum nu este conștient, de asta. Tu eşti singura lui legătură cu trecutul, în afară de mine. Crede-mă, tu vei fi aceea care va rămâne cu el.

— Și dacă nu mai vreau s-o fac?

— Asta este problema ta de acum.

— Știi, Helen, am stat mult şi m-am gândit nu la Con, ci la mine. Eu am lăsat totul pentru el. Încă de la început, el a fost pe primul plan. Am fugit cu el, mi-am părăsit familia, 1am sprijinit material când am ajuns la Londra, am renunţat la cariera mea de model

pentru că aşa a vrut el, iar eu credeam în el. Acum mă simt călcată în picioare, iar el nu mai are nevoie de mine. Mă simt pustiită. Nu mi-a mai rămas nimic. Poate că îl mai iubesc încă, dar nu-mi mai place cel care este el acum. Sorcha duse paharul la gură. Mă doare însă felul în care s-a comportat Lulu. Am considerat-o prietenă, iar acum simt că m-a folosit numai ca să fie în preajma lui Con. Şi mai presus de toate, mă deranjează presa, care parcă pune sare pe rană. Cât timp crezi tu că va trebui să mă mai ascund?

Helen ridică din umeri.

— Cine ştie? Depinde de ceea ce se întâmplă în următoarele zile. Dacă le apare ceva mai interesant la orizont, te lasă în pace. Hai să ne rugăm pentru asta, zise ea. Iar dacă asta îţi va readuce buna dispoziţie, vreau să ştii că Lulu şi Con sunt urmăriţi şi ei. Con a prins un fotograf care se suise pe o scară ca să-i surprindă, l-a împins şi i-a rupt falca.

— Con n-a fost o persoană violentă. Îmi spunea că nu i-a plăcut asta la tatăl lui. Nu mai ştiu ce să cred, Helen. Poate ai dreptate, el se îndreaptă spre o prăbuşire totală.

— Ei, mâine o să-ţi mai dau veşti. Am o întâlnire cu Freddy, ca să stabilim dacă *Fishermen* mai au vreun viitor sau nu. Nu discutăm însă dacă mai putem să-i

lăsăm pe Con şi pe Bo în aceeaşi încăpere, ca sa nu mai vorbim că ei trebuie să compună în continuare.

— Nu-mi imaginez cum se vor descurca.

— Con nu este supărat numai pe Bo. În afara combinaţiei cu Lulu, dragul tău soţ are un conflict deschis şi cu Derek, căruia i-a spus că tot ce scrie el este un mare rahat. A fost foarte subtil cu asta. Derek a discutat cu Freddy şi i-a spus că refuză să mai lucreze cu Con şi că părăseşte formaţia. Poate nu va fi chiar aşa, dar cu Derek nu poţi şti niciodată.

Sorcha îşi băuse vinul şi privea în gol.

— Este atât de trist totul.

— Ce ţi se pare trist? întrebă Helen.

— Au fost foarte buni prieteni, iar acum nu sunt decât nişte disperaţi.

— Așa este. Şi, din nefericire, eu trebuie să mă ocup de ei. *Fishermen* este un nume în industria muzicii, Sorcha. Şi indiferent de problemele lor personale, ei au un contract semnat cu Metropolitan. Helen privi spre cerul întunecat, luminat câteva secunde de un fulger. Îşi şterse fruntea. Slavă Domnului, vine furtuna. Urăsc umezeala. Mergem înăuntru?

Mai apoi Sorcha îşi făcu un duş. Tunetele se auzeau deasupra capului lor şi curând se porniră şi primii stropi, care se izbeau de geamuri. Când coborî, ploaia

se pornise cu adevărat. Helen stătea la masa din camera de zi, cu un maldăr de hârtii în faţă, dar atenţia îi era concentrată asupra furtunii.

— Este ceva care mă înfioară, murmură ea. Pune totul într-o altă perspectivă. Îmi plăcea să urmăresc cum venea furtuna din larg, la Ballymore.

— Da, şi eu îmi amintesc, zâmbi Sorcha.

— Oricum, este cazul să luăm taurul de coame. Probabil că mâine, când te trezeşti tu, eu o să fiu plecată. Trebuie să ajung la birou la opt.

— Bine.

Helen îşi puse actele în servietă şi o închise.

— Mai ai nevoie de baie?

— Nu, am terminat.

— Bine, atunci mă duc eu. Închide luminile când urci, da?

— Da, noapte bună.

— Noapte bună.

Sorcha se aşeză pe locul pe care stătuse Helen şi urmări, visătoare, ploaia. Peste vreo douăzeci de minute se hotărî să urce în camera ei, amintindu-şi cât o detestase pe Helen, pentru ca să ajungă s-o respecte atât de mult acum.

43

Helen se sculă la şase tară un sfert. Se duse la baie,

își pregăti costumul pe care voia să-l îmbrace în acea zi, când o auzi pe Sorcha vomitând cu convingere, apoi trânti ușa de la baie și se întoarse în cameră. Fiind gata să înfrunte ziua care îi stătea în față, bătu la ușa lui Sorcha.

— Intră.

Helen deschise ușa. Sorcha zăcea întinsă pe pat, cu ochii închiși.

— Cum te simți? Ești foarte palidă.

— Imediat o să-mi treacă. Cred că am băut mai mult aseară.

— Ai băut doar două pahare, Sorcha.

— Atunci, poate că sunt tensionată. Mi s-a mai întâmplat de vreo două ori, de când l-am părăsit pe Con.

— Numai dimineața?

— Da.

Helen se așeză pe patul lui Sorcha. Adună câteva scame de pe Cearșaf.

— Nu te-ai gândit că ai putea fi gravidă?

Pe figura lui Sorcha se citi o umbră de groază.

— Nu, desigur, nu mi-am pus problema.

— Nu ai nicio întârziere, nimic?

— Nu, nu cred. N-am avut timp să mă gândesc la asta, am avut probleme mari. S-ar putea să fie o întârziere, dar asta datorită tensiunii. Eu și Con ne-

am tot străduit, dar niciodată n-am rămas însărcinată.

Starea de confuzie în care se afla Sorcha n-o prea mulţumi pe Helen.

— Indiferent ce-o fi, nu este prea bine să vomiţi în fiecare dimineaţă. De ce nu-l suni pe doctorul meu, să faci un control?

— Nu cred că este necesar, Helen.

— Eu cred că este.

— Bine, Mai lasă-mă o zi şi dacă nu se modifică nimic, merg la doctor.

— Bine. Helen se ridică de pe pat. Trebuie să plec. Katie vine peste o oră. Dacă ai vreo problemă, sun-o pe Maggie, secretara mea. Ea ştie în permanenţă unde mă aflu.

— Bine, Helen.

— Pa.

— Pa.

Sorcha lăsă capul să-i cadă iar pe pernă.

— O, Doamne, zise ea. Nu acum, Doamne, nu acum.

— Deci care este rezultatul, Freddy? Mai avem formaţia sau nu? Helen bătea, nervoasă, cu creionul, în birou, aşteptând verdictul.

— Situaţia nu este prea roz, Helen. Nu e bună deloc. Bo refuză să vorbească cu mine. M-am dus la el acasă, dar nu vrea să mă primească. Ştiu că este în

casă, de la femeia lui de serviciu. În ceea ce-l priveşte pe Con, el pierde vremea stând în pat, are mai multe copci, arată prost, e tras la faţă, iar Lulu nu se depărtează de el mai mult de câţiva centimetri. Derek vrea să se creadă despre el că ar fi părăsit formaţia şi că se află pe undeva în străinătate. Cât despre Ian, ce să-ţi mai spun, dacă formaţia va mai cânta, el va trebui înlocuit.

— Şi albumul?

— Sincer să fiu, am cam uitat de el. În prezent nu prea văd cum se poate realiza.

— Şi atunci ce facem? Eu i-aş putea da în judecată. Există un contract, iar *Fishermen* trebuie să-l respecte.

— Sunt conştient de asta, Helen. Cu toate astea, nu ştiu ce este de făcut. Cred că ar fi mai bine să lăsăm lucrurile să se calmeze, să se aşeze puţin de la sine.

— Dar nu avem timpul necesar. Trebuie să am albumul de Crăciun.

— În acest caz, trebuie să te adresezi justiţiei. Eu nu pot să fac minuni, nu înţeleg cum ar mai putea cânta ei în starea în care sunt.

— Te înţeleg, Freddy, dar profesional vorbind, vieţile personale ale membrilor formaţiei nu mă interesează.

— Haide, Helen, nu fi atât de dură.

— Nu este vorba de duritate, ăsta-i adevărul. Dacă *Fishermen* se despart, gaura pe care mi-o fac în profitul Metropolitan-ului este mai mare decât Pacificul. Este important ca pentru câteva luni compania să fie în siguranţă. Nu voi tolera ca vieţile lor personale să afecteze Metropolitan-ul. Aşa că le poţi spune băieţilor că dacă nu se împacă şi nu vin aici luni dimineaţa, voi începe procedurile legale pentru desfacerea contractului.

Freddy ridică din umeri.

— Bine, bine, o să vorbesc cu ei şi o să le transmit ce mi-ai spus. O să te caut eu imediat ce voi avea ceva concret din partea lor. Cine va câştiga atunci?

— Restul lumii, replică Helen, calm.

— Eşti o femeie dură, domnişoară McCarthy. Freddy se ridică, ezită, apoi se aplecă peste birou. De fapt, voiam să te văd pentru altceva. Am găsit un duo, băiat şi fată. Sunt americani, el scrie şi ea cântă minunat. Arată şi destul de bine. Să-ţi trimit o casetă demo?

— Te rog. Ştii că suntem în permanentă căutare de noi talente.

— Ăştia doi îţi vor umple gaura mare cât Pacificul pe care ţi-ar lăsa-o *Fishermen.* Helen, te sun când o să am noutăţi.

Ea îl urmări cum părăsi biroul, apoi se lăsă pe

spătarul scaunului, respirând adânc. Nu prea avea încredere în puterea de convingere a lui Freddy.

— La dracu'!

Sorcha îşi puse jacheta şi ieşi. Trebuia să ştie ce se întâmpla cu ea. Ceea ce însemna că trebuia să ajungă la strada Kensington, cel mai apropiat loc unde avea să găsească o farmacie, îşi puse eprubeta într-un buzunar din faţă al poşetei şi plecă. Furtuna din seara precedentă adusese un aer mai rece şi umiditatea era mai redusă.

Se întoarse peste patruzeci şi cinci de minute, fericită că a reuşit să realizeze ceea ce voise, fără a fi descoperită de cineva, dar dezamăgită că nu putuse afla rezultatul, fiind amânată pentru luni. Avea un sfârşit întreg de săptămână la dispoziţie, ca să-şi pună tot felul de întrebări. Nu-şi spusese numele adevărat farmacistului; îşi imagina cum ar fi urlat presa de un astfel de amănunt.

Katie îi făcuse sandvişuri. Sorcha le ronţăi, apoi, obosită, se duse în camera ei să se odihnească. Desigur, acum toate căpătau un sens: epuizarea, greaţa, simptomele clasice ale gravidităţii. Îşi aminti cât îşi dorise un copil. Ce trebuia să facă acum? Să-i spună lui Con? Nu putea găsi răspuns la aceste întrebări.

La şase şi jumătate, sună soneria. Nervoasă, Sorcha

privi pe vizor.

— Ei, Sorcha? Eşti acolo? Eu lucrez la Metropolitan Records. Helen m-a rugat să trec pe aici și să-ţi aduc un plic care conţine ceva urgent. Mi-a spus să nu te deranjez, dar plicul nu intră în cutia de scrisori, este prea mare. Vrei să deschizi uşa?

Sorcha nu ştia ce să facă.

— Ştiu că aţi mâncat homari şi salată ieri-seară, dacă asta mă face mai credibilă, spuse vocea.

— Bine, zise Sorcha şi se îndreptă spre uşă. Se uită pe vizor şi văzu o fată extrem de drăguţă, cu ochi mari, albaştri şi părul lung, blond.

Figura ei i se părea cunoscută.

— Mulţumesc pentru că ai avut încredere în mine. Fata îi întinse un plic mare, maro. Vrei să i-l dai lui Helen?

— Desigur. Ne-am mai întâlnit undeva? îmi pari foarte cunoscută.

— Am lucrat la Metropolitan o perioadă. Poate că m-ai văzut acolo.

— Da, poate.

— Bine, acum trebuie să plec. Pa.

— Pa.

Helen se întoarse târziu în acea seară. Se prăbuşi pe canapea, primind paharul de vin din mâna Sorchei.

— Dumnezeule, ce zi! Luă o gură de vin. Ai planuri pentru sfârşitul de săptămână?

Sorcha dădu din cap.

— Deci poţi să vii cu mine la Surrey, ca să-mi vezi casa cea nouă. Trebuie să mă întâlnesc acolo cu decoratorul, pentru tapet şi draperii. Asta, desigur, dacă doreşti.

Sorcha încuviinţă.

— Aş face orice ca să-mi distrag gândurile care îmi dau târcoale.

Helen mai luă o gură de vin şi b privi.

— Crezi că eşti gravidă?

— Este probabil să fiu.

— Şi ce vei face?

— Nu m-am gândit încă la asta.

— O să ne facem probleme de luni încolo. Am avut amândouă o săptămână grea şi stresantă. Hai să ne oferim două zile libere, da?

— Am putea încerca. A, era să uit. A trecut cineva şi ţi-a lăsat un plic mare, maro. Este acolo, pe masă.

— Mulţumesc.

— Era o fată foarte drăguţă.

— Nu-i aşa? Am fost colegă de şcoală cu Mags când am venit prima oară la Londra, apoi ea a avut un interviu la Metropolitan, cu câteva luni în urmă. Avea un curriculum vitae cam complicat, dar i-am dat o

şansă şi se descurcă de minune. Ea este secretara mea; de fapt, o înlocuieşte pe secretara cea adevărată, care este în concediu de maternitate. Toţi bărbaţii sunt înnebuniţi după ea, oftă Helen. O, ce bine este să te naşti frumoasă, aşa ca tine, sau ca Mags! Ce mare avantaj!

— O, Helen, tu ai început să ne umbreşti pe toate.

— Dar eu trebuie să muncesc din greu pentru ca să arăt aşa cum arătaţi voi natural. Trebuie să-mi aleg hainele potrivite şi machiajul, trebuie să fiu atentă să nu mănânc prea mult. Este o luptă continuă.

— Dar merită, Helen. Arăţi foarte bine.

— Mulţumesc. Dar dacă tot am vorbit despre mâncare, ce avem la cină?

Puţin mai târziu, fetele se duseră la culcare. Adormiră amândouă, Sorcha cu gândul că testul va fi negativ, iar Helen dorindu-şi-l pozitiv. Ea ştia că făptura aceea micuţă din pântecele lui Sorcha Daly era singura care putea să schimbe destinul formaţiei *Fishermen.*

44

Sorcha urmări zorii care începeau să se ivească în această zi de luni şi mulţumi Cerului că sfârşitul de săptămână trecuse. La ora nouă îl putea suna pe farmacist.

— Te-ai trezit aşa devreme?

Sorcha pregătea nişte pâine prăjită când Helen coborî, îmbrăcată de serviciu.

— Da, n-am dormit prea bine.

— Îmi imaginez. Uite ce este, Sorcha, am o şedinţă urgentă în dimineaţa asta, dar mă întorc la birou pe la prânz. Sună-mă şi spune-mi ce veşti ai.

— Te voi suna.

Helen se uită la ceas.

— Ar trebui să mă grăbesc. Îi puse lui Sorcha o mână pe umăr. Nu-ţi face probleme. Se vor aranja toate. Ne vedem mai târziu.

La nouă şi şapte minute, Sorcha puse receptorul în furcă.

Îi tremura tot corpul. Deşi nu era o Surpriză pentru ea, se gândea că poate este o greşeală.

— Domnişoară McCarthy, vă rog, poftiţi.

Helen intră în biroul lui Jeremy Swain, ale cărui ferestre dădeau spre Old Street.

— Cafea? întrebă el, când fata se aşeză pe scaunul de piele din faţa biroului.

— Mulţumesc.

Jeremy se aşeză şi el, apoi îşi sună secretara cerându-i să aducă un ibric cu cafea şi două ceşti. După aceea, deschise dosarul pe care-l avea în faţă.

— Lucrurile se prezintă destul de bine. Se şi aud

vorbe în oraş.

— Asta e bine.

— Expertiza este bună. Analiştii mei au prognozat o creştere de treizeci la sută în următorii doi ani.

Jeremy se uită la secretara care intrase aducând cafeaua.

— Mulţumesc, Mary. Lasă-le aici, o să turnăm noi.

— Mă gândeam să stabilesc înregistrarea pentru mijlocul lui noiembrie. Ce zici?

— Îmi face plăcere să particip la datele stabilite de tine.

— Bun.

Helen sorbi din cafea.

— Jeremy, pot să verific cifrele pentru *Fishermen?*

— Sigur. Ei sunt cel mai valoros bun al companiei în prezent, deţin cam douăzeci şi cinci la sută din cifra de afaceri de la Metropolitan.

— Şi ce s-ar întâmpla dacă s-ar despărţi?

Jeremy o privi peste umăr.

— Ar fi nişte veşti destul de proaste pentru înregistrare. Nu crezi?

— Sinceră să fiu, au nişte probleme în prezent. Sper să le rezolve, dar nu garantez.

— Înţeleg. Asta complică situaţia. Am mai citit eu câte ceva prin ziare, dar nu prea iau în seamă scandalurile de genul ăsta. Din nefericire, alţii nu

gândesc la fel. Iar când eşti o persoană publică, nu trebuie să se spună decât lucruri bune despre tine. Şi, desigur, fără *Fishermen* pierzi douăzeci şi cinci la sută din cifra de afaceri şi, pe termen lung, din profit.

Helen îşi terminase cafeaua.

— Din nefericire, ştiam tot ce mi-ai spus acum, oftă ea.

— Formaţia asta nu-şi poate amâna destrămarea cu vreo șase luni, să zicem? Asta ne-ar ajuta să facem înregistrarea la valoarea actuală a companiei. Investitorii vor înţelege că lumea muzicii este foarte instabilă, iar dacă *Fishermen* vor să se despartă, n-au decât s-o facă. Şi desigur, există şansa ca în şase luni Metropolitan să găsească alt grup, de aceeaşi valoare. Iar tu vei avea dreptul asupra cântecelor lor.

— Deci trebuie să înţeleg că timpul este factorul cel mai important. Problema este că ai de-a face cu oameni. Nu le poţi impune să mai rămână legaţi între ei, dacă nu vor s-o facă. Voi încerca să-i forţez să nu se despartă încă şase luni. Contractul este încă în vigoare. Mai au de înregistrat un album şi un single. Dacă nu respectă contractul, îi chem în judecată.

— Asta n-ar fi o măsură prea înţeleaptă. Nimic nu ţi-ar alunga investitorii mai tare decât un proces. Metropolitan nu trebuie să aibă niciun fel de probleme, Helen.

— Desigur, zise ea privindu-şi ceasul. Mă întâlnesc cu directorul lor peste patruzeci şi cinci de minute. După aceea o să am o imagine mai clară.

— Singurul lucru pe care îl poţi face este să amâni înregistrarea. Ar fi păcat ca societatea asta care este atât de bine cotată în prezent să ajungă să aibă pierderi.

Helen se ridică.

— Va trebui să aşteptăm şi să vedem. Dacă ai alte idei, dă-mi de ştire.

— Poate să-ţi sugerez ca unul dintre membrii formaţiei să fie împuşcat mortal şi astfel să devină o legendă care să mărească vânzările la albumele anterioare; în afară de asta, nu-mi vine nicio idee, zâmbi Jeremy. Ţine-mă la curent, Helen.

— Bine, îţi mulţumesc, zise ea, întinzându-i mâna. La revedere, Jeremy.

Helen ajunse la birou şi încuie detaliile privind înregistrarea într-un seif. Deodată, realiză că îi lipseşte ceva. Căută la spatele unui sertar. Era sigură că acolo pusese arma ultima oară. Apoi văzu că era căutată pe interfon.

— A sosit Freddy Martin.

— Trimite-l la mine.

Helen închise sertarul, gândindu-se unde lăsase arma.

Dacă n-o găsea, trebuia să raporteze poliţiei dispariţia ei. Freddy sosi în biroul ei.

— Ei, Freddy, ce veşti ai?

— Le vrei pe cele proaste… sau pe cele proaste?

— Spune-le, oricum ar fi.

— După multe încercări nereuşite, am discutat cu Bo. Dumnezeule, cum poate să arate, Helen! Stă cu draperiile trase şi pozează în victimă.

— Bine, hai să intrăm în subiect, vrei?

— Vorbeşte la trecut despre formaţia *Fishermen.* Din punctul lui de vedere, totul s-a terminat. Mi-a spus că a vrut să plece în străinătate, că nu mai suportă să trăiască pe aceeaşi bucată de pământ cu acea javră, cum îl numeşte el, pe Con.

— Bine, dar cu Con ce se mai aude?

— Aceeaşi poveste. Nu-l interesează nimic.

— Derek?

— O fi şi ăsta plecat. Nu ştiu pe» unde. Nu dau de el şi îmi pare rău, Helen.

— Ian?

— El se comportă destul de bine. Este fericit să îndeplinească dorinţele tuturor, îl maimuţări Freddy.

— Să lăsăm gluma, Freddy. Înregistrarea de la Metropolitan va fi peste câteva luni. Dacă formaţia se desparte, compania pierde milioane.

Freddy oftă.

— Ce pot face?

Helen era necruţătoare.

— Nu ştiu ce ai putea face, Freddy, dar ar trebui să ai o idee mai bună decât cele de până acum, altfel ajungem la judecată.

— Îmi pare rău. Ştiu că eşti supărată şi te înţeleg. Poate că tu ai mai multă influenţă asupra lor. Eu tot mai cred că în timp totul se va rezolva.

— Nu am timpul pe care-l vrei tu, Freddy. Nu te mai conduc, spuse ea dintr-o dată, apoi ridică receptorul de pe birou şi începu să formeze un număr. Freddy părăsi încăperea.

— Da?

— Lulu, sunt Helen McCarthy. Dă-mi-l pe Con.

— Doarme.

— Trezește-l.

— N-o să fie prea încântat.

— Nu mă interesează dacă va fi sau nu încântat, nu-l vreau decât la capătul firului.

— Bine, bine.

Helen aşteptă până auzi o voce somnoroasă.

— Ce doreşti?

— Să-ţi vorbesc. Cât se poate de repede. Vin la tine sau ne întâlnim undeva, la masă?

— Îmi pare rău, dar sunt ocupat astăzi.

— Eliberează-te. Vin la tine peste o oră. Helen

trânti receptorul, întrebându-se de ce a investit atât de mult în acest pop-star arogant şi fără minte, în loc să se fi ocupat de irigaţii, de pildă. Formă numărul de acasă de la ea, îl lăsă să sune de trei ori, apoi închise și formă numărul din nou.

— Alo?

— Eu sunt. Ai sunat?

— Da.

— Şi?

— Era pozitiv.

— Nu mă surprinde.

— Nici pe mine, dar mai speram încă.

— Nu-ţi face probleme.

— Este destul de greu, fiind prizonieră în casa ta, fără nicio sarcină precisă, dar voi încerca să nu mă mai gândesc la asta.

— Ţine-te pe linia de plutire până când vin eu acasă. Atunci o să discutăm problema la un pahar de vin.

— Fac tot ce pot.

— Bine, ne vedem mai târziu.

— Mulţumesc că m-ai sunat, Helen.

— Pa.

Helen mai dădu nişte telefoane, apoi îşi luă servieta şi plecă.

— Nu mă întorc decât după-masă, îi spuse ea lui

Mags.

— Petrecere frumoasă.

Helen ridică din sprâncene pentru că nu prea vedea nimic plăcut în ceea ce urma, apoi luă liftul.

— Poftim, intră, te rog.

Lulu deschise uşa şi o invită în casa de la Hampstead.

— Unde-i Con?

— În birou.

— Mulţumesc.

— Ştii că nu prea vrea să te vadă.

— Mare scofală.

Helen deschise uşa biroului fără să mai bată, apoi se întoarse spre Lulu, care se pregătea să între şi ea.

— La revedere, Lulu. Discuţia va fi între mine şi Con.

— Dar… sări Lulu.

Helen îi închise uşa în nas. Se întoarse apoi şi îl privi pe Con, care stătea cu chitara pe genunchi.

— Salut, Con.

— Ce vrei, Helen?

— Să vorbim.

Con se întoarse spre ea. Nu se bărbierise de o săptămână şi mai avea cicatrice de la rănile pe care i le provocase Bo.

— Arăţi îngrozitor.

— Mulţumesc. Con încercă să-i evite din nou privirea. Nu vreau să te văd în casa mea mai mult decât este necesar, aşa că dă-i drumul, spune ce ai de spus.

— Îţi voi spune. Intenţionezi să te desparţi de *Fishermen,* nu?

— Am impresia că ideea asta s-a concretizat deja, eu sunt oricum rupt de formaţie.

— Ai făcut vreun anunţ oficial?

— Nu.

— Nici să nu-l faci. Dacă eşti capabil să-ţi ţii gura încă şase luni de acum înainte, e bine pentru tine, n-o să te chem în judecată pentru că nu ai realizat albumul.

— De unde atâta amabilitate, Helen? Nu crezi că presa a aflat deja că nu este totul în regulă?

— Poate, dar simplele bârfe pot fi anulate printr-un comunicat de presă. Şi tu va trebui să minţi pentru o perioadă. Dacă tot simţi că trebuie să fii cu Lulu, de ce nu pleci undeva, mai departe?

— Şi cu Bo cum rămâne? Crezi că şi el o să-şi ţină gura? Este şi el gata să pretindă că nu s-a întâmplat nimic?

— Vom vedea. Dacă este im tip inteligent şi dacă vrea să evite un război prelungit cu Metropolitan, din care în mod sigur nu el va ieşi câştigător, sunt sigură

că va marşa.

— Helen, aş putea să te întreb de ce este atât de important pentru tine să nu se afle despre destrămarea formaţiei?

— Metropolitan va vinde acţiuni publice începând din noiembrie. Valoarea companiei va scădea dacă *Fishermen* anunţă despărţirea acum.

Con zâmbi.

— Cu tine, orice ar face cineva, tot la bani ajunge.

— Da, şi aşa trebuie să fie. Am muncit din greu ca să salvez compania asta a mea…

— Adică a lui Brad.

— Mă rog, compania noastră… şi nu vreau să văd cum munca mea se duce de râpă.

Con încuviinţă.

— Pot să înţeleg asta. Necazul este că pe mine nu prea mă mai interesează banii. Aşa că ameninţarea ta cu judecata nu mă impresionează. Poţi să-mi iei tot ce am. Cred că mi-ar fi fost mai bine fără bani.

— Este foarte uşor să vorbeşti aşa când ai banii. Ar fi mai bine să-ţi aminteşti primele zile când ai venit la Londra şi nu aveai nici acoperiş deasupra capului.

— Dar eram fericit pe atunci. Sorcha şi cu mine eram fericiţi. Con o privi cu duritate. Domnişoară McCarthy, cred că de-abia ai aşteptat să-i spui despre mine şi Lulu. De atâţia ani vrei să ne desparţi, iar

acum ai reuşit. De asta consider că nu am de ce să-ţi fac niciun fel de favoruri după ce mi-ai făcut tu mie. Aşa că poţi să mă chemi în judecată. Eu fac ce vreau. Şi acum nu mai vreau să fiu cu *Fishermen.*

Helen îl privi surprinsă.

— Con, eu nu i-am spus Sorchei despre tine şi Lulu. De ce aş fi făcut-o? Eu sunt ultima persoană din lume care să vrea despărţirea formaţiei.

— Cred că este o răzbunare asupra ta şi a preţioasei tale companii.

Helen ridică din umeri.

— N-am de gând să mă cert cu tine. Nu eu i-am spus și asta este tot. Ar fi mai bine s-o întrebi.

Con scutură din cap.

— Nu are rost să negi, Helen. Tu ai. Fost singura care știa. Sper că acum eşti fericită.

— Foarte bine, Con. Și asta este ultima ofertă pe care ţi-o fac. Dacă îţi ţii gura câteva luni de acum înainte, la primăvară Metropolitan îţi va oferi un contract solo, la o sumă pe care nimeni n-ar refuza-o.

— N-ai auzit ce ţi-am spus, Helen? O privi amuzat. Tocmai ţi-am zis că nu mă interesează banii. Chiar dacă ai fi ultima companie de înregistrări de pe lume, n-aş semna un contract cu tine. Ai înţeles acum?

— Perfect.

Helen își luă servieta. Mai avea încă asul în mânecă.

— Dar mai rămâne problema single-ului. Trebuie să scoatem unul de Crăcim. Dacă nu pot să mă înţeleg cu tine şi cu Bo să scrieţi şi să înregistraţi ceva nou, o să lansez cântecul lui Derek, „Peggy “, sub numele formaţiei *Fishermen.* Fata îl privi. Ar trebui să-mi spui ce crezi despre asta.

Con o privi îngrozit când Helen se îndreptă spre uşă.

— Doar n-o să faci asta, Helen.

Ea se întoarse și ridică din umeri a nepăsare.

— Aparent, m-ai lăsat fără altă alternativă. La revedere, Con.

El rămase locului, auzind zgomotul uşii care se închidea în urma ei, apoi motorul maşinii care pornea.

— Ce ţi-a spus femeia-dragon?

Lulu deschisese ușa curioasă.

— Vrea să nu dăm nimic publicităţii despre despărţirea noastră timp de câteva luni. Dacă nu sunt de acord, ne va chema în judecată pentru încălcarea contractului și neexecutarea albumului. Iar dacă eu şi Bo nu suntem de acord să scoatem un single nou, ea va edita prostia scrisă de Derek drept cântec, sub egida *Fishermen.*

Lulu fluieră a pagubă.

— O, dragul meu. Nicio acţiune legală nu-mi place,

dar când mă gândesc că individa asta o să scoată cântecul lui Derek sub numele formaţiei *Fishermen,* îmi spun că de astă dată tipa te-a blocat la mantinelă. Nu prea ai de ales.

— Nu, Lulu, pe mine nu mă blochează nimeni, nicăieri.

— Îmi pare rău, Con. N-am vrut să…

— Trebuie să plec.

— Unde? Presa este peste tot, de abia aşteaptă noutăţi.

Con trecu pe lângă ea.

— Vin cu tine.

— Nu!

El se îndreptă spre bucătărie, apoi deschise uşa din spate.

— Unde te duci? Când te întorci?

— Iisuse, mai lasă-mă în pace, nu poţi să taci nici două secunde?

Ea îl urmări îndreptându-se spre grădina din spatele casei.

Con merse spre Heath, cu capul în jos. Simţea o durere în gât, iar respiraţia îi era întretăiată. Ar fi vrut să poată plânge, ceea ce nu i se mai întâmplase din copilărie. Se aşeză pe o bancă şi îşi luă capul în mâini. După câteva minute, simţi că începe să se calmeze. Nimic nu se compara cu liniştea şi pacea pe

care le găsea la Heath. Con își ridică privirile. Cerul era albastru, cu nori mici care păreau făcuţi din zahăr pudră, ce traversau zarea cu calm, cu linişte, îndreptându-se spre orizont.

— Doamne, ce am făcut cu viața mea? oftă el.

Lulu îl călca pe nervi, îl sufoca de prea multă atenţie. De ce oare fusese de acord ca ea să se mute în casa lui, nu-şi putea explica. El se bucurase doar pe moment de noutatea unui alt trup de femeie și de ilegalitatea relației lor. Dar nu o iubea.

— La naiba, murmură el. O iubea pe Sorcha mai mult ca oricând. Dar era conştient că îşi ruinase căsnicia în deplină cunoştinţă de cauză, cariera îi era terminată, cineva îi trimitea ameninţări cu moartea și nu mai avea niciun prieten pe lume.

Nici nu făcuse ceva pentru ca să merite să aibă prieteni. Se comportase ca un nenorocit cu toată lumea în ultimele luni, înnebunindu-i pe cei din jur. Rămase cu ochii aţintiţi în gol. Nu ştia ce are de făcut. Poate că trebuia să se ducă la Sorcha, să-i ceară iertare şi s-o facă să vină acasă.

Cât despre formaţie, nu mai exista drum de întoarcere. Nu-i păsa că Helen îl dădea în judecată, dar îl afecta faptul că *Fishermen* intrau în istorie cu un cântec stupid, insipid. Helen McCarthy era, fără îndoială, deşteaptă. Singurul lucru care îl mai făcea

să între vreodată într-un studio de înregistrări era mândria lui artistică. Con se gândi la melodia care îi stăruia în minte, în ultimul timp. „Fără tine, fără dragostea ta, după atâţia ani de iubire… “Nu mai simţise de mult impulsul de a compune.

Con se ridică. Ar fi vrut să i-l dedice lui Sorcha. Se duse acasă, cu dorinţa de a scăpa de Lulu şi de a compune. Dacă acest impuls era de durată, avea s-o sune pe Helen şi să i-l sugereze ca single de Crăciun. După asta… numai ştia. Poate că va pleca din Anglia o perioadă mai îndelungată.

Se ridică şi porni spre casă. Nici nu mai ştia cine este și ce trebuie să facă.

— Lulu, îmi pare rău, dar aş vrea să pleci.

Ea stătea la masa din bucătărie, şi fuma o ţigară, admirându-și portretul într-un ziar de dimineaţă. Îl privi surprinsă.

— Ce vrei să spui?

— Lulu, m-am săturat de tine. Nu merge deloc ceea ce este între noi.

— Dar sunt aici de numai câteva zile, nici n-ai avut timp să-ţi dai seama… Unde să mă duc?

— Nu ştiu. Îmi pare rău, dar vreau să fiu singur.

— Con, nu poţi să-ţi baţi joc de oameni aşa cum o faci. Eu mi-am părăsit soţul ca să fiu cu tine.

— Dar nu ţi-am cerut eu s-o faci.

— Deci ce ți-ai spus tu: o să fac amor cu asta o perioadă şi pe urmă scap eu de ea. Ce interesant ai vrut să fii, Con! îşi aprinse o ţigară, apoi îl întrebă: Şi măsura asta este pentru totdeauna sau numai pentru o perioadă dată?

Con îşi trecu o mână prin păr.

— Îmi pui întrebări la care nu este nevoie să-ţi răspund. Acum sunt foarte confuz. Dar… cred că ruptura este definitivă.

Ochii fetei se umplură de lacrimi.

— Nu cred că vorbeşti serios. Am crezut că mă iubeşti. Au fost probleme, într-adevăr, dar au trecut. Eu te pot ajuta. Te rog, Con, nu face asta.

— Îmi pare rău.

’ Ea trase în continuare din ţigară, privindu-l în tăcere.

— Chiar ai vorbit serios?

— Da.

— O chemi pe Sorcha înapoi?

— Nu ştiu.

— Nenorocitule!

Con dădu din cap.

— Mă duc în birou. Am un cântec în minte. Ridică din umeri: îmi pare rău.

Apoi părăsi bucătăria. După jumătate de oră, Lulu deschise uşa de la birou. Con îşi ridică ochii de pe

partitură.

— Ţin să-ţi fac o bucurie, deci plec. Sper să fii mulţumit cu singurătatea ta, pentru că vei avea parte mult timp de ea. Nu ştii să te porţi cu oamenii, Con. Ţi-ai făcut o mulţime de duşmani. Bo te consideră un egoist, iar acum încep şi eu să cred că are dreptate. Deci, rămâi singur.

Lulu trânti uşa de la birou, apoi părăsi casa. Se îndreptă spre poartă. Bineînţeles, fu întâmpinată de o mulţime de fotografi. Bliţurile lor îi luminară calea.

— Puteţi spune colegilor voştri ziarişti că l-am părăsit pe Con Daly pentru că nu este decât o creatură nenorocită, care nu merită nici măcar un gest urât de la mine. La revedere.

Le zâmbi şi trecu mai departe.

45

Helen se simţi mai calmă când se duse seara acasă. Primise două telefoane tocmai când se pregătea să părăsească biroul. Primul fusese de la un ziarist, care o întreba dacă era adevărat că Lulu îl părăsise pe Con Daly. Cel de al doilea telefon era de la Freddy, care îi spunea că a fost contactat de Con. Acesta lucra la un cântec pe care voia să-l înregistreze ca pe ultimul single al formaţiei *Fishermen.* Freddy nu ştia părerea lui Bo despre acest cântec, dar îi sugera lui Helen să

lase lucrurile să meargă înainte. Mai căzură de acord să-i permită lui Derek să înregistreze melodia lui, întrucât el tocmai se întorsese din Spania.

Helen trecu de colțul dinspre Hyde Park, apoi se îndreptă spre Holland Park. Dacă Lulu îl părăsise pe Con, nu era mai bine ca ea să-i orienteze soția cea însărcinată și speriată înapoi spre casă? Dacă Con se împăca cu Sorcha, Lulu se întorcea la Bo, se ofereau scuzele de rigoare și conflictul era stins, după cum spunea și Freddy. Trebuia să regizeze doar o întâlnire între Sorcha și Con.

Sorcha stătea pe terasă, cu un pahar de vin în față.

— Salut! Ce mai faci?

— Bine, sper. Cred că nu te superi că am deschis o sticlă. De obicei nu beau, dar acum…

— Nu cred că un pahar îți face rău. Aș bea și eu unul. Ești cam palidă, Sorcha.

— Tu n-ai fi, în locul meu?

— Da, sigur. Mă duc să-mi iau un pahar.

Helen se duse la bucătărie, apoi se întoarse și își turnă în pahar. Se așeză și studie expresia întipărită pe figura Sorchei.

— Te-ai gândit la ce vrei să faci?

— O să am un copil peste șapte luni. Sorcha ridică din umeri, neputincioasă, dar și fericită.

— Nu vrei să-i spui lui Con?

— Nu.

— Nu crezi că are şi el dreptul să ştie?

— Cred că şi-a pierdut orice drepturi când s-a încurcat cu Lulu, nu?

— Mda, cam aşa este. Şi o să creşti singură copilul?

— Se pare că nu prea am de ales.

— Păi, ai putea…

— Nu. Sorcha dădu din cap. N-aş putea. Chiar dacă nu mă mai duc la biserică, tot credincioasă sunt. Nu mi-aş putea ucide copilul. În ce a făcut Con, copilul nu are nicio vină, nu?

— Sorcha, am să-ţi spun ce am auzit astăzi, poate te va ajuta. Lulu l-a părăsit pe Con. Se pare că a părăsit casa destul de nervoasă, astăzi pe la prânz. A apărut o fotografie a ei într-un ziar de seară. Se menţiona acolo că l-a insultat în diferite moduri.

— Asta nu înseamnă nimic. O ceartă între îndrăgostiţi, comentă Sorcha cu amărăciune. Nu schimbă cu nimic situaţia. Con nu mă mai vrea şi asta este important.

— Am crezut că tu l-ai părăsit.

— Nici el n-a încercat să mă oprească. Apoi, la câteva minute după ce am plecat, Lulu mi-a şi luat locul. Între mine şi Con totul s-a terminat. — Poţi să afirmi că nu-l mai iubeşti?

— Nu. Desigur, îl mai iubesc şi o să-l iubesc mereu.

— Atunci, dacă tot nu vrei să-i spui lui Con, va trebui să te gândeşti la probleme de viitor, ca de exemplu la locuinţă.

— Ştiu. M-am gândit la asta toată ziua. Mă întreb dacă nu ar fi mai bine să mă întorc la Ballymore. Îţi imaginezi ce bârfa ar fi? N-aş suporta-o. Dar nici de amabilitatea ta nu vreau să abuzez. De mâine o să încep să caut o casă.

— Nu te prosti, Sorcha, poţi sta aici cât vrei.

Sorcha simţi că i se umplu ochii de lacrimi.

— O, Helen, ai fost prea bună cu mine.

— Prostii, de fapt mi-a făcut plăcere să fim împreună.

— În toată perioada asta, cred că aş fi înnebunit dacă n-aş fi avut cu cine să vorbesc.

— Bine, ne-am înţeles, deci. Stai aici, deocamdată, da?

Sorcha zâmbi recunoscătoare:

— Bine, Helen.

Peste două zile, Sorcha fu trezită din somnul de după-amiază de ţârâitul telefonului. Sună de trei ori, apoi se opri. Era codul stabilit cu Helen. Sorcha aşteptă ca aparatul să sune din nou. Ridică receptorul de la primul zbârnâit.

— Alo?

— Eu sunt. Vrei să mă ajuţi cu ceva, Sorcha? Am

trimis maşina la garaj pentru nişte reparaţii şi m-au sunat să-mi spună că nu este gata până mâine dimineaţă. Vrei să vii să mă iei de la Metropolitan? Mă gândeam să luăm masa în oraş. Şi ţie ţi-ar face bine să ieşi puţin.

— Bine. Sorcha nu se prea bucură când auzi că trebuia să vină la Metropolitan, dar nu o putea refuza pe Helen.

— Atunci îi spun recepţionerei să te aştepte. Ea o să ştie unde mă găseşte. Ne vedem pe la şase.

— Da, Helen, pa. Sorcha lăsă receptorul şi încuie uşa din faţă.

Con intră la Metropolitan prin uşile de sticlă şi se îndreptă spre recepţie.

— Bună ziua, domnule Daly, zise recepţionera, zâmbindu-i. Puteţi înregistra la studioul doi. Apropo, eu sunt Miranda. Am început să lucrez aici de săptămâna trecută.

— O! se încruntă Con. Studioul unu nu este disponibil? De obicei acolo lucrez.

— Ştiţi… îmi pare rău, dar domnul Longthome l-a ocupat.

— Nu, Derek a plecat acum o jumătate de oră, când erai tu la masă, zise cealaltă recepţioneră, Melody. A spus că nu se mai întoarce, aşa că puteţi merge acolo. Se aplecă spre Con, cu cheile în mână, zâmbindu-i.

— Mulţumesc, Melody. Con luă cheile şi se îndreptă spre scări.

— Domnule Daly, n-aţi semnat aici, strigă Miranda după el.

— Lasă-l în pace, Miranda.

— Dar domnişoara McCarthy a spus că nu trebuie să lăsăm pe nimeni tară să semneze, insistă Miranda.

— În clădirea asta, Con Daly este un fel de Dumnezeu şi Helen n-a pomenit nimic despre nemuritori. Acum fii atentă că sună interfonul.

Con descuie uşa de la studioul unu. De cum intră simţi mirosul puternic al coloniei pe care o folosea Derek. Puloverul lui de mohair era aşezat pe o sofa, iar câteva partituri cu scrisul lui mic şi ordonat zăceau pe birou. Era clar că nu terminase treaba acolo. Con spera ca Melody să aibă dreptate, iar Derek să nu se mai întoarcă. Nu-şi dorea o ceartă cu el. Se aşeză şi comută consola. Cântecul pe care îl compusese îi răsuna în urechi, cerea să fie aşternut pe hârtie. Trebuia să înregistreze linia melodică mai întâi. Cântecul trebuia să fie foarte simplu, doar el şi chitara acustică. Intervenea și corul numai dacă putea să aranjeze ceva cu Ian, Bo şi Derek, dacă voiau să cânte cu el. Con îşi luă chitara şi dispăru într-o lume care era numai a lui.

Sorcha trase maşina în faţă la Metropolitan la şase

fără cinci. Conducând, începuse să se gândească la copilul pe care îl purta în pântece. Şi-l dorise toţi aceşti ani. Indiferent de problemele ei, nu trebuia să se gândească la copil în termeni negativi.

Își atinse abdomenul cu timiditate. O să ne fie bine, micuţule, zise ea în sinea ei. Apoi întinse mâna după poşetă, coborî din maşină şi intră la Metropolitan.

— Bună ziua, zise ea nervoasă, ştiind că se află într-o clădire în care lucrase Con.

— Bună ziua. Domnişoara McCarthy tocmai m-a sunat să-mi spună că este la studioul doi. A zis să vă duceţi acolo.

— Eu… bine. Sorcha se rugă în gând să nu fie nevoită să stea prea mult pe acolo. Coborî la parter, apoi o luă spre studioul de înregistrare numărul doi. În încăpere domnea întunericul și uşa era încuiată. Recepţionera o îndrumase greşit. Mai merse puţin şi se uită la studioul unu. Erau luminile aprinse, dar se părea că nu este nimeni înăuntru. Deschise uşa şi intră. Camera de control şi studioul de dincolo de peretele de sticlă erau goale. Sorcha se întoarse şi dădu să deschidă uşa și să plece, dar altcineva i-o luă înainte. Con era acolo, în faţa ei, cu o ceaşcă de cafea în mână. Se uitară unul la celălalt. Sorcha observă paloarea lui.

— Bună, Sorcha.

— Bună.
— Mă căutai?
Sorcha citi în ochii lui un licăr de speranţă.
— Nu, o caut pe Helen. Recepţionera mi-a spus că este aici.
Con dădu din cap:
— N-a venit deloc pe aici în după-amiaza asta. De ce o cauţi?
— Pentru că ne-am dat întâlnire aici. Mergem să mâncăm undeva.
— N-am ştiut că eşti atât de prietenă cu ea.
— Acum suntem. De fapt, locuiesc la ea.
— Tu stai la Helen McCarthy?
— Nu aveam unde să mă duc în altă parte. Helen a fost foarte bună cu mine.
Sorcha simţi dintr-o dată că ameţeşte. Făcu un pas spre uşă.
— Se vede că recepţionera nu ştie unde este Helen. Mă duc înapoi la ea.
— Te simţi bine? o întrebă el, văzând-o că se clătina.
— Da. De fapt, am ameţit puţin.
Nu acum, îşi imploră ea trupul, care nu mai voia s-o asculte. Con o prinse când văzu că este gata să cadă, iar ceaşca de cafea se vărsă. Reuşi s-o tragă într-un colţ, unde se afla o canapea. Fata avea ochii

închişi, iar tenul îi era cenuşiu.

— Sorcha, Sorcha, strigă el lovindu-i uşor obrajii, în timp ce fetei îi revenea încet respiraţia la normal şi se lupta să deschidă ochii.

— O să chem un doctor. Ești foarte palidă. Con se ridică.

— Nu, nu mai este nevoie. Îmi trece imediat. Poţi să-mi aduci nişte apă?

— Nu te mişca din loc. Vin imediat.

Con ieşi din studio, umplu un pahar cu apă şi alergă înapoi pe coridor.

— Poftim, bea, îi spuse el lui Sorcha, care ridicase capul ca să ia o înghiţitură de apă.

— Îmi pare rău, Con. Mă simt total neputincioasă.

— Nu-ţi face probleme. Cred că ai leşinat de la mirosul de colonie a lui Derek, zâmbi el.

— A fost aici?

— Mai devreme. Dar mirosul o să mai persiste câteva zile.

Sorcha se ridică. Con observă cum îi revenea culoarea în obraji.

— Ești bolnavă, Sorcha?

— Nu, mă simt bine. Ea încerca să-şi recapete puterile pentru ca să plece. Trebuie s-o găsesc pe Helen.

— Recepţia ştie că eşti aici. Mai rămâi puţin, nu-mi

place cum arăţi.

— Mulţumesc pentru compliment. Nici despre tine nu se poate spune altceva.

— Bo mi-a spart nasul.

— Meritai mai mult.

— Am scăpat de ea.

— Da, ştiu, mi-a spus Helen.

— Îmi pare rău, Sorcha.

— Şi mie.

Fata se simţea mai bine şi ar fi vrut să plece. Încercă să se ridice de pe sofa.

— Chiar trebuie să pleci?

— Eu… oh, Con.

Lacrimile începură să-i invadeze ochii.

— Nu plânge, Sorcha. Nu pot să suport asta, mai ales că ştiu că sunt vinovat.

Se aşeză lângă ea şi îi luă mâinile în ale lui.

— Eu am compus un cântec pentru tine. De fapt, pentru asta eram aici. Săptămâna viitoare va fi înregistrat. Vrei să-l auzi?

— Dacă mi l-ai dedicat…

— Da, este scris pentru tine.

— Bine, acum aş vrea să merg la toaletă, să mă aranjez un pic.

— Sigur că da.

Con zâmbi când ea părăsi încăperea. Simţea că i s-a

făcut frig, luă puloverul lui Derek, care se afla pe sofa, și îl îmbrăcă. Se așeză apoi în fața consolei pentru a relua lucrul. Sorcha se spălă cu apă rece pe față, apoi își re făcu machiajul. Fusese destul de dureroasă revederea cu el. Voia să-i asculte cântecul, apoi s-o găsească pe Helen.

— Se numește „Fără tine “. Ești gata să-l asculți?

— Desigur.

Sorcha se așeză pe canapea, iar el apăsă butonul de la consolă. Se afla cu spatele spre ea și începu să cânte.

Fără tine, după atâția ani de dragoste,

Este cea mai grea experiență a mea,

Dar ai dreptate, după tot ce ți-am spus,

După cum m-am purtat cu tine,

La ce m-aș mai putea aștepta acum?

Fără tine, fără tine.

Ochii lui Sorcha se umplură de lacrimi, pe măsură ce Con începu să cânte o dată cu caseta.

De asta o să vin mereu după tine, nu mă alunga.

Iar dacă nu vei reveni, mă vei ucide.

Te iubesc.

Te rog, vino acasă, casa este acolo unde îți este inima.

Despărțirea mă ucide.

Fără tine, fără tine.

Sorcha se ridică, având ochii în lacrimi.

— Te iubesc, Con, murmură ea, dar el nu o auzi din cauza muzicii.

Se îndreptă încet spre el. Deodată, ea observă că mai era cineva prezent, o persoană care rămăsese în uşă.

— Salut, eu…

Persoana păru destul de dezorientată la început. Apoi Sorcha văzu cum ridică mâinile şi îndreaptă pistolul asupra lui Con.

— Ce faci?

Persoana ochi.

— Nuuu! strigă Sorcha, aruncându-se asupra lui Con. Glonţul zbură prin aer, spărgând peretele de sticlă, urmat apoi de alte câteva gloanţe. Sorcha căzu asupra lui Con, trântindu-l la pământ, iar trupul ei îl apără ca un scut împotriva gloanţelor. Ucigaşul părăsi încăperea. Muzica însă nu se oprise.

REUNIREA

46

Londra, 1986

— Poftim, Helen. Verifică, dacă doreşti. Nu ţi-a luat nimeni banii, nici cerceii de aur. Ar fi bine să-i vinzi acum.

Helen verifică tot ce conţinea poşeta ei maro. Erau lucrurile pe care le văzuse ultima dată pe data de 21 decembrie 1969.

— Vine cineva să te ia?

Helen dădu din cap.

— N-o să-ţi fie greu singură? Lumea este diferită de cea pe care ai lăsat-o tu, acum şaptesprezece ani.

— N-o să-mi fie greu. Oricum, o să mă obişnuiesc.

— Atunci îţi urez mult noroc. Ai grijă cum te comporţi. N-aş vrea să te văd înapoi.

— Nu, n-o să ajung înapoi.

Helen îşi luă poşeta, se întoarse şi porni spre biroul directoarei. Ştia că era normal să i se ţină o astfel de prelegere înainte de eliberare.

— Intră, Helen, şi stai jos.

Directoarea, o femeie înaltă şi slabă de vreo patruzeci de ani, lăsă hârtiile pe care le studia şi îşi scoase ochelarii. Helen se aşeză.

— Trebuie să-ţi reamintesc că ai fost eliberată condiţionat. Aş vrea să avem o scurtă discuţie, înainte să pleci. Ce crezi, cum te vei reintegra în societate?

— Nu vor fi probleme.

— Bine. Ai fost o deţinută model, iar noi două n-am avut niciun diferend, ceea ce n-aş putea spune despre relaţia cu celelalte deţinute. Sper că diploma

în domeniul legislativ pe care ai obţinut-o te va ajuta mult, în viitor.

— Da, mă va ajuta să nu mă plictisesc.

— Sunt sigură.

Directoarea o mai privi o dată pe Helen McCarthy. Tânăra care intrase cu şaptesprezece ani în urmă în acest birou, protestând vehement şi repetând mereu că este nevinovată, se schimbase total. Lipsa de activitate şi hrana pe care o primise fuseseră în dezavantajul ei. Părul îi atârna liber până la umeri. Rochia ieftină care fusese achiziţionată pentru eliberarea ei o făcea să arate cu zece ani mai bătrână.

— Helen, îmi amintesc cât de mult ai vrut să-ţi dovedeşti nevinovăţia, cât timp şi câţi bani ai investit pentru ca să dovedeşti că nu ai comis crima; ştiu că ai făcut două apeluri. Dar acum, totul s-a sfârşit. Când ieşi de aici, va trebui să uiţi totul. Fără să încerci să te răzbuni. Răzbunarea te-ar putea aduce aici, din nou. Eşti încă o femeie tânără. Profită de ceea ce poţi, foloseşte ce ai învăţat şi ia viaţa de la început. Ai unde să te duci?

Helen încuviinţă.

— Da, am.

— Bine. Desigur, ştii că una dintre condiţiile în care ai fost eliberată este să raportezi ceea ce faci unui lucrător social, la fiecare două săptămâni. Nu

lipsi de la întâlnirile cu aceşti oameni. De asemenea, le poţi cere sfaturi, ori de câte ori ai nevoie.

— Desigur.

— Bine. Atunci nu mai pierdem vremea cu sfaturi. Eşti liberă să pleci, Helen.

Ea se ridică şi îi întinse mâna.

— La revedere, doamnă Curtis.

— La revedere, Helen.

Vivien Curtis o urmări pentru ultima dată pe Helen, care ieşi din biroul ei. Oftă. Fiecare nou deţinut care venea în închisoare pleda pentru propria-i nevinovăţie. Helen McCarthy cheltuise mii de dolari pe două apeluri, care nu avuseseră niciun succes. Închise dosarul lui Helen şi îl puse la „Eliberaţi”.

Helen privea afară, pe geamul taxiului care o ducea în centrul Londrei. Totul îi părea mai mare, mai strălucitor. Maşinile care circulau acum pe bulevarde păreau aduse dintr-o eră spaţială, iar ferestrele magazinelor expuneau mobile sau haine pe care nu le văzuse decât în reviste. Şaptesprezece ani – şaptesprezece ani pentru o crimă pe care nu o comisese. Şaptesprezece ani pentru ca să gândească la cel sau la cea care era adevăratul autor al faptei. Majoritatea banilor ei se dusese pe taxele pentru avocaţi. Ea mai avea grajdurile şi casa de la Londra,

ca şi proprietatea din Ballymore; se pare că aceasta din urmă nu mai era decât o ruină.

Îşi pierduse compania: Metropolitan Records mersese destul de bine câţiva ani după încarcerarea ei, pentru că Brad se străduise din plin şi avusese o deosebită plăcere să-i scrie la închisoare şi s-o anunţe că a fost eliminată din consiliul de conducere. La începutul detenţiei, trecuse prin câteva tentative de sinucidere. Viaţa îi era sfârşită, planurile ei se duseseră de râpă. Luase toate medicamentele pe care i le dăduseră ca să scape de dureri. Numai gândul că va veni şi vremea când va putea ieşi din închisoare ca să lupte pentru reabilitarea numelui ei o mai ţinea în viaţă. Faptul că era titrată în drept îi oferise toate cunoştinţele necesare.

— Aici vă rog să opriţi, mulţumesc, spuse ea şoferului.

— Vă costă douăsprezece lire.

Helen înghiţi în sec. Avea în total douăzeci de lire. O călătorie ca asta n-ar fi costat-o mai mult de două lire în trecut. Plăti şoferului, apoi se îndreptă spre intrarea casei ei. Descuie și intră. Casa mirosea a mucegai şi a aer închis, dar lucrurile erau ordonate şi fără praf. Katie avusese grijă de casă, contra unei sume de bani. Helen îşi puse jos sacoşa cu lucruri şi se duse în camera de zi. Începu să zâmbească. Mobila

o putea vinde – era în stare perfectă. Helen se învârti prin casă, ştiind că trebuia să scape de coşmarul care începuse în ultima zi a şederii ei aici...

47

Septembrie 1969

Helen se gândi că acea bătaie în uşă, la ora unsprezece noaptea, era a lui Sorcha care venea de la Metropolitan ori să plângă şi să-i spună că între ea şi Con totul era terminat, ori să-şi ia lucrurile şi să se mute la Hampstead.

— Bună seara, îmi cer scuze pentru deranj, sunteţi Helen McCarthy?

— Da. Este vreo problemă?

— Din păcate, da. Sunteţi unul dintre directorii de la Metropolitan Records?

— Da.

— Îmi pare rău, dar trebuie să vă informez că a avut loc un incident grav în compania dumneavoastră.

— O, Dumnezeule! Cine? Ce? Cine a fost rănit?

— Nu pot detalia situaţia acum. Vreţi să mă însoţiţi la secţia de poliţie?

— Sigur, dar…

Helen se-aşezase pe unul dintre locurile din spate ale maşinii de poliţie, care o ducea la Paddington. Un

ofiţer îi luă declaraţia, în care ea trebui să precizeze ce tăcuse între orele cinci şi şapte, când se presupunea că a avut loc incidentul.

— Mulţumesc, doamnă, spusese ofiţerul.

— Pentru Dumnezeu, nu-mi spune nimeni ce s-a petrecut?

— Detectivul este ocupat acum, dar vă va explica.

— Pot să dau un telefon?

— Nu, acum nu.

Helen rămase fierbând vreo jumătate de oră, până când o figură familiară ei pătrunse în încăpere. Părea îmbătrânit şi slăbit.

— Domnişoară McCarthy, parcă ne-am mai întâlnit.

— Da, dar mă tem că nu vă mai ştiu numele.

— Inspectorul Garratt. Am mai discutat despre uciderea prietenului dumneavoastră, Tony Bryant, cu trei sau patru ani în urmă.

— Da, îmi amintesc. Vă rog, vreţi să-mi spuneţi şi mie ce se întâmplă?

Inspectorul se aşeză, apoi o privi fix:

— Chiar nu ştiţi?

— Nu ştiu! Vă rog să-mi spuneţi!

— Oh, domnişoară McCarthy, se pare că aveţi un talent deosebit de a vă afla unde nu trebuie şi în momente nepotrivite. La aproximativ ora şase

treizeci, în seara asta, un necunoscut a tras asupra lui Con Daly şi a soţiei sale Sorcha, care se aflau în studioul de înregistrări de la Metropolitan Records.

Helen îl privi lung pe Garratt.

— Nu cumva… sunt răniţi?

— Domnul Daly nu este rănit grav, dar doamna Daly se află într-o stare critică. Este la terapie intensivă, la Charing Cross Hospital. Nu cred că va scăpa.

— Oh, trebuie să plec la spital chiar acum!

Helen se ridică, dar inspectorul îi făcu semn să stea jos.

— Toate la timpul lor, domnişoară.

— Au încercat până la urmă să-l ucidă, aşa cum l-au ameninţat, spuse Helen muşcându-şi buzele.

— Cine a încercat să-l omoare?

— Cred că ştiţi despre ameninţările cu moartea pe care le primea Con Daly! De asemenea, trebuie să ştiţi că avea o escortă poliţienească zi şi noapte.

— Da, ştim asta, dar după ce am discutat cu domnul şi doamna Daly, credem că era cineva pe care el, dar mai ales ea îl cunoştea. Se pare că domnul Daly a auzit-o pe soţia lui salutând pe cineva chiar înaintea împuşcăturii. Asta scoate din circuit orice terorist, nu credeţi?

— Da… cred că da… eu… Helen îşi duse o mână la

tâmpla care îi zvâcnea. Îmi pare rău. Sunt şocată.

— Desigur. Domnişoară McCarthy, paznicul de noapte spune că v-a văzut venind de la subsol, pe la şase şi zece.

— Da, am fost acolo ca să verific dacă Sorcha și Con mai erau în studio.

— Domnul Daly spune că nu v-a văzut. De ce face o asemenea afirmaţie?

— Pentru că n-am vrut să-i deranjez, aşteptam ca ei să se împace. De fapt, eu am regizat împăcarea lor.

— Deci, dumneavoastră aţi aranjat ca ei să fie împreună în studioul unu?

— Mai exact, era vorba despre studioul numărul doi, spuse Helen, privindu-l pe Garratt. Nu am făcut ceva rău. N-am vrut decât ca ei să fie din nou împreună.

— Și spuneţi că erau bine sănătoși amândoi, la şase şi zece?

— În mod sigur.

— Înţeleg. Domnişoară McCarthy, mai sunt şi alte ieşiri din clădire, în afară de cea din faţă?

— Da, sunt ieşirile în caz de incendiu, trei la număr, dar le ţinem încuiate din diverse motive. Cheile sunt încastrate în sticlă, deasupra uşii, care este astfel folosită în caz de incendiu.

— Aveţi şi duplicate pentru aceste chei?

— Da, le ţin într-un dulap din biroul meu.

— Înţeleg. Problema este, domnişoară McCarthy, că dumneavoastră sunteţi singura persoană pe care a văzut-o paznicul ieşind din clădire între şase şi şapte fără un sfert, când domnul Daly a venit să alerteze paza. Nu s-a folosit nicio ieşire de incendiu, iar poliţia a cercetat clădirea cu toată seriozitatea şi n-a găsit pe nimeni altcineva.

Helen simţi transpiraţia care începuse să-i curgă pe spate. Gura i se uscase complet.

— Da, dar sper că nu insinuaţi că…

— Ce să insinuez, domnişoară McCarthy?

— Că eu… eu… este chiar ridicol! Numai pentru că paznicul spune că m-a văzut pe mine plecând, asta nu înseamnă… Helen nici nu mai putea să articuleze cuvintele. Poate că minte! Nu aveţi nicio dovadă! Mă simt acuzată!

— Nu vreau să vă acuz de nimic, domnişoară McCarthy. Nu vreau decât să stabilesc faptele, să adun laolaltă piesele acestui joc misterios. Aveţi armă?

Helen roşi.

— Da, am.

— De ce o deţineţi, aveţi motive speciale?

— Sunt membră a unui club, am învăţat să trag destul de bine. Sunt, de fapt, o femeie bogată, care

locuieşte singură. Există atâţia nebuni prin preajmă, încât am considerat că este bine să am o armă.

— Ne puteţi arăta arma acum?

— Nu, mi-a fost furată din seif. Am observat cu câteva zile în urmă că lipseşte. Am înştiinţat la timp secţia de poliţie de care aparţin. Helen îşi duse mâinile la ochi, apoi scutură din cap. Nu-mi vine să cred că trebuie să răspund la asemenea întrebări. De ce aş vrea eu să le fac rău lui Con Daly şi soţiei lui? Con este steaua Metropolitan-ului, iar soţia lui, Sorcha, a locuit în casa mea în ultimele două săptămâni. Este prietena mea. Eu n-am încercat decât să le dau posibilitatea să se împace, nu aveam de ce să-l omor pe niciunul dintre ei!

— Bine, acum să considerăm că s-au pus câteva întrebări la care s-a şi răspuns. Este destul pentru seara asta. Veţi fi condusă acasă. Aş prefera să nu părăsiţi localitatea o perioadă. Sper că nu veţi avea nimic împotrivă dacă vi se va percheziţiona casa? Nu cred că aveţi nimic de ascuns.

— Nu, dar ar fi bine să obţineţi un mandat, înainte de a o face. Eu, oricum, o să consult un avocat şi aş putea să vă dau în judecată pentru hărţuire. Această conversaţie mi-a displăcut total.

— Nu mi-am făcut decât datoria, domnişoară McCarthy. Şi eu vă sugerez să consultaţi un avocat. Se

ridică. Noapte bună.

Con asculta zgomotul făcut de monitoare și pe cel al tubului de respirație care îi dădea viață lui Sorcha. Strânse încet mâna ei, care se afla în mâinile lui.

— Sorcha, Sorcha, iubita mea, te rog, rezistă. Vino înapoi, vino înapoi, murmură el.

— Vreţi o cafea, domnule Daly? Asistenta era lângă el, vorbindu-i cu accentul ei irlandez, care îi era atât de familiar.

— Nu, mulțumesc.

Asistenta mai verifică o dată labirintul de tuburi la care era conectată Sorcha.

— Vreo schimbare?

Asistenta negă.

— Nu, deocamdată, nu. Continuaţi să vă rugaţi la Dumnezeu, asta este tot ce puteţi face.

Con încuviință. Îşi ridică braţul rănit, bandajat pentru a fi protejat împotriva infecţiei.

— Sorcha, Sorcha, te implor deschide ochii şi vorbeşte-mi, spune-mi cine a făcut asta. Tu ai văzut. Gloanţele erau pentru mine, nu îţi erau destinate ţie. Nu trebuia să mă salvezi. Eu ar fi trebuit să zac aici, nu tu, dragostea mea.

Ochii i se umplură de lacrimi. Începu să fredoneze o melodie. Încet, aceasta se contură; era „Fără tine “. Simţi o uşoară presiune asupra mâinii. Ochii lui

Sorcha se deschiseră o secundă, iar capul i se mişcă uşor. Con se aplecă asupra ei.

— Sorcha, îngerul meu. Sunt aici, cu tine.

Ea încerca să-i vorbească, dar Con nu-i auzea vorbele prin masca de oxigen. Se apropie mai mult de faţa ei.

Detectivul Garratt urmărea scena prin peretele de sticlă. Intră rapid în încăpere, apoi se aşeză pe pat, cu creionul şi carnetul de însemnări în mână.

— Nu ne puteţi lăsa singuri măcar câteva minute? murmură el.

— Întreab-o pe ea, Con.

— Ce s-o întreb?

— Pe cine a văzut?

Con dădu din cap.

— Bine, bine. Cine era, Sorcha? Pe cine ai văzut?

Ochii ei erau plini de lacrimi.

— Era… eu... Nu pot... Numele. Dădu din cap a neputinţă, iar Garratt scria fiecare cuvânt pe care îl spunea fata.

— Sorcha, ai văzut-o pe Helen McCarthy?

Ochii lui Sorcha se luminară dintr-o dată.

— Da, Helen… întrebaţi-o pe Helen… prietenă veche. Apoi simţi că se sufocă. Eu… te iubesc, Con… te iubim… noi te iubim…

— Gata, vă rog să ieşiţi, le spuse sora.

Ochii lui Sorcha se închiseră imediat ce asistenta îi readuse masca de oxigen în poziţia adecvată. Respiraţia fetei deveni mai regulată. Garratt îl privi pe Con.

— Eu voi pleca acum. Te las singur. Îmi pare rău că a trebuit să te mai supăr şi eu cu întrebările mele, dar nu am încotro. Se ridică. O să mă rog pentru ea, domnule Daly. Mai vorbim mâine.

Detectivul părăsi încăperea. Sorcha muri la trei şi zece minute în acea dimineaţa, fără să mai rostească vreun cuvânt.

— Domnule Daly, îmi pare atât de rău. N-am putut face nimic.

Con privea pe fereastră. Nici nu auzea vorbele medicului. Se lumina de ziuă. Începea o nouă zi. O nouă zi pe care Sorcha nu o va mai vedea.

— Dacă sarcina ar fi fost mai avansată, poate că am fi salvat copilul, dar nu avea decât douăsprezece săptămâni.

— Eu… Con se întoarse spre doctor. Ce aţi spus?

— Copilul n-a supravieţuit.

— Ce copil?

— Domnule Daly, vrei să-mi spui că nu ştiai de sarcina soţiei? Eu am crezut că…

— Sorcha era însărcinată? Con de-abia putea să articuleze vorbele.

— Da, îmi pare rău.

— Nu, nu… eu…

Con se ridică de pe scaun și scăpă un urlet de durere. Părăsi încăperea, fugind pe coridoarele spitalului.

— Con! Con! Unde fugi?

Freddy aştepta pe un scaun de pe coridor. O luă la fugă după el.

— Con! Te rog!

Con se opri pe scări şi se întoarse spre Freddy. Acesta văzu lacrimile care-i curgeau pe obraji.

— Soţia mea… copilul meu… o, Dumnezeule… mi-am omorât soţia și copilul… i-am omorât… i-am omorât…

48

Veniră cu mandat de percheziție a doua zi, la unsprezece şi jumătate. Îi percheziţionară casa bucată cu bucată, goliră sertarele, scoaseră covoarele, ba chiar îi stricară colecţia de animale de jucărie care se afla la capul patului, voind să vadă ce se afla în interiorul acestora. Helen stătea în curtea interioară, neputând să asiste la distrugere, cu mâinile încleştate în poală, gândindu-se că trece printr-un coşmar. Garratt veni după prânz. Se aşeză lângă ea, pe un scaun.

— Sorcha Daly a murit în dimineaţa asta.

Helen strânse puternic marginile scaunului. Înghiţi în sec.

— Sper că o să-l prindeţi pe criminalul care a omorât-o.

— Asta intenţionez să fac. Detectivul Garratt puse câteva plicuri transparente pe o masă şi unul mai mare, maro. Helen, unde îţi ţineai de obicei arma?

— V-am spus. În seif, la birou.

— Am găsit certificatul şi permisul de port armă aici dar, după cum ai declarat, lipseşte arma.

— V-am mai spus. A dispărut.

— Până când am făcut nişte investigaţii mai serioase la Metropolitan.

Helen îşi ridică privirea spre Garratt şi îl privi rece.

— Ce tot spuneţi acolo?

Garratt scoase arma din interiorul plicului maro.

— Vă aparţine, domnişoară McCarthy?

Helen se aplecă pentru a o studia îndeaproape.

— S-ar putea. Este exact tipul de armă pe care l-am avut.

— Am verificat numărul de serie de pe armă cu cel de pe permis. Este arma dumitale. Ai putea să-mi spui unde a fost găsită?

— V-am mai spus. Ultima oară când am văzut-o era sus, în sertarul de la biroul meu.

— Poţi să spui numele cuiva care ar fi folosit arma dumitale ca s-o ucidă pe Sorcha Daly, apoi să ascundă arma la toaleta doamnelor de la parter, la Metropolitan Records?

Helen începu să râdă.

— Nu, inspectore, nu pot.

— Te rog să mă crezi că nu este nimic de râs în toată afacerea asta. Cu arma dumitale s-a comis o crimă. Gloanţele coincid cu cele găsite în studioul unu. Iar amprentele dumitale au fost găsite peste tot. Helen îl privi fix pe Garratt.

— Normal că au fost amprentele mele. Era arma mea. Mi se pare foarte simplu. Cineva încearcă să-mi înscenеze această crimă.

— Credeţi? Dacă este aşa, au făcut treabă bună.

— Mi se pare o poveste cam prostească. Nu aveţi dovezi, nu aveţi alte motivaţii, nici martori…

— Cred că greşiţi, domnişoară. Chiar înainte de a muri, doamna Daly mi-a spus că v-a văzut în uşă, că aţi tras asupra ei.

Helen simţi că-i piere tot sângele din obraji.

— Ce v-a spus?

— Cred că aţi trimis-o pe doamna Daly în acel studio de la parter, care era complet antifonat, ca nimeni să nu poată auzi zgomotele împuşcăturilor. Domnul Daly ne-a povestit ce i-aţi făcut soţiei lui, cu

câţiva ani în urmă – ne-a spus şi că doamna Daly a aflat despre relaţia soţului ei cu Lulu Bradley tot de la dumneavoastră.

— Gata! Gata! Ajunge! Vreau să consult un avocat!

Detectivul Garratt se ridică.

— Chiar vă rog s-o faceţi, domnişoară McCarthy, şi cât se poate de repede. Veţi avea nevoie de sfaturile lui. Helen McCarthy, vă arestez pentru uciderea lui Sorcha Daly. Nu trebuie să declaraţi nimic, dar tot ce veţi spune va fi consemnat şi folosit împotriva dumneavoastră…

49

Helen rămase în acelaşi loc, pe terasă, acolo unde îi puseseră cătuşele. Lăsă privirea în jos. Spaţiile dintre dale se umpluseră cu licheni şi muşchi. Mânia şi frustrarea începuseră în acest loc, cu şaptesprezece ani în urmă, şi n-o părăsiseră niciun moment.

Chiar şi noaptea, când visa, avea vise colorate, abundând în imagini cu arestarea ei, judecata, momentul în care Con izbucnise în lacrimi când se menţionase că Sorcha fusese însărcinată în trei luni, iar Helen ştiuse asta şi deci îi omorâse nu numai soţia, ci şi copilul.

Helen oftă. Nu avusese nicio şansă. Trecuseră şaptesprezece ani, în care se tot gândise cine

organizase şi înscenase totul cu atâta minuţiozitate. Singura persoană care putea s-o disculpe era moartă. La început nu putuse să creadă că, după felul în care o tratase pe Sorcha, cu toată bunătatea de care era ea capabilă, aceasta ar fi acuzat-o înainte de moarte. Dar pe măsură ce procesul înainta, iar martorii vorbeau împotriva ei, spunând că era o persoană obsedată de muncă, dură, mereu singură, încrederea ei în natura umană începuse să cam dispară.

Nu-şi făcuse prietene în închisoare, nu avusese încredere în nimeni. Încercase să se împrietenească cu Sorcha şi iată, se întâmplase ceva atât de grav şi ireparabil. Helen se îndreptă spre interiorul casei. Urcă la etaj, acolo unde animalele ei preferate, goale acum pe dinăuntru, fuseseră aranjate pe pat. Se aşeză şi întinse mâna spre ursuleţ.

„Fără răzbunări, fără incriminări… “

Îi răsunau în minte cuvintele directoarei. Oare era bine să încerce să uite trecutul, să vândă casa de aici şi pe cea din Irlanda şi să plece undeva în străinătate, unde s-o ia de la început? Strânse ursuleţul la piept.

Nu. Trebuia să continue să trăiască aici, pentru a-şi consuma mânia.

50

Derek îşi îndreptă cravata. Se privi în oglindă,

examinându-şi costumul bej vechi de zece ani, dar purtând marca unei croitorii de lux. Era important să păstreze aparenţele.

Pentru tot restul lumii, el era acelaşi Derek Longhtome, fost membru al formaţiei *Fishermen,* în prezent om de afaceri şi antreprenor de succes.

Îşi vopsise părul în seara precedentă, dar îşi dădu apoi seama că a făcut o greşeală. Poate că folosise prea mult peroxid, dar acum parcă avea o perucă prea blondă pentru a fi adevărată, luminându-i prea tare sprâncenele și pielea care începuse să se cam lase. Se privi şi oftă. Era prea târziu pentru a mai repara ceva.

Derek se uită împrejurul său, prin dormitor, pentru a vedea dacă toate sunt la locul lor şi dacă lasă camera în ordine, apoi trecu în sufragerie. Sofaua, care avea cam cincisprezece ani, era şubrezită, iar stofa era pe alocuri destrămată. Luă un ac și aţă şi încercă să repare locurile unde stofa cedase, dar nu putea păcăli pe nimeni. Camera aceasta, care fusese cândva atât de primitoare, trebuia să fie redecorată. Ura încăperea. Era simbolul pierderii averii lui.

Derek trecu în bucătărie şi puse ibricul pe foc. Simţi cum începe să-i tremure mâna când o întinse după borcanul cu cafea. Întâlnirea din această după-

amiază trebuia să-l salveze din starea în care se afla. Cu şase săptămâni în urmă, pe când stătea aplecat asupra unui maldăr de chitanţe şi facturi întrebându-se cum naiba şi de unde să le plătească, sunase telefonul. Era Freddy Martin. Voia să-l întrebe ce crede despre concertul de caritate de pe stadionul Wembley, din iulie, în care spera să reunească fosta formaţie *Fishermen.* Nu era nimic urgent, spusese Freddy. Ceilalţi nu se hotărâseră, iar Con, după cum ştia prea bine Derek, era încă dat dispărut. El îi sugerase să se mai gândească la propunerea lui şi să-i răspundă în câteva săptămâni. Derek pusese receptorul jos, apoi fusese tentat să cadă în genunchi şi să se roage. Vânzările la albumul formaţiei *Fishermen* fuseseră imense, după tragedia lui Sorcha şi dispariţia lui Con. „Fără tine ", cântecul pe care Con îl compusese pentru Sorcha, rămăsese pe locul întâi timp de douăsprezece săptămâni. Chiar şi după atâţia ani, albumele *Fishermen* încă se mai vindeau bine în toată lumea.

Derek ar fi trebuit să aibă foarte mulţi bani încă. Şi aşa ar fi fost, dacă nu s-ar fi hotărât deodată să-şi investească toată averea în Morgan Electronics, o companie care producea componente electronice. Această companie îi storsese şi ultimul bănuţ înainte de a da faliment, cu un an în urmă.

Derek trăia din cecul pe care-l primea pentru drepturile. De autor, de două ori pe an, dar care, din păcate, de abia îi ajungea să-şi plătească datoriile. Apartamentul din Chelsea valora o sumă destul de mare, dar făcuse prostia de a-l aduce ca garanţie suplimentară la Morgan Electronics, în încercarea de a o menţine pe linia de plutire. Apoi, când compania dădu faliment, el trebui să reipotecheze apartamentul la şaptezeci şi cinci la sută din valoare.

Derek se gândise să abordeze câteva companii de înregistrări, sperând să realizeze un single sau poate un album, dar şi această încercare de a realiza un solo se dovedise un eşec. Continua să creadă că „Peggy "era un cântec grozav. Rămase cu ochii aţintiţi în gol. Nu trecea nicio zi în care să nu se gândească la ea, să nu se întrebe pe unde se mai afla. Părinţii ei se mutaseră, apartamentul ei era ocupat de o familie indiană foarte veselă şi astfel îi pierduse orice urmă.

Probabil că era pe undeva cu Con, prin Triunghiul Bermudelor, îşi spuse el şi mai adăugă un îndulcitor la cafea. Cura de slăbire pe care o începuse cu câteva săptămâni în urmă se dovedise un eşec. Nu mai avea altceva de făcut, trebuia să se ducă la o sală de gimnastică. Nu putea să mai cucerească auditoriul, estimat la vreo două miliarde de oameni, dacă arăta

ca un sac diform. Şi asta în condiţiile în care Bo părea foarte tânăr. Anii trecuseră fără a-l marca prea mult. El avusese o evoluţie lentă, fără elemente spectaculoase, de la pop-star la producător, iar de curând își deschisese propria-i companie independentă de înregistrări. Nu se recăsătorise după ce divorţase de Lulu, dar era rareori văzut fără femei. Se mai întâlneau câteodată, ca să mai stea de vorbă, dar aceste întâlniri se terminau cu aceleaşi amintiri dureroase. Bo îl persifla pentru obsesia lui, care se numea Peggy, iar Derek ştia că Bo o mai iubeşte pe Lulu. Aceasta ajunsese vedetă la Hollywood, era toată numai buze și machiaj jucând în telenovelele americane. Derek începu să râdă când își aminti de jacheta de luptător, care mirosea destul de urât și pe care o purta ea în demonstraţiile pentru pace.

Se schimbaseră cu toţii în aceşti şaptesprezece ani, dar poate că cea mai mare surpriză le-o făcuse Ian. El trăia într-o casă lângă Windsor cu soţia lui, Virginia, și cei trei copii ai lor. Se ocupa de grădinărit și era simbolul bărbatului cu o căsnicie fericită. Nu bea, nu se mai droga și Derek își aminti de serile plictisitoare pe care le petrecuse în casa lui.

În această seară, cei trei se întâlneau cu Freddy să discute despre concertul pe care îl plănuiseră. Toţi

erau de acord, în principiu, cu acest concert; de fapt, Derek îi spusese lui Freddy că nu contau câteva după-amiezi pierdute din programele lor atât de încărcate, dacă aşa îi puteau ajuta pe sărmanii care mureau de inaniție în Africa. Derek bău cafeaua, apoi spălă ceaşca şi o puse la uscat.

Poate că ar fi mers acum un single, lansat special pentru concert, din ale cărui încasări o parte s-ar fi dus în operele de binefacere, apoi poate un album… un turneu internaţional de reunire a formației…

Desigur, ei își făceau numai planuri, care nu ar fi devenit realitate dacă pop-starul nu ar fi apărut şi el. Con fusese un egoist, dar își primise pedeapsa cuvenită. Derek era gata să uite totul, dacă s-ar fi întors Con. Apoi… Derek se înfioră numai la gândul bogăției care i s-ar fi cuvenit. S-ar fi întors zilele bune și pentru el.

„Te iubesc, te iubim… "

Aceste vorbe îi răsunau continuu în urechi, apoi semnalul că inima ei se stinsese cu totul…

Îmi pare atât de rău, foarte rău… Nu mai puteam face nimic… Vreţi să spuneţi că n-aţi ştiut că soţia era însărcinată, domnule Daly? … Da, întreab-o pe Helen… Te condamn la închisoare pe viaţă pentru uciderea lui Sorcha Daly…

Ţipă şi se ridică, iar sudoarea începu să-i curgă pe

faţă exact aşa cum se întâmplase noapte după noapte, timp de şaptesprezece ani.

Simţi nişte braţe calde care îl învăluiră, îl calmară, tară să-i pună întrebări. Se lăsă cuprins şi plânse ca un copil. Ea nu punea niciun fel de întrebări niciodată, îl accepta aşa cum era şi încerca să-l facă să se simtă apărat. Rămase aşa, urmărind zorii care se iveau printre trestiile din acoperişul colibei. Aici la ora şase dimineaţa era sufocant. Se dădu jos din pat, se îndreptă spre uşă şi o deschise. Dincolo de vegetaţia luxuriantă, de covorul galben de nisip moale, se afla oceanul. Paradisul. Pentru unii.

Gol, porni alergând spre nisip şi se aruncă în ocean. Se întoarse apoi făcând pluta, şi rămase aşa, privind cerul, întrebându-se dacă ea îl priveşte sau dacă trupul care fusese îngropat în pământ şi se transformase în ţărână era tot ce mai rămăsese. Cum mai puteau unii să afirme că există Dumnezeu?

Pentru el, acesta îşi încetase existenţa. Simţi acelaşi freamăt. Crezuse la un moment dat că a găsit locul în care va putea să-şi trăiască zilele care îi mai rămăseseră. O insulă indoneziană mică, nu prea populată. Fără electricitate, fără telefon, ziare sau televiziune. Asta până anul trecut, când apăruseră nişte muncitori care începuseră să sape, la vreo cinci mile pe coastă. Cu trei luni în urmă se deschisese o

staţiune de cinci stele. Cei care trăiau pe coastă erau de-a dreptul înnebuniţi, îşi luau slujbe la bucătărie şi la baruri, încântaţi de sumele derizorii care li se plăteau pentru că munceau atâtea ore pe zi. Apoi, cu o zi în urmă, Mia adusese acasă un ziar englezesc, vechi de vreo trei zile, şi îi arătase o fotografie. Apoi, îl privise întrebătoare. El dăduse din cap, citise articolul, îşi dusese un deget la buze şi rupsese ziarul. Ea înţelesese.

Con ieşi din apă şi se întinse pe pământ, simţind cum îl învăluie imediat razele soarelui. Se gândi la ceea ce citise în ziar. Un concert de caritate destinat copiilor din Africa, muritori de foame. Era primul lucru bun pe care îl tăcea industria muzicală după atâta vreme. Era o idee bună.

Se ridică. La ce se gândea el? Să-şi părăsească acest colţ uitat de lume în care se simţea în siguranţă, să se întoarcă la civilizaţie şi la amintirile lui. Dar lipsise destul de mult din lumea aceea şi ştia că nu-şi va găsi liniştea. Poate că era momentul să se întoarcă şi să se confrunte cu trecutul. Peste alte două zile, Mia îl conducea.

— Îţi mulţumesc, şopti el, simţind acele miros atât de familiar de nucă de cocos cu care îşi ungea ea părul.

— Eu îţi mulţumesc, repetă ea.

Fata îl urmări cum traversează fâşia de nisip, cu rucsacul pe un umăr şi chitara pe celălalt.

— Te iubesc. Îl urmări până când imaginea lui dispăru cu totul, apoi lacrimile începură să cadă pe obrajii ei de culoarea nucii.

Lulu o urmări pe coafeza cea nouă, care îi aranja părul într-un stil pe care mii de femei au încercat de atunci să-l imite.

— Oh, mă tragi de păr, sări ea.

— Îmi pare rău, doamnă Bradley, nu încerc decât să-mi fac meseria.

Lulu ridică o sprinceană:

— Când se întoarce Trish?

— După ce naşte, doamnă Bradley.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Coafeza nu mai spuse nimic. Se deschise uşa şi intră Jeff, managerul.

— Eşti gata, Lulu?

— Dacă nu sunt gata, nu e vina mea. Arătă spre coafeză, care încă se mai lupta să dea o formă părului ei.

— Mai las-o în pace pe Marcie, Lulu. Este prima ei zi de lucru.

— Aici nu este loc pentru amatori, Jeff.

— Gata, doamnă Bradley.

Marcie îi aplică fixativul. Lulu se ridică şi îl urmă pe

Jeff pe coridor.

— Ei, ce e cu tine? Dacă nu eşti atentă cu reputaţia pe care o ai deja, de „stricată pe scenă, dar înger în afara ei ", nu ştiu ce-o să mai faci.

— Îmi pare rău, Jeff. Cred că mă resimt de pe urma accidentului de săptămâna trecută.

— Da, cred că ai avut noroc că ai scăpat cu viaţă.

— Mda. Nu am nicio zgârietură. Cel de lângă mine n-a fost la fel de norocos. Are contuzii și maxilarul rupt.

— Am auzit.

Lulu oftă.

— Am primit un telefon de la avocatul lui, ieri. Mă cheamă în judecată ca să-i plătesc daune.

— Mda, nu-ţi merge prea bine în perioada asta.

— Da. Dar nu e vorba numai de bani. Am asigurările care pot acoperi fiecare fir de iarbă pe care aş putea să-l strivesc din greşeală. Nu, mai mult mă deranjează hărţuiala.

— Sigur.

Lulu oftă.

— O să-i cer scuze lui Marcie mai târziu. Nu prea sunt în apele mele astăzi.

— Să te văd ce faci acum. Suntem în bucătărie pentru scena a doua.

Ajunseseră la studio. Lulu îl urmă pe Jeff într-o

bucătărie somptuoasă, unde se putea găsi chiar şi un uscător de salată pe raftul al treilea al unui dulap de stejar.

— Bună, Lulu. Arăţi grozav, ca întotdeauna. Vocea directorului se auzea prin microfoanele de la galeria de sus. Bine, du-te la Paige. Luăm scena de sus. Este vineri după-amiaza şi toţi ne dorim să plecăm acasă, aşa că hai să înregistrăm de prima dată.

Lulu o urmări pe blonda, cam anemică, Miss Wisconsin de *anul* trecut, care era *acum considerată* vedeta serialelor americane de televiziune. Paige îi zâmbi:

— Bună, Lulu.

— Da, ai dreptate, să-i dăm drumul.

— Gata, studioul. Înregistrăm.

Se lăsă liniștea. Se auzi cum se închide şi apoi se deschide banda cu aplauzele: Flamingo Grove, episodul 46, scena 12 cu unu. Filmăm.

Pe drumul spre casă, în limuzina ei, Lulu formă numărul lui Chas.

— Mă gândeam să mă duc în Anglia, câteva săptămâni, în vacanţa de vară. Nu vrei să aranjezi tu ceva cu cei de la studio? Aş dori să plec cu Concorde. De-abia aştept. Toţi îmi spun că e nemaipomenit.

— O să văd ce pot face, iubito. Ştii ce public ai acolo. Singura problemă este că toate spectacolele

sunt în timpul vacanţei de vară. Dar am reţinut rugămintea ta, o să văd ce pot face.

— Mulţumesc. Oh, aş mai vrea şi două bilete la concertul Music for Life, de pe Wembley. Dacă tot sunt acolo, e păcat să-l pierd.

— Sigur, dar vor fi probleme cu preţul atât la Londra, cât şi la New York.

— Nu contează cât costă, plăteşti oricât, da?

— Bine, dragă, aşa o să fac. Mai vorbim.

Lulu închise telefonul. Psihanalistul ei i-ar fi spus că nu procedează bine, dar niciun citat din Jung sau Freud n-o puteau opri.

51

— Bo, intră şi fă-te comod.

— Mulţumesc, Freddy.

Bo se aşeză într-un fotoliu confortabil. Freddy nu se zgârcise şi cheltuise oricât pentru a se simţi bine, închinase chiar şi un apartament la Savoy. Bo îl privi lung pe Freddy, care îmbătrânise, era trecut de cincizeci de ani şi chelise complet, dar mai avea ceva de spus şi acum în domeniul muzicii. De curând promovase un cuplu din Orientul Apropiat şi îi asigurase un contract cu noua companie de înregistrări a lui Bo. Lui nu-i plăcea în mod deosebit muzica lor lipsită de conţinut, dar intuise potenţialul

ei comercial, tot aşa cum făcuse şi Freddy.

— Vin şi ceilalţi doi? întrebă Bo verificându-şi ceasul, în timp ce Freddy deschidea o sticlă de şampanie.

— Da. Te-ai lăsat cumva de băutură?

— Un pahar nu strică niciodată, dar va fi ceva foarte scurt. Am o altă întâlnire la patru şi jumătate.

Freddy îi întinse un pahar.

— Sigur. Terminăm până atunci.

Uşa se deschise şi intră Ian.

— Salut, băieţi, ce mai faceţi?

— Bine.

Fără a-l mai întreba, Freddy îi întinse un pahar cu apă minerală şi acesta se aşeză lângă Bo.

— Dacă ne hotărâm să ţinem concertul ăsta, o să găsim pentru tine ceva mai modem decât un pulover şi o pereche de pantaloni, zâmbi Freddy, privindu-l pe Ian.

— Dacă nu-ţi place cum arăt, mă îmbrac iar în caftan, zâmbi Ian. Dar nu cred c-o să am timpul necesar pentru a lăsa părul să-mi crească.

— Tu eşti singurul dintre noi care arată mai bine decât acum şaptesprezece ani, zise Bo.

— Ei, aşa te aduce dragostea unei femei bune, lipsa de came şi eliberarea trupului de toxine, Bo.

— Opreşte-te, mă faci să vomit, Ian.

Amândoi îşi ridicară privirile spre Derek.

— Salut, Derek.

Cei trei rezistară cu greu tentaţiei de a face comentarii în. Legătură cu părul lui, care arăta oribil.

— Bei nişte şampanie, Derek?

— Mda, sigur.

Derek luă paharul de la Freddy şi se aşeză în alt fotoliu liber.

— Înainte de a începe să discutăm planurile de viitor, aş vrea să vă spun cât de bine îmi pare că vă văd pe toţi la un loc după atâta timp. Ştiu că aţi ţinut legătura mereu, dar îmi face plăcere să văd că nici după atâţia ani nu sunt probleme între voi.

— Noi trei n-am avut niciodată probleme, murmură Bo.

— Da, cred că nu aţi avut. Oricum, din câte am discutat cu fiecare dintre voi la telefon, cred că sunteţi gata să susţineţi spectacolul.

— Da.

— Grozav.

— Este pentru o cauză minunată.

— Bine. Deci decizia voastră nu depinde de reacţia lui Con Daly?

— Nu, spuse Bo. Doar nu se reformează grupul. Este doar o acţiune menită să ajute nişte copii.

— Mda. Uneori mă gândesc că ar fi mai bine ca el

să nu răspundă solicitărilor noastre. Cum te-ai simţi dacă l-ai reîntâlni, Bo? întrebă Ian.

— O să fac faţă, staţi liniştiţi, zise el.

— Bine, concertul este peste două săptămâni şi, întrucât nu ştim încă nimic despre Con, nu sunt prea multe speranţe să mai auzim de acum înainte. De aceea nu trebuie să contăm pe prezenţa lui, ci să ne facem planurile. Datorită publicităţii care s-a făcut pentru acest concert, organizatorii ar vrea să ştie dacă veţi avea cu ce cuceri auditoriul, cum făceaţi de obicei. M-am gândit că aţi putea începe cu „Cine-mi poate spune unde a plecat ea? “Bo, tu te-ai ocupat de compunerea melodiei, cu Con. Apoi, veţi cânta „Ea te iubeşte cu adevărat “. Mă gândeam dacă n-ar fi mai bine să invit pentru asta şi pe Elton Rod, sau poate pe Bob, care să umple golul lăsat de t on. Mai vin şi alte formaţii în acest concert. Astfel seara va li mai interesantă.

Bo ridică din umeri.

— Cum crezi că este mai bine, zise el.

— Organizatorii au sugerat că ar fi bine ca seara să se încheie cu „Fără tine “. Cântecul este atât de cunoscut şi ei s-au gândit că asta i-ar face pe unii să vâre mâinile mai adânc în buzunare. Toţi cei care participă la spectacol se vor reuni pe scenă, îşi vor da mâinile şi vor cânta împreună.

— Dar cu acel single despre care vorbeai ce se mai aude? întrebă Derek.

— Ei vor o melodie nouă, care să fie înregistrată de toate fără a-l mai întreba, Freddy îi întinse un pahar cu apă minerală şi acesta se aşeză lângă Bo.

— Dacă ne hotărâm să ţinem concertul ăsta, o să găsim pentru tine ceva mai modem decât un pulover şi o pereche de pantaloni, zâmbi Freddy, privindu-l pe Ian.

— Dacă nu-ţi place cum arăt, mă îmbrac iar în caftan, zâmbi Ian. Dar nu cred c-o să am timpul necesar pentru a lăsa părul să-mi crească.

— Tu eşti singurul dintre noi care arată mai bine decât acum şaptesprezece ani, zise Bo.

— Ei, aşa te aduce dragostea unei femei bune, lipsa de came şi eliberarea trupului de toxine, Bo.

— Opreşte-te, mă faci să vomit, Ian.

Amândoi îşi ridicară privirile spre Derek.

— Salut, Derek.

Cei trei rezistară cu greu tentaţiei de a face comentarii în legătură cu părul lui, care arăta oribil.

— Bei nişte şampanie, Derek?

— Mda, sigur.

Derek luă paharul de la Freddy şi se aşeză în alt fotoliu liber.

— Înainte de a începe să discutăm planurile de

viitor, aş vrea să vă spun cât de bine îmi pare că vă văd pe toţi la un loc după atâta timp. Ştiu că aţi ţinut legătura mereu, dar îmi face plăcere să văd că nici după atâţia ani nu sunt probleme între voi.

— Noi trei n-am avut niciodată probleme, murmură Bo.

— Da, cred că nu aţi avut. Oricum, din câte am discutat cu fiecare dintre voi la telefon, cred că sunteţi gata să susţineţi spectacolul.

— Da.

— Grozav.

— Este pentru o cauză minunată.

— Bine. Deci decizia voastră nu depinde de reacţia lui Con Daly?

— Nu, spuse Bo. Doar nu se reformează grupul. Este doar o acțiune menită să ajute nişte copii.

— Mda. Uneori mă gândesc că ar fi mai bine ca el să nu răspundă solicitărilor noastre. Cum te-ai simţi dacă l-ai reîntâlni, Bo? întrebă Ian.

— O să fac faţă, staţi liniştiţi, zise el.

— Bine, concertul este peste două săptămâni şi, întrucât nu ştim încă nimic despre Con, nu sunt prea multe speranţe să mai auzim de acum înainte. De aceea nu trebuie să contăm pe prezenţa lui, ci să ne facem planurile. Datorită publicităţii care s-a făcut pentru acest concert, organizatorii ar vrea să ştie

dacă veţi avea cu ce cuceri auditoriul, cum făceaţi de obicei. M-am gândit că aţi putea începe cu „Cine-mi poate spune unde a plecat ea? “Bo, tu te-ai ocupat de compunerea melodiei, cu Con. Apoi, veţi cânta „Ea te iubeşte cu adevărat”. Mă gândeam dacă n-ar fi mai bine să invit pentru asta şi pe Elton Rod, sau poate pe Bob, care să umple golul lăsat de Con. Mai vin şi alte formaţii în acest concert. Astfel seara va fi mai interesantă.

Bo ridică din umeri.

— Cum crezi că este mai bine, zise el.

— Organizatorii au sugerat că ar fi bine ca seara să se încheie cu „Fără tine “. Cântecul este atât de cunoscut şi ei s-au gândit că asta i-ar face pe unii să vâre mâinile mai adânc în buzunare. Toţi cei care participă la spectacol se vor reuni pe scenă, îşi vor da mâinile şi vor cânta împreună.

— Dar cu acel single despre care vorbeai ce se mai aude? întrebă Derek.

— Ei vor o melodie nouă, care să fie înregistrată de toate vedetele care se reunesc cu această ocazie, iar beneficiile vor fi donate în scopuri caritabile, desigur. Brad ne-a oferit studioul de înregistrări de la Metropolitan, fabrica va realiza CD-ul fără niciun fel de cheltuieli şi fiecare dintre stelele care iau parte la concert va înregistra câte un vers sau două.

— Deci nu va fi dedicat formaţiei *Fishermen,* nu?

— Nu, Derek, îmi pare rău, dar n-ai înţeles bine mesajul meu. Fără cel care a fost baza formaţiei, va fi imposibil să înregistrăm un single, zise Freddy.

— Pricep.

— Deci ne-am înţeles, lucrăm aşa cum v-am spus?

Bo și Ian încuviințară. Derek îşi studia mâinile.

— Cred că ar trebui să vă lăsaţi loc liber în agende, cam trei zile, pentru nişte repetiţii. Sunt sigur că n-aţi mai cântat de mult și, cu toate că este un concert de caritate, trebuie să aibă un oarecare profesionalism. O să vorbesc cu Metropolitan pentru un studio în care să puteţi repeta şi să-i aducem pe toţi cei care se mai hotărăsc să ni se alăture în concert.

— Mi se pare o idee bună, zise Bo.

— A, și încă ceva. Brad se gândește să scoată un LP cu cele mai mari succese, chiar în perioada concertului. Poate n-o să vă placă ideea, dar deşi aţi reacţionat bine şi aţi vrut să daţi totul în scop caritabil, Brad nu vede de ce n-aţi putea încasa şi voi ceva din acest interes resuscitat faţă de formaţia *Fishermen,* Are cineva vreo obiecţie?

Derek se lumină la faţă.

— Nu, absolut niciuna.

— Eu cred că nu este indicat să avem și încasări din ceea ce se vrea a fi un concert de caritate,

comentă Ian.

— Ian, n-o mai face pe piosul, nu te prinde postura asta, zise şi Bo.

— Nu se pot face prea multe. Metropolitan poate scoate cântecele voastre vechi, ori de câte ori vrea. Asta vă va aduce şi vouă beneficii, desigur. Daţi banii obţinuţi din drepturile de autor pentru caritate, pentru Africa, dacă asta vă linişteşte conştiinţa. De aceea nu mai avem nimic altceva de făcut decât să dăm publicităţii dorinţa voastră. Voi aranja o conferinţă de presă în zilele următoare şi voi ţine legătura cu voi, ca să vă comunic data şi ora, zâmbi Freddy. Cred c-o să vă facă plăcere să cântaţi iarăşi împreună.

— De-abia aştept să mai şterg praful de pe Chitară. Trebuie să plec. Ne mai vedem.

— Şi eu trebuie să plec. Mă aşteaptă Virginia. Mergem cu copiii la Trocadero, să le dăm spaghete.

— La revedere, băieţi, spuse Freddy, când Ian şi Bo ieşiră.

— Trebuie să mă duc şi eu, zise Derek cam fără grai.

— Cum îţi merg treburile, Derek? întrebă Freddy.

— Binişor.

Derek se ridică.

— La revedere, Freddy.

— La revedere.

Freddy îl urmări cu privirea. Citise în ziar articolul consacrat firmei Morgan Electronics. Din tot ceea ce făcea Derek, reieşea că nu mai are niciun ban.

Era aproape patru dimineaţa. Helen stătea aplecată peste birou; era la a cincisprezecea ţigară, un obicei pe care îl căpătase în închisoare. Un singur lucru ştia sigur: că Sorcha fusese omorâtă din greşeală, protejându-l pe omul iubit. Con fusese ţinta atacului. Lista pe care o avea în faţă era aceeaşi de acum şaptesprezece ani: o listă a suspecţilor care ar fi vrut să scape de Con şi care fuseseră atât de inteligenţi, încât să facă toată această înscenare. Faptul că Sorcha îl cunoştea pe ucigaş era punctul-cheie. Asta restrângea lista.

Derek. El îl ura pe Con, iar Helen îl considerase de multe ori un tip ciudat. Nu-i ştersese numele de pe listă.

Bo. Avea un motiv întemeiat pentru a-l ucide pe Con. Acesta îi furase soţia şi îl făcuse de râs. Nici numele lui nu era şters de pe listă.

Lulu. Cu câteva zile înainte, Con o dăduse afară din casa lui din Hampstead. Era oare o crimă pasională? Şi numele ei rămase pe listă.

Ian. Oare descoperise intenţia lui Con de a-l scoate din formaţie şi într-un acces de furie se hotărâse să-l

ucidă? Mâna lui Helen zăbovi asupra numelui lui Ian. După ce se întâmplase cu ea, orice i se părea posibil, dar se îndoia că Ian ar fi avut destulă minte pentru a pune la punct o crimă de o asemenea complexitate, dar…

Brad. Tăie acest nume de pe listă. Aflase că Brad era în spital, la dezalcoolizare, în acea vineri.

Freddy. Acesta nu putea fi menţionat decât pentru faptul că ştia despre destrămarea formaţiei. Iar o posibilă crimă asupra unuia dintre membrii grupului ar fi dus la mărirea vânzărilor. El era destul de deştept pentru ca să poată plănui crima, avea şi acces în clădire, totuşi…

Helen oftă. Nimic nu se potrivea cu ceea ce îi trebuia ei. Îşi dori să poată vorbi cu Con, să-l întrebe despre ceea ce spusese Sorcha de fapt înainte de a muri. Numai declaraţia lui Con şi cea a lui Garratt îi convinseseră pe juraţi că ea este criminala. Iar despre Con, numai Dumnezeu ştia pe unde este. Singura ei speranţă era Garratt, care se pensionase probabil, îi căută adresa în cartea de telefon şi îl sună seara. Numai la auzul vocii lui simţi cum o trec fiori, dar cel puţin ştia că mai trăieşte. Ea nu vorbise, ascultase un moment, apoi închisese. Avea adresa lui. După vizita de la bibliotecă, avea să treacă pe la el.

Helen apăsă butonul care îi expuse microfişa de la

data de 19 septembrie 1969. Crima fusese pe prima pagină a tuturor ziarelor din acea zi. Mai era şi fotografia lui Con ieşind din spital, după moartea Sorchei. Figura lui exprima atâta suferinţă, încât Helen cu greu putu să-l privească. Pe paginile următoare era un afiş promoţional al formaţiei *Fishermen,* realizat cu câteva săptămâni înaintea crimei. Helen reveni la imaginea lui Con. Apoi, la *Fishermen.* Era ceva… ceva înregistrat de creierul ei, dar care nu putea fi prelucrat. Se uită din nou la fotografii. Şi atunci îşi dădu seama. În imaginea de pe prima pagină, Con purta un pulover. Acest aspect nu constituia nimic ciudat, straniu era faptul că acest pulover era identic cu cel purtat de Derek în afişul promoţional. Probabil era o coincidenţă. Helen oftă. Nu însemna nimic, era doar un element nou. Făcu copii după ambele fotografii şi se grăbi să prindă autobuzul care mergea spre Ealing.

Pe dinafară, casa cu terasă părea imaculată. Rânduri de pansele erau aşezate pe marginea gazonului, iar când sună simţi că degetul îi alunecă pe butonul soneriei de alamă, care era proaspăt lustruit. Uşa se deschise.

— Domnul Garratt?

Deşi era destul de înaintat în vârstă, inspectorul o recunoscu imediat.

— Domnişoara McCarthy. Ai venit să mă ucizi aici, în propria mea casă?

— Nu, am venit să vă cer ajutorul.

— Înţeleg. O privi cu ochii lui obosiţi. Iartă-mă, dar nu mă simt în elementul meu. Nu este pentru prima oară când un fost condamnat vine la uşa mea, încercând să se răzbune. Am un sistem de alarmă conectat la secţia de poliţie, tocmai pentru cazuri ca al dumitale.

— Ultimul lucru pe care mi-l doresc este moartea dumitale. Încerc să scap de acuzaţia care încă mai planează asupra mea, iar dumneata eşti singurul care mă poate ajuta. Te rog să-mi acorzi câteva minute.

— Cu plăcere, te ascult.

— Bine. Aş vrea să aflu exact ce a spus Sorcha înainte de a muri.

— După cum ştii prea bine, am întrebat-o dacă te-a văzut la uşa studioului cu pistolul în mână, iar ea ne-a spus mie şi domnului Daly. Că dumneata ai fost.

— Numai atât a spus?

— Nu-mi amintesc cuvintele ei cu precizie, dar amândoi am auzit-o confirmând. Eu am notat fiecare cuvânt al ei în caietul meu de notiţe.

— Mai aveţi cumva acel carnet cu cuvintele ei?

— Ceea ce a spus Sorcha a fost dactilografiat şi se află în dosarul poliţiei.

— Credeţi că aş putea avea acces la el?

— Nu, sigur că nu. Vreţi să ascultaţi un sfat, domnişoară McCarthy? Dumneavoastră nu numai că aţi fost condamnată pentru această crimă, dar aţi mai pierdut și două apeluri. Dovezile împotriva dumneavoastră au fost foarte clare. Acum sunteţi liberă. Uitaţi totul.

— Nu pot face asta, inspectare Garratt. Dumnezeule, chiar nu înțelege nimeni că dacă voiam să o omor pe Sorcha sau pe Con, n-aş fi folosit propria-mi armă, n-aş fi ascuns-o în cisternă, iar apoi să trec cu dezinvoltură pe lângă poliţie! Nu se leagă în niciun fel toate acestea. Nimic nu se leagă, nimic nu are sens. Helen se simţi şi mai descumpănită decât fusese la venire. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să vin aici. Plec, nu vă mai reţin.

— Uite ce este, domnişoară. Dă-mi adresa dumitale. Dacă fac rost de o copie, ţi-o trimit, dar n-o să-ţi ajute la nimic. Cuvintele doamnei Daly sunt foarte clare, te incriminează, la fel şi cele ale martorilor care au auzit-o.

Helen își scrise adresa pe dosul biletului de autobuz și i-o dădu.

— Este aceeaşi adresă. Deci nu ai renunţat la casă.

— Nu, este singurul bun pe care-l mai am. La revedere, domnule.

— Domnişoară McCarthy, aş vrea să-ţi mai spun un singur lucru înainte de plecare. După cum ştii, crimele trecute şi neelucidate nu mai sunt admise la proces, dar eu m-am întrebat întotdeauna; dumneata l-ai ucis şi pe tânărul acela care a fost găsit mort în baie? Tony şi nu mai ştiu cum…

— Tony Bryant? Nu! în mod sigur nu! Chiar mă consideraţi o criminală cu sânge rece?

— Am fost plătit ca să judec faptele tuturor. Aţi fost condamnată pentru uciderea lui Sorcha Daly şi aţi fost prezentă şi în apartamentul unei alte victime, a cărei moarte a rămas neelucidată.

Helen simţi că o podidesc lacrimile.

— Vedeţi? De aceea lupt pentru reabilitarea mea. Până atunci, toată lumea va gândi ca dumneavoastră. Sunt considerată vinovată până când o să-mi pot dovedi nevinovăţia, de aceea intenţionez să lupt din răsputeri. La revedere, inspectare!

Detectivul o urmări cum porneşte cu hotărâre pe alee. Era foarte convinsă de nevinovăţia ei. Mai văzuse el cazuri asemănătoare.

Garratt închise uşa, apoi se întoarse în cămăruţa pe care o folosea drept birou. Acolo, pe rafturi, se aflau dosarele în ordine alfabetică, fotocopii ale documentelor aparţinând crimelor investigate de el, care îi treziseră interesul într-un fel sau altul. Una

dintre plăcerile care îi mai rămăseseră în prezent era să revadă cazurile nerezolvate. Simţea astfel că rămâne activ.

— Daly… Daly… scoase dosarul şi, din întâmplare, îl scoase şi pe cel al lui Tony Bryant. Se îndreptă spre birou şi deschise dosarul lui Daly. Găsi pagina care o interesa atât de mult pe McCarthy, apoi revăzu şi restul notiţelor, precum şi declaraţiile personalului care lucra la Metropolitan.

Nu, nu era nimic care să-i poată susţine nevinovăţia, închise dosarul şi îl deschise pe al lui Bryant. Citi conţinutul acestuia pentru a mia oară.

— Stai puţin…

Garratt redeschise dosarul Daly pentru o verificare simultană.

Da, sigur, numele era acelaşi. O coincidenţă. Garratt văzuse multe de acest fel, dar nu putea fi sigur…

Scoase o bucată de hârtie şi un plic. Introduse pagina fotocopiată în el, apoi scrise numele pe care îl descoperise. Mai notă şi presupunerea lui că Helen știa de această legătură, iar dacă nu, era bine să fie informată. Garratt sigilă plicul, scrise adresa, apoi ştampilă şi se gândi că este bine să-şi facă un ceai.

52

— Haideţi, băieţi, haideţi să vedem ce fel de zgomote mai puteţi scoate, zise Freddy când Bo, Ian şi Derek intrară în studio. Haideţi să începem cu „Drumul care trece peste râu “. Versurile astea improvizate merg mai uşor. Bine, aştept să-mi spuneţi când sunteţi gata.

Bo dădu semnalul şi începură să cânte. Brad stătea în uşa studioului, cu braţele încrucişate:

— Cred că te simţi ca acum douăzeci de ani, nu?

— Da, erau timpurile noastre de glorie, încuviinţă Freddy.

— Eu nu prea mai ţin minte, zâmbi Brad. Vine un reporter la trei şi jumătate să facă nişte fotografii.

— Bine.

— Lumea presei este foarte interesată, Freddy. Le-am dat undă verde pentru realizarea CD-ului şi a LP-ului, la o săptămână după concert.

Sună telefonul. Brad se îndreptă spre consola de înregistrare şi ridică receptorul.

— Sunt Brad. Ce? Bine, Melody, urc imediat. Lăsă receptorul jos şi adăugă: Trebuie să mă duc la recepţie, umblă unul mai ciudat pe acolo. Mă întorc imediat.

Brad coborî câte două trepte deodată.

— Uite-l, zise Melody, indicând spre uşile de sticlă. Stă acolo de vreo douăzeci de minute. Nu-mi place cum arată.

Bo îl privi pe cel care aştepta de partea cealaltă a uşilor de sticlă. Era un tip înalt şi bine făcut, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni murdari, cu o chitară atârnându-i pe umăr. Părul îi era închis la culoare, dar pe alocuri părea decolorat din cauza soarelui. Braţele îi erau foarte bronzate.

— Probabil caută să facă vreo afacere. Dacă mă duc la el, o să înceapă automat să cânte la vechitura aia pe care o are în braţe.

Brad se îndreptă spre uşa din faţă şi o deschise.

— Pot să te ajut cu ceva, prietene?

Omul se întoarse încet spre el, cu ochii lui albaştri care păreau că strălucesc pe tenul atât de bronzat.

— Te-am întrebat, pot să te ajut cu ceva?

— Nu ştiu, dar nu este exclus.

— Uite ce este, omule, ai speriat fetele care lucrează aici. Dacă nu ai vreo treabă anume, ar trebui să pleci înainte ca să chem poliţia.

— Brad?

— Da.

Omul îi zâmbi.

— Chiar nu mă recunoşti?

— Nu, eu… Brad îl studie mai atent. Nu… nu pot să

cred!

Cele două fete urmăriră cu uimire cum şeful lor se îmbrăţişa cu individul ciudat.

— Bine, haideţi să facem o repetiţie cu „Cine-mi poate spune unde a plecat ea? “zise Freddy. Păstrăm linia melodică a lui Con. Bo, probabil că o să cânţi cu Mick la concert. Cei trei începură să cânte.

Am umblat atât de mult, dar n-am regăsit-o pe femeia pe care am lăsat-o cândva… vocea lui Bo preluă conducerea.

Am scotocit toate colţurile pământului, peste mări şi ţări… O, poate cineva să-mi spună unde este ea?

Toţi cei prezenţi în studio întoarseră capetele spre uşă. Şi îl auziră cum începu să cânte cu ei. Apoi el se opri.

— Nu-i pare bine nimănui că mă vede? întrebă.

Bo se ridică şi veni spre el. Îi întinse mâna.

— Bine ai venit acasă, Con.

Fotograful, care întârziase douăzeci de minute, se gândi că i-a pus Dumnezeu mâna în cap. În faţa lui era Con Daly, care parcă înviase din morţi şi stătea de vorbă cu foştii lui prieteni.

— Veţi fi pe prima pagină a tuturor ziarelor de mâine, îl asigură el pe Brad.

— Bine. Ai grijă cum te descurci. Asta o să mărească publicitatea pentru concert.

Con căscă.

— Scuzaţi-mă. Am călătorit zile întregi ca să ajung aici. Sunt terminat.

— O să-ţi facem o rezervare la Ritz, ce zici, Con? îi sugeră Freddy. Poţi să te refaci în câteva zile. Iar noi o să încercăm să ţinem presa la distanţă.

— Nu te prosti, Con. Stai la mine acasă, cu soţia mea şi copiii, zise Ian.

— Nu merge, Ian. Va trebui să ridici un perete de vreo şase picioare în jurul lui, ca să opreşti presa, interveni Brad.

— Vino la mine, Con. Nu-mi cunoaşte nimeni adresa, spuse Bo liniştit.

Con îl privi.

— Mulţumesc, Bo, mi-ar plăcea.

Nu vorbiră prea mult pe drumul spre casă. Con se uita pe geam, la străzile aglomerate ale Londrei, iar Bo asculta ştirile:

„Şi acum, o veste care de-abia ne-a sosit: Con Daly, membru al formaţiei de rock *Fishermen,* a intrat în studioul de înregistrări al fostei sale companii, Metropolitan. *Fishermen* se reîntâlnesc pentru un concert Music for Life, care va avea loc pe Wembley peste o săptămână. Senzaţia puternică provocată de întoarcerea lui Con Daly nu poate decât să mărească interesul faţă de spectacol”.

Bo închise radioul şi îl privi pe Con.

— O să fac tot ce pot ca să-i ţin la distanţă.

Con încuviinţă.

— Mulţumesc, Bo.

În următoarele patruzeci şi opt de ore, Con nu făcu altceva decât să mănânce şi să doarmă. Bo îl găsi culcat pe jos, lângă patul dublu, dar nu comentă în niciun fel. Presa stătea zi și noapte în faţa clădirii în care locuia Bo, încercând să surprindă vreo imagine. În cea de a „treia zi, Bo se afla în biroul lui din podul casei, când Con apăru proaspăt bărbierit.

— Bo, îmi cer scuze.

— Pentru ce?

— M-am comportat ca un prost, un mitocan şi un golan în ultimii ani. Scuzele astea vin cu șaptesprezece ani mai târziu, dar voiam să le primeşti, oricum.

— Nu mai contează. Dacă nu erai tu, apărea altul care să-i capteze atenţia lui Lulu. Ea era cam uşuratică.

— Mulţumesc.

— Ştii ce vreau să spun.

— Desigur.

— Iar eu aş vrea să-ţi mărturisesc cât de rău îmi pare de ceea ce s-a întâmplat. Încă nu pot crede că nu este şi ea aici.

— Ştiu.

— Am venit la Hampstead, la proces, să te văd. Casa era încuiată, aşa că am presupus că ai plecat şi tu. Am crezut c-o să te întorci. De ce ai întârziat aşa de mult?

Con avea privirea aţintită asupra biroului lui Bo. Ridică o bandă elastică şi o întinse.

— De fiecare dată, când m-am gândit să mă întorc, am simţit că nu sunt încă pregătit. Când am auzit că am pierdut-o pe Sorcha, mi-a fost foarte greu, dar apoi, când am aflat că era şi însărcinată… copilul nostru murise şi el. Con se uită la Bo cu ochii în lacrimi. M-am simţit răspunzător pentru moartea lor. Mă mai simt încă.

— Unde ai plecat? Unde te-ai retras?

— Pe aici, pe acolo, pretutindeni: La început n-am stat într-un loc. Călătoria continuă parcă nu-ţi dă răgazul să te gândeşti la necazurile tale. Şi pe atunci lumea mă recunoştea pretutindeni.

— Cred că astăzi nici mama ta nu te-ar mai recunoaşte.

— Mi-am dat seama de asta atunci când Brad m-a ameninţat cu poliţia, la Metropolitan, zâmbi Con.

— De ce te-ai hotărât să te întorci acum?

— M-am gândit mult timp la întoarcerea asta. Mi-am spus că n-o să scap niciodată de amintiri, dacă nu

dau piept cu ele. Apoi am citit. Despre concert, într-un ziar. Mi-a plăcut ideea că muzica noastră ar putea ajuta într-un fel, ar putea face ceva bun. A fost imboldul care îmi trebuia.

— Ți-ai refăcut viața cumva?

Con rămase cu privirea ațintită înaintea lui și i se păru că simte mirosul de nucă de cocos, își aminti de picioarele acelea mici, încolăcite pe ale lui dis-de-dimineață.

— La un moment dat am crezut că nu, dar acum îmi dau seama că așa este. Ridică din umeri. Viața te face să-i pierzi la un moment dat pe cei pe care îi iubești. Oricum, hai să terminăm cu melancolia. Am venit ca să cânt. Când ne întâlnim cu băieții pentru repetiții?

Helen rămăsese cu ochii ațintiți asupra fotografiei lui Con Daly, iar inima începu să-i bată tot mai tare. Dispăruseră amândoi în aceeași zi, cu șaptesprezece ani în urmă, și reveniseră în aceeași săptămână. Oare Con va dori s-o vadă? Nu, o învinuia de moartea Sorchei. Auzi un zgomot la cutia poștală și se duse să vadă ce a primit. Era un plic alb, cu un scris îngrijit. Îl desfăcu și văzu numele ex-detectivului Garratt. Fu surprinsă văzând că s-a ținut de cuvânt. Se îndreptă spre masa din încăpere și citi conținutul.

Dragă domnișoară McCarthy,

Vă trimit o copie a notiţelor pe care le-am luat când a murit doamna Daly. Puteţi vedea şi singură că ea v-a implicat prin ceea ce a spus. Al dumneavoastră, T. Garratt.

Era şi un postscriptum.

Şi în acel postscriptum era numele care o interesa pe ea. Helen rămase privind pe fereastră, apoi, deodată, dădu din cap, cu hotărâre, de parcă ar fi revenit de undeva, de departe.

— Deci, am aflat cine a fost. Şi eu, care nu m-am gândit până acum. Lăsă scrisoarea deoparte, dar se concentră asupra vorbelor rostite de Sorcha.

„Eu nu pot… aduc aminte… nume… întreabă Helen… o veche prietenă…

Luă un stilou şi scrise numele pe care detectivul Garratt îl menționase de câteva ori. Și din nou citi cuvintele Sorchei. Apoi rămase cu ochii aţintiţi undeva, departe. Acum ştia cine o ucisese pe Sorcha Daly. Dar nu înțelegea pentru ce o făcuse.

53

Concorde nu era un avion comod, pentru că nu aveai spaţiu îndeajuns să-ţi întinzi picioarele, dar Lulu se hotărâse să zboare cu el peste Atlantic numai fiindcă zborul dura doar trei ore şi serviciile erau foarte bune la bord. Răsfoi un ziar până când atenţia

îi fu captată de un alt articol pe aceeaşi temă cu cea care o făcuse pe ea să zboare la Londra.

Toată *lumea aşteaptă cu nerăbdare, atât la Londra, cât şi la New York, concertul de sâmbătă, Mus ic for Life, care se va desfăşura simultan în Central Park şi pe stadionul Wembley. Concertele vor fi televizate şi transmise prin satelit în toată lumea. După cum se ştie deja, surpriza va fi la sfârşitul concertului, când* Fishermen, *avându-l pe Con Daly cu ei, vor cânta „Fără tine”. Suntem siguri că nu va exista vreo persoană care să rămână insensibilă la această melodie atât de plină de semnificaţii. Organizatorii concertului spun că se aşteaptă…*

Lulu împături ziarul şi îl puse în buzunarul scaunului din faţă. Inima începu să-i bată mai repede ca de obicei. Încercă să şi-o calmeze. Deci el se întorsese. Era bine să-i spună? Nu, era mai bine să aştepte şi să vadă ce se întâmpla.

Bo aduse corespondenţa şi urcă sus, în bucătărie. Începu să deschidă scrisorile. Facturi, circulare, chitanţe şi un plic adresat lui Con. Nu se putu abţine și îl deschise.

„Te-ai întors, dar nu pentru mult timp. Sâmbătă vei cânta ultima oară. De astă dată nu mai dau greş. Ne vedem atunci. “

Bo reciti mesajul.

— La naiba! Ridică receptorul. Freddy, sunt eu, Bo. Am nevoie de sfatul tău. Îţi aminteşti de scrisorile de ameninţare pe care le primea Con? A venit una azi-dimineaţă. Ştiu, nici mie nu-mi vine să cred. O să ţi-o citesc.

Când Bo termină de citit scrisoarea, Freddy nu se putu abţine şi scăpă o înjurătură.

— Ai dreptate, nici mie nu-mi place cum sună. Desigur, este vreun nebun care se foloseşte de trecut, ca să-l sperie. Să-i spun oare? Crezi? Nu mă gândesc decât la faptul că, dacă află de asta, s-ar putea să dispară din nou. Bine, o s-o fac. Ştiu că nu ne putem lăsa la voia întâmplării. Mai vorbim, Freddy.

Bo lăsă receptorul jos, gânditor.

— Ce să-mi spui, Bo?

Bo se întoarse şi-l văzu pe Con, care stătea în uşă, cu braţele încrucişate.

— Con, să nu-ţi faci probleme.

— Spune-mi despre ce este vorba.

— Ţi-au trimis din nou una dintre scrisorile alea ridicole de ameninţare, cum o făceau cu ani în urmă.

Îi întinse scrisoarea. Bo îl văzu cum păleşte în timp ce citea.

— Te rog să nu-ţi faci probleme, Con. Freddy spune că trebuie să anunţăm imediat poliţia şi presa, care să facă reclamă sistemului de securitate folosit

în timpul concertului. Dacă nebunul este chiar hotărât, poate o să renunţe văzând câtă poliţie este acolo. Dacă eşti de acord, anunţ Scotland Yard-ul imediat. Ce zici, Con?

Acesta ţinea scrisoarea în mână şi privea undeva, în gol.

— Te simţi bine?

Con nu răspunse.

— Con, ştiu cât de dureros este pentru tine, dar putem rezolva problema. Lasă-mă să vorbesc cu poliţia. Sunt sigur că este numai o ameninţare stupidă.

— Bine, eu o să fac un duş până atunci.

Când simţi apa curgând deasupra capului, Con începu să tânjească după mare, după linişte şi pace. Greşise cu întoarcerea asta?

Se îmbrăcă, apoi coborî. Bo privea pe fereastră.

— Ai sunat la poliţie?

— Da. Trimit imediat pe cineva aici. Vei avea protecţie asigurată permanent. Vor lua legătura cu organizatorii concertului, ca să discute problemele legate de securitatea ta.

— Bine.

— Con, mai am să-ţi spun ceva.

— Ce?

— Helen McCarthy a fost eliberată condiţionat

acum două săptămâni.

Helen nu prea mai avea bani lichizi. Cele câteva mii de dolari pe care le avusese în cont se duseseră. Se părea că va veni momentul când va trebui să scoată celebrul ei Porsche din garaj, să-i înlocuiască starterul, să-l spele şi să-l cureţe ca lumea. Apoi să găsească un cumpărător.

Nu-i păsa dacă rămânea fără casă sau fără bani. Acum știa cine o făcuse şi nu mai avea decât să pună la locul lor piesele lipsă, ca să întregească imaginea, să ducă probele la poliție și să se recunoască faptul că nu a fost vinovată, că au condamnat-o pe nedrept. Cele patru telefoane pe care le dădu îi confirmară informaţia de care avea nevoie. Cei care sunau de la Fisc erau imediat lămuriţi cu toate detaliile.

Iar acum, Helen se pregătea să întâlnească persoana care îi înscenase totul atât de bine. Se urcă în automobilul pe care îl închiriase şi plecă. După ce scăpă de străzile atât de înguste şi aglomerate ale Londrei, ajunse pe un drum care nu exista pe vremea când trecuse ea ultima oară prin zonă. Abia după câteva ore bune de mers ajunse la destinație. Trecu de porţi şi opri în faţa unei clădiri în stil victorian. Îşi scoase rujul din poşetă şi se aranjă cu grijă. Apoi coborî din maşină, o încuie şi se îndreptă spre intrare.

— Îmi pare rău că aţi bătut atâta drum degeaba. Ea a plecat de vreo lună. Dumneavoastră aţi lipsit din ţară în tot acest timp?

— Da, am fost plecată destul de departe, confirmă Helen.

— Noi ne-am întrebat mereu dacă ea avea familie sau nu.

Niciodată nu vorbea despre asta.

— Nu ştiu, n-am fost prea apropiate.

— Din câte văd, nu cred că existau legături strânse între dumneavoastră. Nu văd ce v-ar fi apropiat, vă deosebiţi mult.

— Da, toată lumea spunea asta, încuviinţă Helen. Deci îmi puteţi da adresa ei cea nouă?

— Desigur. Femeia deschise un dosar. Locuieşte acum într-o casă care aparţine comunităţii. Grija acordată la nivel de comunitate este la modă astăzi. Guvernul nu mai are fondurile necesare pentru a întreţine locuri ca acesta. Uite, am găsit-o, ţi-o scriu aici.

— Cum… cum era când a plecat de aici?

— O, era mai bine decât atunci când a venit. Dar ea spunea mereu că se simte bine. Aici se simţea în siguranţă. De fapt, când a plecat era foarte preocupată de ceva. Vorbea mereu despre concertul Music for Life. Imediat ce a auzit că se va organiza, şi-

a reţinut un bilet.

— Adevărat?

— Da, biletul i-a ajuns după ce a plecat. O să i-l trimit. O, ei îi plăcea mult muzica, doar ştiţi asta.

— După atâţia ani de când n-am mai văzut-o, nu cred că mai ştiu ce îi plăcea. Era vreo formaţie anume pe care o îndrăgea în special?

Helen încuviinţă când femeia îi dădu răspunsul pe care ea ştia că-l va auzi.

— Avea o melodie preferată pe care o asculta toată ziua pe casetofonul acela mic, al ei.

— Ce melodie? Poate că i-aş cumpăra caseta atunci când o voi întâlni.

— Ei, eu nu mă prea pricep la muzica pop, în special cea a anilor şaizeci. Mie îmi place stilul country. Cred că era o melodie scoasă mai târziu, cântată de un solist. Se deosebea de toate celelalte.

— Se numea „Fără tine? “

— Da, cred că asta era, dar nu sunt sigură.

— Dacă vă amintiţi, sunaţi-mă, vă rog. Dar cred că v-am reţinut destul.

Helen se ridică. Femeia îi dădu adresa pe o bucată de hârtie.

— Vă rog să-i transmiteţi toată dragostea mea. După atâţia ani, am început s-o îndrăgesc. Când te uitai la ea, nu-ţi venea să crezi… Ce tragedie. La

revedere, draga mea.

Helen se opri la o cafenea pe drum, să mănânce ceva și să recapituleze convorbirea avută. Cumpără un ziar şi începu să-şi mănânce sandvişul cu brânză și salată.

Pregătirile pentru concertul de mâine se desfăşoară bine, afirmau organizatorii. Cu fiecare oră care frece primim tot mai multe oferte de la formaţii care se oferă să cânte pentru Africa.

Desigur, faptul că reunim atâtea superstaruri ridică probleme mari de securitate, mai ales când am aflat ieri despre ameninţarea pe care a primit-o Con Daly, care de-abia s-a întors din exilul autoimpus.

Este probabil o toană a vreunui nebun, dar o luăm în serios, pentru că domnul Daly a mai fost ameninţat, a declarat un purtător de cuvânt de la Scotland Yard. El a spus: „îi prevenim pe cei care au eventual de gând să perturbe acest concert că măsurile de securitate luate de astă dată sunt extrem de stricte, poate exagerate chiar”.

Helen simţi că i se răcesc mâinile şi picioarele.

— O, Doamne, o, Doamne.

— Probă de microfon, unu, doi, trei, patru, cinci, banane, mere, testicule de pigmeu.

Vocea tuna în difuzoarele mari, în timp ce Johnny, organizatorul concertului, îi conducea pe cei de la

Fishermen pe scenă.

— Băieţi, Tina va sta în faţă, iar tot echipamentul vostru va fi deplasat în spate. Când termină ea, faceţi un pas spre estradă, care va fi în întuneric. Vă voi anunţa printr-o bătaie puternică în tobă, iar estrada se va muta automat mai în faţă. Când se calmează lumea, ceea ce apreciem că va dura vreo zece minute, începeţi. Bine până aici? Con?

El se dusese spre partea din faţă a scenei şi privea stadionul.

— Da, e bine.

— La sfârşitul setului de melodii, lumina va cădea asupra ta, Con. Tu începi primul vers din „Fără tine ", în timp ce noi îi aranjăm pe toţi în spatele scenei, ca să ţi se alăture pentru sfârşitul cântecului. Sunt pregătit pentru cel puţin trei bisuri. Nimeni nu va dori ca spectacolul să ia sfârşit. Am putea, eventual, să-l încheiem printr-o legătură prin satelit cu New York-ul. Ce ziceţi?

Toată lumea fu de acord.

— Bine. Sunteţi programaţi pentru ora trei la repetiţii. Nu vă pot lăsa mai mult de patruzeci și cinci de minute să repetaţi: deja aveţi cu un sfert de oră mai mult decât ceilalţi.

— Este de ajuns, Johnny, zise Bo.

— Bine. Acum vă rog să mă scuzaţi, dar mai am o

mulţime de treburi. Staţi pe aici cât doriţi. Găsiţi ceai şi cafea acolo.

Johnny făcu un semn cu mâna şi porni să traverseze scena.

— Ce vreţi să facem? întrebă Freddy. Să mâncăm ceva? Mai sunt două ore până la repetiţie.

— Stomacul meu aşa spune, zise Ian. Am văzut că există un restaurant indian în zonă. Cred că au un curry grozav.

— Bine, zise Freddy.

— Dumnezeule, ce individ, îi spuse Bo lui Con, apoi plecară.

— Derek Longthorne, la telefon, se auzi o voce în difuzoare.

— Pe aici, domnule Longthome. Apăru unul dintre cei însărcinaţi cu ordinea şi-l orientă.

— Ne găseşti la Palatul Bombay, Derek, îl anunţă Freddy.

— Bine.

Derek veni după vreo cincisprezece minute şi se aşeză lângă Bo.

— Am comandat şi pentru tine: mai precis, am comandat majoritatea felurilor pe care le aveau în meniu. Pari fericit. Ai câştigat la loto?

Derek dădu din cap.

— Nu, nici chiar aşa. Am primit doar un telefon de

la o fostă prietenă care vrea să vină la concert, atât.

— N-am mai văzut-o pe aici de vreo două săptămâni. Nu este internată. Poate să vină sau să plece când vrea.

De asta se temea şi Helen.

— Mulţumesc.

Părăsi terasa casei şi se urcă în maşină. Se simţea epuizată. Se ducea acasă să facă un duş, apoi să se gândească dacă avea destule dovezi pentru a convinge poliția.

Dar nu ştia încă motivul…

Făcu dreapta, spre grajduri, dar văzu maşina parcată în faţa casei ei. Inima începu să-i bată tot mai tare, se întoarse din drum, semnaliză stânga pe strada următoare şi opri motorul. Viaţa lui Con era amenințată. Desigur, ea era primul suspect. Dacă se ducea acum acasă, probabil că o vor lua s-o chestioneze şi o vor reţine până ce se va termina concertul. Helen îşi frecă fruntea cu mâna; aşa făcea mereu când nu ştia ce hotărâre să ia. Nu era o idee bună să apeleze la poliţie. Trebuia să ia totul asupra ei.

— O, Dumnezeule, unde să mă duc acum? strigă ea deznădăjduită.

Nu avea de ales. Îi trebuia ceva din casă dacă voia să-şi dovedească cu orice preţ nevinovăţia.

Pe la miezul nopţii, Helen văzu maşina poliţiei care întorcea la grajduri. Poate că renunţaseră sau era doar un schimb de echipaje. Porni motorul, întoarse maşina pe stradă și reveni pe drumul principal, oprind în cele din urmă la grajduri. Lăsând automobilul lângă intrare, o luă la fugă spre uşa din faţă. Urcă repede scările şi intră în biroul ei. Răsfoi ceva într-un sertar până când găsi ceea ce îi trebuia. Era vechi, dar îi putea fi de folos. Luă repede plicul cu informaţiile pe care le primise de curând şi introduse biletul. Aruncă plicul în poşetă, se duse în dormitor de unde luă costumul acela elegant şi pantofii asortaţi, pe care de-abia le cumpărase. Îşi strânse totul într-o sacoşă, unde, mai adăugă şi o trusă de machiaj de pe masă. Coborî în viteză, deschise uşa de la intrare, apoi privi în oglinda laterală şi văzu maşina poliţiei care se întorcea la grajduri. Oftă uşurată, apoi porni spre centrul Londrei.

Soneria lui Bo începu să sune la două şi zece. Se sculă imediat, pentru că dormise iepureşte numai la gândul că avea concert a doua zi. Se duse la intrare şi răspunse la interfon.

— Da?

— Sunt detectivul sergent Pearson, domnule Bradley. Îmi pare rău că vă deranjez, vreţi să-mi deschideţi? Aş vrea să-i spun ceva domnului Daly.

— Sigur.

Con stătea lângă el, gol puşcă.

— Un poliţai vrea să discute cu tine. Du-te şi îmbracă-te, iar eu o să-l poftesc înăuntru.

Bo îl invită pe omul legii în camera de zi. Con apăru îmbrăcat în jeans.

— Îmi pare rău că vă deranjez, dar am veşti bune.

Amândoi îl priviră în tăcere.

— Azi după-amiază a fost observată o femeie care dădea târcoale acestei case. Un coleg dintre cei puşi să vă supravegheze a luat-o la întrebări. Ea s-a înfuriat subit şi a refuzat să-i arate ofiţerului ce avea în geantă. A fost arestată şi dusă la secţia de poliţie. Am găsit asta în geanta ei.

Pearson scoase o bucată de hârtie asemănătoare celor pe care le primise Con, pe care era scris următorul mesaj: MÂINE NE VEDEM ULTIMA OARĂ.

— Femeia ne-a spus că a fost iubita dumneavoastră, domnule Daly şi că aţi părăsit-o pentru soţie.

— Poftim? Eu şi Sorcha am fost mereu împreună de când am venit la Londra, spuse Con.

— Cred că aşa este. Am făcut cercetări şi am descoperit că femeia în cauză a fost internată în mai multe instituţii de sănătate mintală în ultimii douăzeci şi cinci de ani. Este maniacă depresivă şi

suspectă de crimă. Ne-a mărturisit că ea a trimis scrisorile de ameninţare la casa dumneavoastră din Hampstead.

— Deci ea este autoarea?

— În mod sigur, domnule Daly. Amprentele ei coincid cu cele de pe scrisoarea trimisă săptămâna trecută şi cu cele pe care le avem la dosar de acum şaptesprezece ani.

— Credeţi că ar fi încercat ceva mâine?

— Cine ştie? Oricum, în prezent este bine supravegheată, aşa că vă puteţi relaxa.

— Veşti bune, nu? Ce zici, Con? întrebă Bo.

— Da, fu Con de acord.

Pearson se ridică.

— Vă spun la revedere şi vă las să vă odihniţi în continuare. Şi toate cele bune pentru ziua de mâine.

— Mulţumim. Con se ridică şi îi întinse mâna. Vă mulţumesc pentru tot ce aţi făcut pentru mine. Îmi pare rău că v-aţi pierdut atâta timp cu mine.

— Nicio problemă. Pentru asta există poliţia.

Con rămase lângă fereastră, privind afară, în întuneric, întrebându-se de ce nu se simţea deloc uşurat de ceea ce i se spusese.

54

Formaţia *Fishermen* trebuia să fie la stadion la ora

patru, în spatele scenei era un adevărat haos.

— Ia uitaţi ce nebunie este acolo, zise Bo.

El se uita printr-o crăpătură, aşteptând ca formaţia care evolua să termine programul.

— Sunt vreo optzeci de mii de oameni, spuse Freddy zâmbind. De fapt, voi aţi evoluat cu un public mult mai mare în trecut.

— Dar parcă n-am avut asemenea atmosferă până acum.

— Suntem ajutaţi şi de vreme de data asta. Ian îşi ridică ochii spre cerul albastru şi limpede. Ce-ar fi fost dacă ar fi plouat?

— Cu atmosfera de acum, cred că şi dacă ningea nu s-ar fi sesizat nimeni.

— Vreţi să mergeţi în stalul invitaţilor şi să urmăriţi spectacolul? le sugeră Freddy.

— Sigur, mai avem câteva ore până când intrăm.

— Eu nu merg. Aştept pe cineva, aşa că o să stau aici, zise Derek.

— Bine, spuse Bo. Mai târziu vino dacă vrei.

— Sigur că da.

Stalul invitaţilor era plin de politicieni, membri ai familiei regale şi stele care luau parte la concert. Şampania curgea din belşug.

— Cred că s-au scos vreo douăzeci de milioane până acum, zise Johnny, care de-abia se mai ţinea pe

picioare. Am putea scoate de trei sau de patru ori mai mult în următoarele ore. New York-ul este pe punctul de a da lovitura.

— Ce zi, se entuziasmă şi Bo. A fost o idee nemaipomenită, Johnny.

— Dar numai sprijinul vostru a făcut posibilă realizarea lui.

— Salut, Bo.

O voce cunoscută, care venea din spatele lui, îl făcu să tresară. Se întoarse:

— Lulu!

Ea se întinse şi îl sărută pe amândoi obrajii.

— Ce faci? Arăţi bine.

— De fapt, nu am de ce să mă plâng. Ce te aduce aici?

— Am avut treabă la Londra şi m-am gândit să-mi văd şi vechii prieteni.

— Scuzaţi-mă, eu trebuie să plec, mai am multă treabă, zise Johnny şi dispăru.

— Este un spectacol de zile mari, adăugă Bo, încercând să pară detaşat.

— Este. Ce face cel care de-abia s-a întors?

— Este acolo, vorbeşte cu primul-ministru. Dar nu prea cred că ştie pi cu cine discută.

— Ţi-a spus unde a fost?

— Nu mi-a dat prea multe amănunte. Tu ce faci?

Arăţi fantastic.

— Mulţumesc. Îmi merge bine, asta e tot.

— Viaţa de star hollywoodian ţi se potriveşte.

— Mda, nu s-ar putea spune că nu este… plăcută.

Lulu îl fixa pe Con. Bo se simţi, ca de obicei, un intrus.

— Scuză-mă, Bo, aş vrea să-i vorbesc.

— Desigur.

— Ne mai vedem.

— Da, nu avem cum să ne evităm.

Ziua nu i se mai păru la fel de minunată lui Bo.

— Ei, am făcut treabă bună.

Coafeza se afla în spatele ei şi îi ţinea oglinda. — Cred că te schimbă total, ce zici?

Helen zâmbi. Coafura cea nouă o întinerea cu zece ani. Îmbrăcată cu costumul cel nou, cu machiajul perfect, nu putea fi recunoscută de către cei cu care fusese în închisoare.

— Da, mulţumesc.

Se îndreptă spre casierie şi plăti. Deodată la radio se auzi o mare de aplauze.

— Mulţumesc, iubito, spuse coafeza. Ştii ce? Aş prefera să fiu acum pe Wembley, decât să asud aici. Sună fantastic.

— De fapt, acolo mă duc. Helen scoase din poşetă permisul ei oficial de la Metropolitan Records. Sunt

director executiv la o companie de înregistrări.

— Adevărat? Ce norocoasă eşti! Vii în contact numai cu personalităţi, în timp ce eu stau şi mă uit la scalpurile astea împuţite toată ziua. Îţi doresc distracţie plăcută.

— Mulţumesc, aşa va fi, zise ea şi ieşi din salon.

— O, ai venit! Mă întrebam dacă o să mai ajungi.

— Sigur că am venit.

— Îmi pare atât de bine că te văd. Eşti tot frumoasă.

— Mulţumesc.

— Hai să ne alăturăm celorlalţi. Cred că nu ţi-ar displăcea un pahar cu şampanie.

El îi oferi braţul. Ea îi zâmbi, îl luă şi se îndreptară spre stalul invitaţilor.

— Scuzaţi-mă, doamnă, aş vrea să vă văd permisul?

— Desigur.

Helen trecu permisul pe sub nasul gardianului, care se uită la el, apoi spuse:

— Nu este bun, aş vrea să văd permisul de intrare pentru astăzi.

— O, acela, zise Helen. Începu să caute preocupată în poşetă. Nu-l găsesc.

— Îmi pare rău, dar nu vă pot lăsa să treceţi.

— Cum? Dar este de-a dreptul ridicol! Sunt

director la Metropolitan Records! Cei de la *Fishermen* mă aşteaptă!

— Chiar şi acum? auzise tot felul de minciuni de la indivizii care încercau să între fără bilet.

— Uite ce este, nu-mi găsesc permisul, dar o să-ţi arăt altceva. Helen îşi scoase portmoneul, plin de fotografii. Uite. Aici sunt cu cei de la *Fishermen* la Metropolitan, după semnarea contractului.

Gardianul se uita la poze.

— Sunt foarte frumoase, dar cu ele nu intraţi astăzi.

Helen se simţi frustrată. Nu avea cum să treacă de el, decât dacă îl lovea. O limuzină mare trase în faţa intrării tunelului. Din spatele ei ieşiră câţiva tineri negri, îmbrăcaţi în costume Day Glo.

— Ăsta era Steve Wonders. Copiii mei îl iubesc mult.

Intrarea fu deodată asaltată de fanii lui.

— Pe aici, domnilor, gardianul se înclină şi le arătă drumul. Scuzaţi-mă domnule, îmi puteţi da un autograf? Este pentru fetiţa mea. E cel mai mare fan al dumneavoastră. Gardianul se scotoci în buzunare să găsească o bucată de hârtie şi un creion. I le întinse tânărului. I-l puteţi dedica lui Tracy?

Îşi plecă apoi capul pentru a observa cum tânărul semna pe hârtie. Numai în momentul în care

introduse hârtia cu semnătura în buzunar, realiză că femeia în albastru dispăruse. Ridică din umeri și se gândi la fetița lui, care va fi atât de încântată când va vedea dedicația.

Obișnuită să stea în spatele scenei, Helen se amestecă printre cei care se aflau acolo. Era uimită de figurile pe care le văzuse și se mira cum de nu o recunoștea niciunul dintre ei. Își verifică ceasul. Era opt și jumătate. *Fishermen* urmau să între la nouă, dar ea nu-i vedea încă. Se așeză pe un scaun, și așteptă.

— Haideți, băieți. Mai avem douăzeci de minute, putem să facem și un film până atunci, zise Freddy.

— Ce spuneți, doamnelor, rămâneți aici sau vreți să urmăriți concertul de pe lateral, de unde nu veți vedea atât de bine? Freddy se adresase soției lui Ian, lui Lulu și blondei atrăgătoare care stătea în apropierea lui Derek.

— Cred că este mai bine să stăm pe lateral, zise Virginia.

— Bine, haideți să mergem.

Fishermen se îndreptară spre tunelul care ducea în spatele scenei.

— Doamnelor, simțiți-vă bine în acest cort al ospitalității, iar noi vom avea o mică discuție, le sugeră Freddy. Venim noi să vă luăm la timp. Haideți,

băieţi, urmaţi-mă.

Helen o văzu de cum intră.

— Dumnezeule! zise ea speriată. Nici în acest moment nu voia să creadă că avea dreptate. Îşi găsi un loc şi le urmări cum discută şi beau şampanie. Ce trebuia făcut? Nu avea un plan rapid şi bine pus la punct. Nu putea să se ducă la primul gardian şi să-i spună că exista posibilitatea ca femeia de lângă ea să-l ucidă pe Con Daly. Îl urmări pe Freddy, care se întorsese şi scotea femeile din cort. Helen le urmă, la o oarecare distanţă. Începea să se întunece, iar în spatele scenei era şi mai mare bezna. Ea îl văzu mai întâi pe Con, apoi pe Bo şi pe Derek, care ieşiră din cabina lor. Se lipi de unul dintre pereţi, fără a o scăpa din ochi pe femeia de lângă ea.

— Mai sunt două minute, domnilor, le spuse un funcţionar.

Con se deplasă spre lateralul scenei, cu mâinile în buzunare. Lulu se duse după el. Ian veni spre Con, ţinându-şi nevasta după umeri. Helen se deplasă şi ea concomitent cu Derek spre lateralul scenei.

Numai Bo rămăsese singur, cu ochii aţintiţi undeva, departe.

— Doamnelor şi domnilor, iată că a sosit şi momentul pe care-l aşteptaţi atât.

Acum sau niciodată. Helen trebuia să facă ceva.

Alergă spre Bo şi îl prinse de braţ.

— Bo, sunt eu, Helen McCarthy.

Bo se întoarse, cu un amestec de surpriză, dar şi de teamă pe chip.

— Ce naiba faci aici, Helen?

— Ascultă, o vezi pe femeia de acolo? A venit pentru Con. Nu ştiu încă de ce. Poate că au avut o relaţie, el a lăsat-o, dar sunt sigură că ea a ucis-o pe Sorcha şi acum îl va ucide şi pe Con. Ştiu că ţi se pare o nebunie, dar trebuie să mă crezi. Trebuie s-o opreşti, Bo.

— Eu… Bo o privi încurcat. Nu ştiu ce vrei, Helen, dar nu este nici timpul, nici locul potrivit. Cât despre relaţia amoroasă dintre Con şi Peggy, eu…

Helen se simţi total surprinsă de spusele lui Bo.

— Peggy? Ai spus Peggy?

— Da, este fosta iubită a lui Derek. Cred că l-ai auzit lamentându-se de atâtea ori. Tipa a apărut aici din senin.

Peggy, Peggy, Peggy…

Helen se strădui să facă legătura.

— Cred că o să rog pe cineva să te scoată de aici, Helen. Dacă te vede Con, nu mai răspund de reacţiile lui.

Bo se uită nervos împrejur după vreo persoană oficială. Helen urmări femeia care trecuse spre

partea mai întunecată a scenei, deschizându-şi poşeta.

— Oh, Dumnezeule, exclamă ea.

— Martin, doamna de aici nu prea are ce căuta printre noi. Vrei s-o duci afară? zise Bo nervos, privind-o pe Helen.

— Doamnă, sunteţi amabilă să mă urmaţi?

Helen văzu cu coada ochiului cum pistolul este scos din poşetă.

— Mai sunt treizeci de secunde, băieţi.

— Doamnă, vă rog să mă urmaţi, nu vreau să uzez de forţă.

Helen o urmărea pe femeie, aşteptându-se ca ea să se deplaseze frontal şi să ţintească asupra lui Con. Dar ea nu se mişcă. Peggy, Peggy, Peggy…

— Zece secunde şi intraţi.

— Haideţi, doamnă.

Gardianul întinsese mâna şi o apucase de cot. Femeia ridică pistolul şi ţinti asupra persoanei care stătea chiar în faţa ei.

— Bo! Bo! Nu vrea să-l omoare pe Con, ci pe Derek! Helen începuse să strige, în timp ce gardianul o trăgea spre ieşire.

— Derek, mişcă-te, pentru numele lui Dumnezeu!

Derek nu avea cum s-o audă; răsunau atâtea ţipete din public. Reuşind să se elibereze din mâinile

gardianului, Helen se aruncă între spatele lui Derek și armă.

— Gata!

Se auzi zgomotul făcut de pistol. Helen se aruncă la pământ.

— La naiba! Bo şi Derek se întoarseră la auzul detunăturii. Con şi Ian porniseră deja spre scenă.

— Peggy, ce naiba.

Derek se uita descumpănit la arma care mai fumega încă.

— Tu l-ai omorât, blestematule, nu-i aşa?

— Ce?

— Tu l-ai omorât pe Tony. Dragul meu Tony. Dacă nu m-ai putut avea tu, atunci nu trebuia să mă aibă nimeni, nu?

Bo făcea senine disperate spre gardieni, care se apropiară. Le împinse pe Lulu şi pe Virginia într-o parte, pentru a le feri din raza de acţiune a pistolului, îngrozit de faptul că realizase, în sfârşit, că Derek era ţinta.

— Dumnezeule, ce se întâmplă? Trebuie să intrăm în scenă. Eu…

Johnny se opri descumpănit când o văzu pe Helen la podea şi pe femeia cu arma în mână.

— Bine, mă duc să vorbesc cu Con şi mă voi adresa mulţimii, să aştepte un pic.

— Peggy, nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Şi nu mă mai cheamă Peggy, strigă femeia. Mă cheamă Maggie! Maggie! Ai auzit? Maggie!

— Bine, Maggie. Îmi pare rău.

Derek o urmări cum mişcă pistolul. Lacrimile îi curgeau pe obraji.

— Tu ar trebui să mori. Am crezut că te-am ucis atunci, nu pe Con îl voiam, ci pe tine. Nu ştiu cum s-a întâmplat. Dar acum pot să te omor, nu?

Derek văzu gardienii care veneau spre ea.

— Maggie, eu nu l-am omorât pe Tony al tău. Am fost supărat că ai pe altcineva, dar n-aş fi făcut nimic care să te necăjească.

— Tu l-ai omorât, ştiu că tu ai făcut-o. Eu ştiu…

— Lasă-te jos, Derek! strigă Bo, când gardienii o prinseră din spate pe Maggie. Aceasta reuşi să apese pe trăgaci şi trei gloanţe ricoşară în lateralul scenei.

— Gata, doamnă. Unul dintre gardieni o strânse de mână până când reuşi să-i ia arma. O ţinem noi până vine poliţia.

— Dumnezeule, Dumnezeule! Derek se culcase la pământ, ţinându-şi capul în mâini.

Bo îngenunche lângă Helen. Îi căută pulsul.

— Chemaţi repede o ambulanţă. Lulu, vino să stai cu ea până când vin medicii. El se duse spre Derek. Ai păţit ceva?

— Nu, nu am nimic.

— Uite ce este, nu ştiu despre ce naiba vorbea, dar o mare de oameni de-abia aşteaptă să ne vadă feţele pe scenă. Spectacolul trebuie să continue, ştii cum se spune. Eşti în stare?

Derek îl privi pe B o şi reuşi să-i zâmbească.

— Sigur că da.

55

Helen izbuti să deschidă ochii, dar îşi simţea trupul atât de greu! De-abia putea întoarce capul.

Se uită înjur şi văzu că se afla într-un salon de spital. O durere acută pe care o simţea într-un picior o făcu să se întrebe cum şi cine o adusese la spital. Încercă să-şi dea seama dacă mai are vreo altă rană, în afară de cea de la picior. Simţea durere şi într-unul din braţe, dar era cauzată de perfuzie. Se întrebă cum ar putea atrage atenţia unei surori. Ar fi vrut să ştie cât de serioasă era rana ei. Peste vreo zece minute, uşa salonului se deschise.

— Frumoasa din pădurea adormită a reuşit să se trezească? spuse asistenta, originară din Indiile de Vest.

— Ce mi s-a întâmplat?

— Ai fost operată pentru a ţi se scoate un glonţ din coapsa stângă. Anestezicul te-a făcut să dormi atâta.

Când ai venit aici, erai perfect conştientă, vorbeai întruna despre Peggy, Desmond şi nu mai ştiu cine altcineva. Oricum, nu sunt probleme deosebite. Mâine te scot de pe perfuzie şi vei putea mânca, aşa că o să-ţi las o fişă pe care să menţionezi genul de meniu pe care îl doreşti. Prietena ta n-a plecat. O să-i spun că te-ai trezit.

Asistenta părăsi salonul.

Helen se întreba cine o fi cea pe care asistenta o catalogase drept „prietenă “. Din câte știa ea, nu avea niciuna.

— Bună, cum te simţi?

Lulu era „prietena”. De astă dată, era palidă, mai puţin machiată, dar îi stătea mai bine aşa.

— Nu prea ştiu ce să-ţi spun. Ceilalţi ce fac?

— Toată lumea este bine. Dar ne-am gândit că dacă n-ai fi fost tu, cu gestul tău curajos, tipa l-ar fi omorât pe Derek. De unde ai ştiut de intenţiile ei?

Helen oftă:

— E o poveste mai lungă.

— Oricum, toţi vor s-o audă. Desigur, am încercat și noi să punem cap la cap informațiile pe care le aveam. Maggie a fost secretara ta pe vremea aceea, deci a avut acces la arma ta şi s-a putut mişca în voie peste tot. Noi ne-am gândit că ea l-a luat pe Con drept Derek, în după-amiaza în care a fost ucisă

Sorcha.

— Con purta puloverul lui Derek şi era chiar în studioul pe care îl folosea el de obicei. Am ştiut de atunci că nu Sorcha a fost ţinta ucigaşului. S-a dovedit acum că nici măcar Con nu a fost, oftă Helen.

— Când o să te mai întremezi puţin, poate o să ne dai şi nouă amănunte, pentru că am fost luaţi prin surprindere. Dar tu, Helen, să ştii că eşti deasupra oricăror bănuieli de acum. Tipa a mărturisit că a omorât-o pe Sorcha din greşeală. Ai fost închisă şaptesprezece ani pentru ceea ce nu ai făcut. Cred că ai ieşit plină de ură de acolo.

Helen îşi muşcă buzele, pentru că nu voia să lase lacrimile s-o podidească.

— Sigur că nu mi-a fost prea uşor. Dar acum sunt fericită.

— Noi am fost foarte supăraţi, am crezut că tu ai făcut-o. Sper că o să ne înţelegi şi o să ne ierţi.

Helen încuviinţă.

— Cum a fost concertul?

— În afara problemei pe care o ştii, concertul a fost senzaţional. Aş fi vrut să-i vezi pe băieţi. N-ai fi zis că grupul s-a destrămat vreodată. Lumea parcă îşi ieşise din minţi, mai ales când a început Con să cânte. I-au bisat de zece ori. Cred că formaţia *Fishermen* ar putea să ia totul de la început, cu deosebit succes.

Helen îşi simţea pleoapele ca de plumb.

— Dacă nu te superi, Helen, eu aş vrea să plec acum. Mi-ar prinde bine un duş.

— Sigur. Te poţi duce liniştită acasă.

— Aş putea să-i aduc şi pe băieţi mai târziu? Toţi vor să te vadă. Iar Derek este al tău pe vecie, nici nu ştie cum să-ţi fie recunoscător.

Helen zâmbi, apoi adormi fericită.

Seara, pe la ora şase, se simţea mult mai bine. I se scosese perfuzia şi se ridicase în şezut. Asistenta, cea din India, dădu buzna în salon, iar în ochii ei Helen putu să desluşească o privire plină de admiraţie.

— Doamnă, aveţi un musafir deosebit. Eu l-am văzut numai la televizor, până acum. Să-l invit?

Helen încuviinţă.

Con intră timid, cu un buchet enorm de flori în braţe. I-l întinse lui Helen.

— Este de la băieţi şi, desigur, de la mine.

— Mulţumesc. Vrei să-l pui acolo?

— Îl iau eu imediat, zise asistenta care se afla în spatele lui Con. Ei, vezi ce flori frumoase?

Con se aşeză.

— Am vrut să venim cu toţii, Helen, dar ne-am gândit că este prea obositor pentru tine.

Helen dădu din cap.

— Probabil că ar fi fost. Mă simt cam slăbită.

— Eu am vrut să te văd şi să-ţi mulţumesc. Bo mi-a spus că l-ai prevenit în ceea ce o privea pe Maggie. Ai încercat să-mi salvezi viața.

— Am venit ca să mă salvez pe mine. Numai aşa puteam să dovedesc că nu eu am făcut-o.

— Dar ai văzut că nu eu eram cel vizat.

— Da, dar n-am avut cum să ştiu asta decât în ultimul moment.

Con o privi insistent.

— Helen, eu am venit să-mi cer iertare de la tine, sunt vinovat că te-am acuzat cu atâta uşurinţă de uciderea Sorchei. Eram atât de distrus de moartea ei, încât am vrut să fie cineva pedepsit.

— Am înţeles de ce m-ai considerat pe mine vinovată, Con. Atât tu cât şi detectivul Garratt aţi crezut că Sorcha a spus că eu eram cea pe care a văzut-o în studio în după-amiaza aceea. De fapt, după ce am citit notiţele lui Garratt, am realizat că Sorcha nu-şi amintea numele lui Maggie, vă spunea să mă întrebaţi pe mine, pe Helen, pentru că era o veche prietenă a mea.

— Ai fost prietenă cu Maggie?

— Da. Am fost colege de şcoală când am venit eu la Londra prima oară. Am avut o scurtă relaţie cu Tony Bryant, profesorul nostru, a durat doar o vară. El mi-a spus că prietena lui este plecată, că o iubeşte şi că

relaţia noastră se va sfârşi când se întoarce ea. N-am ştiut că iubita lui era Maggie până când n-am citit scrisoarea de la Garratt. Cred că nu se prea afişau în public, pentru că el era profesorul nostru, iar ea elevă. Mai cred că ea și-a dat seama că Tony a înşelat-o cu altă femeie cât timp a fost plecată. Poate că din cauza asta mi-a înscenat mie totul.

— Deci Peggy a lui Derek şi Maggie a ta sunt una şi aceeaşi persoană, oftă Con. Derek a iubit-o mereu cu o pasiune oarbă. Dar ea l-a desconsiderat, iar în cele din urmă a recunoscut că iubeşte pe altcineva. Acel altcineva trebuie să fi fost Tony. Acum îmi amintesc bine. Derek a încercat să se sinucidă, și-a tăiat venele.

— Iar Maggie a crezut că Derek l-a ucis pe Tony.

— Tony a murit?

— Da. A fost ucis. Nu s-a descoperit nici până acum autorul crimei. Helen îl privi atent pe Con. Spui că Derek era obsedat de această Peggy, dar îl crezi capabil de crimă?

— A avut o criză depresivă destul de serioasă la un moment, dar nu-l cred capabil de crimă. De asemeni, nici Bo nu crede că Derek și această Peggy ar fi avut o relaţie. Crede că totul a fost numai o plăsmuire. Iar moartea lui Tony probabil că a afectat-o mult.

— Da, aşa a fost. Când am angajat-o secretară la Metropolitan, n-am ştiut că a avut probleme psihice

şi că a fost internată în spital vreo trei ani. Acum înţeleg de ce nu voia niciodată să vină la audiţii şi de ce dispărea de fiecare dată când veneau cei de la *Fishermen* la Metropolitan. Nu voia să fie recunoscută de Derek. Când a venit să caute de lucru la noi, probabil că plănuise totul.

— Mă tot gândeam noaptea trecută cum se face că Sorcha a salutat-o pe Maggie, când aceasta a apărut în uşă cu pistolul în mână.

— Maggie a dus un plic cu corespondenţă acasă la mine, când stătea Sorcha în casă.

Con dădu din cap, încercând să înţeleagă.

— Deci, unde a fost ea timp de şaptesprezece ani?

— A fost internată, apoi eliberată din diferite instituţii de sănătate mintală. Am vorbit cu directoarea uneia dintre ele. Mi-a spus că Maggie cânta tot timpul melodia „Fără tine “.

— Să sperăm că va sta în spitale de acum înainte în mod permanent.

Helen oftă.

— Oh, Con, cel mai trist este că Sorcha a murit. Şi n-a avut nicio legătură cu toate astea.

— Ştiu. Ea a văzut-o pe Maggie cu pistolul aţintit asupra mea şi s-a aruncat înainte, ca să mă protejeze. Şi asta după tot ce i-am făcut eu. N-o să mi-o iert niciodată.

— Nici eu. Mi-a fost foarte greu să cred că Sorcha mă acuza pe mine. Tot ce fusese urât între noi fusese lăsat deoparte. Eram bune prietene.

— Există şi consolarea că Derek n-ar mai fi existat dacă tu nu perseverai. Helen, ne poţi ierta că te-am acuzat cu atâta uşurinţă?

— Pot să vă înţeleg, desigur. În privinţa iertării, va mai dura, şaptesprezece ani de închisoare nu se pot uita uşor.

— Te înţeleg perfect, oftă Con.

— Aţi hotărât refacerea formaţiei?

— Da, am vorbit şi despre asta. Nici nu-ţi imaginezi cum a fost.

A

— Încerc s-o fac.

— Dar tu? Şi tu trebuie să te gândeşti la viitorul tău. Trebuie să ţi se acorde o compensaţie pentru că ai fost închisă pe nedrept.

— Probabil, zâmbi Helen. Trebuie să consult un avocat, dar nu mă aştept la prea mult. De fapt, am avut bani toată viaţa, dar nu m-au făcut fericită. Mai am casele de la Londra şi pe cea din Irlanda şi îmi sunt de ajuns până mă mai dezmeticesc, ca s-o iau de la capăt.

— Şi eu sunt în aceeaşi situaţie.

— Tu ai, probabil, milioane, care ţi-au revenit, în

timp, din drepturile de autor.

— Da, cred că aş putea cumpăra o insulă în Caraibe, dacă mi-aş dori. Con întinse mâna spre ea. Helen McCarthy, te cunosc de când erai doar o fetiţă. Avem aceleaşi amintiri. Iar acum sunt sigur că eşti mai tare decât oricare dintre bărbaţii pe care îi ştiu. Tu ţi-ai pierdut o prietenă, pe Sorcha. Aş fi foarte fericit dacă m-ai accepta pe mine în locul ei.

Ochii lui Helen se umplură de lacrimi.

— Ştii ceva, Con? Mi-ai oferit exact ceea ce îmi doream cel mai mult.

Con o îmbrăţişă.

— Deci ne apucăm de treabă sau nu? îi întrebă Freddy, turnând fiecăruia câte o ceaşcă de ceai. Este o afacere grozavă. Ne aşteaptă un turneu de şase luni. Un contract de aproape douăzeci de milioane cu Metropolitan. Trebuie să acceptăm contractul, să batem fierul cât e cald, cum se spune.

Ian ridică din umeri.

— Nu ştiu. Ce pot să fac eu? Să-mi părăsesc nevasta şi copiii, sau să-i târâi după mine prin toată lumea?

— Eu am obligaţii faţă de formaţiile cu care lucrez, spuse Bo.

— Dumnezeule, cum puteţi vorbi aşa, băieţi? Vi s-a oferit afacerea secolului, iar voi vă cramponaţi de fleacuri, le spuse Derek. Eu sunt gata pentru

contractul ăsta. Amintiţi-vă de reacţia publicului, de acum zece zile.

— Desigur, ai vrut să ne dai argumentul forte, zise Bo.

— Iar eu nu vă permit să vă referiţi la soţia şi copiii mei ca la nişte „fleacuri”, interveni şi Ian.

— Dar tu, Con?

Con îşi sorbea ceaiul.

— Eu mai trebuie să mă gândesc.

— Dar au trecut deja două zile. Trebuie să dăm un răspuns mâine, îl urgentă Derek.

— Dacă ne-au aşteptat până acum, ne mai aşteaptă şi în continuare, Derek.

— Con are dreptate. Să ne mai permitem încă patruzeci şi opt de ore de gândire. La un asemenea contract, Metropolitan o să pretindă exclusivitate. Aş vrea să fiu sigur că sunteţi de acord cu asta.

— Bine. Ne mai vedem peste câteva zile. Bo lăsă ceaşca de ceai. Vii şi tu, Con? Am o întâlnire la cinci.

— Vin şi eu. La revedere, băieţi.

Derek plecă acasă şi rămase treaz toată noaptea. Dacă ceilalţi băieţi nu erau de acord, el era pierdut. În şase luni nu mai avea din ce trăi. Pe de altă parte, se gândi că fusese norocos. Era încă liber. În fiecare zi care trecuse de la concert, se aşteptase să fie căutat de poliţie. Dacă reluau investigaţiile…

Derek simţi cum îşi pierde cumpătul. Dacă băieţii erau de acord cu turneul de şase luni şi îşi lua partea lui din cele douăzeci de milioane, putea să plece în străinătate, unde era în siguranţă. În acea noapte se rugă unui Dumnezeu, în care nu crezuse niciodată.

Ian discută situaţia cu Virginia. Nu le plăcea să stea despărţiţi atâta vreme, dar cu banii pe care urma să-i ia îşi puteau cumpăra o fermă undeva în Kent, unde să ducă o viaţă îmbelşugată, fără să se mai gândească la ziua de mâine.

Bo ieşise în acea seară. Con străbătea casa cu paşi mari, gândindu-se la ceea ce avea de făcut. Trecutul era trecut. Trebuia să se concentreze asupra viitorului. Dar care era viitorul lui? Pe moment, avu impresia că ştie.

Bo aştepta nervos la recepţia hotelului Ritz. În cele din urmă, apăru şi ea, făcând multe capete de bărbaţi să se întoarcă.

— Dragul meu, zise ea, sărutându-l pe amândoi obrajii.

— Şampanie? Bo îi umplu paharul din sticla pe care o golise pe jumătate.

— Ce sărbătorim?

— Faptul că trăim încă?

— Mă satisface şi argumentul ăsta. Lulu luă paharul şi-l duse la gura ei puternic rujată. Pentru

tine şi viitorul formaţiei *Fishermen* toastă ea.

Bo îi spuse despre oferta pe care o primise.

— Mi se pare grozav.

— Noi nu ne-am hotărât încă.

— Chiar aşa? Pentru suma asta, eu aş accepta. Gândeşte-te la ceea ce ai putea face cu banii. Ţi-ai extinde compania de înregistrări şi nici cecurile care ţi-ar sosi timp de câţiva ani pentru drepturile de autor n-ar fi de lepădat.

— Am bani, Lulu.

— Atunci, mai adaugă peste ceea ce ai.

— Poate. Bo o privi. Deci nu te-ai aşezat nici tu încă?

— Nu.

— Ai vreun motiv anume?

— În principal pentru că timp de şaptesprezece ani am crezut că-l iubesc pe Con. Nu am găsit un altul mai grozav ca el.

— Înţeleg.

— Dar când l-am văzut la Wembley, sâmbăta trecută, am înţeles că am pierdut vremea îndrăgostită de imaginea unui bărbat care nu există în realitate.

— Asta sună foarte existenţialist, Lulu. Te-ai dus la vreun psihiatru?

Obrajii ei palizi se colorară subit.

— Toată lumea din State merge la psihiatru. Dar eu voiam să spun altceva. Ziua de sâmbătă a rupt vraja sub care mă aflam eu. L-am revăzut, am înţeles că pentru el n-am fost mai mult decât o prietenă cu care s-a simţit bine în pat, dar numai atât. Nu m-a iubit niciodată. În viaţa lui n-a existat decât Sorcha. Aşa că pot să mă duc înapoi, eliberată de obsesia Con.

— Mă bucur pentru tine.

Lulu îşi verifică ceasul.

— Bo, îmi pare rău, dar trebuie să plec. Am o întâlnire peste douăzeci de minute.

— Şi eu, care voiam să te duc la Caprice, să mai stăm de vorbă.

— Îmi pare rău. Lulu goli paharul. Ascultă, dacă începeţi turneul, ajungi şi la Los Angeles?

— Da, este menţionat pe traseu.

— Atunci mai bine să discutăm despre viitor. Trecutul e trecut. Se aplecă spre el şi-l sărută. Am făcut o mare greşeală acum câţiva ani, Bo. Sper că mă poţi ierta. Mulţumesc pentru şampanie. Te aştept la Los Angeles, spuse şi se ridică.

Apoi părăsi hotelul şi sări într-un taxi.

— La Ivy.

Taxiul porni spre restaurant. Totul începea să se aranjeze acum. Putea să uite trecutul şi să se concentreze asupra viitorului. Nu se gândise decât la

momentul în care îi va spune, cum îl va face să sufere, să simtă durerea şi vina… apoi îl văzuse cum era el acum, vulnerabil, măcinat de durerea aceea fără nume, şi se hotărî că nu-i putea spune… nu-i putea spune că de fapt, cu ani în urmă, el nu pierduse un singur copil, ci doi…

Freddy lăsă receptorul după ce vorbise cu Con şi se simţi fericit. Acceptaseră. Îşi făcu socoteala că douăzeci la sută din douăzeci de milioane era o sumă destul de mare. *Fishermen* revenea în lumea muzicii.

Helen se afla la bordul unui Aer Lingus Fokker 50, care survola câmpiile de la County Cork. Simţi cum o cuprind fiorii. Era ciudat că, în timp ce se afla în închisoare, gândurile nu-i zburaseră noapte după noapte la casa din Londra sau la birourile ei elegante de la Metropolitan, ci la ţinuturile în care se născuse, cu plajele lor nesfârşite şi aerul atât de curat. Helen se simţi uşurată când avionul ateriză pe pista aeroportului Cork. Ştia că a luat cea mai bună hotărâre. Se întorcea acasă.

Epilog

Iunie 1987

Se auzi soneria. Helen îşi şterse mâinile pe un prosop, ieşi din bucătărie şi se îndreptă spre uşa din faţă. Îi luă ceva timp ca să ajungă. Peste tot se

împiedica de cârpele de praf şi de uneltele constructorilor. Deschise în sfârşit uşa.

— Con! Dumnezeule! Ce faci pe aici?

— Poate că nimic altceva, decât că m-am lăsat purtat de dorinţa de a reîntâlni locurile unde m-am născut şi de a revedea o dragă prietenă, pe Helen.

Îşi desfăcu braţele şi o îmbrăţişă peste cutiile de vopsea care zăceau la intrare.

— Te rog să pofteşti înăuntru, dacă poţi, spuse ea zâmbind.

— Faci reparaţii serioase, nu?

— Ei, asta am de gând. Constructorii au început acum şase luni şi mi-au promis c-o să termine până la vară. Până acum cred că au reuşit să usuce un singur perete cu mucegai, ştii cum e în Irlanda. Încep să cred că-mi folosesc casa ca să aibă unde să-şi depoziteze uneltele de care au nevoie pentru alte lucrări. Oricum, nu contează. Cu cât durează mai mult, cu atât mai bine. Vino, să trecem prin bucătărie. Este veche, dar avem loc destul.

Helen pregăti un ceai, iar Con se aşeză la masă.

— Arăţi bine, Helen. Ai slăbit mult.

— A, nu-ţi face probleme, Con Daly. Pentru prima oară în viaţa mea număr mai bine banii, decât kilogramele.

— Nu te-am văzut niciodată mai fericită.

Helen aduse cele două căni cu ceai.

— Ai dreptate. Pentru prima dată în viaţă, şi nu ştiu din ce motiv, mă simt fericită. Poate că este vârsta de vină, poate că am devenit mai rezonabilă. Poate că şi acest loc îmi aduce liniştea dorită. L-am urât când eram copil, dar acum îl iubesc cu pasiune. Mulţumesc lui Dumnezeu că n-am vândut casa.

— Ce planuri de viitor ai, Helen? Trebuie să te fi gândit.

— Desigur. Cu timpul, vreau să deschid un fel de hotel în casa asta. Vreau să refac şi grajdurile. Mi-au plăcut caii întotdeauna.

— Îmi amintesc, zise Con, sorbind ceaiul.

— Dar tu? Cum a fost turneul? Eu nu prea citesc ziarele şi nici la televizor nu mă uit. Sunt cam desprinsă de realitate.

— Turneul a fost un succes. Am muncit mult, dar a meritat. După ce s-a încheiat am ajuns la concluzia că este şi ultimul. Suntem prea bătrâni cu toţii ca să mai dormim în autobuze, apoi să evoluăm la înălţime în faţa a patruzeci de mii de spectatori.

— Şi ceilalţi? Ce fac?

— Sunt în formă cu toţii. Ian face un curs despre fermele organice. Derek s-a hotărât să se ducă în Spania, să se stabilească acolo, iar Bo, ei bine, Bo este în State.

— Adevărat? Cu afaceri?

— S-a dus pentru Lulu.

— Da, înţeleg.

— Are şi acum probleme cu ea, dar se bucură de fiecare secundă pe care o petrec împreună.

— Şi tu? Tu ce ai de gând?

— Am venit aici din două motive. Primul a fost s-o vizitez pe mama lui Sorcha. După atâta vreme, era cazul s-o fac.

— O, Con, Mary O'Donovan a murit anul trecut, înainte de întoarcerea mea. Helen dădu din cap cu tristeţe. S-a dus în mormânt cu convingerea că eu i-am omorât fata.

— Am aflat că a murit. Mi-au spus cei din sat. Dacă este acolo sus, acum ştie adevărul.

— Ei, eu am renunţat la credinţă cu câtva timp în urmă. Oricum, care este celălalt motiv pentru care te-ai întors la Ballymore?

— După cum ţi-am spus când am venit, vreau să stau de vorbă cu tine.

— Despre ce?

El îi spuse.

Când termină, ea se ridică să pună iarăşi ibricul pe foc. Dar deodată se opri.

— Ce-ai zice de un pahar cu whisky?

Helen aduse sticla şi două pahare.

— Acum, hai să vedem dacă am înţeles eu bine despre ce este vorba. Vrei să deschizi o fundaţie care să-i ajute pe tinerii muzicieni, în special pe cei irlandezi. Şi doreşti să mă ocup eu de asta.

— Da, cred că ar fi bine, Helen.

— Dar de ce eu?

— Te-am ales pe tine pentru că tu ai cel mai bun cap pentru afaceri. Şi nu-mi place să te văd irosindu-te.

— Asta a fost alegerea mea, Con. Şi Brad mi-a oferit postul de director la Metropolitan, acum un an. Eu l-am refuzat.

— Ştiu, Helen. Nu vreau să-ţi stric planurile pe care le ai cu acest loc, dar nu te văd trezindu-te cu noaptea în cap să prăjeşti şuncă şi ouă tot restul vieţii.

— Dacă merge bine, o să angajez pe cineva să mă ajute, zise ea luând o gură de whisky.

— Mă gândeam că în locul ăsta ar fi mai potrivit un studio de înregistrări, pe care l-am putea amenaja într-un fost hambar.

— Ai văzut împrejurimile?

— Da. Şi mă mai gândeam că toate aceste dormitoare ar putea fi transformate în săli de repetiţii şi de seminarii, să invităm muzicienii profesionişti să vină la Ballymore şi să împărtăşească

din experienţa lor celor tineri.

— Con, văd că eşti plin de idei. De ce nu derulezi tu singur acest proiect?

A

— În principal, pentru că nu voi fi pe aici. Nu pot sta în regiune. Dar asta este o altă poveste. Hai să discutăm aspectele de bază. Dacă îţi surâde ideea, sunt dispus să plătesc renovarea casei şi transformarea ei într-un centru muzical. Poţi angaja personalul pe care îl doreşti, ceea ce înseamnă că vei implica și localitatea. De fapt, în acest fel Ballymore ar avea un loc garantat pe hartă. Şi nici n-ar trebui să te deplasezi mult pentru a căuta talente. Am fost noaptea trecută într-un bar şi am ascultat o cântăreaţă cu o voce atât de bună, încât aş considera-o o viitoare Alison Moyet.

Lui Con îi străluceau ochii de încântare.

— Te-a prins ideea, după câte văd?

— Da. Helen, eu am mai mulţi bani decât mi-ar trebui vreodată. Asta m-ar ajuta să dau ceva şi viitoarei generaţii. Cu experienţa noastră, suntem în măsură s-o facem.

— O, Con, zise Helen puţin surprinsă. Nu ştiu. Nu mă pot hotărî.

— Atunci, o să mai discutăm până te conving. Hai să mai bem un whisky.

Era opt şi jumătate seara, când Con plecă. Avusese nevoie de multă răbdare şi forţă de convingere, dar obţinuse acordul ei de principiu. Detaliile erau mai uşor de rezolvat. El nu mai putea zăbovi, dar o cunoştea bine pe Helen. O dată ce se apuca de treabă, nu mai erau probleme. Se îndreptă spre dune. Soarele era pe linia orizontului, un amestec portocaliu, o imagine perfectă. Ajungând la dunele de nisip, îşi revăzu vechea colibă, care nu mai avea jumătate din acoperiş, nu mai avea ferestre, dar se ţinea încă drept, în ciuda vicisitudinilor vremii, care o asaltaseră tară milă. Con se aşeză să privească marea.

— Sorcha, te iubesc. Te voi iubi mereu. Dar trebuie să plec acum, ştii?

Vântul începu să bată, din senin. El se cutremură uşor, simţindu-i prezenţa din plin.

— La revedere, Sorcha, dragostea mea.

Con se ridică şi părăsi plaja.

O altă plajă, la mii de mile depărtare, cu nisipul arzându-i tălpile. Oare ea îl aşteptase? Nu ştia. Atunci o văzu, stătea la malul apei şi privea de parcă ar fi aşteptat ceva, sau pe cineva din larg.

Se apropie de ea. Deja îi simţea parfumul de nucă de cocos învăluindu-l.

Femeia se întoarse. Fără a rosti vreun cuvânt, ochii

ei îl priviră, spunându-i tăcuţi, ca-ntotdeauna, mii de vorbe. Cu o mişcare lină, îi întinse darul ei. Micuţul trup gol, o perfecţiune a naturii, dormea liniştit. Con se apleca şi în acel moment copilul deschise ochii – două peruzele strălucitoare, contrastând cu brunul mai al pielii.

Privind-o, comunicând parcă pentru prima dată, simţi cum îl podidesc lacrimile. Ea înclină uşor capul:

— Fiica ta.



Celebra, de acum, LUCINDA EDMONDS s-a pregătit inițial pentru o carieră actoricească. Dar, atrasă din ce în ce mai mult de arta scrisului, ea s-a dedicat în întregime acesteia din urmă, dînd întreaga măsură a neobişnuitului său talent literar.

FĂRĂ TINE reprezintă cel de-al şaselea roman de succes al autoarei, precedat de ***Amanți şi jucători, Frumusețe ascunsă, Vraja, Aproape un înger*** şi ***Aria***.

O carte de un romantism deosebit, cuceritoare în strania ei frumusețe, a cărei acțiune se plasează în atmosfera colorată a lumii rock din anii '60, evidențiind contrastele dintre valorile adevărate ale vieții şi capcanele întinse de bogăție şi celebritate.

 **EDITURA LIDER**

Lei 22500